

Giới thiệu Sông Ngầm

Truyện Sông Ngầm, câu chuyện nói về những vụ án bí ẩn không một lời giải đáp, phía quân đội cũng không thể nào điều tra được khi manh mối duy nhất cũng đã bị mất hết toàn bộ.

Ở một nơi mà ánh mặt trời chưa chiếu rọi qua, có một dòng sông ngầm lặng lẽ, trên con sông này, chảy xuôi là bạo lực, máu tươi hòa cùng tuyết vọng. Khi một người lòng đầy đen tối, tội ác liên sinh sôi từ đó. Những cái chết bí ẩn và những thế lực ngầm cứ tiếp tục diễn ra không bao giờ ngừng lại.

Ai đang nói dối? Ai đã phản bội? Ai gào thét trong độ thép nóng chảy? Ai ở trong bước đường cùng không khuất phục vẫn kháng cự lại?

Bạn đang đọc truyện *Sông Ngầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bắt Cóc

Phương Mộc nhìn ra khoảng không ngoài cửa sổ thấy một cánh đồng lúa mì mênh mông bát ngát, liền châm một điếu thuốc.

Cậu vẫn thích nhất là ở một mình, cho nên lúc Biên Bình phái cậu một mình đến thành phố S công tác, cậu rất vui vẻ nhận lệnh. Đứng ở chỗ tiếp nối giữa các toa hành khách của xe lửa, cảm nhận gió đầu thu thổi vù vù qua khe hở ở cửa, cảm giác đầu óc trống không, rất thư thái.

Loại cảm giác này khiến cho con người trở nên lười nhác, lại man mác có cảm giác buồn rất quen thuộc. Phương Mộc nhìn mình trên cửa kính xe, cuối cùng hoàn toàn không thể nhận ra khuôn mặt vô ưu vô lự theo năm tháng nữa. Sau khi con người ta trải qua một số biến cố thì cái khuôn mặt mịn màng sẽ biến thành thô ráp, khuôn mặt mềm mại sẽ trở nên chai sạn. Và những thứ theo năm tháng không ngừng thay đổi, e rằng không chỉ có khuôn mặt.

Phương Mộc dời ánh mắt, nhẹ nhàng phả ra một hơi khói.

Khoảng thời gian nhàn nhã như vậy thật là ngắn ngủi, hơn một giờ sau, xe lửa dừng lại tại nhà ga thành phố S.

Đứng đón phía trước là một người tuổi còn trẻ, Phương Mộc thấy anh ta đang giơ cao tờ giấy viết "Phương Mộc thành phố C", liền đi đến trước mặt anh ta.

"Xin chào"

Người thanh niên có chút kinh ngạc nheo mắt nhìn Phương Mộc, lại hướng phía sau cậu nhìn nhìn, dường như hi vọng rằng sẽ có một người khác xuất hiện.

"Anh là .... cảnh sát Phương?"

"Đúng vậy, anh ở cục cảnh sát thành phố?"

Về kinh ngạc trên mặt người thanh niên trong nháy mắt liền biến mất sạch sẽ, anh ta mang tờ giấy kẹp xuống dưới nách, chìa một bàn tay ra bắt tay Phương Mộc.

"Tiêu Vọng, đội cảnh sát hình sự." Phương Mộc cảm giác được lực của cái bắt tay, rất nhiệt tình nhưng vẫn đúng mực.

Ngồi trong xe Santana của Tiêu Vọng, Phương Mộc thờ ơ liếc nhìn cảnh đường phố bên ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng hướng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt một người nào đó chợt lướt qua. Cuộc sống của những con người kia với cậu không hề có quan hệ, điều này làm cho Phương Mộc cảm thấy an toàn, cũng khiến cậu có đầy đủ không gian để suy đoán mọi thứ về đối phương.

Quang cảnh dần sáng hơn, Phương Mộc cảm thấy Tiêu Vọng liếc nhìn mình qua kính chiếu hậu. Phương Mộc mỉm cười, cậu hiểu rất rõ rằng Tiêu Vọng từ lúc gặp mặt vẫn hoài nghi thân phận chuyên gia tâm lý tội phạm của mình. Có điều không sao, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.

"Anh Phương, kết hôn chưa?"

"Chưa có". Phương Mộc quay đầu, "Đừng kêu tôi là anh, tôi chưa chắc lớn hơn anh đâu"

"Vâng, vậy năm nay anh bao nhiêu tuổi?" Tiêu Vọng lập tức bắt lấy cơ hội này.

"Hai mươi tám". Phương Mộc nhìn Tiêu Vọng trong kính chiếu hậu cười cười, " Còn anh?"

"Hai mươi chín" Tiêu Vọng dời ánh mắt, "kinh ngạc thật. Không thể tưởng tượng được anh còn trẻ tuổi như vậy, tiền đồ rộng lớn quá nha"

"Không dám không dám"Phương Mộc mặt thoáng đỏ.

"Ha ha, đúng là như vậy mà." Tiêu Vọng cười ha ha, "Người trưởng phòng Biên tự mình tiến cử, chắc chắn là chuyên gia."

Hai mươi phút sau, xe ngừng trước cửa một khách sạn gia đình. Phương Mộc nhìn bảng hiệu "Khách Sạn Ốc Đảo", trong lòng có chút kỳ quái.

"Không đến Cục sao?"

"Không " Tiêu Vọng đưa cậu tiến vào đại sảnh khách sạn, vừa đi vừa giải thích, "Điều kiện nhà khách của cục chúng tôi không tốt. Anh là chuyên gia, chúng tôi phải tiếp đãi thật tốt chứ"

Phương Mộc định nói không cần, nhưng lại nghĩ mình tới đây là khách, nên tùy theo sắp xếp của chủ nhân vậy. Thế nên cậu cùng Tiêu Vọng tiến vào thang máy, đi thẳng lên, cuối cùng đi đến phòng 1212. Trong phòng đã có mấy người ngồi. Phương Mộc tiến vào, tất cả đều đứng lên.

"Đây là chuyên gia tâm lý tội phạm do sở công an tỉnh phái tới Phương Mộc. Còn vị này là phó cục trưởng của chúng tôi Vương Khắc Cần, vị này là đội trưởng Đặng Tiểu Sâm, đây là phó đội trưởng Từ Đồng". Tiêu Vọng giới thiệu hai bên.

Mấy người này, tính cả Tiêu Vọng đều nhiều tuổi hơn Phương Mộc, thế nhưng lại đối với cậu rất khách khí. Vương phó cục trưởng nắm chặt tay Phương Mộc cam đoan: "Những ngày tới đây, mấy người chúng tôi đều nghe theo cậu phân phó".

Phương Mộc không quen lắm với loại xã giao trong quan trường này, chỉ có thể liên tiếp gật đầu nói phải. Thế nhưng lúc Vương phó cục trưởng giọng ồ ồ kêu Tiêu Vọng chuẩn bị một bữa tiệc, thì Phương Mộc không thể không mở miệng.

"Tôi không đói lắm, với lại bây giờ ăn cơm cũng quá sớm" Phương Mộc đeo mắt kính, "Trước hết nói về vụ án đi."

Nhắc tới vụ án, không khí vừa rồi còn sôi nổi nhiệt tình, giờ thoáng chốc đã yên tĩnh lại. Vương phó cục trưởng liếc nhìn vài người khác, rồi chỉ chỉ đội trưởng Đặng, "Tiểu Đặng, cậu tới nói một chút đi."

Bốn ngày trước, một người tên là Bùi Lam, nữ, 26 tuổi, sống tại thành phố mất tích một cách kỳ lạ. Theo người báo án cũng là bạn trai của Bùi Lam kể lại, ngày hôm đó hai người ở một nhà ăn ăn cơm chiều, sau khi tính tiền, Bùi Lam nói muốn vào nhà vệ sinh. Chờ hơn hai mươi phút đồng hồ sau, Bùi Lam vẫn không trở ra. Bạn trai cô cảm thấy kỳ quái, liền kêu một nữ phục vụ đi vào nhà vệ sinh kiểm tra xem, kết quả phát hiện trong nhà vệ sinh không một bóng người. Bạn trai cô liền gọi điện thoại di động cho Bùi Lam, lại phát hiện điện thoại di động bị vứt trong sọt rác ở nhà vệ sinh. Bạn trai Bùi Lam lập tức báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát kiểm tra hiện trường, bước đầu suy đoán Bùi Lam bị người dùng vũ lực bắt cóc. Ngày hôm sau trước cửa nhà Bùi Lam xuất hiện một cuộn băng ghi hình chứng minh những suy đoán của cảnh sát, Bùi Lam bị bắt cóc. Nhưng mà kỳ quái là, trong băng ghi hình bọn bắt cóc cũng không yêu cầu tiền chuộc, mà mãi tới buổi tối ba ngày sau mới qua điện thoại di động gọi cho ba mẹ Bùi Lam, đòi họ đưa 200 vạn tệ tiền chuộc. Cảnh sát sử dụng trang thiết bị kỹ thuật, xác định bọn bắt cóc tổng tiền gọi điện thoại từ khu vực trung tâm thành phố, nhưng người gọi điện đã biến mất. Dưới sự trợ giúp của cảnh sát tại bộ phận viễn thông, điều tra được bọn bắt cóc tổng tiền sử dụng thẻ điện thoại mua từ một cửa hàng kinh doanh cá thể, số điện thoại này cũng mới chỉ gọi duy nhất cuộc đầu tiên, suy đoán cũng là cuộc gọi cuối cùng. Sau khi cảnh sát tập hợp tất cả các manh mối, phát hiện có hai điểm nghi vấn lớn nhất trong vụ án: thứ nhất bọn bắt cóc tổng tiền làm thế nào để buộc nạn nhân rời khỏi quán ăn, thứ hai là cuộn băng ghi hình. Đặc biệt là sau này, cảnh sát xem đi xem lại cuộn băng ghi hình, vẫn không có biện pháp nào tìm ra manh mối có giá trị từ trong đó. Vụ án bị rơi vào bế tắc, chỉ có thể cầu viện sở công an tỉnh xin giúp đỡ.

Phương Mộc nghe báo cáo xong về tình tiết vụ án, hồi lâu vẫn không lên tiếng, nhìn chằm chằm góc phòng một lúc, rồi sau đó, mới hỏi: "Nạn nhân --- làm nghề gì?"

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tiêu Vọng lên tiếng: "Ngôi sao điện ảnh và truyền hình, cũng đã diễn nhiều vở kịch --- anh không có xem phim truyền hình sao?" anh ta cười bổ sung một câu.

Chẳng trách. Bắt cóc con gái các gia đình bình thường thì nhiều lắm chỉ đòi khoảng hai ba mươi vạn, bọn bắt cóc tổng tiền này mở miệng liền đòi hai trăm vạn, chắc hẳn nạn nhân không phải người dân bình thường.

"Người gọi điện thoại đòi tiền chuộc, là nam hay nữ, giọng nói có cái gì đặc biệt không?"

Tiêu Vọng vừa định trả lời, điện thoại di động trong túi áo liền vang lên. Sau khi nhận được điện thoại, chỉ nói mấy câu, sắc mặt anh ta liền biến đổi. Trong phòng lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Tiêu Vọng cùng điện thoại trên tay anh ta. Mấy phút đồng hồ sau, Tiêu Vọng cúp điện thoại, xoay người lại, trên mặt cười rất miễn cưỡng.

"Bọn bắt cóc tổng tiền lại gọi điện thoại tới ". Anh ta ngừng một chút, "nâng tiền chuộc lên 400 vạn"

Không khí nhất thời trở nên ngưng trọng. Bốn trăm vạn, không phải con số nhỏ. Hơn nữa dựa theo tốc độ nâng tiền chuộc thế này, cảnh sát cùng gia đình nạn nhân đều phải chịu áp lực càng ngày càng lớn. Mọi người đều trầm mặc không nói gì, không khí dường như cũng bị đông cứng lại.

Chốc lát sau, Phương Mộc đột nhiên cười nói, "tôi có chút đề nghị."

Theo yêu cầu của Phương Mộc, Tiêu Vọng trước dẫn cậu về cục xem cuộn băng ghi hình kia. Trong một gian phòng họp, Tiêu Vọng kết nối các thiết bị, rồi đem điều khiển từ xa nhét vào trong tay Phương Mộc, xoay người đến cạnh cửa nói: "Anh xem đi, tôi đứng ngoài cửa, cam đoan không có ai quấy

rầy anh. Xem xong rồi kêu tôi."

Phuong Mộc có chút khó hiểu, chỉ là băng ghi hình bọn bắt cóc gửi tới thôi, sao mà phải tò về thần bí như vậy?

Tiêu Vọng nhìn thấy nghi vấn của cậu, cười cười. "Chúng tôi đã đều xem qua, cũng không phân tích ra được điểm gì đặc biệt. Hơn nữa," anh ta chỉ chỉ máy quay phim, "Càng ít người xem càng tốt --- cảnh trong băng như phim cấp 3 vậy."

Tiêu Vọng nói không sai. Băng quay tổng cộng 8 phút 47 giây, khoảng trên 4 phút là quay phần ngực và hạ thể của nạn nhân. Lúc đầu xem, Phuong Mộc cũng có chút đỏ mặt tía tai. Cậu định thần lại, rút ra một điều thuốc chậm rãi hút. Dần dần, cậu hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ cùng phán đoán, điều khiển từ xa trong tay cậu không ngừng tua tới tua lui. Cuối cùng khi cậu ngừng ở một đoạn trên băng ghi hình, liền nghe hành lang ngoài cửa truyền tới một mớ âm thanh ồn ào.

Phuong Mộc vừa định đứng dậy, ầm một tiếng cửa liền bị đá văng ra. Một người đàn ông mặt đỏ bừng bừng xông vào, phía sau là vẻ mặt khản trương của Tiêu Vọng.

"Bình tĩnh, Anh đừng có gây rối..."

Người đàn ông đẩy tay Tiêu Vọng, sau khi im lặng nhìn Phuong Mộc, không nói gì, lại nhìn đũng quần Phuong Mộc bằng một mắt.

"Đẹp mắt không?" Người đàn ông nheo mắt lại hỏi, thanh âm tuy nhẹ nhàng nhưng lại không hề có thiện ý, "Đã mất rồi chứ?"

Phuong Mộc ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc. Cậu hơi nhú mồm, chuyển ánh mắt về phía Tiêu Vọng.

Tiêu Vọng hướng Phuong Mộc miễn cưỡng cổ nặn ra vẻ tươi cười: "Lương Trạch Hạo, bạn trai của nạn nhân." Nói xong, anh ta dùng sức túm Lương Trạch Hạo lôi ra ngoài.

"Anh đi ra ngoài trước, chúng tôi đang phá án..."

"Phá án cái L !" Lương Trạch Hạo không chịu buông tha hướng phía trước giẫy dụa, chỉ hình ảnh đang dừng trên màn hình TV, "Đừng có mà cho rằng tôi không biết các anh đang làm gì!"

"Xem sáng khoái không ? Đã ghiền không?"

"Lương tiên sinh!" Phuong Mộc lạnh nhạt mở miệng, "Tôi hiểu được tâm tình hiện giờ của anh. Chúng tôi đang suy nghĩ biện pháp giải cứu bạn gái của anh. Nếu như anh tiếp tục náo loạn ở đây, sẽ làm chậm trễ thời gian giải cứu bạn gái anh."

"Mày là ai?" Sắc mặt Lương Trạch Hạo chuyển từ hồng sang xanh, nhắc chân đá văng chiếc ghế trước mặt, "Mày dám nói với tao như vậy à!"

"Bình tĩnh lại!" Tiêu Vọng ra sức giữ cánh tay Lương Trạch Hạo, thấp giọng nói, "Anh còn thấy chưa đủ loạn phải không?"

"Anh có thấy hấn đang dọa nạt tôi không!" Lương Trạch Hạo dùng sức đẩy tiêu Vọng ra, tựa hồ vẫn không kiềm được lửa giận, nhưng mà, xem ra câu nói kia đã có tác dụng. Anh ta đứng tại chỗ thờ hồn hèn hồi lâu, lại liếc nhìn trước mặt Phuong Mộc, đột nhiên dùng lực khẽ gạt đầu, "Xem đi, tiếp tục xem, xem cho đã đi!" Nói xong, anh ta một cước đá mở cửa phòng, nghênh ngang mà đi.

Tiêu Vọng nhìn Phuong Mộc không biết làm sao cười khò một tiếng, hướng máy quay phim cổ trẻ môi, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào, có phát hiện gì không?"

Phuong mộc gạt gạt đầu: "Tôi nghĩ phải đến xem qua hiện trường vụ án một lần."

Vinh Phúc Thiên Địa là một trung tâm thương mại lớn vừa mới khai trương trong thành phố, tầng một đến tầng sáu là cửa hàng, tầng bảy là rạp chiếu phim cùng KTV (karaoke), tầng tám là nhà ăn. Tối hôm xảy ra vụ án, Lương Trạch Hạo đưa Bùi Lam đến nhà ăn mang phong cách Pattaya Thái Lan vừa mới ăn cơm, sau khi tính tiền, Bùi Lam vào nhà vệ sinh rồi mất tích.

Phuong Mộc ở trong phòng ăn dạo qua một vòng, liền đề nghị đi vào nhà vệ sinh nhìn xem. Tiêu Vọng lại đưa cậu ra nhà vệ sinh, vừa đi vừa giải thích nói nhà ăn vẫn chưa xây nhà vệ sinh riêng, muốn đi vệ sinh khách hàng chỉ có thể dùng nhà vệ sinh công cộng của toà nhà. Mãi nói chuyện, bước bảy tám bước đã đi được hơn chục mét, đến thẳng một chỗ vắng vẻ sâu trong toà nhà. Mắt thấy ánh sáng bên cạnh càng ngày càng mờ, khách hàng cũng càng ngày càng ít, Phuong Mộc nhìn không được nói thầm: "Thật là một nhà thiết kế không có óc, đặt nhà vệ sinh ở chỗ này, rất không an toàn cho khách hàng!"

"Anh nói đúng." Tiêu vọng chỉ chỉ trần nhà, "Vì tiết kiệm phí tổn, nơi này cũng không trang bị camera theo dõi. Làm hại chúng tôi không thu hoạch được gì ở hiện trường."

Hiện trường nơi nhà vệ sinh đã bị đóng cửa, sau khi viên quản lý tầng trệt mở cửa ra, có thể nhìn bao quát nhà vệ sinh không quá 15 mét vuông. Bốn vách ngăn, hai bồn rửa tay, không có cửa sổ. So với trung tâm thương mại sang trọng bên ngoài, thì nơi này thật âm u chật chội.

Theo báo cáo khám nghiệm hiện trường cho thấy, nơi này không có dấu vết vật lộn, Bùi Lam hẳn là bị khống chế nhanh chóng sau đó mang đi. Điều này cũng là điểm mà cảnh sát không thể giải thích được. Thứ nhất, Bùi Lam thân cao 1,65 mét, thể trọng 45 kg, có thể trong thời gian ngắn chế ngự cô ta, chẳng hề bị ai phát hiện, kẻ phạm tội hẳn là nam giới. Nhưng mà nam giới ra vào nhà vệ sinh nữ là tương đối gây chú ý. Lúc vụ án xảy ra nhà vệ sinh nam bên cạnh có người ra vào liên tục, nghi phạm làm thế nào để qua lại tự nhiên? Thứ hai, tuy rằng nơi xảy ra vụ án không có camera, nhưng muốn bắt cóc

một cô gái ra khỏi toà nhà, cũng hoàn toàn không thể tránh được tất cả camera theo dõi. Nghi phạm làm thế nào rời khỏi hiện trường cũng là một câu đố.

Phuong Mộc vừa xem xét hiện trường vừa nghe Tiêu Vọng giới thiệu, từ đầu tới cuối đều im lặng không nói gì. Thật lâu sau, cậu xoay người hướng Tiêu Vọng nói: "Xem xét qua máy thu hình thế nào?"

"Xem xét qua, không có gì khả nghi." Tiêu Vọng gãi gãi đầu, "Nghi phạm mang Bùi Lam ra ngoài, rất có khả năng mang theo một thứ như một túi du lịch cỡ lớn chẳng hạn---- tuy nhiên không phát hiện mục tiêu nào như vậy cả."

Phuong Mộc mỉm cười: "Cùng nhau xem lại một lần nữa đi"

Trong phòng theo dõi, Phuong Mộc yêu cầu bảo vệ điều chỉnh máy thu hình 1 giờ đồng hồ sau khi vụ án xảy ra trong tầng 8, mình thì ở một bên yên tĩnh xem. Xem chưa đến 5 phút, cậu liền rời ghế đứng lên, chỉ màn hình bảo dừng.

Tiêu Vọng cũng đến gần xem qua, lại không nhìn ra được gì. Trên toàn bộ màn hình có một vài người đàn ông đứng im, nhưng phần lớn hai tay trống trơn, nhiều lắm thì xách mấy túi nylon nhỏ.

"Ồ đây," Phuong Mộc chỉ chỉ một góc màn hình, "Người phụ nữ này."

Đó là một nữ công nhân dọn vệ sinh, mặc quần áo lao động do trung tâm thương mại phát, đang đẩy một chiếc xe dùng để dọn dẹp vệ sinh hướng về phía một hành lang đi tới.

"Hành lang này thông với nơi nào?" Phuong Mộc hỏi trực ban quản lý. Người đó suy nghĩ một lát rồi đáp: "Phía tây của lầu tám... Có một cửa hàng ăn kiểu Hương Cảng, cửa hàng bánh kem... Còn có một thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá."

"Tốt." Phuong Mộc lập tức nói, "Thu hình của thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá ra vào đây, nhanh!"

Quả nhiên, 1 phút 33 giây sau, nữ lao công vừa rời lại xuất hiện ở lối ra thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá ở tầng một, men theo bên tường chậm rãi đẩy xe đi, cuối cùng biến mất trên màn hình.

Xem tư thế cổ hết sức của cô ta, chiếc xe dùng để dọn dẹp lau chùi tựa hồ đang chở một thứ gì đó rất nặng.

Tiêu Vọng do dự nhìn Phuong Mộc: "Ý của cậu là?"

"Đúng" Phuong Mộc nhìn màn hình dường như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, "Bùi Lam có lẽ ở trong cái xe đẩy đó."

Tiêu Vọng lập tức bỏ nhào vào phía trước màn hình, ra lệnh cho viên bảo vệ phóng đại hình ảnh lên. Sau khi xem qua, mọi người có mặt ở đây lại hơi thất vọng, nữ lao công trên mặt có mang khẩu trang, hoàn toàn không nhìn rõ hình dạng. Tiêu Vọng không từ bỏ, ra sức nhìn chăm chăm màn hình một hồi lâu, sau đó chuyển ánh mắt nhìn quản lý trực ban.

"Số 17". Trên mặt anh ta bình tĩnh hơn bao giờ hết, ngữ khí lại có vẻ kích động không kiềm nén được, "Điều tra xem cùng ngày ai đã nhận xe đẩy dọn dẹp vệ sinh số 17".

Quản lý trực ban luống cuống tay chân tra sổ ghi chép, rất nhanh liền ngẩng lên nói: "Trần Quyên. Đúng vậy, hôm nay cô ta vẫn đi làm."

Tiêu Vọng cùng Phuong Mộc ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời lại không nói gì. Sau cùng Phuong Mộc phát phát tay: "Kêu cô ta tới, sau đó các anh đi ra ngoài trước."

Hai người một lần nữa trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống. Tiêu Vọng đưa cho Phuong Mộc một điều thuốc, chính mình cũng rút ra một điều châm lửa, ra sức hút một hơi sau đó nói: "Mẹ nó, còn dám tới đi làm, chắc chắn không phải cô ta."

"Hồi thư một chút." Phuong Mộc gật gật đầu, "có lẽ sẽ có chút manh mối."

Trần Quyên rất nhanh liền bị đưa đến phòng theo dõi. Nhìn thấy cô ta, Phuong Mộc cùng Tiêu Vọng liền khẳng định nữ lao công trong băng thu hình không phải là cô ta. Trần Quyên thân cao không hơn 1,6 mét, cho dù mặc quần áo lao động dài rộng cũng có thể nhìn ra hình thể nhỏ bé của cô.

Cô ta rất hồi hộp, vừa vào liền nắm vạt áo, sợ hãi đứng bên cạnh tường.

Tiêu Vọng nhìn cô ta đánh giá, rồi mở miệng hỏi: "Ngày 17 tháng 9, cô ở đâu?"

"Đi làm ở đây."

"Cô nhận lãnh xe đẩy dọn dẹp vệ sinh số 17?"

"Đúng"

"Hôm đó cô cũng dùng chiếc xe này làm việc sao?"

"...Phải". Trần Quyên trả lời có chút miễn cưỡng, đồng thời lén lút ngàng đầu nhìn hai người.

Tiêu Vọng nheo mắt lại, lạnh nhạt nói: "Cô nên hiểu rõ, bịa chuyện đối với cô không có bất kỳ lợi ích gì đâu."

"Tôi...Không có..." Trần Quyên mặt nhất thời trắng bệch, "...Vốn chính là..."

"Cô đừng sợ hãi." Phương Mộc ôn hoà nói, "Chúng tôi sẽ không xử oan cho cô, nhưng mà cô nhất định phải nói rõ ràng sự tình ngày hôm đó."

Trần Quyên do dự một chút, rồi cũng mở miệng. Dựa theo lời kể của cô ta, tối đó cô ta phụ trách dọn dẹp nhà vệ sinh tầng 4, sau khi dọn dẹp xong xuôi, lại phát hiện không thấy chiếc xe dọn vệ sinh ngoài cửa. Cô ta sợ bị truy cứu, liền không nói với ai, sau khi tìm hơn một tiếng đồng hồ, mới thấy nó ở bãi rác cửa phía tây tầng một.

Phương Mộc sau khi nghe xong, nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Lao công có ai vứt bỏ quần áo lao động đi không?"

"Có ạ. Tiểu Tô tầng 7 từng ném một bộ, phải tự mình bồi thường 120 tệ."

"Việc đó diễn ra lúc nào?"

"Chính là ngày kia."

Phương Mộc khẽ gật đầu, phát tay ra hiệu cho cô ta đi ra. Trần Quyên ngập ngừng ấp úng nói có thể giữ bí mật cho cô ta không, nếu không sẽ không giữ được việc làm.

Phương Mộc mỉm cười, đáp ứng. Trần Quyên như trút được gánh nặng kéo cửa bước ra, lại giật mình khi thấy đồng nghiệp nhân viên bảo vệ ở ngoài cửa. Quản lý trực ban xoa tay, có điệu bộ như sắp bắt tên tội phạm bắt cóc ngay tại chỗ. Phương Mộc cảm thấy buồn cười, vội vàng giải thích: "Chúng tôi đã điều tra rõ ràng, chuyện này không có liên quan đến cô ấy."

"Thật không liên quan?" Trên đường trở về, Tiêu Vọng vừa lái xe vừa hỏi: "Trần Quyên có thể là đồng phạm không?"

"Không đâu" Phương Mộc nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ dường như đang suy nghĩ, "Tôi cảm giác không phải cô ta."

"Ha, cảm giác." Tiêu Vọng cười cười, "Anh phát hiện ra người phụ nữ kia trong băng hình, cũng là băng cảm giác?"

"Cái đó cũng không hẳn" Phương Mộc ngồi thẳng dậy, "Có thể tự do ra vào nhà vệ sinh nữ mà không bị người nghi ngờ, nhất định là phụ nữ."

"Vậy à? Chúng tôi lúc trước nghĩ là: chỉ có đàn ông mới có khả năng chế ngự Bùi Lam trong nháy mắt mà không bị người phát hiện."

"Chưa chắc. Muốn khống chế một người, chỉ cần một mảnh vải có thấm Diethyl Ether C₂H₅OC₂H₅ liền có thể làm được." Phương Mộc chuyển mắt về phía Tiêu Vọng, "Nếu như là anh trong nhà vệ sinh, người nào cầm một mảnh vải tới gần anh, mà lại có thể khiến anh không hoài nghi?"

Tiêu Vọng không cười, nghĩ một chút, nghiêm nghị nói: "Người lao công".

"Đúng vậy. Nghi phạm hẳn là thừa lúc Bùi Lam đang rửa tay, từ phía sau lưng bịt miệng mũi cô ấy, sau đó nhét vào xe dọn vệ sinh đầy đi."

"Chính là người lao công xuất hiện trong băng ghi hình, anh làm thế nào lập tức nhận định là người phụ nữ đó?"

"Bởi vì cô ta mang khẩu trang." Phương Mộc dùng tay của mình đưa lên miệng ra dấu một chút, "Trong trung tâm thương mại cũng không có quá nhiều bụi bặm, cô ta hoàn toàn không cần thiết phải mang khẩu trang--như vậy mục đích chỉ có thể là nhằm che dấu bề ngoài của mình."

Tiêu Vọng không nhịn được quay đầu nhìn Phương Mộc, trong lòng nghĩ bộ dạng thẳng cha này không có gì ghê gớm mà lại đúng là có bản lĩnh.

"Gọi điện thoại đòi tiền chuộc là một người đàn ông, cho nên ngay từ đầu chúng tôi khẳng định bọn bắt cóc tổng tiền là nam giới." Tiêu Vọng nói, "Có điều dường như ngay từ đầu anh đã nhận định có phụ nữ tham gia vụ bắt cóc."

"Đúng."

"Anh căn cứ vào điều gì?"

Phương Mộc đưa ánh mắt về phía bên ngoài cửa sổ, "Cuộn băng thu hình kia."

Trong phòng họp ở cục công an thành phố, Phương Mộc, Tiêu Vọng, Vương Khắc Cần, Đặng Tiểu Sâm, Từ Đồng ngồi quanh bàn. Trên màn hình TV đã tạm dừng tại một hình ảnh. Bùi Lam đau đớn cùng cực tránh né màn hình camera, đè trên vai cô, là một đôi bàn tay to thô ráp.

"Nơi diễn ra cảnh được ghi lại trong băng thu hình, hẳn là một phòng cho thuê đơn giản, có lẽ nghi phạm vì ý đồ bắt cóc mà thuê tạm thời. Trong băng thu hình xuất hiện một nam giới, mà kẻ quay phim, hẳn là một nữ giới." Phương Mộc diễn giải, trừ Tiêu Vọng, mỗi người nghe trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. "Các anh xem chỗ này." Phương Mộc chỉ hướng hình ảnh góc trên bên phải, nơi đó hiện ra một góc tủ đầu giường, mấy chai thủy tinh hình dạng lớn nhỏ khác nhau đặt ở bên trên, logo trên chai có thể phân biệt rõ ràng.

"Nếu như tôi không nhìn lầm, chai kia hẳn là mỹ phẩm hiệu Dior." Phương Mộc giải thích nói, "Tại chỗ ở tạm thời vẫn sử dụng mỹ phẩm, chỉ có thể là phụ nữ. Buổi chiều lúc chúng tôi đến hiện trường điều tra, cũng chứng thật được phán đoán này đồng nhất."

"Một nam một nữ". Đặng Tiểu Sâm cau mày, "Như thế có thể giúp chúng tôi thu hẹp lại phạm vi điều tra, chính là ..."

Hàm ý là: thực tế trợ giúp không lớn.

Phương Mộc mỉm cười: "Mọi người sau khi xem đoạn thu hình này, có ý kiến gì?"

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng Vương phó cục trưởng nói bằng giọng Quan Thoại đặc trưng: "'Thủ đoạn rất tàn nhẫn, tính chất rất xấu xa!'" Đặng Tiểu Sâm cùng Từ Đồng sắc mặt đều có chút lúng túng. Tiêu Vọng vẫn là ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Phương Mộc, chờ cậu phát biểu.

"Kỳ thật thì chính những lời của Tiêu Vọng đã nhắc nhở tôi." Ánh mắt Phương Mộc nhìn Tiêu Vọng thân thiện, "Băng thu hình này rất không bình thường."

"Vậy à?" Tiêu Vọng ngồi thẳng người, "câu nào thế?"

"Anh nói băng thu hình này giống phim cấp 3." Phương Mộc bấm play, "đích xác, thủ pháp của kẻ quay phim rất chuyên nghiệp thuần thực, ống kính chủ yếu tập trung trên khuôn mặt Bùi Lam, trọng điểm là quay về mặt thông khổ cùng khóc lóc của Bùi Lam. Không thể không nói, nữ nghi phạm đúng là có chút khả năng thiên phú về nghệ thuật, đoạn thu hình này thậm chí giống một bộ phim. Khi người đàn ông kia nhiều lần quấy nhiễu cảnh quay của cô ta, cô ta liền chuyển ống kính về hướng những chỗ riêng tư của Bùi Lam ngực cùng hạ thể. Điều này nói lên một vấn đề rằng: đôi nam nữ bất cóc này ban đầu bất đồng về mục đích."

"Ý của cậu là, giữa bọn họ có mâu thuẫn?" Từ Đồng buột miệng nói ra.

"Đúng vậy." Phương Mộc khẳng định nói, "Mục đích của nữ nghi phạm là làm nhục cũng như huỷ hoại Bùi Lam, còn mục đích của nam nghi phạm là tiền. Bọn bất cóc tổng tiền ban đầu chỉ đòi 200 vạn tệ tiền chuộc, vài ngày sau lại tăng lên 400 vạn tệ. Bản thân việc này rất không bình thường--- Có việc tăng tiền chuộc như vậy? Cho nên, tôi phỏng đoán hung thủ vụ án bất cóc này khởi đầu là nữ nghi phạm, bất kể là 200 vạn hay là 400 vạn, đại khái đều là nữ nghi phạm thuận miệng quyết định số tiền, mục đích là làm yên lòng nam nghi phạm, bảo đảm chắc chắn hẳn hỗ trợ mình bất cóc Bùi Lam."

"Nếu như nói mục đích nữ nghi phạm là làm nhục và huỷ hoại Bùi Lam, như vậy cô ta sẽ nhanh chóng đem đoạn thu hình Bùi Lam bị làm nhục phát tán ra." Đặng Tiểu Sâm dường như suy nghĩ một chút rồi nói, "Chúng tôi mỗi ngày đều ngồi canh ở trên mạng, nhưng không phát hiện thông tin tương tự."

"Đúng." Phương Mộc cười cười, "Tôi cảm thấy bọn chúng đang mâu thuẫn nội bộ. Động cơ bất cóc ban đầu có lẽ đang dần không đứng vững. Nam nghi phạm có khả năng không đồng ý đem đoạn thu hình phát tán ra, bởi vì như thế ắt sẽ khiến cho tiền chuộc bị giảm bớt. Cho nên, Bùi Lam tạm thời an toàn. Có điều, chúng ta lúc này bắt phải đề phòng sự việc này."

"Vậy bắt?" Từ Đồng có chút nhụt chí, "Chúng tôi với thân phận của hai người này đều không rõ ràng?"

"Chúng ta có thể bắt đầu từ động cơ của bọn bất cóc tổng tiền, nhất là nữ nghi phạm kia." Phương Mộc châm một điếu thuốc, "Từ đoạn thu hình này, tôi có thể cảm giác nữ nghi phạm đối với Bùi Lam cực kỳ oán hận, hận không thể huỷ hoại cô ấy cho nhanh. Là điều gì khiến cho một người phụ nữ có lòng thù hận đối với một người phụ nữ khác như thế?"

Không đợi Phương Mộc nói tiếp, Tiêu Vọng liền buột miệng nói ra: "Ghen tị."

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Phương Mộc nhìn về phía mọi người, "Kết hợp với thân phận nghệ sĩ của Bùi Lam, nữ nghi phạm đại khái cũng là người trong giới nghệ sĩ. Tôi cảm thấy có thể điều tra từ trong vòng quan hệ xã hội của Bùi Lam, đương nhiên, cũng có thể điều tra thêm Lương Trạch Hạo, đặc biệt là phương diện quan hệ nam nữ."

Phương hướng điều tra một khi được xác định, kế tiếp theo liền có nhiều công việc để xử lý. Tổ chuyên án lập tức hành động. Phương Mộc đem băng ghi hình giao cho Vương phó cục trưởng, nhờ bộ phận kỹ thuật mau chóng phân tích âm thanh bối cảnh trong băng ghi hình, cũng triệt để kiểm tra tất cả vật chứng, xem có thể tìm thấy manh mối về địa điểm thu hình. Đặng Tiểu Sâm cùng Từ Đồng thì chuẩn bị nhân lực lập tức triển khai điều tra.

Tiêu Vọng là điều tra viên chủ lực, anh ta vừa mới chạy đến hành lang, liền bị Phương Mộc một giữ chặt lại.

"Sao vậy?" Tiêu Vọng nhìn bộ mặt lộ vẻ khó xử của Phương Mộc, "Còn có việc gì sao?"

"Ừ." Phương Mộc ngại ngùng cười, từ trong túi áo lấy ra một tấm hình, "Lúc anh điều tra, nhân tiện có thể giúp tôi tìm người này không."

Tiêu Vọng xem tấm ảnh trên tay, một cô gái mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh lam đang cười thẹn thùng.

"Đây là?"

"Cô bé là người thân của tôi, tên là Liêu Á Phàm, một năm trước bỏ nhà ra đi." Phương Mộc không muốn nói rõ quan hệ giữa cậu cùng Liêu Á Phàm, "Ở thành phố này khả năng tìm thấy cũng không cao, thôi coi như thử thời vận vậy."

"Đây sẽ là trách nhiệm của tôi." Tiêu Vọng đánh giá tấm hình, sáng khoái nói, "Tôi sẽ cố gắng giúp anh tìm người này."

"Đa tạ." Phương mặt thoáng đỏ, với bộ dạng tự tin tinh táo vừa rồi tựa như là hai người khác nhau, "Nếu như quá phiền toái, phá vụ án này xong hãy nói cũng được."

"Đều là người mình, anh đừng khách khí." Tiêu Vọng liền cất bước đi, "Anh đi ăn cơm trước đi, có tin gì tôi sẽ báo lại."

Tiêu Vọng sai bước biến mất tại cuối hành lang. Bên cạnh mọi người đều bận rộn, Phương Mộc vẫn còn đứng yên tại chỗ có vẻ có chút nhàn rỗi. Sự nhàn hạ này khiến cho cậu có phần thất thần.

Cậu nhìn thấy ngoài cửa sổ sắc trời càng ngày càng mờ, bỗng nhiên nghĩ đến tấm hình cô bé kia.

Giờ phút này, cô có thể cùng tôi đứng dưới bầu trời này không?

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kẻ Cướp

Cô nhặt một mảnh thủy tinh hình tam giác, đúng lúc đó một người đàn ông đi tới, cô đành nhìn theo ba bé gái, hai cụ già lần lượt đi qua.

Mỗi lần cô hành động đều dùng hết sức bình sinh nhanh chóng lao lên, sau đó dừng lại ở vị trí cách đối phương khoảng 3 mét, vô cùng lúng túng nhìn con mồi hoảng sợ hoặc kỳ quái bỏ đi. Cuối cùng nghiêng răng thống hận với sự mềm yếu của chính mình.

Ấn cướp, đây là một công việc được cho là không cần chuyên môn, nhưng cũng không phải dễ dàng làm được.

Cảm giác bị thiêu đốt một lần nữa từ cái dạ dày rỗng tuếch lan rộng đến toàn thân, rất nhanh cô cảm thấy choáng váng, không thể không dựa lưng vào một cái cây trên vỉa hè thở gấp. Mà trong bụng cái sinh mệnh nhỏ kia dường như còn cảm thấy cô chưa đủ khổ sở, lại không an phận mà cứ làm loạn lên.

Mây, cũng đang đói phải không?

Sắc trời dần dần ngả sang màu đen, một tia ánh sáng cuối cùng cũng bị mặt đất nuốt mất, trong đường hầm ánh đèn bật sáng lên. Đường hầm này e rằng là nơi âm u hoang vắng nhất trong thành phố, chỉ có thể vô tình nhìn thấy xe tải chạy qua ở giữa, người đi bộ không có một ai.

Cô dần dần cảm thấy tuyệt vọng, mà cảm giác tuyệt vọng này lại làm nảy sinh trong cô dũng khí. Đã một ngày hai đêm cô đầu có gì vào bụng, nếu như lại không cướp được tiền, cô sợ rằng cuối cùng sẽ không kiên trì nổi nữa.

Sống sót, nhất định phải sống sót.

Tiếng bước chân như có như không từ trong đường hầm vang lên, âm thanh này khi tới bên tai cô lại biến thành bánh bao, mì sợi hoặc là một món ăn nào đó, hạnh phúc vô cùng. Bất kể hẳn là ai, lần này nhất định phải xuống tay.

Cô xoa xoa cái bụng đang từng ngày to lên, dường như muốn an ủi đứa bé đang đói khát kia, sau đó xiết chặt mảnh thủy tinh, run run bước tới chặn đón.

Đó là một người thanh niên mặc âu phục. Anh ta cúi đầu, hết sức chăm chú nhìn con đường dưới chân, tựa hồ rất cũng mệt mỏi. Nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần anh ta có tiền, chỉ cần anh ta chịu giao tiền ra, mọi thứ khác đều không quan trọng.

"Tiền!" Cô giơ ra mảnh thủy tinh, lấy hết sức găm lên hung dữ "Móc tiền ra".

Người thanh niên bị giật nảy mình, trên mặt lập tức xuất hiện một vẻ mặt mơ hồ. Anh ta hướng bốn phía nhìn xem, dường như nghĩ rằng cô đang nói chuyện với một người khác. "Cô..." Anh ta rốt cục xoay đầu nhìn người con gái đầu tóc rối bù, toàn thân run rẩy, "... Vừa rồi cô nói gì?"

"Tiền." Cô điên cuồng gào lên, "Tôi cần tiền!"

Người thanh niên không sợ hãi, cũng không có vẻ hồi hộp, mà nhú mày nhìn cô từ trên xuống dưới, khuôn mặt dần dần hiển hiện nét dờ khóc dờ cười, rất nhanh, ánh mắt anh ta trở nên lạnh băng.

Anh ta thò tay vào túi áo, lúc rút ra, trong tay đã cầm một cái bóp da nhỏ màu đen.

Hồ hấp của cô gái vì vui sướng mà trở nên nặng nề, nhưng gần như ngay lập tức, cô liền cảm giác hồ hấp bị đình chỉ.

Đó không phải là ví tiền, mà là một thẻ cảnh sát.

Trong khoảnh khắc đó, cô gái đột nhiên muốn cười, nếu như là mấy tháng trước đây được chứng kiến cảnh này cô sẽ vui vẻ mà cười nhạo.

Cô lấy tay che mắt cười rộ lên.

“Hay lắm, hay lắm. Ta còn có thể gặp chuyện gì xui xẻo hơn sao—Ăn cướp lại cướp nhằm cảnh sát”.

Nhìn qua khe hở giữa các ngón tay, cô nhìn thấy khoé miệng người cảnh sát kia giãn ra một chút, dường như cũng cười.

Nụ cười đó lại khiến cho cô lập tức khóc lớn lên. Những uất ức dồn nén mấy tháng nay, bất ngờ lại bùng lên trước mặt người cảnh sát xa lạ này.

Nếu như lúc này có người đi qua đường hầm Du Ninh, người đó có thể nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị: một cô gái mặc chiếc áo khoác rách rưới, đứng trước mặt một người thanh niên mặc âu phục, cô bé bộ dạng như đang òa khóc, trong tay còn nắm một mảnh thủy tinh hình tam giác trông thật buồn cười.

Cô khóc rất lâu, chờ tới lúc cô không còn nước mắt nữa, người cảnh sát kia thấp giọng nói: "Ném nó đi, không cô sẽ làm mình bị thương đấy."

10 phút đồng hồ sau, cô ngoan ngoãn theo anh ta đi vào một quán mì thịt bò gia đình.

Người cảnh sát châm một điếu thuốc, hít thật sâu một hơi, sau đó qua làn khói thuốc đang bay lượn lơ nhìn người con gái đối diện. Cô vừa mới bằng một tốc độ kinh người nuốt vào bụng một bát mì thịt bò. Cuối cùng một chút nước dùng cũng biến mất nơi đây chén, đôi mắt cô gái từ điển cuồng, chăm chú chuyển thành lạnh lùng thậm chí có chút bộ dạng nhàn rỗi.

"Cô muốn ăn nữa không?"

Cô gái chuyển ánh mắt từ ngoài cửa sổ lên trên mặt người cảnh sát, rồi lập tức lại cúi xuống, gật gật đầu.

Một món thịt bò kho tương, một món gà hấp nước sốt. Cô gái lại quét sạch chúng thành hư không.

Người cảnh sát trả tiền rồi đứng dậy nói: "Chúng ta đi nào."

Cô gái ngoan ngoãn theo sát anh ta ra cửa, bước lên một chiếc xe taxi. Cô không mấy may nghĩ đến việc chạy trốn, về phần anh ta sẽ đưa cô đến nơi nào, là cục công an hay là trại tị nạn, hết thấy cô đều không quan tâm. Chỉ cần có thể sống sót, chỉ cần có thể được ăn no, thế nào cũng được. Nhưng khi người cảnh sát dẫn cô đi vào một khách sạn gia đình, sau đó trực tiếp thuê một căn phòng, trong lòng cô có một tia thất vọng nho nhỏ. Cô thậm chí còn cười khinh bỉ: cũng chỉ là vậy mà thôi, cũng chỉ là vậy mà thôi.

Cô hiểu rõ anh ta muốn làm gì, nhưng nhìn vào trong phòng thấy giường lớn mềm mại, cô vẫn cảm thấy ấm áp. Những mệt mỏi tích tụ trong mấy ngày gần đây dường như thoáng cái đã ập tới, lại thêm bữa ăn no vừa rồi, cô cơ hồ lập tức cảm thấy mí mắt nặng trĩu. Không kịp cời y phục, cô liền ngã lăn xuống giường.

Anh muốn làm cái gì, thì cứ tự nhiên đi. Bất cứ điều gì cũng không ngăn được giấc ngủ của tôi.

Mặc dù đôi mắt buồn ngủ mơ mơ màng màng, nhưng cô vẫn ý thức là người cảnh sát phía sau chẳng hề như cô tưởng tượng sẽ cởi hết quần áo, sau đó lễ thăng khí hùng* đòi hỏi thân thể của cô. Tuy nhiên trái với ý nghĩ của cô, anh ta nhẹ nhàng tắt đèn đi, sau đó cẩn thận đi ra, khoá kỹ cửa phòng.

Cửa khoá phát ra tiếng cạch cạch khiến cô tỉnh lại một chút, trong nháy mắt đó, tâm trí cô không hiểu sao lại xuất hiện cái tên trên thẻ của người cảnh sát kia.

Phương Mộc.

Không đến một ngày, các tin tức liên lần lượt tập trung đến tổ chuyên án. Căn cứ theo yêu cầu của Phương Mộc, trọng điểm điều tra là sự nghiệp diễn viên cùng quan hệ tình cảm, xem những nữ giới nào có thể có mâu thuẫn với Bùi Lam. Theo tiến độ điều tra từng bước triển khai, quan hệ xã hội của Bùi Lam dần dần được hé mở rõ ràng. Ban đầu tổ chuyên án liệt vào danh sách đối tượng tình nghi các nữ nghệ sĩ cùng công ty của Bùi Lam, nhưng Phương Mộc đề nghị điều tra khoảng thời gian trước khi cô chuyển đến, chính là thời gian Bùi Lam học tại viện văn hoá nghệ thuật tỉnh. Cậu giải thích, nếu như đúng là đồng nghiệp Bùi Lam vì lợi ích mà bắt cóc, thì khả năng phản tác dụng là rất lớn, hung thủ cũng khó tránh khỏi liên lụy, kết cục chỉ có thể là chết chung. Theo quan điểm của Phương Mộc, nữ nghi phạm phải quen biết Bùi Lam, cô ta không phải là chỉ muốn huỷ hoại thân xác Bùi Lam, mà còn là tương lai sự nghiệp của Bùi Lam. Về mục đích bắt cóc của cô ta với nam nghi phạm thì khác nhau, đó là điểm đặc biệt nhất trong vụ án này. Có lẽ, việc cảnh sát cùng lúc khai thác gỡ rối rùm beng tiến hành điều tra phá án, sẽ khiến cho hai người này âm thầm đấu đá với nhau.

Sự thật chứng minh phỏng đoán của Phương Mộc là chính xác, những nghi phạm trước đó đều rất nhanh bị loại trừ. Tổ điều tra được cử đến trường mà Bùi Lam trước kia theo học nhanh chóng thu được một vài manh mối, đã liệt kê ra được một danh sách những người bị tình nghi. Lúc tổ chuyên án đang thức suốt đêm đầu nghiên cứu danh sách nghi phạm, thì gia đình Bùi Lam báo tin: tên nam giới bắt cóc tổng tiền lại gọi điện thoại tới lần nữa, yêu cầu gia đình chuẩn bị ngay 400 vạn tệ, địa điểm giao tiền sẽ thông báo sau. Theo sắp xếp từ trước, gia đình Bùi Lam lấy lý do trong thời gian ngắn không thể chuẩn bị được 400 vạn tệ, yêu cầu đối phương cho thư thả hai ngày, cũng muốn yêu cầu được nói chuyện với Bùi Lam. Bọn bắt cóc tổng tiền liền nói liên lạc sau, rồi lập tức cúp điện thoại. Nhân viên kỹ thuật ngồi canh ở nhà Bùi Lam nhanh chóng xác định vị trí bọn bắt cóc tổng tiền gọi điện thoại, nhưng dường như đối phương đã căn rất chuẩn thời gian đối thoại, lúc cảnh sát đuổi tới nơi, bọn chúng đã không thấy bóng dáng.

Tiêu Vọng hừ một tiếng trong mũi: "Thằng khốn này thật thành thạo, chắc chắn xem không ít phim bom tấn của Mỹ."

Đặng Tiểu Sâm có chút lo âu: "Bọn bắt cóc tổng tiền cự tuyệt không cho gia đình nói chuyện với con tin ...Có thể nào Bùi Lam đã bị giết hại?"

"Không đâu". Phương Mộc lắc đầu, "Bọn bắt cóc tổng tiền rất thông minh, bọn chúng không thể mang Bùi Lam đến khu trung tâm để gọi điện thoại. Nếu để Bùi Lam nói chuyện với gia đình ở chỗ chúng giam cô, thì không đầy 10 phút chúng ta tới cửa ngay. Hơn nữa," cậu nhìn nhìn góc khuất trong TV", Mục đích của người phụ nữ kia không phải muốn làm Bùi Lam đau khổ chết đi, mà là muốn Bùi Lam sống trong đau khổ".

Câu nói này khiến cho mọi người đều im lặng một lúc. Chính xác, đối với đại đa số người ở đây mà nói, vụ án bắt cóc phức tạp như vậy đây là lần đầu tiên gặp phải. Có điều tất cả mọi người đều hiểu rõ, bọn họ không có thời gian để cảm khái. Bọn bắt cóc tổng tiền có lẽ còn có thể cho cảnh sát cùng gia đình người bị hại thư thả hai ngày, trong 48 tiếng đồng hồ này, có lẽ còn rất nhiều tình huống khó khăn, phức tạp, đang chờ bọn họ.

Thời gian. Giờ phút này, thời gian là thứ quý giá nhất.

Lúc Phương Mộc đi ra khỏi phòng họp ánh mặt trời đã bùng sáng. Qua một đêm thảo luận, từ danh sách nghi phạm đã chốt lại bốn người. Tiêu Vọng muốn lái xe đưa Phương Mộc trở về khách sạn, Phương Mộc lại hỏi gần đây có trung tâm thương mại hay không.

"Thức trắng một đêm mà anh vẫn có tâm trạng “đạo qua phố phường, dạo quanh thị trường” hả?" Tiêu Vọng hơi bất ngờ, "Anh cần gì? Tôi sẽ kêu người mua đến cho anh".

"Không cần." Phương Mộc hỏi kỹ vị trí trung tâm mua sắm, "Tôi phải tự đi loanh quanh một chuyến."

Phương Mộc xách mấy cái túi giấy, vất vả lấy ra cái thẻ từ cắm vào đầu đọc thẻ. Sau một âm thanh "bíp", cậu vừa muốn xoay nắm cửa, vừa suy nghĩ, rồi giờ tay ấn chuông cửa. Không có ai trả lời, sau đó ấn một lần nữa, trong căn phòng truyền đến một thanh âm nhỏ xiu: "Mời vào."

Trong khoảnh khắc đẩy cửa phòng ra, Phương Mộc còn tưởng rằng mình đi nhầm phòng. Một cô gái đang mặc áo choàng tắm ngồi bên giường, cô cúi thấp đầu, qua mái tóc ướt đầm, có thể thấy được làn da trắng nõn trên chiếc cổ. Cô gái đang ngượng ngùng im lặng trước mắt, với kẻ cướp lời thời hưng hăng tối hôm qua kia tựa như hai người hoàn toàn khác.

Phương Mộc mang túi giấy trong tay để ở trên giường, nhất thời không biết nói gì cho phải. Chừng nửa phút đồng hồ sau, mới mở miệng hỏi: "Cô có ngủ ngon không?"

Lại là nửa phút đồng hồ sau, mới nghe một câu trả lời rất yếu ớt: "Vâng"

Phương Mộc nhìn xem đồng hồ trên tay, chỉ vài cái túi giấy kia thấp giọng nói: "Thay đồ đi. Tôi đến nhà ăn chờ cô".

Trong nhà ăn tự chọn không có nhiều người, Phương Mộc chọn mấy món ngẫu nhiên, ăn no rất nhanh. Cậu vừa ăn hai bên huyệt thái dương đang đau nhức, vừa nhấp nhấp một ly nước chanh. Hồi tưởng chuyện xảy ra ngày hôm qua, chính mình cũng không nhịn được bật cười.

Phương Mộc hiểu rất rõ, mình vốn nên đưa cô gái kia đến đồn cảnh sát gần nhất, sau đó theo trình tự luật định truy tố hành vi phạm tội của cô. Bất luận giới tính ra sao, bất luận cảnh ngộ thế nào, hành vi của cô đã vi phạm pháp luật, mà truy bắt tội phạm, là nhiệm vụ của cảnh sát. Lúc ấy Phương Mộc thiếu chút nữa đã làm như vậy. Đến cuối cùng là cái gì đã khiến cho cậu thay đổi chủ ý, chính cậu cũng không hiểu rõ.

Lúc cô gái kia khóc rống lên, Phương Mộc bỗng nhiên nghĩ đến, vào thời khắc này, Liêu Á Phàm có thể cũng mặc quần áo không đủ che thân như thế, bụng ăn không no, khiếp đảm và tuyệt vọng nắm mảnh thủy tinh hoặc một vật gì đó, tại một góc tối nào đó chờ cơ hội mà ra tay hay không?

Phương Mộc biết cậu đang đem phiền toái đến cho mình, nhưng cậu nhất định phải làm như vậy. Có lẽ Thái Vĩ nói đúng, trong cơ thể cậu có một thứ gì đó, khiến cho cậu không thích hợp làm cảnh sát.

Đang nghĩ ngợi lung tung, cô gái đã bước vào nhà ăn.

Mặc một chiếc áo thể thao cùng quần Jean mới tinh, chân mang giày thể thao, nhìn cô không khác gì một nữ sinh. Vừa mới rảo bước tiến vào nhà ăn, đôi mắt của cô liền bắt đầu tìm kiếm bốn phía. Phương Mộc biết người cô đang tìm chính là mình, nhưng trong khoảnh khắc ánh mắt gặp nhau, cô đỏ mặt, cúi đầu, hướng thẳng đến chiếc bàn chọn món kia mà đi. Sau khi chọn lựa mấy món thức ăn, cô có chút do dự bưng cái khay, sau vài giây, rốt cục lấy hết dũng khí ngồi đối diện Phương Mộc.

Cô không nói chuyện với Phương Mộc, thậm chí đầu cũng không ngẩng lên chút nào, chỉ ngồi lẳng lẳng ăn cơm. Phương Mộc châm một điếu thuốc, qua làn khói thuốc đang lượn lờ quan sát cô gái trước mặt. Tuổi cô chắc không vượt quá 25, làn da trắng nõn, đôi bàn tay có chút đen sạm thô ráp, trên mặt còn có mấy vết thương chưa lành. Có lẽ là cảm nhận ánh mắt Phương Mộc chiếu tới, mặt cô dần dần đỏ lên, tốc độ ăn cũng đột nhiên tăng dần. Mặc dù vậy, động tác của cô hoàn toàn không còn ngầu nga ngầu ngiến như cảnh tượng đêm hôm đó.

Ăn cơm xong, cô nhìn thấy Phương Mộc không động tĩnh, liền cũng ngồi ở bàn đùa nghịch ngón tay. Phương Mộc nhìn cái khay trống trơn, thấp giọng hỏi: "Cô ăn no chưa?"

Cô gái trẻ không nói gì, gật gật đầu xem như trả lời.

Phương Mộc dụi tắt tàn thuốc, đứng dậy nói: "Cô về phòng nghỉ ngơi đi. Đến bữa trưa thì đến nhà ăn mà ăn, hoá đơn thì tính cho phòng 1226."

Vừa mới quay người đi, liền nghe thấy cô gái ở sau lưng thấp giọng hỏi: " Vì sao lại giúp tôi?"

"Ừ?" Phương Mộc nhất thời không biết trả lời thế nào, nghĩ một chút rồi nói, " Vì tôi là một cảnh sát."

"Ồ, nếu anh thật sự chính là cảnh sát thì phải bắt ngay tôi mới phải chứ". Mái tóc dài của cô gái che gần nửa khuôn mặt, giữa những sợi tóc đen hiện ra làn da trắng nõn, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt anh, "Tuy rằng anh giúp tôi, nhưng đừng hy vọng tôi vì anh mà làm bất cứ chuyện gì."

Phương Mộc nhíu mày, lại ngồi xuống trước mặt cô gái, " Tên của cô là gì?"

"Cái này cần thiết phải biết sao?"

" Không bắt buộc". Phương Mộc cười khẽ một chút, "Nhưng theo phép lịch sự, thì tôi cũng phải biết cách xưng hô với cô như thế nào chứ---tôi không thể kêu cô là tiểu thư "Cướp bóc phạm" được?"

" Cướp bóc phạm" ba chữ kia khiến sắc mặt cô từ trắng chuyển sang đỏ, sau khi cắn môi một cái, cô thấp giọng nói: "Mẽ Nam."

"Được rồi, Mẽ Nam" Phương Mộc hạ giọng, " Cô vì cái gì mà lại đi ăn cướp, tôi không hứng thú muốn biết. Nhưng một cô gái phải đi ăn cướp, hẳn là đã gặp phải biến cố lớn."

Mẽ Nam nghiêng đầu đi, trên hàng lông mi dài trong phút chốc tràn đầy nước mắt.

" Trên cánh tay của cô không có dấu kim tiêm, cho nên cô hẳn không phải là muốn kiếm tiền gấp để mua ma túy." Phương Mộc nhìn thẳng Mẽ Nam, "Cô ở khách sạn yên tâm ngủ lâu như vậy, cũng không phải cần tiền gấp mới đi ăn cướp..."

"Không phải phức tạp như vậy!" Giọng nói Mẽ Nam khàn và nhỏ, " Tôi chỉ là muốn ăn no bụng mà thôi."

Phương Mộc trầm mặc, khoảnh khắc, cậu mở miệng hỏi: "Nghe giọng nói của cô không phải người địa phương. Cô từ nơi nào tới?"

" Không liên quan gì tới anh!" cuối cùng Mẽ Nam nức nở lên. Phương Mộc khẽ thở dài, từ trên bàn rút trong hộp khăn giấy một miếng đưa tới. Mẽ Nam đón lấy, nhẹ nhàng lau mắt. Một lát sau, tiếng khóc dần nhẹ. "Cấp Nhữ Tân". Cô thở dài nói.

"Vây. Sau khi giải quyết xong công việc ở đây, tôi sẽ lập tức đưa cô trở về." Giọng nói Phương Mộc nhẹ nhàng "Cô nên an tâm nghỉ ngơi vài ngày."

"Không cần." Mẽ Nam kiên quyết cự tuyệt, "Tôi không có nơi nào để về".

"Vây?" Phương Mộc có chút kinh ngạc, "Cô không có gia đình sao?"

"Có hay không có gì khác nhau đâu. Tôi về nhà cũng sẽ bị bắt đến trường đi học". Mẽ Nam ngẩn ngơ nhìn cái cốc, "Trở lại trường học, sớm muộn gì cũng bị đuổi."

"Bị đuổi? Vì cái gì?"

"Ha ha." Mẽ Nam đột nhiên cười phá lên, quay đầu trở lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Phương Mộc, cái nhìn nửa như khiêu khích lại đầy tuyệt vọng, "Tôi mang thai."

Phương Mộc sùng sốt, lập tức yên lặng dụi tắt khói thuốc. "Cô định thế nào?"

Mẽ Nam tựa hồ trước giờ chưa suy nghĩ qua vấn đề này, trầm mặc thật lâu sau mới thấp giọng trả lời: "Không biết."

Phương Mộc nhất thời không nói được lời nào, rót một ly nước đặt trước mặt Mẽ Nam, nghĩ một lúc, rồi hỏi: "Cha của đứa bé là ai?"

Mẽ Nam không trả lời, chỉ ngẩn ngơ nhìn ly nước trước mặt.

"Bạn học?"

"Không, là bạn quen trên mạng". Mẽ Nam nhẹ nhàng nói, "Chúng tôi quen nhau trên mạng được nửa năm...Sau đó, anh ta tới trường học kiếm tôi...Hai tháng trước tôi phát hiện tôi mang thai. Tôi sợ hãi đến chết, liền chạy đến tìm anh ta. Sau đó tôi phát hiện anh ta không một chút bận tâm. Còn muốn tôi..."

"Muốn cô làm cái gì?" Phương Mộc cau mày, quả đấm cũng không nhịn được nắm chặt.

"Muốn tôi cùng ngủ với bạn bè của anh ta." Mẽ Nam cắn chặt làn môi, "Tôi không làm, anh ta liền đánh tôi, còn cướp đi tất cả đồ đạc của tôi. Sau đó, tôi liền tìm cơ hội chạy trốn."

"Cô đem địa chỉ của hắn đưa cho tôi." Phương Mộc bộ dạng tỏ vẻ hết sức bình tĩnh, nhưng trên má nổi lên một dáng vẻ đáng sợ, "Những chuyện khác cô không cần quan tâm."

"Không không không." Mễ Nam vô cùng hoảng sợ kêu lên, "Tôi với hắn ta đã không còn bất kỳ liên quan gì nữa. Tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt..."

Phương Mộc cắn chặt răng, nặng nề thở ra một hơi, duỗi tay xua xua khói thuốc, vừa mới rút ra một điếu, nghĩ nghĩ, lại dứt trở lại.

Trầm mặc một hồi, Phương Mộc nhìn Mễ Nam ngồi đối diện vẫn còn run lẩy bẩy, mở miệng hỏi: "Cô còn mấy năm nữa?"

"Bốn năm cao học." Mễ Nam ánh mắt trống rỗng, "Đã khai giảng gần một tháng, thế nhưng tôi. ...."

Phương Mộc gật gật đầu, cầm lấy đôi đũa, xếp thành hai đường thẳng song song ở trên mặt bàn.

"Nếu như cô chọn cuộc sống này, hiện tại sẽ phát sinh một vấn đề". Cậu đem hai cây đũa đan chéo giao nhau ở một chỗ, "Xem qua đó chính là con đường chết".

Mễ Nam nhìn hai cây đũa trên bàn tạo thành một góc nhọn, "Ý anh là gì?"

Phương Mộc cười cười, "Nhưng thực tế không có tệ như vậy." Cậu đem hai cây đũa xếp lại lần nữa, "Khôi phục lại cho nó như ban đầu thì tốt hơn--- trở lại cuộc sống bình thường."

Mễ Nam nhìn chăm chăm đôi đũa một hồi, run giọng hỏi: "Tôi... Còn kịp sao?"

"Đương nhiên."

"Nhưng mà..." Mễ Nam đặt tay ấn ở trên bụng, "Tôi đã..."

"Đây cũng là những gì tôi muốn nói với cô". Sắc mặt Phương Mộc trở nên nghiêm túc, "Chuyện khác tôi có thể giúp cô, nhưng đứa bé này, cô phải tự mình đưa ra quyết định."

Mễ Nam xoay mặt hướng ra ngoài cửa sổ, trong khoảnh khắc, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của cô.

"Trở về thôi. Tôi muốn trở lại là chính mình như mấy tháng trước." Cô ra sức kềm chế bản thân nức nở, "Không buồn không lo, vui vẻ, khoẻ mạnh..."

"Cô nên về phòng từ từ suy nghĩ một chút." Phương Mộc đứng dậy, "Tôi chờ tin tức của cô."

"Không cần." Mễ Nam đột nhiên ngừng nức nở, cô lau mắt, dứt khoát nói: "Tôi sẽ tới bệnh viện".

Phương Mộc chăm chú nhìn cô gái trẻ trước mắt, bỗng nhiên cảm thấy giữa lông mày của cô và Liêu Á Phàm có chút tương đồng, đặc biệt là đằng sau sự nhu nhược lại lộ ra một vẻ rất cố chấp.

Chỉ là, nếu như cô ấy gặp phải sự việc giống như vậy, sẽ có người giúp đỡ cô ấy không?

Phương Mộc than thầm, thấp giọng nói: "Cũng tốt." Cậu hướng sang bên cạnh khoát tay, "Hãy triệt để chấm dứt đoạn hồi ức này, bắt đầu một cuộc sống mới lần nữa đi."

Mễ Nam dùng lực gật đầu, cố gắng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Tôi sẽ làm được".

Phương Mộc nhìn biểu hiện của cô, "Nếu như cô đã thực sự suy nghĩ kỹ, bây giờ tôi sẽ đưa cô đi?"

"Không cần. Tôi tự đi được." Mễ Nam chỉnh chỉnh tóc, nhìn có vẻ đã can đảm và quyết đoán hơn, "Tôi không thể cứ dựa vào người khác. Chính tôi đi nhầm đường, tôi muốn tự mình quay lại".

Phương Mộc im lặng một chút, đôi mày lập tức giãn ra, nhẹ nhàng gật đầu.

"Cầm lấy cái này." Cậu lấy từ trong ví tiền ra mấy tờ 100 tệ, "Tiền viện phí phải đủ. Dùng canh gà hay muốn ăn món gì cứ kêu nhà ăn mang đến phòng cho cô."

Mễ Nam nhận lấy tiền, lại không đi, bộ dạng do dự muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì vậy?"

Mễ Nam cắn môi, dường như hạ quyết tâm rất lớn ngẩng đầu lên nói: "Còn có một việc, có thể giúp tôi được không?"

"Ồ?" Phương Mộc ngồi xuống, "Cô nói đi."

"Hắn tên là Lạc Hoa, thường xuyên ở phòng game đối diện toà nhà bưu chính phía bắc thành phố." Mễ Nam thấp giọng nói, "Chứng minh thư của tôi bị hắn giữ ở đó. Còn có... Cha tôi còn để lại cho tôi một cây bút Parker." Giọng của cô có phần cao lên, ngữ điệu khẩn thiết, "Đó là di vật duy nhất mà cha tôi để lại cho tôi, có thể... Có thể giúp tôi lấy lại không?"

"Không vấn đề." Phương Mộc lập tức nói, "Cô yên tâm đi."

Lúc này, ở lối vào nhà hàng đột nhiên truyền tới một tiếng gọi "Phương Mộc", Phương Mộc quay đầu lại nhìn, Tiêu Vọng bước tới. Nhìn Mễ Nam ở bàn đối diện, Tiêu Vọng im lặng một chút, rồi lập tức lịch sự gật gù đầu, ngồi xuống ghế, không chút khách khí cầm lấy ly nước trước mặt Mễ Nam uống một hơi cạn sạch.

"Anh ngủ được chút nào chưa?" Anh ta quệt quệt mồ hôi, mở tài liệu ở trong tay ra.

"Chưa" Phương Mộc thành thật trả lời, "Có tin mới à?"

"Anh không ngủ." Tiêu Vọng nhìn Mễ Nam, muốn nói lại thôi.

Mễ Nam biết điều đứng lên, nhưng Phương Mộc đã nói "ta đi thôi", liền bước nhanh ra khỏi nhà ăn.

Phương Mộc cho rằng Tiêu Vọng có lẽ đang thắc mắc về Mễ Nam, nhưng anh ta không hỏi gì, trực tiếp nói về vụ án.

"Sáng hôm nay các anh em đã tập trung điều tra bốn đối tượng tình nghi, quả thật có thu hoạch được nhiều manh mối đáng giá. Trong đó có một nữ nghi phạm đáng nghi nhất". Tiêu Vọng lấy ra một tấm hình, "Cô ta tên là Canh Tiểu Mỹ, từng học chung trường nghệ thuật với Bùi Lam, cũng là bạn cùng phòng trong ký túc xá. Lúc gần tốt nghiệp, Bùi Lam và Canh Tiểu Mỹ cùng nhau tham gia vào nhóm diễn kịch thử nghiệm, kết quả Bùi Lam nhờ đó may mắn nổi danh. Mà Canh Tiểu Mỹ sau vài năm trầy trật ở điện ảnh và truyền hình, trước sau vẫn không thành công, sau đổi nghề làm đạo diễn, nhưng chỉ có thể đi quay MV, chụp hình quảng cáo mà thôi".

"Ừ, như vậy có thể nói, động cơ phạm tội trùng khớp."

"Đúng vậy". Tiêu Vọng rất hưng phấn, "Hơn nữa chúng tôi đem hình Canh Tiểu Mỹ và hình ảnh trong máy thu hình ở trung tâm thương mại so sánh, thân hình hai người khá giống nhau".

"Hiện tại có thể bắt được cô ta không?"

"Vấn đề là ở chỗ này." Tiêu Vọng sắc mặt hơi ngưng trọng, "Năm trước, Canh Tiểu Mỹ trở lại thành phố. Một tháng trước, cô ta bỗng nhiên cắt đứt liên hệ với mọi người, điện thoại di động cũng không liên lạc được".

"Xem ra ..." Phương Mộc dường như suy nghĩ một chút, "Canh Tiểu Mỹ thực sự là rất khả nghi."

"Đúng, chúng tôi liệt Canh Tiểu Mỹ vào diện nghi phạm trọng điểm." Tiêu Vọng khẽ dựa người về phía sau, "Hiện tại vấn đề chính là, Canh Tiểu Mỹ cuối cùng đang ở đâu?"

Phương Mộc nghĩ ngợi rồi mở miệng hỏi: "Phòng kiểm tra vật chứng đã đưa kết quả chưa?"

"Còn chưa, có điều chắc sẽ rất nhanh thôi." Tiêu Vọng về mặt ủ oải, "Anh cảm thấy sẽ còn có manh mối gì sao?"

"Trong băng thu hình có hai chỗ rất thú vị." Phương Mộc cười cười, "Có lẽ phòng kiểm tra vật chứng có thể giúp chúng ta phân tích ra nơi bọn bắt cóc tổng tiền cùng con tin đang ẩn náu".

"Ồ?" Tiêu Vọng lập tức lấy lại tin thần, "Chỗ nào?"

Phương Mộc vừa muốn trả lời, điện thoại di động trong túi của Tiêu Vọng đã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đi đêm

Trong phòng họp của cục cảnh sát thành phố khói thuốc mù mịt, người tham gia dự họp ai nấy đều cau mày sắc mặt nghiêm trọng. Nửa giờ trước, bọn bắt cóc tổng tiền lại liên hệ với gia đình người bị hại một lần nữa, yêu cầu họ ngày mai giao 400 vạn tệ tiền chuộc tại nhà ga, ngữ khí rất cứng rắn, không chấp nhận thương lượng. Tổ chuyên án sau khi thảo luận, quyết định bố trí mai phục tại nhà ga, nhân lúc bọn bắt cóc tổng tiền nhận tiền chuộc sẽ tiến hành vây bắt. Quyết định này bị gia đình người bị hại phản đối kịch liệt. Bởi vì một khi hành động vây bắt thất bại, bọn bắt cóc tổng tiền rất có khả năng sẽ giết chết Bùi Lam. Lương Trạch Hạo không biết nghe được tin tức từ đâu, lại chạy tới tổ chuyên án quấy rối âm ỉ, tung tin nếu như Bùi Lam xảy ra chuyện gì, sẽ làm cho người của cả cục công an thành phố bị sa thải. Hành vi của Lương Trạch Hạo khiến Phương Mộc rất phản cảm, nhưng cũng không

thể không thừa nhận, kế hoạch của tổ chuyên án quả thật không ổn. Việc vây bắt bọn bắt cóc tổng tiền tại hiện trường giao tiền chuộc đối với vụ các vụ án loại này là một phương án thường được áp dụng, nhưng vụ án này có nhiều điểm khác với những vụ án bình thường: Thứ nhất là bọn bắt cóc tổng tiền đã có thời gian chuẩn bị kế hoạch chặt chẽ chu đáo, không phải là nhất thời nảy lòng tham; thứ hai là, mục đích bắt cóc cũng không phải chỉ đơn thuần là vì tiền bạc, mà còn liên quan đến chuyện ân oán khác; cuối cùng là, mục tiêu, trách nhiệm của cảnh sát không chỉ đơn giản là giải cứu con tin, vây bắt nghi phạm, mà còn bao gồm cả việc ngăn chặn đoạn video bị phát tán đi khắp nơi, mà muốn đạt được 3 mục tiêu này, điểm mấu chốt nhất là phải nắm rõ nơi bọn bắt cóc tổng tiền đang ẩn trốn và giam giữ con tin.

Từ Đồng kiến nghị sau khi vây bắt nghi phạm tại nhà ga, sẽ ép hắn nói ra nơi giấu con tin. Tiêu Vọng lắc đầu nói: "Ở nhà ga đông đúc, lại chật chội, hành động vây bắt rất dễ xảy ra tình huống bất thường. Còn nữa, đôi nam nữ này rất có khả năng là tình nhân của nhau, ngộ nhờ vì bảo vệ nhau, đôi phương sống chết không chịu mở miệng thì sao, lúc đó chúng ta sẽ rơi vào thế bị động, ba mục tiêu này chỉ cần một không đạt được, chúng ta lập tức sẽ thất bại."

"Thế theo cậu thì bây giờ chúng ta phải làm sao?" Từ Đồng xem đồng hồ trên tay, "Thời gian không còn nhiều nữa".

Tiêu Vọng không trả lời, mà quay đầu nhìn Phuong Mộc.

Không chỉ anh ta, mà dường như tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Phuong Mộc. Phuong Mộc không ngẩng đầu, nhưng cậu có thể cảm nhận rõ ràng những ánh mắt mong đợi, hoài nghi cùng với thờ ơ lạnh nhạt kia, cậu không cử động, thậm chí không hề thay đổi tư thế.

Phuong Mộc đang chờ đợi, cậu cần kiểm chứng suy đoán của mình. Mặc dù nhìn thấy thái độ này, người khác có thể tưởng cậu đã bất lực, nhưng cậu nhất định phải đợi, bởi vì đó chính là chìa khóa của vụ án.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Đặng Tiểu Sâm vội vàng tiến tới, tay cầm mấy tờ giấy cùng một cái USB "Phòng vật chứng tính có hồi âm".

Phuong Mộc nhảy dựng lên, cơ hồ lập tức giật ngay mấy tờ giấy trong tay Đặng Tiểu Sâm.

Đó là một bản báo cáo hóa nghiệm cùng một tấm hình, phòng vật chứng công an tỉnh đã thu được một ít bụi trên bề mặt cuốn băng ghi hình và phong thư, sau khi phân tích đã xác nhận là bột ôxít sắt cùng silicon dioxide. "Bột ôxít sắt...Silicon dioxide..." Phuong Mộc thì thào tự nói, "Đúng là vậy".

Tiêu Vọng tò mò cầm tấm hình lên xem, trên hình là cận cảnh nội thất của một gian phòng, nhìn kỹ hơn một chút, anh liền nhận ra bức hình được in ra từ trong cuộn băng kia. Sau khi sau khi sử dụng kỹ thuật phục chế nguyên trạng, thì đã rõ ràng hơn rất nhiều "Đây là cái gì?"

Phuong Mộc đã bình tĩnh trở lại, chỉ một điểm trên tấm hình "Anh xem chỗ này".

Đây là một góc rèm che, cái gọi là rèm che, chỉ là một sợi dây kẽm xuyên qua hai mảnh vải bông mà thôi, giữa khe hở, lộ ra một mảng trời xanh, kỳ quái là, bên ngoài cửa sổ ở một nơi không xa đường như có một làn khói màu hồng thối qua.

Phuong Mộc thu báo cáo hóa nghiệm cùng tấm hình để vào cùng một chỗ, ngẩng đầu hỏi Tiêu Vọng: "Anh nghĩ đến cái gì?"

Tiêu Vọng có chút bối rối, "Cậu thì sao?"

"Xương thép" Phuong Mộc nhẹ nhàng nói, "Nơi này có thể gần xương thép?"

Về mặt Tiêu vọng vẫn mơ hồ, "Sao cậu lại nghĩ tới xương thép?"

Phuong Mộc kết nối USB với máy tính, mở từ trong đó ra một file âm thanh.

"Đây là âm thanh được tách ra từ băng ghi hình".

File sau khi được mở ra, phát ra một loạt tiếng ồn, Phuong Mộc kéo thanh tiến trình đến một điểm trong dải thời gian, trong loa tức thì truyền tới tiếng chuông "đang đang". Tiêu Vọng suy nghĩ, bỗng nhiên mở to hai mắt "đây là tiếng chuông thép!", Tiêu Vọng kích động nói năng lộn xộn "Ồ trong thành phố chỉ có một xưởng thép, xưởng thép Tụ Nguyên!".

"Vậy thì đúng rồi!" Phuong Mộc gật đầu "Bụi, làn khói hồng, tiếng chuông, thứ tôi đợi chính là cái này."

Tiêu Vọng nhìn chăm chăm tấm hình, con mắt không ngừng chuyển động, có vẻ như cũng đang khấn trương điều chỉnh lại ý nghĩ. Rất nhanh, anh ta liền đem tấm hình và báo cáo nhét vào trong tay Đặng Tiểu Sâm

"Gọi điện thoại cho cục khí tượng, hỏi xem hướng gió của hôm ấy" Tiêu Vọng liền cất bước đi ra ngoài "Dựa vào làn khói, phỏng đoán khoảng cách cùng độ cao của toà nhà và xưởng thép".

Anh ta lôi Phuong Mộc đi "Đi, cậu đi với tôi đến xưởng thép".

Xưởng thép Tụ Nguyên ở vùng ngoại ô, đường tới xưởng nhấp nhô gập ghềnh khiến cả hai mắt không ít thời gian mới tới được. Vừa đến nơi, cục công an thành phố đã gọi điện thoại tới, theo hướng gió ngày hôm đó, bọn bắt cóc cùng con tin có thể ở trong toà nhà phía bắc nhà máy thép, cách khoảng 2000 mét theo đường thẳng, và địa điểm quay phim có thể là từ tầng 3 trở lên.

Tiêu vọng đứng dưới ống khói cao ngất của xưởng thép, nhìn về hướng bắc, chỉ một dãy nhà cách không xa nói: "Chính là chỗ đó".

Tiểu khu Hoa Thép là một dãy nhà đã xây dựng từ khá lâu ở vùng ngoại ô, kiểu dáng cũ, trên bề mặt tòa nhà gạch men sứ phần lớn cũng bị loang lổ rất xấu xí. Tiêu Vọng nhìn 4 dãy nhà của tiểu khu, mỗi dãy đều có 5 toà nhà riêng lẻ, thấp giọng mắng một câu: "Khốn kiếp, dựa vào hai chúng ta làm sao mà tìm".

Phương Mộc không vội vã, đưa tấm hình kia ra nói: "Kẻ phạm tội, đương nhiên tìm mọi phương pháp để ngăn cản người khác biết được tội ác của chúng, chúng cả ngày phải che rèm cửa."

Tiêu Vọng vỗ trán: "Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!" Sau khi xem xét tỉ mỉ tấm hình, anh lấy ra một cái ống nhòm, núp ở trong xe quan sát từng tầng từng phòng. Thế nhưng sau khi tìm kiếm khắp 4 dãy nhà, đều không phát hiện được nhà nào treo rèm giống như vậy, Tiêu Vọng không bỏ cuộc, lại tìm kiếm mấy lần nữa, vẫn không có kết quả.

"Mẹ nó, quái thật" Tiêu Vọng hơi nhụt chí "Chẳng lẽ chúng ta tìm lầm?".

"Không" Phương Mộc hướng phía bên ngoài cửa kính xe nhìn một vòng, "Bọn chúng chắc chắn trốn ở chỗ này".

"Chẳng lẽ bọn chúng cũng phát hiện cái rèm đã bị quay trong băng thu hình..." Tiêu Vọng cắn móng tay "Cho nên đổi rèm che?"

Phương Mộc gật đầu nói có khả năng này, đối phương đã có phòng bị, tìm nơi chúng ẩn náu càng khó, 4 dãy nhà, 20 toà nhà riêng lẻ, 240 hộ gia đình, không thể kiểm tra từng cái, một khi đánh rần động cỏ, hậu quả tùy theo tình huống có thể là con tin bị giết hại hoặc đoạn video sẽ bị phát tán lên mạng. Nhất thời, hai người trong xe đều trầm mặc, sau khi Phương Mộc hút liền hai điếu thuốc, đột nhiên hỏi: "Tôi nhớ lúc điều tra tại Vinh Phúc Thiên Địa, người lao công tên là Trần Quyền kia nói phát hiện xe dọn vệ sinh ở cửa tây tầng một?"

"Đúng vậy. Rồi sao?" Tiêu Vọng rầu rĩ đáp.

"Cửa tây tầng một...đi tiếp mấy chục mét là một con đường lớn, đúng không?"

"Đường Sùng Trí." Tiêu Vọng nghiêng đầu nhìn Phương Mộc, "Tại sao cậu lại hỏi chuyện này?"

"Gọi thêm mấy anh em tới đây" Phương Mộc nhìn chằm chằm bên ngoài cửa kính xe, bờ môi nở một nụ cười tự tin "Một người mặc thường phục, hai người mặc cảnh phục, và mang thêm một chiếc xe cảnh sát tới".

"Được?" Tiêu Vọng hơi kinh ngạc "Cậu định làm gì sao?"

"Khà khà" Phương Mộc nheo mắt "Chúng ta sẽ diễn một vở hài kịch".

Nửa giờ sau, trong tiểu khu đột nhiên xuất hiện một thanh niên say khướt, một tay cầm chai bia, tay kia thì cầm một nửa cục gạch.

"Trần Lộ! Trần Lộ!" Anh ta liên tục nốc bia, hét lớn trong hòng "Em ra đây! Anh thật sự yêu em mà..."

Tiêu Vọng dùng ống nhòm thăm dò động tĩnh trong tiểu khu, vui vẻ cười khà khà, Phương Mộc cũng không nhịn được cười: "Trần Lộ là ai vậy?"

"Là bạn gái nhóc con này" Tiêu Vọng để ống nhòm xuống "Nếu Trần Lộ biết hắn dùng cái tên này để phá án, không xé xác hắn thì mới lạ".

Người thanh niên kêu gào một hồi lâu, đương nhiên không có người nào xuất hiện, lại có mấy căn nhà có người từ trong cửa sổ thò đầu ra xem náo nhiệt. Người thanh niên dường như đã mất đi lý trí, ném chai bia đi, cầm cục gạch đập liên tiếp vào chiếc xe bên cạnh, vừa đập vừa gọi: "Em có ra hay không ra, có ra không?". Trong nháy mắt, những chiếc xe đậu dưới toà nhà đều bị anh ta đập mấy nhát, bỗng một tiếng còi báo động vang lên chói tai, người thanh niên ném cục gạch đi, co cẳng chạy mất.

Phương Mộc cảm bộ đàm lên: "Các anh em, 3 phút đồng hồ nữa lái xe tiến vào tiểu khu". Vừa mới đặt bộ đàm xuống, người thanh niên kia liền chui luôn lên xe, chưa kịp ngồi yên, đã vội vã không đợi người khác hỏi, hỏi luôn: "Thế nào, tôi diễn có được không?"

"Không được, không được" Tiêu Vọng vỗ vỗ bờ vai anh ta "Nhóc con, người nhẹ tay một chút, đừng có nện quá mạnh như vậy, sau này chúng ta bồi thường không nổi đâu".

"Yên tâm đi, tôi đã ghìm bớt lực lại rồi" người thanh niên vội vàng bổ sung một câu, "Tiêu ca giữ bí mật giúp tôi nha, đừng để bạn gái tôi biết, sẽ trở mặt với tôi đó".

Mọi người trong xe đều cười rộ lên.

Lúc này, trong tiểu khu đã tụ tập chủ nhân của mấy chiếc xe, nhao nhao kiểm tra hư hại của xe mình, thái độ đầy căm phẫn, cũng có người chửi ầm lên. Rất nhanh, một chiếc xe cảnh sát đã tiến vào tiểu khu, hai người mặc cảnh phục bước xuống xe, một người mở sổ ghi chép ở trong tay ra "vừa rồi là ai báo cảnh sát vậy, nghe nói nơi này có người đập xe?"

Nhóm chủ xe liền xúm lại, mồm năm miệng mười yêu cầu cảnh sát nghiêm khắc xử lý. Hai cảnh sát một người kiểm tra hư hại của từng chiếc xe, một người thẩm tra đối chiếu chủ xe.

"1,2,3...6,7" Tiêu Vọng kiểm tra một lượt, quay đầu hướng Phương Mộc nói "8 chiếc xe bị đập, chỉ xuất hiện 7 người chủ xe, quả thật có một người không dám xuống".

"Ừ". Phuong Mộc cảm bộ đàm lên "Anh em, điều tra thêm về chiếc xe vắng chủ nhân, báo số xe lại đây".

Suy đoán của Phuong Mộc là: tên nữ nghi phạm mang Bùi Lam từ cửa tây tầng một của Vinh Phúc Thiên Địa vội vã rời khỏi hiện trường, như vậy chắc chắn có người lái xe tiếp ứng cô ta, chiếc xe này có lẽ đang đỗ ở trong khu vực này. Phuong Mộc dàn dựng màn đập xe này, một mặt không đến mức khiến đối phương sinh nghi; mặt khác, bọn bắt cóc tổng tiền theo bản năng thường sợ hãi cảnh sát, cho dù là việc điều tra không liên quan gì tới hành vi bắt cóc, cũng sẽ cố gắng tránh né, cho nên, chủ nhân của chiếc xe không xuất hiện kia, có khả năng chính là một kẻ trong bọn bắt cóc tổng tiền.

Số xe nhanh chóng được tra rõ ràng, nhưng số xe đó là của một chiếc xe Alto màu xanh lam, mà chiếc xe trong tiểu khu lại là một chiếc Mazda màu xám bạc, Tiêu Vọng có chút thất vọng: "Có lẽ là biển số giả."

Phuong Mộc gật gật đầu, lại yêu cầu thẩm tra xem có người nào dùng tên Canh Tiểu Mỹ đăng ký xe hay không, đối chiếu số chứng minh thư của cô ta, muốn kiểm tra rõ ràng chẳng hề khó, kết quả thẩm tra cho thấy, cuối năm 2006 Canh Tiểu Mỹ mua một chiếc xe cá nhân, kiểu xe chính là Mazda màu xám bạc. Phuong Mộc lập tức yêu cầu cục công an cử người xem đoạn video của camera trên đường Sùng Trí thời điểm Bùi Lam bị bắt cóc, tin tức phản hồi lại rất nhanh, lúc ấy, chiếc Mazda màu xám bạc kia đích xác đã xuất hiện trên con đường này, mà hướng nó chạy ra, chính xác là cửa tây toà nhà Vinh Phúc Thiên Địa!

Thông tin này khiến mọi người đều rất hưng phấn. Phuong Mộc chỉ thị hai người cảnh sát mặc đồng phục rút khỏi tiểu khu, những người khác ở lại trên xe tiếp tục theo dõi. Ước chừng 40 phút đồng hồ sau, một người đàn ông từ toà nhà số 3 dãy nhà thứ 2 đi ra, hẩn đứng trên bãi đất trống của tiểu khu, đầu tiên nhìn bốn phía xung quanh một chút, sau đó châm một điếu thuốc chậm rãi hút, trông có vẻ nhàn nhã tự tại, nhưng thực tế là đang cẩn thận, dè dặt quan sát động tĩnh. Hút xong một điếu thuốc, hẩn lại nhìn ngó xung quanh một chút, bước nhanh tới một chiếc xe bị đập, chính là chiếc Mazda màu xám bạc kia, nhanh chóng xem xét qua tình trạng hư hại của chiếc xe, lại sờ sờ mũi xe đằng trước đang lõm xuống, sau khi chắc chắn xung quanh hoàn toàn yên ắng, mới chui vào khởi động xe.

Tiêu Vọng lập tức nhả phanh tay "Chuẩn bị hành động!"

Phuong Mộc vội giữ tay anh ta "Đừng vội, Bùi Lam rất có khả năng còn đang bị Canh Tiểu Mỹ khống chế".

"Không bắt thì sẽ muộn mất" Tiêu Vọng vẻ mặt nôn nóng "ngộ nhờ để hẩn chạy mất thì xử lý thế nào?".

"Không được!" Phuong Mộc quả quyết nói "Đừng hành động!"

Quả thật, người đàn ông chỉ chạy xe đến dưới toà nhà số 2, khoá kỹ, sau đó lại từ từ đi bộ trở lại toà nhà số 3 dãy nhà thứ 2.

"Có theo hẩn lên lầu không?" Tiêu Vọng dường như đã bắt đầu tin tưởng phán đoán của Phuong Mộc "có thể sẽ tra ra căn phòng hẩn ở".

"Việc đó sẽ đánh động hẩn" Phuong Mộc lắc đầu "tên này rất ranh ma, có lẽ giờ hẩn đang ngồi trên tầng hai nghe ngóng động tĩnh".

"Vậy phải xử lý thế nào?" Tiêu Vọng nhìn ra ngoài cửa xe "trời sẽ tối rất nhanh".

Phuong Mộc suy nghĩ "Đi gặp quản lý tòa nhà xem thử".

Tại ban quản lý toà nhà không thu hoạch được manh mối gì, trưởng ban quản lý toà nhà, dáng người béo tốt, khi được hỏi về tình hình quản lý các hộ gia đình thuê nhà cũng như chi tiết các phòng cho thuê đều trả lời là không nắm rõ. Nét mặt Phuong Mộc xem ra vẫn không hề thất vọng, dường như cậu đã dự liệu tất cả. Tiêu Vọng thì rất bức bối liên khiến trách ông ta tác trách trong quản lý công tác an ninh, trật tự. Phuong Mộc lại đề xuất một yêu cầu ngoài dự liệu của mọi người, cậu muốn mượn một bộ đồng phục nhân viên thu dọn rác trong tiểu khu.

Tiêu Vọng là người đầu tiên phản ứng, cầm điện thoại lên gọi về cục cảnh sát yêu cầu phái một nữ cảnh sát tới đây hỗ trợ điều tra. Sau khi nữ cảnh sát tới, Phuong Mộc yêu cầu cô đóng giả một nhân viên thu dọn rác, thu hết túi rác trước cửa các căn nhà từ tầng ba trở lên của toà nhà thứ hai xuống, cẩn thận dọn đồ mỗi túi rác đều phải đánh dấu số phòng.

Hành động tiến triển hết sức thuận lợi, chưa tới một tiếng đồng hồ sau, nữ cảnh sát đã thờ hồng hộc đẩy một xe rác trở lại điểm tập kết.

"Nhiều như vậy sao?" Tiêu Vọng nhìn chiếc xe cơ hồ ngập đầy rác "vất vả cho cô quá".

"Không có gì" nữ cảnh sát lau mồ hôi trên mặt "tôi sợ nghi phạm trên lầu lên theo dõi, nên đã hành động rất cẩn thận, rác rưởi ở mấy tầng này tôi đều thu hết".

"Thứ chúng ta cần đâu?" Tiêu Vọng vội vã hỏi.

"Ồ đây" nữ cảnh sát xoay người lấy từ trên xe rác ra một cái thùng giấy, "Tôi đã cẩn thận tách riêng, mỗi túi đều có băng dính đánh dấu số phòng".

Phuong Mộc không kịp nghĩ phải cảm ơn cô, lập tức đổ một túi rác ra cẩn thận bới tìm, lúc tìm đến cái túi rác thứ tư, tốc độ của cậu chậm lại, sau khi tỉ mỉ xem xét mỗi loại vật phẩm, Phuong Mộc cẩn thận niêm phong nó, lại mang qua một cái túi khác tiến hành so sánh, cuối cùng gỡ cái nhãn trên túi thứ tư xuống, đưa cho Tiêu Vọng.

"502?" Tiêu Vọng nhìn Phuong Mộc "Chắc chắn không?"

"Chắc chắn là phòng này." Phương Mộc chỉ chỉ túi rác, "Anh xem, trong túi rác phần lớn là cơm hộp, đồ ăn nhanh, túi giấy và lon bia."

"Ừ" Tiêu Vọng nhìn cái nhãn dường như tập trung suy nghĩ "Bọn chúng đúng là không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới việc nấu ăn".

"Đúng" Phương Mộc lau vết bẩn trên tay "Đem túi rác này về, nếu có thể xét nghiệm ra DNA của Bùi Lam, có thể khẳng định bọn chúng đang ở trong phòng 502".

Mọi người lập tức hành động, Tiêu Vọng lưu lại một tổ tiếp tục theo dõi động tĩnh, sau đó cùng Phương Mộc lái xe trở về cục.

Sau khi báo cáo với chỉ huy tổ chuyên án, vật phẩm trong túi rác được khăn trương đem đi xét nghiệm DNA. Hai ngày một đêm không chợp mắt, trong khi chờ đợi kết quả kiểm tra, Phương Mộc cảm thấy mệt mỏi tức thì phả vào mặt. Sau khi hút liên tiếp mấy điều thuốc, mí mắt vẫn cứ nhú lại, Phương Mộc cứ để y nguyên quần áo ngả người xuống chiếc ghế dài trong phòng họp, vừa mới nhắm mắt, đã ngủ say.

Trong mơ màng, cậu tựa hồ trở lại khoảnh sân nhỏ của Thiên Sư Đường. Cảnh sắc tươi đẹp chiếu rọi trên cao, khắp nơi là một màu xanh, Nhị Bảo cùng những đứa trẻ khác đuổi nhau, cái lộn ở trong sân, bên tai dường như còn mơ hồ truyền tới giọng chị cả Triệu đang quát tháo. Ở mảnh vườn trồng ô mai kia, những trái ô mai hồng hồng điểm xuyết giữa một tầng lớn lá cây, Liêu Á Phàm ngồi xỏm ở đó, lúm đồng tiền như hoa. Tất cả thể xác và tinh thần Phương Mộc đều bị cảm giác tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn thậm chí có chút lười biếng vây quanh. Đột nhiên ánh mặt trời bị mây đen càng ngày càng dày che kín, tầng hai Thiên Sư Đường đang từ từ sụp xuống, những hòn đá không ngừng rơi, mảnh vườn ô mai kia cũng bắt đầu dần dần lún xuống, chiếc váy trắng trên người Liêu Á Phàm trong phút chốc trở nên vắn đục và bắt đầu tan ra, nét mặt cô đau đớn, một bàn tay che cái bụng hở ra, một bàn tay khác hướng phía Phương Mộc mà vẫy tới...Phương Mộc cố hết sức giữ chặt bàn tay kia, lại phát hiện mình làm cách nào cũng không thể cử động. Mắt nhìn khoảng cách tay Liêu Á Phàm với mình càng ngày càng xa, hơn một nửa thân thể cô đã rơi vào cái vực sâu vô tận kia, Phương Mộc lo lắng cùng tuyệt vọng, nhìn không được gào to lên.

"A...."

Tay chân bỗng nhiên cử động được trở lại! Phương Mộc nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào, liền cố gắng ngồi dậy, đảo mắt nhìn người trước mắt, phút chốc giật nảy mình.

"Bình tĩnh!" Tay Tiêu Vọng còn nắm một góc chiếc áo đa dụng của cảnh sát, anh ta nhìn cậu chăm chú định kéo cái áo đắp cho Phương Mộc, "Cậu làm sao vậy?"

Phương Mộc sững sờ nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt, chừng 5 giây sau mới hồi phục tinh thần trở lại, Cậu buông tay xuống, thanh âm khàn khàn thì thào nói: "Không sao."

"Thấy ác mộng hả?"

"Ừ" Phương Mộc không muốn giải thích nhiều, "Có kết quả chưa?"

"Chưa có", trong mắt Tiêu Vọng đầy tia máu, xem bộ dạng hình như vẫn chưa ngủ "cậu ngủ tiếp một lát đi, có chuyện gì tôi gọi".

"Không ngủ nữa" Phương Mộc cuộn cái áo đa năng ở trên người lại, hướng Tiêu Vọng xin một điều thuốc. Sau khi hút hơn phân nửa điều, cậu cảm thấy tỉnh táo hơn một chút, liền đứng lên cho giãn tay giãn chân, cảm thấy toàn thân đau nhức khủng khiếp.

Tiêu Vọng nhe răng trợn mắt nhìn cậu, bật cười khà khà, "Mẹ kiếp, thật không giống người sống nha"

"Biết làm sao được" Phương Mộc tiện tay cầm nửa bình nước khoáng trên bàn lên, uống ừng ực một ngụm lớn "ai bảo tôi chọn ngành này, người theo dõi bên kia thế nào?"

"Không có tin tức, phòng 502 vẫn kéo rèm che kín mít, cũng không thấy người đàn ông kia trở ra".

"Khốn kiếp, vậy bây giờ chỉ có thể đợi kết quả xét nghiệm DNA".

"Đúng vậy" Tiêu Vọng mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương "bên phía đội trưởng Đặng đã chuẩn bị phương án vây bắt cơ bản, chỉ chờ có kết quả, khẳng định lại một vài chi tiết liền lập tức hành động."

Đang nói chuyện, thì Từ Đồng đẩy cửa bước tới, nhìn thấy bình nước khoáng Phương Mộc uống dở, anh ta không nói lời nào liền cầm ngay lấy uống ừng ực.

"Con bà nó, tiên sư thằng này" Từ Đồng quệt quệt nước chảy xuống khoé miệng "hắn cho mình là ai chứ?"

Tiêu Vọng dờ người nhìn Từ Đồng một chút "Sao?"

"Khuyên nửa ngày, hắn cũng không chịu rút!" Từ Đồng sắc mặt hầm hầm "sau đó phó cục trưởng Vương phải ra mặt thuyết phục, cái đồ phá hoại vô tích sự đó mới chịu nhượng bộ bỏ đi!"

Phương Mộc nghe không hiểu thế nào "Các anh nói tới ai vậy?"

"Lương Trạch Hạo" Tiêu Vọng cười khò một tiếng "Vừa rồi thằng nhóc này không biết nghe được tin tức ở đâu, nói chúng tôi đã tìm thấy chỗ ẩn náu của"

bọn bắt cóc tổng tiền, nói chúng tôi không báo cho hấn, hấn muốn mang mấy chục người đi cướp Bùi Lam về".

Phuong Mộc nhíu mày, suy nghĩ, không nhận được hỏi: "Lương Trạch Hạo cuối cùng là người có thân phận thế nào?"

Tiêu Vọng và Từ Đồng nhìn nhau một chút, đều không trả lời, cuối cùng Tiêu Vọng nói: "Có thể có mang nữ minh tinh màn bạc về tay mình, cậu nói xem hấn là người như thế nào? Cậu cũng đừng hỏi, xem hấn như *** chó là được."

Phuong Mộc nhún nhún vai, quay đầu hỏi Từ Đồng: "Kết quả xét nghiệm DNA bao lâu nữa mới có?"

"Vừa rồi tôi mới gọi điện hỏi" Từ Đồng nhìn đồng hồ, "chắc cũng phải nửa đêm, hai người các anh tìm chỗ nào ngủ một giấc đi, có tin mới tôi sẽ báo lại".

Phuong Mộc trong lòng thâm tính toán, ước lượng thời gian, nói khẽ với Tiêu Vọng: "Hiện tại anh có rảnh không?"

"Sao?"

"Đưa tôi đến một chỗ"

Đêm gần về khuya thành phố S chìm dần vào yên tĩnh, không khí lạnh lạnh, trên đường hình như không có một người đi bộ nào, có mấy chiếc xe lẻ loi vô tình lướt qua ánh đèn đường, Tiêu Vọng dừng xe trước cửa toà nhà bưu chính, lấy ra ở trong cặp một chiếc dùi cui cảnh sát cầm ở trong tay.

"Đi thôi" Anh ta chỉ chỉ một căn nhà hai tầng phía bên kia đường, "đó chính là nơi cậu muốn tìm".

Còn chưa đi đến gần, đã nghe tiếng ồn ào, hỗn loạn từ căn nhà truyền tới, đẩy cửa ra, đập vào tai là tiếng nhạc heavy metal rock and roll đỉnh tai nhức óc, mùi thuốc lá trộn lẫn cùng mùi mồ hôi quán dân. Trong phòng game nhồi nhét đầy người, mỗi dãy bàn chơi game đều có một đám thiếu niên 17, 18 tuổi vây quanh, người lạ bắt ngờ đi vào bọn chúng cũng không để ý, vẫn như cũ đắm chìm trong thế giới ảo đánh đấm, bắn súng, bay chạy; ngược lại ở một góc tường có mấy người liền đứng dậy, vẻ mặt không chút thiện nhìn Phuong Mộc và Tiêu Vọng, một người đàn ông đầu bóng lờng, thoáng nhìn dùi cui trong tay Tiêu Vọng, lập tức thò tay xuống dưới quần hàng.

Tiêu Vọng quét mắt nhìn hấn một cái, chẳng thèm để ý, hướng cầu thang bước tới. Ngay tức khắc liền có mấy người đàn ông xông tới định ngăn cản bọn họ, Tiêu Vọng không chút khách khí một tay xô ngực người đàn ông cao to trước mặt, một chân đạp vào cầu thang, gờ dùi cui chỉ mấy người đang rục rịch hăm hè, ra hiệu Phuong Mộc lên tầng.

Phuong Mộc bước nhanh đi lên tầng 2, trái ngược với tầng dưới đèn sáng trưng, trên tầng tối tăm hơn, cái mùi quái đản cũng đậm đặc hơn nhiều, diện tích trên này và dưới tầng bằng nhau, một gian đại sảnh, hai phòng hướng nam bắc dùng ván gỗ làm vách ngăn, qua cánh cửa khép hờ, có thể nhìn thấy bên trong có ghế sofa cũ nát và bàn trà. Ở giữa đại sảnh cũng ngổn ngang mấy chiếc ghế sofa, lờ mờ thấy một vài người ngồi ở trên. Trên một chiếc ghế sofa gần Phuong Mộc, một người phụ nữ tóc dài chỉ mặc nội y đang nằm, cô ta vẫn ngủ mê man trong không gian tiếng nhạc chói tai điên cuồng. Phuong Mộc biết trong đại sảnh này, phía sau vách ngăn, có rất nhiều đôi mắt đang nhìn mình chòng chọc, cậu phớt lờ những cái nhìn trầm mặc đó, nghĩ đến Mẹ Nam đang mang thai mà đã phải trải qua những ngày khiếp đảm ở chỗ này trong lòng đầy tức giận.

Tiêu Vọng cũng lên tới rất nhanh, cao giọng hô một tiếng: "Đại Bản, ra đây!".

Một người đàn ông cao gầy nghe tiếng bước ra, Tiêu Vọng dùng dùi cui chỉ chỉ hấn "Bật đèn, còn nữa, tắt hết nhạc cho tôi!"

Trong nháy mắt, đại sảnh bừng sáng, khiến những người kia vô cùng bức tức, tiếng nhạc cũng biến mất.

Tiêu Vọng nhìn cảnh hỗn loạn trong đại sảnh, lạnh lùng nói với người tên Đại Bản kia: "Động tác rất nhanh hả, đồ đạc đều giấu hết cả rồi?"

Đại Bản đôi mắt láu cá, khiến người ta có thể liên tưởng đến một con rắn độc, mỉm cười, nhưng trong mắt lạnh băng "Nói chơi sao, anh Tiêu".

Đại Bản chừng bốn mươi tuổi vẫn gọi tiêu vọng là anh "Nơi này của tôi không có "đá" cũng không có "hàng trắng" nha, cho dù có chẳng nữa, cũng là khách mang tới, không liên quan gì tới tôi nè".

Tiêu Vọng hừ một tiếng: "Cảnh cáo đàn em của ông, lần sau còn dám rung chuông báo tin cho ông, tôi lập tức đánh gãy tay hấn".

"Không dám, không dám" Đại Bản liên tục gật đầu "anh Tiêu, anh hôm nay tới là ..."

"Tôi tìm Lạc Hoa."

"Lạc Hoa?" Đại Bản làm bộ suy nghĩ "Tôi không biết người này nha".

Tiêu Vọng nheo mắt "Ông lặp lại lần nữa xem?"

"Tôi quả thật không có biết hấn ta", Đại Bản xòe đôi bàn tay làm ra vẻ oan ức, hướng mấy người ngồi ở trên ghế trẻ môi, "không tin anh hỏi bọn họ đi".

Tiêu Vọng cười lên khà khà, đột nhiên cử động túm lấy mái tóc dài của người phụ nữ nằm xụi lơ trên ghế sofa, làm cô ta ngã xuống đất. Anh ta chỉ chỉ người phụ nữ vẫn nằm hôn mê, lạnh lẽo hỏi: "Cô ta hít nhiều hay ít?"

"Cô ta không có hít heroin, uống nhiều thôi".

"Thật không?" Tiêu Vọng cười cười, "là uống nhiều hay là hít nhiều, gọi người tới xét nghiệm thử máu liền biết."

Đại Bản lập tức biến sắc, vẻ tươi cười cũng biến mất không còn bóng dáng, hần cấn chặt răng, miễn cưỡng thấp giọng nói: "Anh Tiêu, cần gì phải vậy chứ? mọi người..."

"Lạc Hoa ở chỗ nào?" Tiêu Vọng lập tức cắt ngang lời nói của hần "kêu hần ra đây".

Đại Bản trừng mắt nhìn Tiêu Vọng vài giây, vẻ giận giữ, chỉ chỉ vách ngăn phía bắc. Tiêu Vọng đi tới, đá một đá văng cửa gỗ, một người phụ nữ nhuộm tóc đỏ lập tức thét chói tai chạy ra ngoài, một thanh niên ngồi trên ghế sofa, còi trần, ánh mắt đờ đẫn, hình như không thấy hai người vừa bước vào, trong miệng vẫn còn lẩm ba lẩm bầm, thỉnh thoảng yếu ớt vẩy vẩy tay.

"Hừ" Tiêu Vọng cười lạnh mấy tiếng "Còn đang xem tranh thu nhỏ nhì?" (sau khi hút thuốc phiện, trước mắt kẻ nghiện sẽ xuất hiện ảo giác, được gọi là xem tranh thu nhỏ)

Phương Mộc cúi mình xuống, nhìn chăm chăm vào mắt người thanh niên hỏi: "Lạc Hoa?"

Lạc Hoa dường như không phản ứng, vẫn duy trì dáng vẻ và điệu bộ vừa rồi. Tiêu Vọng chửi thề một câu, nhìn bốn phía, cuối cùng xách từ góc tường lên một thùng đá "tránh ra!" lời còn chưa dứt, một thùng lớn nước đá đã xối lên trên đầu Lạc Hoa.

Lạc Hoa giật nảy mình, đôi mắt cũng linh hoạt trở lại vài phần, hần lau nước ở trên mặt, lắc lắc đầu, tựa hồ để ý đến hai người trước mặt "các anh..."

"Cậu có biết Mễ Nam không?" Phương Mộc mặt không biểu cảm nói "đưa đồ vật của cô ấy cho tôi".

Lạc Hoa không trả lời, lại lúi từ gáy ra một cục nước đá to, hần nghi ngờ nhìn cục đá đang tan chảy trong tay mình, rất nhanh liền hiểu chuyện gì xảy ra, nét mặt nhanh chóng biến thành tức giận.

"Mẹ mày..." Lạc Hoa nhảy dựng lên, ném cục đá trong tay ra, mới phun ra từ miệng một câu thô tục liền bị nghẹn ở trong cổ họng, Tiêu Vọng một đá đập vào ngực hần ngã ngửa trên ghế sofa.

Lạc Hoa che lồng ngực ho khan kịch liệt, vừa quằn quại ở trên ghế sofa vừa khàn khàn hô lớn: "Anh Bản! Anh Bản!"

Không có ai để ý đến hần, thậm chí không có người bước tới nhìn, Lạc Hoa cuối cùng hiểu rõ tình cảnh của mình, hần vừa lăn vừa bò đến một cái ghế sofa trong góc khuất, nom nớp lo sợ nhìn Phương Mộc và Tiêu Vọng.

Phương Mộc tiến lên phía trước một bước, nói gọn gọn, rõ ràng: "Đồ vật của Mễ Nam đâu lấy ra cho tôi".

"Mày...các anh là thế nào với Mễ Nam?" Lạc Hoa đang vạn phần hoảng sợ nhìn Phương Mộc một chút, lại nhìn nhìn Tiêu Vọng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên đùi cui trong tay Tiêu Vọng.

Phương Mộc không nói gì, nhìn chăm chăm Lạc Hoa một lúc lâu, Lạc Hoa chỉ kiên nhẫn được vài giây liền buông xuôi, cầm một chiếc áo khoác trên ghế sofa ném tới. Phương Mộc lấy áo khoác lật hết trong ngoài mấy lần, tìm thấy chứng minh thư của Mễ Nam.

"Bút máy đâu?" Phương Mộc cau mày, Tiêu Vọng thấy vậy, mang đùi cui chỉ thẳng vào mũi Lạc Hoa.

"Hiệu cầm đồ Đại Hâm!" Lạc Hoa ra sức co rúm về phía sau, nhìn chăm chăm đùi cui trên tay Tiêu Vọng "Tôi bán cho lão Phi".

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, Phương Mộc hơi trầm ngâm, khẽ gật đầu. Tiêu Vọng cầm áo khoác ném lên trên người Lạc Hoa "đi theo chúng tao!"

Lúc dẫn Lạc Hoa xuống lầu, Phương Mộc quay đầu lại, nhìn về mặt u ám của Đại Bản nói: "Đưa cô ta đi bệnh viện đi" Cậu hơi hást cầm về phía người phụ nữ có mái tóc dài mặc nội y vẫn nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, "Coi chừng chết người đấy".

Hiệu cầm đồ Đại Hâm ở phía tây thành phố, tới đó phải mất 20 phút, ba người ngồi trong chiếc xe Jeep chạy như bay, tất cả đều trầm mặc không nói. Lạc Hoa đột nhiên hít hít mũi rên rĩ, mắt lại không ngừng đảo qua qua đảo lại nhìn Phương Mộc và Tiêu Vọng. Do chán ghét hần, Phương Mộc chẳng thèm để ý, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thành phố vào ban đêm xem ra so với ban ngày khác nhau một trời một vực, tất cả ngã tư đường và nhà cửa dường như đều vắng lặng. Phương Mộc bỗng nhiên có một loại ảo giác đang đi ở một thế giới khác, không sai, đây chính là thế giới trong giấc mơ, ở nơi này, cho dù là quy tắc đi lại hay làm việc của con người, hết thảy đều không cần thiết.

Bỗng nhiên, điện thoại của Tiêu Vọng đổ chuông, anh ta nhét tai nghe vào tai, nhận điện thoại, Phương Mộc cảm thấy xe Jeep đột nhiên tăng tốc, ngừng đầu lên, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Tiêu Vọng trong kính chiếu hậu.

"Đã xác định chắc chắn" Tiêu Vọng nói đơn giản "Phòng 502".

Phương Mộc không nhịn được ngồi thẳng người dậy "Đi về trước đã?"

"Không" Tiêu Vọng đập hết ga "Xử lý việc của cậu trước đi"

Hiệu cảm đồ Đại Hâm đã đóng cửa, Tiêu Vọng dùng dùi cui gỗ một lúc lâu trên cánh cửa, mấy hộ gia đình chung quanh đều bật đèn lên, lão Phi mới chửi mấy câu khoác áo bước ra cửa, thấy dùi cui trong tay Tiêu Vọng, lão Phi hơi run run, lắp ba lắp bắp nói mình vẫn tuân theo pháp luật..v.v. Tiêu Vọng bình tĩnh nói mục đích đến đây của mình, hấn liền khôi phục về mặt làm ăn, mở miệng liền đòi 5000 tệ.

"Con mẹ ngươi!" Lạc Hoa tròn tròn hai mắt "Ta bán cho ngươi có 1000 tệ!".

"Ta đâu có ép ngươi bán" lão Phi chậm rãi nói "đó là cây bút Parker bản gốc nha".

Tiêu Vọng nói: "Đừng nhiều lời, đem bút ra đây", sau khi kiểm tra chính xác là nó, Tiêu Vọng lôi ví tiền từ trên người Lạc Hoa ra, ném ở trên quầy, cầm lấy cây bút nhét vào tay Phương Mộc, xoay người đi.

"Đợi một chút!" lão Phi ở phía sau kêu to "đây mới có 800 tệ".

"Đó là chuyện của hai người" Tiêu Vọng không quay đầu lại nói, vẫy tay kêu Phương Mộc lên xe, đi được một đoạn xa, Phương Mộc nhìn qua kính xe vẫn nhìn lão Phi với Lạc Hoa đang lồi lồi kéo kéo.

Phòng vật chứng phát hiện trong túi rác một chiếc thìa nhựa có chất nhờn trong khoang miệng, qua xét nghiệm DNA xác thực là của Bùi Lam. Tổ chuyên án nhanh chóng triển khai phương án vây bắt, thành viên tham gia hành động chia làm hai tổ, một tổ do Từ Đồng chỉ huy, phụ trách vây bắt tại nhà ga, một tổ khác do Tiêu Vọng chỉ huy, phụ trách vây bắt và giải cứu con tin tại tiểu khu Hoa Thép, do yêu cầu của Tiêu Vọng, Phương Mộc được sắp xếp vào tổ này.

Sau khi tất cả được chặn bị chu đáo, Vương phó cục trưởng lệnh cho tất cả cảnh sát tham gia hành động nghỉ ngơi tại chỗ đợi lệnh, Phương Mộc muốn về qua khách sạn, đồng thời cũng cam đoan trước 7h chắc chắn sẽ trở về đơn vị. Vương phó cục trưởng đồng ý, bố trí Tiêu Vọng đưa Phương Mộc trở về.

Trên đường về khách sạn, Phương Mộc ngồi thu mình lại trong ghế sau, kiểm tra lại một lần nữa trong đầu kế hoạch vây bắt. Đang mãi suy nghĩ, tay phải trong lúc lơ đãng đụng tới cây bút máy trong túi áo. Cậu vươn tay vỗ vỗ bờ vai Tiêu Vọng "Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều".

Tiêu Vọng không quay đầu, lại ném một miếng thuốc xuống "Khách khí cái gì, đều là người mình cả".

Phương Mộc châm miếng thuốc, hút một hơi thật sâu, nghĩ nghĩ rồi cười hỏi: "Sao anh không hỏi tôi và Mễ Nam có quan hệ gì?"

"Cậu muốn nói với tôi, thì đã sớm nói" Tiêu Vọng cũng châm một miếng thuốc, "Còn nữa, người tôi giúp là cậu, cô gái kia là ai với tôi không quan trọng".

Phương Mộc mỉm cười, im lặng hút thuốc, đúng vậy, nếu như Tiêu vọng hỏi quan hệ của cậu với Mễ Nam, cậu cũng không biết phải trả lời như thế nào, im lặng đúng lúc, có lẽ là ưu điểm của Tiêu Vọng.

Trong phòng một bóng đèn nhỏ vẫn sáng, Mễ Nam đã ngủ. Trong không khí dày đặc mùi thuốc sát trùng, Phương Mộc nhìn trên chiếc tủ đầu giường, một bát canh đã ăn hết, bên cạnh trên một tờ khăn giấy là mấy miếng xương gà, gò má Mễ Nam còn thấp thoáng nước mắt, nhưng vẻ mặt lại rất bình thản. Phương Mộc yên lặng nhìn cô một hồi, lấy ra cây bút máy để ở bên gối của cô. Hôm nay cô mất đi đứa con của mình, nhận lại được cây bút máy này, có lẽ sẽ cảm thấy được an ủi chút ít.

Khoảnh khắc đóng cửa phòng, Phương Mộc nhẹ nhàng nói “chúc ngủ ngon, Mễ Nam”.

“Chúc ngủ ngon, Á Phàm”.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lôi Mễ

Ngày hôm sau, trời quang đãng, nhìn xa nghìn dặm không một gợn mây.

Thời tiết như vậy dường như không phù hợp với việc phạm tội, hoa vẫn nở, chim chóc vẫn tung bừng hót ca. Tại tiểu khu Hoa Thép mọi người qua lại không một ai biết được mọi động tĩnh của mình đã bị một đôi mắt cảnh giác theo dõi từ lâu. Trên nóc nhà toà nhà số 2, một cái ống nhòm lớn được giấu phía sau máy nước nóng năng lượng mặt trời, ống kính nhắm thẳng vào toà nhà số 3.

Phương Mộc ngồi trên sàn nhựa đường nóng bỏng phơi nắng, mồ hôi đầm đìa. Tiêu Vọng ngồi bên cạnh cậu, mắt dán vào ống nhòm, áo sơ mi trên

người cũng đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm.

Lúc này, bộ đàm trong tay truyền tới giọng của Từ Đồng: "Thế nào rồi ? Có động tĩnh gì không?"

"Không có" Tiêu Vọng cũng không quay đầu lại nó "Mẹ nó, vẫn nguyên như cũ".

"Bên anh như thế nào rồi?" Phương Mộc vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

"Đã chuẩn chu đáo cả rồi" Giọng nói của Từ Đồng lộ vẻ khẩn trương "Chờ tin tức ở bên cậu".

Tâm trạng của Từ Đồng hoàn toàn có thể lý giải, ở nhà ga có nhiều người, tình hình khá phức tạp, hành động rất khó khăn, hơi bất cẩn một chút là sẽ “kiếm củi ba năm thiêu một giờ” ngay. Cho nên tổ chuyên án quyết định lúc giao tiền chuộc sẽ đồng thời không chế nghi phạm và cứu con tin, để tránh nghi phạm chó cùng rứt giậu, làm hại con tin.

Đột nhiên, Tiêu Vọng đứng khom người dậy hô "Ra rồi, ra rồi!"

Phương Mộc run người một cái, thò nửa cái đầu ra quay lại nhìn xuống dưới tầng. Quả thật, nam nghi phạm đang đi ra cửa, nhìn xung quanh bốn phía một vòng sau đó, xoay người đi xuống dưới. Đó chính là nơi đỗ chiếc xe Mazda màu xám bạc.

Tiêu Vọng cầm bộ đàm lên, thông báo đặc điểm nhận dạng của kẻ tình nghi. Nửa phút đồng hồ sau, chiếc xe Mazda màu xám bạc chạy ra khỏi tiểu khu, đi khuất. Ở phía sau nó không xa lắm, một chiếc Santana hết sức bình thường che rèm lạng lẽ đi theo. Một chiếc lưới lớn không thanh không sắc đang từ từ bủa ra.

Tiêu Vọng để lại một đội viên trên nóc toà nhà tiếp tục theo dõi, sau đó cùng Phương Mộc xuống lầu, đi thẳng đến chiếc xe đang đợi ở góc lầu. Theo như kế hoạch, nhiệm vụ của tổ này là ngồi chờ triển hành động của tổ kia, nếu như thời cơ chín muồi, hai bên đồng thời hành động.

Sau khi Tiêu Vọng lên xe, trước hết hỏi thăm tình hình chuẩn bị thế nào, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, anh ta đóng cửa xe lại, lệnh cho toàn thể đội viên chuẩn bị sẵn sàng, tùy tình huống hành động theo mệnh lệnh.

Chờ đợi là một việc cực kỳ khó khăn. Mặc dù mọi người đều im lặng không nói, nhưng có điều chắc chắn là trong lòng mỗi một người đều không thể bình tĩnh được. Tiêu Vọng liên tục hút từng điếu từng điếu thuốc, cách mấy phút lại nhìn đồng hồ trên tay. Vụ án đã đến thời khắc then chốt nhất, thần kinh của mọi người đều kéo căng đến hết cỡ, chỉ có thể hi vọng mọi chuyện đều thuận lợi, kế hoạch toàn thắng mà thôi.

Nhưng, chuyện ngoài ý muốn vẫn không hẹn mà tới.

Đúng vào lúc Tiêu Vọng đang cau mày, giờ cô tay lên nhìn đồng hồ lần nữa, bỗng nhiên trong bộ đàm truyền tới giọng nói nồn nóng của Từ Đồng: "Tiêu Vọng! Tiêu Vọng!"

Tiêu Vọng bỏ nhào về phía bộ đàm "Tôi là Tiêu Vọng đây, tình hình thế nào?"

"Chúng tôi đang theo dõi tên nghi phạm, nhưng mà hắn đi tuyến đường không phải đến nhà ga, mà là..." Từ Đồng dường như xem lại bản đồ "...Mà là ra ngoại thành"

"Ra ngoại thành?" Tiêu Vọng lắp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc hơi nhíu mày, hỏi:"Hiện tại hắn đang ở vị trí nào?"

"Chúng tôi đang ở trên đường quốc lộ phía tây Cao Gia thôn...chờ chút, có tình huống quan trọng phát sinh!"

Thanh âm Từ Đồng lập trở nên xa xôi, dường như đang nói chuyện điện thoại với một người nào đó. Chốc lát, anh ta lại trả lời bộ đàm "Gia đình Bùi Lam vừa mới nhận một cuộc điện thoại, bọn bắt cóc tổng tiền yêu cầu người giao tiền đi lên xe lửa số 5301 khởi hành lúc 10 giờ 5 phút!"

Phương Mộc nhìn đồng hồ trên tay, hiện tại là 9 giờ 55 phút, 10 phút nữa xe lửa sẽ khởi hành.

"Xử lý thế nào?" Từ Đồng cũng không có chủ ý chắc chắn "Tiếp tục theo dõi sao?"

"Tiếp tục!" Phương Mộc nói chắc như đinh đóng cột, "Duy trì khoảng cách thích hợp."

Nói xong, cậu quay đầu nói với cảnh sát đang ngồi trước máy tính "Điều tra giúp tôi tuyến đường của đoàn tàu số 5301!"

5301 là đoàn tàu khởi hành từ trong thành phố đến thành phố Z, dọc đường đỗ ở nhiều ga nhỏ, đây là chuyến tàu chậm. Phương Mộc nhìn những nhà ga dày đặc trong bản đồ, miệng lầm bầm: "Xe lửa...xe lửa...."

Bỗng nhiên, cậu hỏi Tiêu Vọng: "Đây là một xe lửa kiểu cũ phải không?"

"Đúng"

"Trên tàu không có điều hoà không khí?"

"Không" Tiêu vọng có chút mơ hồ, "Sao vậy?"

Phương Mộc cười, cầm bộ đàm lên nói với Từ Đồng: "Từ đội phó, nói với người nhà Bùi Lam sau khi lên tàu, tất cả cứ làm theo lời của bọn bắt cóc tổng tiền."

"Có cần cử nhân viên điều tra các toa hành khách không?"

"Không cần" Phương mộc nói chắc nịch "Người nhận tiền chuộc, không có ở trên tàu!"

Đặt bộ đàm xuống, Phương Mộc lập tức phát hiện Tiêu Vọng đang nghi ngờ nhìn mình.

"Ý của cậu là..."

"Nghĩ phạm chắc chắn biết chúng ta đã chuẩn bị vây bắt, cho nên hắn cũng khẳng định có cảnh sát ở bên cạnh người nhà của Bùi Lam. Hắn cố tình làm cho chúng ta nghĩ rằng vụ trao đổi sẽ được thực hiện ở trên tàu" Phương Mộc nghĩ một chút "Nhưng hắn không đoán được chúng ta đã sớm thăm dò ra nơi ẩn náu của hắn. Cho nên, nửa đường hắn sẽ yêu cầu người trong gia đình Bùi Lam kéo cửa kính xe ra, ném tiền chuộc xuống".

"Mẹ kiếp, sao giống tình tiết trong phim hành động vậy?"

"Đây chính là tình tiết trong phim!" Phương Mộc cười cười, "Không nhớ anh từng nói qua bọn bắt cóc tổng tiền chắc xem không ít phim bom tấn của Mỹ sao? Cảnh Tiểu Mỹ từng học qua điện ảnh chuyên nghiệp, trong một bộ phim điện ảnh mà Morgan Freeman thủ vai chính, bọn bắt cóc tổng tiền cũng yêu cầu giao tiền chuộc trên xe lửa với vụ án này giống nhau như đúc".

"Vậy phải xử lý thế nào?" Tiêu Vọng hơi gấp gáp "Hiện tại chỉ có một nhóm người đi theo bọn bắt cóc tổng tiền, những người còn lại đều đang ở nhà ga".

"Kêu đội của Từ đội phó rời khỏi nhà ga đi, phục kích ở đó đã không còn ý nghĩa nữa rồi". Phương Mộc dừng lại một chút, "Còn nữa, cho tôi một tấm bản đồ".

Theo như suy nghĩ của Phương Mộc, thời cơ bắt bọn bắt cóc tốt nhất chính là thời điểm bọn chúng lấy được tang vật trọng yếu là tiền chuộc. Nhưng nếu như theo quá sát, bọn bắt cóc tổng tiền rất có khả năng nghi ngờ, cảnh giác mà bỏ qua không lấy tiền chuộc, lúc đó tính mạng của Bùi Lam sẽ bị đe dọa. Nếu như không chặt chẽ, lại rất có thể để cho bọn bắt cóc tổng tiền trốn thoát. Nếu như có thể xác định cơ bản khu vực mà bọn bắt cóc tổng tiền yêu cầu ném vali tiền ra cửa kính, cùng lúc mai phục ở đó, mới là phương án tốt nhất.

Toàn bộ thông tin tuyến đường của đoàn tàu số 5301 nhanh chóng xuất hiện trên màn hình máy tính, Phương Mộc không chăm chú xem không chớp mắt những con đường và đồng ruộng, não bộ liên tục hoạt động.

Vali chứa 400 vạn tệ nên rất nặng, cho dù bọn bắt cóc tổng tiền có thể dễ dàng lấy được vali tiền, nhưng nếu như không thể kịp thời mang đi khỏi hiện trường, đối với hắn mà nói sẽ rất nguy hiểm. Bởi vậy, địa điểm mà hắn yêu cầu ném vali tiền hắn phải là men theo đường quốc lộ, chỉ ít cũng là một nơi rộng rãi tiện cho việc rời đi. Rất nhanh, Phương Mộc liền xác định 3 nơi có khả năng nhất, các chỗ theo thứ tự là dưới cầu đường sắt, bên cạnh quốc lộ 104 và bên cạnh quốc lộ 107.

Theo đó, Phương Mộc yêu cầu cảnh sát ở lại trên tàu tùy hoàn cảnh mà thông báo tình hình di chuyển của đoàn tàu, đồng thời khi bọn bắt cóc tổng tiền gọi điện thoại tới, lập tức thông báo. Từ Đồng theo cảnh sát cơ động nhanh chóng chạy tới ba chỗ tập kết đội lệnh, cần phải chuẩn bị tốt việc phục kích trước khi bọn bắt cóc tổng tiền đi tới. Tổ phụ trách theo dõi chiếc Mazda màu xám bạc duy trì khoảng cách thích hợp, tùy hoàn cảnh thông báo phương hướng di chuyển của chiếc Mazda. Hơn nữa, Phương Mộc cũng tính toán tình huống xấu nhất, nếu như bọn bắt cóc tổng tiền không yêu cầu ném tiền ở ba chỗ mai phục, thì tổ phụ trách theo dõi lập tức tiến hành vây bắt.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trong xe chỉ huy đã chật hẹp khói thuốc lại tràn ngập, mỗi người đều chăm chú theo dõi chặt chẽ động tĩnh của đoàn tàu và tiểu khu Hoa Thép. Bộ đàm thỉnh thoảng truyền tới báo cáo của các đầu mối: Chiếc xe của bọn bắt cóc tổng tiền đã đi qua cầu đường sắt... Ba chỗ mai phục đều đã bố trí xong... Trên đoàn tàu mọi việc đều bình thường, bọn bắt cóc tổng tiền vẫn chưa gọi điện thoại...

Trái ngược với bộ phận vây bắt đang khẩn trương cao độ, trong tiểu khu Hoa Thép vô cùng yên ả, phòng 502 trước sau vẫn che rèm kín mít, từ bên ngoài căn bản không có cách nào thăm dò được động tĩnh bên trong.

Tiêu Vọng đã hút hết sạch cả bao thuốc, ngoài mặt xem ra vẫn bình tĩnh như lúc đầu, nhưng qua hành động không ngừng xem đồng hồ và nhìn quanh ra ngoài của anh ta, xem ra anh cũng rất nôn nóng.

"Hay là" anh ta lại bóc một bao thuốc mới "Chúng ta vây bắt bên này trước?"

"Không" Phương Mộc nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Cảnh Tiểu Mỹ và người đàn ông kia có khả năng rất lớn vẫn duy trì liên lạc, nếu như bên chúng ta động thủ trước, Từ đội phó bên kia lập tức bị động ngay".

Tiêu Vọng chửi đồng một câu, trong lòng buồn bực hút thuốc.

"Hãy kiên nhẫn" Phương Mộc nhìn đồng hồ trên tay, "Nhanh có kết quả thôi".

Hai mươi phút đồng hồ sau, bộ đàm lại một lần nữa truyền tới tin tức thông báo: Chiếc xe của bọn bắt cóc tổng tiền đã đi qua điểm mai phục thứ hai, vẫn

như cũ không yêu cầu ném vali tiền.

Ánh mắt mọi người một lần nữa tập trung lên người Phương Mộc. Cậu không lên tiếng, trầm mặc hút hết thuốc trên tay, sau đó, đẩy đẩy gọng kính, bình tĩnh nói: "Đi thôi".

Mười lăm phút đồng hồ sau đoàn tàu sắp đi qua điểm mai phục thứ ba, đến lúc này bất kể bọn bắt cóc tổng tiền có yêu cầu ném vali tiền hay không, hành động vậy bất nhất định phải tiến hành.

Phương Mộc, Tiêu Vọng cùng 3 người cảnh sát khác men theo góc tường cẩn thận, dè dặt tiến vào tầng ba toà nhà số 2, lại rón ra rón rén đi lên khoảng giữa tầng 4 và tầng 5, không một tiếng động, lên đạn, búa phá cửa cùng thiết bị làm nhiễu tín hiệu liên lạc đã chuẩn bị sẵn sàng, 5 đôi mắt đều tập trung nhìn chăm chăm phía trên không xa, nơi một cánh cửa gỗ đang khép kín, chỉ chờ đợi một mệnh lệnh cuối cùng. Đột nhiên, Tiêu Vọng giữ chặt ống nghe điện thoại, cau mày, lập tức nét mặt liền trở nên kiên định hơn.

"Bọn bắt cóc tổng tiền cho xe ngừng lại cạnh quốc lộ 107, điểm dừng xe cách đường sắt không quá 150 mét". Anh ta ghé vào tai Phương Mộc thấp giọng nói.

"Người của chúng ta đâu?" Phương Mộc vội vã hỏi.

"Tổ theo dõi vì đề phòng bọn bắt cóc tổng tiền nghi ngờ, đã chạy qua rồi, có điều cậu yên tâm, có người của chúng ta mai phục gần đó". Tiêu Vọng xem đồng hồ đeo tay "Ước chừng khoảng 3 phút sau đoàn tàu sẽ đi qua chỗ đó".

Tin tức này khiến mọi người lập tức phấn khởi tinh thần, mỗi người đều giống như cây cung đã kéo dây, sẵn sàng chờ phát động. Tiêu Vọng chăm chú lắng nghe động tĩnh trong điện thoại, đột nhiên, mắt anh ta mở to. Phương Mộc để ý đến sự biến đổi trên nét mặt của anh ta, không nói gì, chỉ chiếu một ánh mắt dò hỏi. Sắc mặt tiêu Vọng rất kỳ quái, tựa hồ khó có thể tin vào việc đã dự liệu từ trước. Bỗng nhiên, anh ta đắm một đắm lên vai Phương Mộc.

"Thật là... tiểu tử cậu đoán trúng phúc!" Tiêu Vọng tuy thấp giọng, nhưng không che dấu không được sự hưng phấn "Bọn bắt cóc tổng tiền yêu cầu đem vali tiền ném qua cửa kính!".

Mấy người nhất thời đều hơi rung động, thậm chí một cảnh sát còn xoa tay hỏi: "Thế nào, bây giờ động thủ sao?"

Tiêu Vọng vội vàng dùng tay ra hiệu mọi người im lặng, nheo mắt nghe tình hình được thông báo qua bộ đàm, vừa nghe vừa nhỏ giọng truyền đạt: "Ném xuống rồi...Bọn bắt cóc tổng tiền đã lấy được tiền... Đang lái xe đi...Người của chúng ta đã đi lên...Khôn khiếp!"

Lời còn chưa dứt, Tiêu Vọng liền cầm điện thoại cất bước xông tới!

"Hành động!" trong nháy mắt, Tiêu Vọng đứng ở trước cửa "Hắn vẫn liên lạc với Canh Tiểu Mỹ!"

Gần như đồng thời, một người mở thiết bị làm nhiễu sóng, một cảnh sát khác xách búa phá cửa hướng chiếc khoá dùng lực đập xuống. Một lực tác động cực lớn đánh vào làm cho cửa gỗ trong nháy mắt đã bung ra, một tiếng thét chói tai vang lên, mọi người đã vọt vào phòng 502!"

Tiếng thét chói tai phát ra từ miệng một người phụ nữ, cửa bị phá cô ta đang đứng sau cửa, kết quả là bị đụng ngã lăn trên đất. Người phụ nữ này tựa hồ cũng không cảm thấy kinh ngạc với tình huống 5 người đột nhiên xâm nhập, dùng cả tay chân vùng dậy, hướng một căn phòng phía bắc lao tới, cho dù dưới ánh sáng mờ mịt, mọi người đều nhìn rõ trong tay cô ta hàn quang chọi loé lên.

Đó là một con dao phay.

Tiêu Vọng nhảy vọt một bước tới, níu chặt cổ áo cô ta, tay phải nhanh nhẹn đoạt được con dao, xoay tay trái, ấn người phụ nữ ngã xuống đất

"Đi vào trong đó xem!".

Hai cảnh sát theo lệnh vọt vào căn phòng phía bắc, lập tức liền hô lớn: "Con tin ở đây!"

Phương Mộc vội vàng xông vào, đó là nhà vệ sinh, hai cảnh sát nâng Bùi Lam từ trong bồn tắm lên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Bùi Lam liều mạng giãy dụa, đôi mắt tròn lên, bị băng dán kín miệng, trong miệng truyền ra thanh âm "Ô ô"

"Cô đừng khẩn trương, đừng khẩn trương" Phương Mộc chìa tay ra an ủi cô ta "Chúng tôi là cảnh sát, tôi đề cứu cô".

"Cảnh sát" hai tiếng này khiến Bùi Lam hoàn toàn trầm tĩnh lại, cô ngừng giãy dụa, đầu nghiêng qua, lập tức ngắt đi.

Phương Mộc cảm bộ đàm lên nói: "Hiện trường đã được khống chế, kêu tổ cứu viện lên đi".

Đi ra khỏi nhà vệ sinh, người phụ nữ nằm bò ở dưới mặt đất mặt áp xuống sàn, đôi tay đã bị còng lại. Tiêu Vọng đứng ở bên cạnh cô ta gọi điện thoại, thấy Phương Mộc đi ra, tươi cười sáng khoái nói: "Bên kia cũng xong việc, nhân chứng, vật chứng đều đủ cả".

Phương Mộc gật gật đầu, lại hướng người phụ nữ trên đất bĩu môi: "Chính là cô ta sao?"

"Không sai" Tiêu Vọng gấp điện thoại, "Chính là Canh Tiểu Mỹ".

Đại công cáo thành, Phương Mộc đột nhiên cảm thấy mỗi một nói không ra lời, cậu tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống, lẳng lặng nhìn nhân viên khám nghiệm hiện trường và bác sĩ tiến vào phòng.

Việc lấy chứng cứ tiến hành đầu vào đây, các loại vật chứng theo thứ tự được đánh số, cất vào trong túi vật chứng. Hiện trường tổng cộng tìm thấy hai máy tính, nhân viên kỹ thuật kiểm tra máy tính cẩn thận, phòng ngừa đoạn thu hình bị phát tán ra ngoài. Bùi Lam sau khi được chích thuốc trợ tim, đã chậm rãi tỉnh dậy, Tiêu Vọng lớn tiếng chỉ huy, với dáng vẻ rất đặc chí.

Đột nhiên, một nhân viên kỹ thuật kêu lên một tiếng "Hồng rồi". Tất cả mọi người ở hiện trường đều sùng sốt, Tiêu Vọng là người đầu tiên phản ứng, bước nhanh qua hỏi thế nào. Nhân viên kỹ thuật kia xoay màn hình về phía anh ta "Anh xem!"

Đây là một trang diễn đàn nổi tiếng trên Inte, một bài viết là "Ngôi sao điện ảnh, truyền hình Bùi Lam bị thu hình ***" phía dưới là một tập tin video nén được tải lên. Góc màn hình bên phải là một bộ đếm thời gian, thời gian đang từ 2 phút 39 giây lui dần về zero.

"Thế này là thế nào?"

"Chương trình này do Canh Tiểu Mỹ thiết kế, có lẽ thời gian sẽ tự động lặp lại, đến khi hết thời gian, hệ thống sẽ mặc định đem..."

"Nói đơn giản một chút!" Tiêu Vọng gào lên.

"Sau hơn hai phút đồng hồ nữa, hệ thống sẽ đem tập tin này phát tán lên inte!"

"Tất nó đi!" Tiêu Vọng nói gấp "Nhanh một chút!"

"Tất không được" nhân viên kỹ thuật bất đắc dĩ gõ gõ bàn phím, một hộp thoại lập tức hiện ra, yêu cầu nhập mật khẩu sáu chữ số, "Chúng ta cần mật mã".

"Có thể giải mã không?" Tiêu Vọng không chớp mắt nhìn chăm chăm ô thời gian trên máy tính, 2 phút 20 giây.

"Thời gian không đủ" nhân viên kỹ thuật kia sắc mặt trắng bệch "Cho dù hiện tại thông báo cho trang web cũng không kịp, mạng Inte truyền tin với tốc độ không thể tưởng tượng được".

Tiêu Vọng chửi đồng một câu, xoay người nhìn Canh Tiểu Mỹ, rồi nắm chặt tóc cô ta, hung hăng hỏi : "Tôi không thừa lời với cô, nói mật mã ngay!"

Canh Tiểu Mỹ đầu bị nắm chặt ngẩng lên, trên mặt còn dính bụi đất, dáng vẻ thê thảm, nhưng cô ta dường như rất vui vẻ, thậm chí cười lên khà khà

"Các ông tưởng rằng dùng thiết bị ngăn chặn thì có thể ngăn cản được ta sao? Ha ha..."

"Nếu đoạn video bị phát tán ra, cô chắc chắn là biết hậu quả gì sẽ đến với cô chứ!"

"Đến lúc này, tôi còn để ý điều này sao?" Canh Tiểu Mỹ giọng nói thê lương kêu lên the the "Muốn chết mọi người cùng nhau chết!"

Góc tường đột nhiên truyền tới một thanh âm tuyệt vọng chói tai, Bùi Lam đã biết bên này xảy ra chuyện gì, không biết cô lấy sức lực từ đâu, lập tức bỏ nhào qua, nắm chặt Canh Tiểu Mỹ lại kéo lại đánh.

"Đến cuối cùng tôi đã làm gì có lỗi với cô? Cô vì lý do gì mà hận tôi đến như vậy?" Xem chừng Bùi Lam đã hoàn toàn mất đi lý trí, hai cảnh sát không thể ngăn được cô, "Cô vì cái gì mà muốn hại tôi, tao giết mày! A..."

Tình cảnh hoàn toàn không thể khống chế được, cảnh sát hoang mang lo sợ, Bùi Lam gần như sụp đổ, Canh Tiểu Mỹ đặc ý hạ hê. Những tiếng khuyên can, tiếng chửi bậy cùng với tiếng cười lạnh tràn ngập trong phòng khách nhỏ hẹp. Đột nhiên, một tiếng gầm nổ vang trên đỉnh đầu mọi người.

"Im lặng hết cho tôi!"

Phút chốc, trong phòng khách không một tiếng động, ngay cả Bùi Lam đầu tóc rối bù cũng ngừng cào xé, ngẩn ngơ nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc ngồi ở trước máy tính bình tĩnh nói: "Tất thiết bị ngăn chặn đi"

Mạng Inte được kết nối rất nhanh, trên máy tính số thời gian đã là 1 phút 20 giây.

Không ai nói gì, tất cả mọi người đều dừng tay, lẳng lặng nhìn Phương Mộc, tuy nhiên trong mắt Phương Mộc, chỉ có con số không ngừng giảm bớt kia.

Dần dần, những con số kia biến thành những cảnh tượng mơ hồ, đó là hình ảnh những sự tình phát sinh trong mấy ngày qua: từ phòng khách phòng 502 đến nóc của toà nhà đối diện, đến toà nhà Vinh Phúc Thiên Địa, đến cái hành lang quanh co tối tăm dẫn tới nhà vệ sinh, đến vẻ mặt hoảng sợ của Bùi Lam chậm rãi tới gần Canh Tiểu Mỹ...tựa như một bộ phim đảo ngược.

"Điểm bắt đầu". Phương Mộc thì thảo tự nói, "Trở lại điểm bắt đầu, đáp án chính là ở đây".

Người đến bên ngoài studio chật ních, người tham gia casting lòng như lửa đốt, một cô gái vui mừng chen qua đám người, ôm một cô gái khác nhảy nhót kêu lên, người con gái kia hoàn toàn bị động đậy yên cho cô ta mặc sức xoay tới xoay lui, trên mặt tràn ngập thất vọng cùng ghen tị...

Tiệm mì sợi bên đường, cái miệng nhỏ của Canh Tiểu Mỹ hóp một ngum trà già bộ vui mừng, TV treo trên tường đang phát sóng một bộ phim truyền hình. Trong quán, phần lớn các thực khách đều ngẩng đầu lên xem Bùi Lam chói sáng trên màn hình, không ai để ý đến cái hộp trà trong tay Canh Tiểu Mỹ đã in hằn dấu tay của cô...

Một lễ trao giải lớn, những ánh đèn loang loáng cùng tiếng hò hét chói tai của người hâm mộ, Bùi Lam mặc một bộ váy dài đẹp để quý phái, chậm chậm bước lên thảm đỏ. Phía sau lưng cô, Canh Tiểu Mỹ chen lẫn với một nhóm nhân viên phục vụ nào đó im lặng đi tới, nhân viên công vụ lịch sự ngăn cản bọn họ, ra hiệu không muốn ảnh hưởng giới truyền thông chụp hình Bùi Lam..

Phương Mộc chậm rãi quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào mặt Canh Tiểu Mỹ, Canh Tiểu Mỹ dùng ánh mắt đầy khiêu khích nhìn lại cậu, dường như muốn thương thức về mặt bất lực của cậu.

57 giây.

"Bùi Lam" Phương Mộc hơi quay đầu đi, nhẹ giọng nói.

Về mặt đầy nước mắt của Bùi Lam hơi ngạc nhiên, theo bản năng đáp lại một tiếng: "Vâng?"

"Lần đầu tiên cô diễn kịch" Ánh mắt Phương Mộc trước sau không rời khỏi mặt Canh Tiểu Mỹ "Cô đóng vai gì?"

45 giây.

"Âu Hải Đường" Bùi Lam có chút mơ hồ không hiểu, "Sao vậy?"

Sắc mặt Canh Tiểu Mỹ lập tức trở nên trắng bệch, cơ thể cô ta hơi gãy dựa, dường như muốn nhảy chồm lên. Cho dù cô ta lập tức dời ánh mắt, ra sức giả bộ như không có vấn đề gì, nhưng những biểu hiện này đều đã lập tức được thu hết vào đáy mắt Phương Mộc.

40 giây.

"Ha ha" Phương Mộc cười, "Canh Tiểu Mỹ, cô sinh ngày 27 tháng 5 năm 1980 đúng không?"

Canh Tiểu Mỹ cuối cùng cũng kìm nén không nổi, ra sức gãy dựa, dường như muốn bỏ nhào qua ngăn cản Phương Mộc tiếp tục nói. Cô ta đã nói không ra lời nữa, hai mắt rung rung, trong cổ họng phát ra âm thanh "Ồ ô", giống như phẫn hận, lại giống như cầu xin.

32 giây.

"Cô cho rằng vai Âu Hải Đường này đáng lẽ phải thuộc về cô có đúng không?" Phương Mộc duỗi tay hướng bàn phím, nhẹ nhàng gõ chữ A.

27 giây.

"Vai Âu Hải Đường đã tạo nên Bùi Lam của ngày hôm nay, cho nên cô liền muốn sử dụng danh tự Âu Hải Đường này để hủy hoại Bùi Lam". Nói xong cậu nhún xuống chữ cái H.

22 giây.

Canh Tiểu Mỹ lệ đã rơi đầy mặt, ra sức lắc đầu.

Phương Mộc mặt không biểu cảm, trong lòng càng kiên định, lại gõ tiếp chữ D.

15 giây.

"Nhưng không đơn giản chỉ là vai diễn Âu Hải Đường do Bùi Lam đóng, mà trong lòng của cô, ngày 27 tháng 5 năm 1980 là ngày Âu Hải Đường ra đời. Cho nên..."

11 giây.

Phương Mộc nhíu mày lại, ánh mắt lại như lưỡi dao sắc bén đâm tới Canh Tiểu Mỹ.

"...Cho nên ba số mặt mã cuối cùng là 527, đúng không?"

"Người không phải là người! Người không phải là người!" Canh Tiểu Mỹ điên cuồng gào to lên, khuôn mặt đầy sợ hãi, người cảnh sát trẻ tuổi trước mắt này giống như ma quỷ.

Tâm trạng Phương Mộc là một miền yên tĩnh, cậu than nhẹ một tiếng, mắt khép hờ.

"Ghen tị có thể sinh ra thù hận, cũng có thể sinh ra dừng khi" cậu thấp giọng nói "Cô chọn làm đường rồi".

5 giây.

Phuong Mộc gõ xuống bàn phím 3 con số 527, rồi bấm Enter.

Đồng hồ báo giờ dừng lại ở 3 giây, lập tức, sau một tiếng "Bíp", lại chuyển thành 5 phút, 4 phút 59 giây, 4 phút 58 giây...

"A, xem ra cứ 5 phút phải nhập mật mã một lần". Phuong mộc đứng dậy, vỗ vỗ nhân viên kỹ thuật đang đứng như si ngốc "Mật mã là AHD527. Về chuyện làm thế nào tắt nó đi hoàn toàn, tôi cũng không biết, vẫn là cần anh làm vậy".

Canh Tiểu Mỹ hoàn toàn xụi lơ trên mặt đất, điên dại khóc rống lên. Mà những người khác, cả Bùi Lam, đều ngẩn ngơ nhìn Phuong Mộc, trên mặt mỗi người đều hiện một loại biểu cảm

Không thể tưởng tượng.

Phuong mộc hơi khó xử, mặt cũng đỏ lên, sự tự tin và ung dung vừa rồi lập tức biến mất không còn sót lại chút gì.

"Nhìn tôi làm gì thế?" Phuong Mộc cứng nhắc vung tay lên "Làm việc đi".

Người đàn ông bị bắt ở cạnh quốc lộ 107 tên là Tôn Vĩ, 33 tuổi, là người yêu của Canh Tiểu Mỹ, bị Canh Tiểu Mỹ dụ dỗ sau đó tham gia bắt cóc Bùi Lam. Bởi vì chứng cứ vô cùng rõ ràng, cho dù không có khẩu cung của hai người, khỏi tố bọn họ cũng không có gì là khó. Phuong Mộc tự biết công việc lúc này đã không cần tới sự tham gia của cậu nữa, liền một mình đi dọn dẹp đồ đạc của mình.

Lúc xuống lầu, gặp Lương Trạch Hạo chặn trước mặt, Phuong Mộc tính đi vòng qua anh ta, lại bị Lương Trạch Hạo túm chặt. Phuong Mộc cho rằng anh ta muốn thể hiện lòng biết ơn, vừa muốn từ chối, nhưng Lương Trạch Hạo lại tỏ ra bí bí mật mật hỏi: "Bùi Lam bị cái kia chưa?"

"Cái kia là cái gì?" Phuong Mộc hơi có phần mơ hồ.

"Khụ, anh đừng có giả bộ ngốc nhé?" Lương Trạch Hạo vẻ mặt gấp gáp "Là bị người ta chơi đùa chưa?"

Một cảm giác chán ghét mãnh liệt trào dâng trong lòng Phuong Mộc, cậu không nói một lời đẩy Lương Trạch Hạo ra, bước nhanh đi xuống lầu.

Trong phòng họp không một bóng người, chừng như thành viên tổ chuyên án đều đang bận tiến hành thẩm vấn. Phuong Mộc kéo một cái ghế ngồi đợi một hồi, đột nhiên cảm giác đói là. Cậu lục lọi trong ngăn bàn làm việc một lúc, phát hiện nửa túi bánh quy không biết ai ăn thừa lại, liền lấy ra mấy cái nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa thu xếp đồ đạc của mình.

Lúc này, có người gõ cửa phòng họp, Phuong Mộc chưa kịp ngẩng đầu lên nói câu mời vào, lập tức cửa bị đẩy ra. Một loạt tiếng bước chân vang lên tại ngưỡng cửa. Vài giây sau, đang vui đầu thu xếp đồ đạc Phuong Mộc nhận ra người đó không nói gì, liền ngẩng đầu lên nhìn.

Là Bùi Lam, cô bắn khoăn bất an đứng ở ngưỡng cửa, hai bàn tay nắm vào nhau, lo lắng nhìn Phuong Mộc.

"Là cô sao" Phuong mộc hơi ngạc nhiên "Sao cô không đi bệnh viện?"

"Tôi không sao" Bùi Lam hơi khàn trương vuốt vuốt tóc, tôi tới là muốn cảm ơn anh".

"Ha ha, không cần khách sáo" Phuong Mộc mỉm cười "Tôi là cảnh sát, đây là nhiệm vụ của tôi". Nói xong, cậu cầm một xấp tài liệu xem qua một lần, rồi nhét vào cặp da của mình, lại ngẩng đầu lên, Bùi Lam vẫn đứng nguyên tại chỗ.

"Cô...Còn có chuyện gì nữa sao?"

Bùi Lam cắn môi, thanh âm run rẩy: "Cảnh sát Phuong, tôi biết, nếu như không có anh, tôi bây giờ đã xong rồi. Có điều..." Trong mắt của cô lập tức tràn đầy nước mắt, "Anh có thể vì tôi giữ bí mật này, vĩnh viễn không nói cho bất kỳ ai biết. Cho dù...Cho dù việc này có thể giúp anh thăng tiến..."

"Bùi tiểu thư, không tiết lộ chuyện riêng tư của người bị hại là một trong những chức phận của tôi" Phuong Mộc cắt ngang lời nói của cô "Cho nên về chuyện này, xin cô cứ yên tâm."

Bùi Lam hơi lúng túng, trưỡng liễu trưỡng chủy (há miệng thờ dốt), rồi chỉ nói cảm ơn một tiếng, cúi người thật sâu sau đó xoay người đi ra. Phuong Mộc nhìn bóng lưng mỏng manh của cô, cảm giác không đành lòng, nghĩ thế nào, lại gọi cô.

"Bùi tiểu thư, cô có thể..." Nói được nửa câu, mặt Phuong Mộc đã hơi đỏ "...Có thể ký tặng tôi một cái tên không?"

"Sao?" Bùi Lam giật mình mở to hai mắt "Kí tên? Bây giờ ư?"

"Đúng" Phuong Mộc nhẹ giọng nói "Tôi hi vọng, cũng hết sức tin tưởng việc này sẽ không làm ảnh hưởng tới tương lai lâu dài của cô, hãy quên nó đi".

Cậu há miệng cười, lại lúng túng nói thêm một câu: "Tôi là người mê phim ảnh, ở trong lòng tôi, cô là diễn viên xuất sắc nhất".

Nước mắt cuối cùng từ trong tròng mắt Bùi Lam lăn đều xuống, cô nhìn người cảnh sát có vẻ vụng về trước mặt này, ý tốt của anh ta, cô đã rõ trong lòng "Mê phim ảnh sao, ngay cả nghệ danh của mình là gì cũng không biết".

Mặc dù vậy, cô vẫn đến bên cạnh Phương Mộc tiện tay cầm sổ ghi chép, soạn soạn ký tên của mình, đồng thời đưa cái sổ ghi chép lại. Bây giờ Phương Mộc mới nhìn thấy Bùi Lam sau mấy giờ liền, lần đầu tiên lộ vẻ tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Sông Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tạm Biệt Nhé, Cảnh Sát

Vụ án kết thúc thắng lợi, Phương Mộc đề nghị được về lại sở. Tiêu Vọng và lãnh đạo công an thành phố S năm lần bảy lượt giữ không cho, nói dù thế nào cậu cũng phải lưu lại chơi mấy hôm. Cuối cùng, Tiêu Vọng không để ý tới việc Phương Mộc năm lần bảy lượt từ chối nữa, nhất quyết đẩy cậu lên xe.

"Ngoại ô thành phố có một khu sinh thái, có sông có núi, còn có động đá vôi lớn, rất nổi tiếng, bất kỳ ai đã từng đến chỗ chúng tôi, nhất định đều muốn tham quan cái động đá vôi kia".

Động Long Vĩ là một điểm danh lam thắng cảnh thiên nhiên lâu đời của thành phố S, là động đá vôi lớn có sông chảy qua, đã được hình thành từ 4-5 triệu năm trước, một dòng sông ngầm dài 6 km uốn lượn chạy xuyên qua toàn động. Trong đó khoảng 3 ngàn 500 mét sông ngầm đã được mở cho du khách tham quan, phần còn lại đang chờ được đầu tư khai phá tiếp. Trong động không khí thông thoáng, quanh năm vẫn giữ được nhiệt độ ổn định khoảng 10 độ, nước sâu trung bình khoảng 1,5 mét, chỗ sâu nhất khoảng 8 mét.

Tuy rằng hiện tại không phải là mùa du lịch, nhưng du khách trong động vẫn rất đông. Phương Mộc cùng Tiêu Vọng ngồi ở trên thuyền, men theo sông ngầm ngược dòng mà tiến. Trong động, nhũ đá cùng măng đá san sát nhau như tranh vẽ, cảnh đẹp hiếm thấy khiến du khách chung quanh không ngừng tấm tắc khen ngợi, thỉnh thoảng giờ máy chụp hình lên chụp ảnh lưu niệm. Phương Mộc lại không chú tâm thưởng thức những cảnh đẹp trước mắt, chỉ mong mau chóng kết thúc mọi việc ở thành phố S, để có thể nhanh chóng ra đi.

Sở dĩ cậu nôn nóng như vậy, chủ yếu là vì Mễ Nam.

Mễ Nam sau khi từ bệnh viện trở về, cứ tưởng rằng cần phải nghỉ ngơi một tháng, thế nhưng cô bé này lại có một sức sống tuyệt vời khiến người ta kinh ngạc, giống như cây cỏ dại mọc trên tường, ngoan cường tự mình hồi phục. Lúc Phương Mộc hỏi cô tính khi nào trở về Cấp Nhĩ Tân thì cô không cần suy nghĩ trả lời ngay: "Ngay lập tức".

Mặc dù trong lòng Phương Mộc rất muốn về sớm một chút, thế nhưng lúc chiếc thuyền từ giữa sông quay đầu vào bến, cậu vẫn cảm giác chuyến hành trình trong động quá ngắn ngủi.

"Sông ngầm chiều dài không phải chừng hơn 6000 mét sao?" Phương Mộc lật lật cuốn giới thiệu vẫn tất ở trong tay "Sao lại kết thúc nhanh vậy?".

"Thằng quý cậu vừa rồi không nghe hướng dẫn viên du lịch giới thiệu à? Đúng là tư tưởng không tập trung chút nào" Tiêu Vọng cười nói, "Con sông ngầm này chỉ mới khai thác phục vụ du lịch được khoảng hơn 3000 mét thôi".

Phương Mộc "Ồ" lên một tiếng, quay đầu nhìn về phía thượng du sông ngầm. Nơi đó là khúc sông chưa được khai phá, một vùng tối đen u tĩnh, thạch nhũ và măng đá ẩn trong tối tăm, cảnh tượng không mỹ lệ, lại giống như hiểm cảnh. Trái ngược với hạ du chói lọi và phồn hoa, thượng du sông ngầm này giống như một thế giới khác.

Ra khỏi động Long Vĩ, Tiêu Vọng lại hào hứng đề nghị đưa Phương Mộc đi xem lá phong, chuyện này Phương Mộc nhất định từ chối.

"Cũng được" Tiêu Vọng nghĩ nghĩ, vung tay lên, "Chuẩn bị một bữa tiệc tạm biệt cậu".

Cảnh sát tụ họp cùng một chỗ ăn cơm, tất nhiên uống rượu là việc không thể thiếu. Phương Mộc từ lượng rất kém, nhưng nhìn khuôn mặt mọi người ai nấy đều hết sức chân thành, dường như không uống hết ly rượu này, lập tức sẽ cảm thấy trong lòng hồ thẹn. Trong buổi tiệc rất nhiều lời tán tụng khoa trương quá đáng, càng khiến cậu thấy khó chịu trong người. Phương Mộc nhanh chóng cảm giác choáng váng, mắt tiêu , liền chạy vào nhà vệ sinh, giải quyết một chút. Lúc cậu tập nước lạnh lên mặt, nhìn trong gương đã thấy xuất hiện khuôn mặt của Tiêu Vọng.

"Không sao chứ?".

"Từ lượng của các anh cao quá nha". Phương Mộc miễn cưỡng cười trừ, "Tôi không trụ nổi".

"Khà khà" Tiêu Vọng cũng chen tới rửa tay "Mọi người đều căng thẳng mấy ngày trời, cuối cùng cũng có thể xả hơi".

Sau khi rửa xong, anh ta lau tay qua loa vào quần vài cái, lấy từ trong túi áo ra một cái phong bì, đưa cho Phương Mộc.

"Cái gì vậy?" Phương Mộc hơi nghi hoặc.

"Khổ cực phi!" Tiêu Vọng cười cười nói, " coi như bù đắp mấy ngày qua cậu vất vả"

"Này!" Phương Mộc giơ tay ngăn lại, "Chúng tôi đã có quy định, tiền này tôi không thể nhận, cậu chuyển trực tiếp tới sở công an đi".

"Cũng được" Tiêu Vọng đem phong thư cất vào túi áo, trong nháy mắt, lại đưa ra một cái dày hơn, "cái này thì cậu có thể nhận đó".

"Lại cái gì nữa vậy?"

"Đây là một chút ý tứ của Lương Trạch Hạo" Tiêu Vọng hạ giọng, "xem như cảm tạ thôi."

"Không cần!" Phương Mộc nhú mày, "anh trả lại cho hắn đi".

"Khà khà, đừng có ngốc thế chứ" Tiêu Vọng cười đem phong bì cố nhét vào trong tay Phương Mộc, "Tên Vương Bản Đan này có rất nhiều tiền, không phải là kẻ nghèo khó đâu".

"Tôi không cần!" Phương Mộc hơi đẩy tay Tiêu Vọng ra "Anh chuyển lại với Lương Trạch Hạo, tôi đi làm có tiền lương, tôi cứu Bùi Lam không phải vì tiền".

Tiêu Vọng cười khan vài tiếng, sắc mặt hết sức khó xử, Phương Mộc cũng cảm thấy hơi áy náy.

"Việc kia...Tôi nhờ anh làm giúp việc kia thế nào rồi?"

"Hả? việc gì?"

"Là việc cô bé kia, thân thích với gia đình tôi...."

"À" Tiêu Vọng nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình thường, "Chưa có tin tức gì, cậu đừng vội, có tin gì tôi lập tức báo cho cậu".

"Ừ" Phương Mộc gật gật đầu, cảm thấy hơi thất vọng. Kỳ thật trong lòng cậu cũng hiểu rõ, biển người mênh mông, việc tìm Liêu Á Phàm sao nói dễ thế được?

Mỗi khi nghĩ đến điều này, cậu đều cảm thấy hổ thẹn, vì mình có cơm ăn no, có giường để ngủ.

Tối gần khuya, Phương Mộc mới loạng choạng trở lại khách sạn. Vào phòng, cậu liền lao vào nhà vệ sinh nôn mửa một trận. Cho đến khi dạ dày không còn thứ gì để nôn, cậu mới miễn cưỡng đứng lên, đi đến bồn rửa tay bên cạnh, tháo dây một bồn nước lạnh, nhúng đầu vào.

Cảm giác lạnh buốt rất nhanh khiến cậu tỉnh táo một chút, đầu đau như bị kim châm. Một lúc lâu sau, cậu ngóc đầu lên, nước lạnh theo gò má chảy xuôi xuống dưới, cậu nhắm mắt lại, cảm nhận dòng nước kia chui vào cổ áo, thấm đẫm trước ngực cùng phía sau lưng...

"Anh sao vậy?" Phía sau bỗng nhiên truyền tới một giọng nói kinh ngạc đầy quan tâm hỏi.

Phương Mộc mở to mắt, cảm thấy hình ảnh trước mắt rất mơ hồ. Trong tấm gương, một cô bé như ẩn như hiện.

"Tôi thấy cửa mờ..." Cô gái sợ hãi nói, "...Anh không sao chứ?"

Phương Mộc không trả lời, cũng không quay đầu, mà là nhìn chăm chăm vào cô gái trong gương. Mãi lâu sau, cậu đột nhiên mở miệng: "Vì sao lại muốn bỏ đi chứ?"

"Ồ?"

"Cuối cùng là em đến nơi nào?" Giọng Phương Mộc khàn và nhỏ, "Nếu cả đại gia đình đều ở đây, Thiên Sứ Đường sẽ không hoang tàn..."

Cô gái trong gương không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Phương Mộc.

"Hãy trở về đi, chị cả Triệu rất nhớ em, nhị Bảo rất nhớ em..." Phương Mộc chậm rãi xoay người lại, "Anh cũng rất nhớ em..."

Nhưng chưa hết câu, đã im lìm đổ ụp xuống sàn nhà vệ sinh.

Ngày hôm sau lúc Tiêu Vọng tới đón hai người, Phương Mộc vẫn mơ mơ màng màng. Tiêu Vọng không hỏi Mễ Nam lý do, chỉ giúp cô xách hành lý, có điều lúc lên xe, dặn dò Mễ Nam chăm sóc Phương mộc một chút.

Sau khi tìm được giường nằm, Phương Mộc lăn xuống giường ngủ say, lúc tỉnh lại, thì trời đã chạng vạng. Cậu cố sức đứng lên, nhất thời lại không biết được mình đang ở chỗ nào.

"Nước..." cậu liếm liếm đôi môi khô khốc, phều phều bụi ở trên người. Một người ngồi bên cửa sổ lập tức đứng dậy, đưa cho cậu một chai nước khoáng

đã mở sẵn.

Phuong Mộc uống một hơi hết già nửa chai, rồi ngồi ở trên giường nấc cục. Sau khi ra sức ỉn ỉn đầu vài cái, cậu cuối cùng cũng tỉnh táo được một chút.

Đang ngồi bên cửa sổ là Mễ Nam, mái tóc dài của cô đã được buộc lên gọn ghẽ, cô mặc áo thể thao và quần Jean, dáng vẻ rất trẻ trung.

"Có đói không?" Mễ Nam nhẹ giọng hỏi, "Tôi đi tìm chút đồ ăn?"

"Không" Phuong mộc lẩm bẩm, lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Đoàn tàu đang đi qua một cánh đồng lúa mạch. Đầu thu cánh đồng nhuộm một màu vàng nhạt, trong ánh hoàng hôn, càng thêm rực rỡ, mê hồn. Phuong Mộc nghiêng người dựa vào cửa kính tàu, vừa hút thuốc vừa nhìn những người phụ nữ đang trở về nhà sau một ngày thu hoạch trên cánh đồng lúa mạch, trong lòng nghĩ thầm mỗi ngày qua đi như vậy cũng tốt, không cần mong đợi, cũng không cần phải trốn tránh. Tương lai phía trước thế nào còn chưa biết, mà quá khứ thì thật không dám hồi tưởng. Ga cuối cùng của đoàn tàu là Cáp Nhĩ Tân, nhưng có một số việc lại không thể ngừng tại ga cuối.

Ví như, tìm kiếm

Trở lại chỗ, Mễ Nam đã nấu một bát mì ăn liền, bên cạnh là một túi cái bẹ đã xé cùng hai quả trứng muối. Phuong Mộc tới giờ vẫn chưa đói bụng, nhưng thấy những thứ này bất giác nuốt nước miếng, thấp giọng nói câu cảm ơn, liền ngồi xuống vui đầu ăn. Sau khi ăn xong, ngồi một bên im lặng đọc sách. Mễ Nam liền đứng dậy dọn dẹp sạch sẽ, Phuong Mộc giờ chiếc nĩa nhựa lúng túng, đến khi Mễ Nam đem một chai nước khoáng đưa tới, cậu mới quẹt quẹt miệng, trong lòng thầm nói ta làm sao lại giống như một ông chủ vậy.

Bên ngoài cửa tiếng tàu chạy trước sau đều đều vang lên không dứt, trong phòng lại là một khoảng yên tĩnh. Đôi nam nữ này dường như không có ý định trò chuyện với nhau, một người đọc sách, một người nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng đêm dần dần buông xuống, cảnh vật ngoài cửa sổ từ thấp thoáng mờ mờ đã biến thành một màu tối đen. Phuong Mộc nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa lúc gặp được ánh mắt Mễ Nam từ dưới cuốn sách ngẩng lên, bốn mắt nhìn nhau, lại vội vã né tránh. Rất lâu sau, Mễ Nam duỗi thẳng lưng: "Còn khoảng 10 tiếng nữa".

"Ừ" Phuong Mộc nói thêm, "Đúng là có hơi chậm thật, thành phố S không có sân bay, nếu không tôi sẽ đưa cô về bằng máy bay".

"Như thế này đã rất tốt rồi" Mễ Nam có chút ngại ngùng cười cười, "Đây là lần đầu tiên tôi đi toa giường mềm".

"Trước kia cô rất ít ra khỏi nhà sao?"

"Vâng, cho dù có đi, cũng là ngồi ghế cứng" Mễ Nam dời ánh mắt, "Mẹ tôi cho tôi tiền, khéo lắm thì cũng đủ sinh hoạt"

"Lần trước nói chuyện với cô..." Phuong Mộc cân nhắc lời nói, "...Dường như quan hệ giữa cô và mẹ rất căng thẳng?"

Mễ Nam hơi cười nhẹ, nghịch bao thuốc trên bàn, "Đúng vậy".

Lông mày cô nhíu lại, thanh âm trầm thấp, giống như là nói mê lẩm bẩm: "Gia đình tôi rất kỳ quái, theo tôi, cha mẹ tôi kết hôn với nhau là sai lầm. Cha của tôi là một giáo viên, còn mẹ tôi lại là nhân viên bán hàng của một cửa hàng. Hồi tôi còn rất nhỏ, tôi đã biết mẹ qua lại với một người đàn ông khác. Trong lòng cha tôi biết rất rõ, nhưng không biết phải làm thế nào, chỉ có thể nhìn. Đối với một người đàn ông, việc này có thể nói là vô cùng nhục nhã". Bàn tay Mễ Nam dần dần nắm chặt lại, "Sau đó ông uất hận mà chết, trong nhà chỉ còn lại tôi và mẹ. Mẹ càng ngang nhiên hơn. Có nhiều lúc, sau khi tôi tan học về không thể vào nhà được, bởi vì bà cùng với một người đàn ông nào đó đã khoá trái cửa phòng. Tôi đành ngồi ở ngưỡng cửa, chán nản nhìn đôi giày của người đàn ông kia, đoán xem hắn là người như thế nào".

Mễ Nam bỗng nhiên cười to "Vào lúc đó, tôi có một khả năng đặc biệt: tôi phát hiện những người đàn ông đi ra đó, đều trùng khớp với phán đoán của tôi, ha ha."

Phuong Mộc cũng cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất cay đắng, "Sau khi cô tốt nghiệp, có thể tính chuyện xin vào ngành cảnh sát, bên bộ phận giám định dấu chân".

Đây dường như là một câu nói rất hoang đường và buồn cười, Mễ Nam cười lên ha ha, cơ hồ cười ra nước mắt.

"Nói về anh đi" Cô không thể ngừng cười, "Tôi dường như còn chưa hiểu rõ về anh nha".

"Có gì cần hiểu rõ đâu" Phuong Mộc thờ ơ nói, "Tôi tên là Phuong Mộc, là một cảnh sát, cô biết thế là đủ rồi."

"À, tôi có thể hỏi anh một việc được không?"

"Cô hỏi đi".

"Liêu Á Phàm là ai vậy?"

"Hả?" Phuong Mộc mở to hai mắt, "Sao cô lại hỏi điều này?"

"Tôi hôm qua, anh uống say, vẫn luôn kêu tên người này" Mễ Nam ra sức nhìn chăm chăm vào mắt Phuong Mộc "Cô ấy là người rất quan trọng với anh"

sao?"

Phuong Mộc trong thoáng chốc quay đầu đi, khó khăn nói: "Đúng vậy".

"Cô ấy bị mất tích?" Mễ Nam ngẫm nghĩ, "Ở một nơi gọi là....Thiên Sứ Đường mà ra đi?"

"Đúng."

"Cô ấy...là bạn gái của anh sao?"

Chưa dứt lời, trong phòng đột nhiên tối đen, đèn tắt.

Hai người đối diện nhau, có lẽ mừng vì bóng đêm đã giúp họ che dấu đi biểu cảm trên khuôn mặt của mình. Sau một thời gian dài im lặng, Phuong Mộc thấp giọng nói: "Cô ngủ một chút đi". Nói xong, cậu liền nằm xuống, lặng im.

5 giờ rưỡi sáng, Phuong Mộc cùng Mễ Nam đi ra khỏi nhà ga thành phố Cáp Nhĩ Tân, quyết định đầu tiên tìm một quán gần đó ăn sáng.

Cả thời gian hai người ăn sáng đều trôi qua trong im lặng, Mễ Nam thật sự không chú tâm ăn, cứ cầm thìa ngẩn ngơ. Phuong Mộc ngẩng đầu lên nhìn cô, phát hiện trong ánh mắt của cô có một tia lo âu cùng sợ hãi.

"Sao vậy?"

"À, không có gì". Mễ Nam khôi phục lại tin thần, hoang mang mức cháo đưa vào miệng. Nhưng chỉ mấy phút đồng hồ sau, biểu cảm phức tạp kia đã trở lại trên nét mặt.

"Rốt cục cô sao vậy?" Phuong Mộc nhíu mày, "Nói tôi nghe chút coi".

"Tôi đang nghĩ..." Mễ Nam cúi đầu, "...Tôi có nên về hay không."

"Sao vậy?"

"Chuyện đùa bé...Tuy rằng đã giải quyết, nhưng mà " Mễ Nam lo lắng khoáy khoáy cà phê trong ly, "Tôi bỏ học quá lâu, tôi sợ trường sẽ kỷ luật tôi rất nặng."

"Khà Khà" Phuong Mộc cười lớn, "Hóa ra cô lo lắng chuyện này à". Cậu lục lọi trong cặp một hồi, lấy ra một tờ giấy đưa cho Mễ Nam.

Mễ Nam hơi mơ hồ, thò tay nhận lấy, đó là tờ giấy nhận xét thực tập có đóng dấu của cục công an thành phố S".

"Cô vào kỳ nghỉ hè đi thực tập tại cục công an thành phố S, trước khi kết thúc đợt thực tập liền tham gia vào công việc điều tra phá một vụ trọng án. Bởi vì tính chất quan trọng của vụ án, cho nên phải tuyệt đối giữ bí mật. Nói cách khác, bất kỳ người nào hỏi cô về chương trình thực tập, cô đều có thể không cần trả lời. Phía dưới là số điện thoại của cục công an thành phố S, nếu như nhà trường không tin, có thể đề nghị bọn họ gọi điện thoại xác minh, cô yên tâm, tôi đã sắp xếp ổn thỏa, chắc chắn sẽ không sao đâu, còn có..." Phuong Mộc lấy từ trong túi áo ra một phong bì, "Đây là 8 ngàn tệ, tiết kiệm một chút, có thể đủ cho cô sinh hoạt trong vòng nửa năm".

Mễ Nam nhận phong bì, làn môi run rẩy, nhất thời lại nói không ra lời.

"Anh..."

Phuong Mộc mỉm cười xòe bàn tay ra vẫy vẫy, ra hiệu cho cô không cần nói nữa.

"Cứ như vậy đi, bây giờ tạm biệt". Phuong Mộc đứng dậy cầm lấy ba lô, vừa mới bước được một bước, liền bị Mễ Nam giữ chặt cổ tay.

"Tôi..." Mễ Nam mặt đã đầy lệ, "Tôi đến bao giờ có thể gặp lại anh?"

"Ha ha, cô sợ rằng sẽ không còn được gặp lại tôi sao". Phuong Mộc nhẹ nhàng kéo tay cô ra "Nhìn thấy tôi, có lẽ sẽ khiến cô lập tức nhớ đến chuyện không vui xảy ra vào mùa hè này, cho nên, quên tôi đi, kể cả cái mùa hè này cũng quên nốt đi, sống cho thật tốt. Chúc cô may mắn".

Sau đó, cậu cũng không quay đầu lại bước đi.

Phuong Mộc bước vội qua sân ga, sau khi đi qua hai đường nhánh nhỏ bước chân mới chậm lại. Mọi việc điều đã được giải quyết, cậu như trút được một gánh nặng, một loại cảm giác mơ hồ như trống rỗng dần dần bao bọc lấy cậu. Cậu đứng ở ven đường, lơ đãng nhìn người đi đường và những kiến trúc bên cạnh, suy nghĩ xem nên kiếm một chỗ ở tạm một ngày hay là lập tức lên đường trở về thành phố C.

Lúc này, điện thoại di động trong túi áo reo vang, Phuong Mộc lấy ra xem, là Biên Bình.

Phuong Mộc há miệng, thầm kêu không ổn, làm thế nào giải thích với anh về việc mình trở về muộn đây? Ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới nhấn nút nghe.

"Cậu đang ở chỗ nào vậy?" Giọng nói của Biên Bình rất gấp, "sao còn chưa về đơn vị?"

"À...tôi bận chút việc..."

"Trở về nhanh một chút! Lão Hình xảy ra chuyện rồi!"

"Hà!" Phương Mộc mở to hai mắt "Xảy ra chuyện gì?"

"Vài ba câu cũng không thể nói rõ, cậu mau trở về đi" Biên Bình ngừng một chút, "Hơn nữa, lão Hình chỉ đích danh muốn gặp cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Động Cơ

Ngày 22 tháng 9, tại khách sạn Thành Loan xảy ra án mạng. Nạn nhân tên là Hồ Anh Bác, 39 tuổi, không nghề nghiệp. Cùng ngày xảy ra vụ án Hồ Anh Bác bị bắn chết ở chiếu nghỉ cầu thang giữa tầng 9 và 10 một đội cảnh sát hình sự thuộc cục công an thành phố nhận được tin báo nói ở khách sạn Thành Loan có người tổ chức tụ tập dâm loạn, đang lúc kiểm tra bỗng nghe một tiếng súng, sau khi chạy tới hiện trường, cảnh sát nhanh chóng khống chế được nghi phạm, liền đưa về cục công an thành phố tiếp tục điều tra. Qua trình điều tra xác định nghi phạm tên là Hình Chí Sâm, nam, 53 tuổi, cục trưởng cục công an thành phố C.

Hình Chí Sâm khai vì nạn nhân Hồ Anh Bác ở trong phòng 624 sát hại một người phụ nữ, khi hắn đuổi bắt, Hồ Anh Bác cầm một đồ vật gì đó sắc nhọn hướng mình đâm tới, xuất phát từ mục đích tự vệ, Hình Chí Sâm mới nhằm anh ta nổ súng. Nhưng qua khám nghiệm hiện trường, cảnh sát vẫn chưa phát hiện thi thể cùng những dấu vết khả nghi ở trong phòng 624, mà cái gọi là đồ vật sắc nhọn Hồ Anh Bác cầm, chẳng qua chỉ là một cái thìa thép không gỉ mà thôi. Cuối cùng cảnh sát hỏi tại sao Hình Chí Sâm lại xuất hiện tại hiện trường, Hình Chí Sâm từ chối trả lời.

Theo thông tin thu thập được trong quá trình điều tra, nổi lên một số manh mối: nạn nhân Hồ Anh Bác đã từng làm công nhân cho một nhà máy xi măng, bởi vì đánh bạc nên bị đuổi việc, sau đó vẫn chưa tìm được việc làm, và đã nhiều lần bị bắt vì phạm tội. Từ quan hệ xã hội của anh ta nhận thấy, anh ta và Hình Chí Sâm cũng không có quan hệ gì. Tại hiện trường vụ án, theo lời khai của nhân viên lễ tân khách sạn Thành Loan, trưa hôm đó, nạn nhân Hồ Anh Bác một mình đăng kí một phòng còn dặn dò nhân viên phục vụ đừng có quấy rầy anh ta. Sau 5 giờ, Hình Chí Sâm lái xe đến, đi thẳng lên phòng 624. Xét thấy tình tiết vụ án rất nghiêm trọng, có liên quan đến cán bộ cao cấp, ảnh hưởng rất xấu đến dự luận xã hội, Ban thanh tra, kỷ luật đã bắt đầu can dự vào quá trình điều tra. Bởi vì Hình Chí Sâm không chịu cung cấp những thông tin quan trọng liên quan tới vụ án, nên những chứng cứ hiện có cực kỳ bất lợi với hắn.

Phương Mộc nghe Biên Bình nói qua về tình tiết vụ án xong, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên hỏi: "Ý kiến của cục như thế nào?"

"Xử lý thích đáng" Biên Bình ngả người về phía sau, một môi vuốt vuốt tóc, "Cậu cũng biết, sau khi ban hành 5 cấm, những việc liên quan đến súng đạn là rất nhạy cảm. Hơn nữa sự việc này ảnh hưởng rất lớn, cục trưởng cục công an nổ súng giết người, tin tức truyền thông đều đang nhắm vào chúng ta".

Phương Mộc chửi đồng một câu, lập tức đứng phắt dậy, tay vịn mặt bàn, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Biên Bình, "Anh tin là Hình cục trưởng giết người sao?"

"Tin" Biên Bình không hề có ý định tránh né ánh mắt Phương Mộc, "Nếu như sự thật đúng như lão Hình đã khai, trước tình huống kia, đừng nói lão Hình, đổi lại là tôi cũng sẽ nổ súng. Nhưng hiện tại vấn đề chính là: không có chứng cứ chứng minh lời nói của lão Hình".

Phương Mộc không phản bác được, sau khi hút một điếu thuốc, lại hỏi: "Hiện tại vụ án đã đến giai đoạn nào rồi?"

"Còn đang điều tra, lão Hình này, sống chết cũng không chịu mở miệng, không biết hắn nghĩ cái gì. Có chẳng," Biên Bình hứng thú nhìn Phương Mộc "Vợ của lão Hình lúc đi thăm ông ta về nói với tôi một câu, ông ta muốn gặp cậu".

Phương Mộc nghe xong, không nói một lời, xoay người đi ra, Biên Bình ở phía sau hỏi: "Cậu đi đâu thế?"

"Tôi đi gặp Hình cục trưởng!"

Bởi vì Hình Chí Sâm trước khi bị bắt, giữ chức vụ quan trọng, cho nên cảnh sát lựa chọn tạm giam ông ở một nơi khác. Sau 6 giờ, Phương Mộc đến trại tạm giam, sau khi làm xong thủ tục vào thăm, Phương Mộc đang ngồi trong phòng thẩm hỏi, bỗng nhiên nghĩ trên đường chỉ muốn mau chóng gặp được Hình cục trưởng, nên cũng quên không mua cho ông ấy thứ gì cả. Lục lọi trong cặp một hồi, chỉ tìm được gói nửa bao thuốc lá. Phương Mộc đành thờ dãi, rút ra một điếu ngậm trên miệng, cẩn thận đóng hộp thuốc lá lại, để số thuốc lá còn lại cho Hình cục trưởng.

Vừa mới bật lửa, ngoài cửa liền truyền tới tiếng xiềng chân quẹt xuống mặt đất chói tai. Phương Mộc ngẩng đầu, cuối cùng ánh mắt không thể dời đi, bật

lửa trong tay đã bật ra ngọn lửa, lại quên mất phải châm thuốc.

Hình cục trưởng mặc quần áo tù, thân hình hơi khom, đầy mặt đều là vết thương, dường như lê từng bước đến trước bàn ngồi xuống. Thấy Phương Mộc trợn mắt há mồm, Hình cục trưởng đang buồn rầu cũng cố gắng mỉm cười.

"Hình cục trưởng..." Phương Mộc nhìn thẳng vào ông, điều thuốc trong miệng rơi xuống mặt bàn cách một tiếng. "Ông..."

"Không sao, ha ha, chuyện nhỏ thôi". Hình cục trưởng sờ sờ vết thương trên mặt, đau đến nhủu mày lại, "Có mấy tên nhóc lúc trước chính tay ta bắt chúng, khả khả, đúng là oan gia đường hẹp ha".

"Khôn kiếp!" Phương Mộc chửi một câu, đứng phắt dậy, hướng người canh gác phía sau Hình cục trưởng gào to, "Kêu sở trưởng tới đây cho ta!"

"Phương Mộc!" Hình cục trưởng giận tái mặt, "Tôi kêu cậu tới không phải vì chuyện này, ngồi xuống đi!"

Phương Mộc cắn chặt răng, hung hăng trừng mắt với hai người canh gác, bọn họ không trả lời, mà thờ ơ quay đầu đi. Phương Mộc cố gắng đè nén sự tức giận, nặng nề ngồi xuống.

"Cho tôi một điều thuốc." Hình cục trưởng đưa tay ra, Phương Mộc vội vàng đưa thuốc, châm lửa. Hình cục trưởng hút một hơi thật sâu, "Thật là đã ghiền nha".

"Hình cục trưởng, rốt cục là xảy ra chuyện gì?" Phương Mộc nghiêng người tới trước, hạ giọng hỏi.

Hình cục trưởng ngẩng đầu neho mắt nhìn Phương Mộc, lại chậm rãi nhả ra một ngụm khói, nghiêm giọng hỏi: "Phương Mộc, cậu tin tưởng ta sao?"

"Đương nhiên!" Phương Mộc vội vã nói, "Tuyệt đối tin tưởng!"

"Rất tốt." Hình cục trưởng cười, lập tức lại nghiêm túc, "Tìm ra thi thể người phụ nữ kia chưa?"

"Chưa thấy".

Hình cục trưởng mày nhăn lại, ngay sau đó, đột nhiên lại cười một chút, "Mẹ nó, tên Vương Bát Đản này, đúng là rất có bản lĩnh mà".

"Ngày hôm đó rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?"

Hình cục trưởng thở dài, "Ta bị mắc bẫy" sau đó, ông ta đem đầu đuôi, ngọn ngành chuyện xảy ra ngày hôm đó kể cho Phương Mộc nghe.

Phương Mộc ngẫm nghĩ một lát, mở miệng hỏi: "Trong phòng 624...Cả vết máu cũng không phát hiện ra sao?"

"Ừ" Hình cục trưởng cúi đầu, "Lúc ấy con dao găm đâm xuyên ngực người phụ nữ kia, trong khoảng thời gian ngắn không chảy máu cũng có thể hiểu được, nhưng không để lại bất kỳ dấu tích nào dù là nhỏ nhất thì chắc chắn là có người đã lau dọn hiện trường".

Phương Mộc suy tính trong lòng một lát, từ lúc Hình cục trưởng chạy ra cửa đuổi theo Hồ Anh Bác cho đến lúc cảnh sát vào phòng 624 lục soát, trước sau không quá 4 phút, trong thời gian ngắn ngủi như thế có thể dọn dẹp hiện trường hoàn hảo như vậy, đối phương nhất định là đã có chuẩn bị chu đáo chặt chẽ. Bỗng nhiên, cậu giật mình. "Điều tra camera thu hình của khách sạn thì sao?"

"Sau khi hỏi qua, khách sạn nói là ngày hôm đó khách sạn đang tiến hành điều chỉnh hệ thống, nên tất các thiết bị theo dõi".

Phương Mộc trong lòng thầm chửi một câu, thấp giọng hỏi: "Ông tin câu trả lời này sao?"

"Không." Hình cục trưởng lập tức đáp.

Hai người nhìn nhau một chút, trong lòng cả hai đều sáng rõ, một âm mưu lớn như vậy, e rằng đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

"Còn có một việc." Phương Mộc ngừng một chút, hạ giọng: "Ngày hôm đó, ông vì việc gì mà đến khách sạn Thành Loan?"

Hình cục trưởng nghiêm túc nhìn cậu vài giây, xòe bàn tay đặt trên bàn, đồng thời ra hiệu Phương Mộc cũng xòe tay ra.

Ông để ngón tay trong lòng bàn tay Phương Mộc nhẹ nhàng vạch xuống mấy đường ngang dọc, sau đó, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Phương Mộc.

Đinh, Phương Mộc lẩm nhẩm trong đầu, đồng thời nhìn Hình cục trưởng khê gật đầu.

Hình cục trưởng cười cười, "Cậu còn nhớ chứ, đại học sư phạm, vụ án độc giả thứ bảy?"

"Vâng?" Phương Mộc hơi nhưn mày, "Còn nhớ, chính là..."

"Lúc ấy ta hợp tác..." Hình cục trưởng chăm chú nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, "Cậu còn nhớ người đó không?"

"A?" Phương Mộc không nhận được thất thanh kêu lên, "Ông nói tới..."

Đình Thụ Thành, cái tên chuẩn bị phát ra này bị ánh mắt nghiêm nghị của Hình cục làm nghẹn lại trong cổ họng Phương Mộc.

"Giúp ta tìm cậu ta" Hình cục trưởng nói ngắn gọn "Càng nhanh càng tốt".

Phương Mộc kinh ngạc nói không ra lời. Đình Thụ Thành từng là nhân viên dưới quyền của Hình cục trưởng, vẫn được ông khen ngợi và trọng dụng. Có điều hơn nửa năm trước, Đình Thụ Thành vì liên quan đến một việc trái pháp luật mà bị khai trừ ra khỏi ngành công an, từ đó về sau không biết thế nào, nghe nói sủng được cấp cũng chưa giao lại. Lúc ấy có không ít người ở sau lưng nói Hình cục trưởng đã nhìn lầm người, Phương Mộc sau khi biết được tin này cũng cảm thấy cực kỳ bất ngờ. Có điều, chuyện trước mắt này, với Đình Thụ Thành có quan hệ gì sao?"

Hình cục trưởng phát hiện ra nét mặt kinh ngạc của Phương Mộc, ra hiệu cho cậu nghiêng người tới. "Cậu ta là người ta cài vào nằm vùng trong một tổ chức" Hình cục trưởng giọng thì thầm "Ngày hôm đó cậu ta báo cho ta đến khách sạn Thành Loan gặp mặt".

"A?" Phương Mộc giật mình nhưn mảy, "Phản bội?"

"Không hẳn". Hình cục trưởng sắc mặt ngưng trọng, "Ta ban đầu cũng suy đoán như vậy, nhưng sự tình phát triển đến nước này, ta trái lại cảm thấy phải hết sức thận trọng. Nếu như cậu ta phản bội, vậy thì rất có khả năng toàn bộ cái trùng này đều do cậu ta sắp đặt; nếu như là không phải, việc đó..."

"Việc đó nói lên rằng cậu ta đã bị lộ". Phương Mộc lập tức nói, "Hơn nữa cậu ta cũng đang gặp nguy hiểm".

"Cho nên mau chóng tìm thấy cậu ta là điều quan trọng nhất" Hình cục trưởng gật gật đầu, "Nếu như cậu ta phản bội, tìm thấy cậu ta, chân tướng sự việc liền sẽ lộ ra. Nếu như không có, phải tìm mọi cách lập tức bảo vệ cậu ta, giúp cậu ta khôi phục lại thân phận".

"Chuyện đó ông định xử lý thế nào?"

"Nghĩ biện pháp sau thôi" Hình cục trưởng trầm ngâm một chút, "Trước mắt cần tìm được tiểu Đình đã. Lúc trước là ta phái cậu ta đi, xảy ra sự tình, không thể vứt bỏ cậu ta được".

Phương Mộc biết, ở trong lòng Hình cục trưởng vẫn không tin Đình Thụ Thành phản bội. Cậu ngẫm nghĩ thấp giọng hỏi: "Cái tổ chức kia....Ông đang nghi ngờ phạm tội gì?"

"Lừa gạt, buôn bán trẻ em qua biên giới" Hình cục trưởng nói sơ qua, "Mấy năm nay ở nước ngoài xuất hiện nhiều trường hợp trẻ gốc Trung Quốc bị mất tích, cảnh sát địa phương hoài nghi những trẻ em này đã bị bí mật mang đi. Mà quê quán các em đó, phần lớn thuộc là tỉnh chúng ta và mấy tỉnh xung quanh."

Phương Mộc gật gật đầu, "Lần hành động này còn có những ai biết?"

"Chỉ có ta và tiểu Đình" Hình cục trưởng hơi nhíu mày, "Cậu ấy tốn không ít sức lực mới thâm nhập được vào đó, vừa mới bắt đầu tiến hành giai đoạn tiềm phục, một mình tra ra phía sau hậu trường còn có nhiều nhân vật thuộc tầng lớp cao hơn, không ngờ ra lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy".

Phương Mộc tâm trạng càng nặng nề. Hình cục trưởng nói rằng bị người ta hãm hại, mà người có khả năng chứng minh sự trong sạch của ông hiện tại cũng không rõ là chính hay tà. Tình cảnh trước mắt của Hình cục trưởng cực kỳ nguy khốn, hoặc là từ nay mãi bị hãm oan, hoặc là cùng với Đình Thụ Thành rơi vào vòng nguy hiểm. Nhưng mà cho dù vậy, cậu vẫn phải nghĩ đến sự an nguy của Đình Thụ Thành trước tiên. Nghĩ đến điều này, Phương Mộc không nhịn được lại nhìn những vết thương đầy trên mặt Hình cục trưởng, cảm thấy dường như khí lực dần dần tràn trề toàn thân, "Vì sao lại nói việc này với tôi?"

"Sự việc này rất trọng đại, không chỉ liên quan tới tôi, mà còn liên quan tới sự thành bại của tất cả hành động. Cho nên tôi nhất định phải tìm một người vừa có dũng khí lại có đầu óc". Hình Chi Sâm nhìn Phương Mộc thật sâu, "Tiểu tử, tôi sẽ không nhìn lầm người đâu".

Phương Mộc âm thầm xiết chặt nắm đấm "Để tìm cậu ta, tôi phải làm như thế nào?"

Hình cục trưởng vừa muốn trả lời, vừa trầm mặc không nói, đột nhiên người quản giáo nói: "Thời gian đã hết". Nói xong, anh ta liền đi đến trước bàn, thảy tay lên Hình cục trưởng lên. Hình cục trưởng không thể nói thêm gì nữa, đành phải nghiêm nghị nhìn chằm chằm Phương Mộc, gần từng chữ nói: "Xin nhờ cậu".

Phương Mộc cắn chặt răng, nhìn Hình cục trưởng bị lời đi thất tha thất thểu đến ngưỡng cửa. Bỗng nhiên cậu nhảy dựng lên, đi đến phía sau người canh gác một phen giữ chặt lại, thấp giọng nói: "Nhẹ nhàng một chút...Ông ấy cũng là người mình...Chiều cổ ông ấy một chút".

"Người mình ư?" Người quản giáo kia kia không chút lưu tình đẩy tay Phương Mộc ra, "Kẻ giết người sao lại là người mình được".

Ra khỏi cửa trại tạm giam, toàn thân liền được bao phủ bởi ánh mặt trời rực rỡ đầu thu, Phương Mộc đột nhiên cảm thấy một cơn hoa mắt, đầu óc cũng hỗn loạn kịch liệt.

Đi đâu tìm Đình Thụ Thành đây? Bất luận cậu ta có phản bội hay không, hiện tại tìm thấy cậu ta đều là một việc hết sức khó khăn.

Trong khách sạn Thành Loan chắc chắn có vấn đề, đối phương lựa chọn nơi đó làm cạm bẫy tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên. Phải chăng vào thời điểm xảy ra vụ án họ thực sự không có ghi hình?

Người phụ nữ bị giết là ai, và Đinh Thụy Thành với Hồ Anh Bắc có quan hệ gì? Việc tự sát của Hồ Anh Bắc là một công cụ hãm hại, hãm tự nguyện chết, rốt cục là xuất phát từ nguyên do gì? Từ chỗ hãm có thể tìm được manh mối có tính chất đột phá hay không ?

Quá nhiều dấu hỏi, trong đầu Phương Mộc nhất thời cũng không có biện pháp, đành phải khởi động xe, quyết định trở về trước rồi hãy suy nghĩ.

Xe Phương Mộc vừa mới rời khỏi, một chiếc Santana màu xanh đậm có rèm che đỗ ở ven đường liền lặng lẽ bám theo. Nó cẩn thận duy trì một khoảng cách, giống như con sói đang đơn độc theo dõi con mồi, lặng lẽ, chờ cơ hội ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Người Ngoài Cuộc

Lương Tứ Hải ngồi ung dung trên ghế dựa của ông chủ, mặt không biểu cảm nghe điện thoại. Người ở đầu dây bên kia dường như đang xin chỉ thị về một việc gì đó, Lương Tứ Hải đưa bốn một cái chặn giấy làm bằng vàng ròng ở trong tay, không yên tâm nói: "Đã xử lý xong con bé kia chưa, còn tên thanh niên kia để lại cũng không có ích gì nữa, tìm cách giải quyết hẳn đi...ngươi xem xét rồi xử lý, về mặt thủ tục người chắc hiểu rõ hơn ta...

"Vâng, tôi sẽ kêu bên tài vụ xử lý ngay".

Lúc này, từ trong điện thoại cổ định truyền đến một giọng nữ ngọt ngào: "Thưa ông, Kim tiên sinh tới". Lương Tứ Hải nói vào di động một câu "Cứ làm vậy đi" rồi lập tức cúp điện thoại. Hắn nhấn nút call trên điện thoại cổ định: "Cho hẳn vào đi".

Mấy phút đồng hồ sau, một người đàn ông cao to lực lưỡng tiến vào, ở phía sau còn dẫn theo một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn. Người đàn ông đứng im lặng trước mặt Lương Tứ Hải, khom người cúi chào thật sâu. Lương Tứ Hải chẳng hề nhìn anh ta, mà chú tâm quan sát bé gái kia. Cô bé tuổi không lớn, vẫn còn nguyên dáng vẻ non nớt cùng mùi vị quê mùa của nông thôn. Cảm giác thấy ánh mắt của Lương Tứ Hải, cô bé có vẻ muốn phản hồi hộp, cúi đầu không dám nhìn ai, 2 bàn tay nắm lại với nhau, hai chân run lẩy bẩy.

Lương Tứ Hải cười một chút, "Bao nhiêu tuổi rồi?"

Cô bé đang ngập ngừng, Kim tiên sinh vội giành đáp: "Sắp xi 15 tuổi ạ".

Lương Tứ Hải chậm rãi dời ánh mắt về phía Kim tiên sinh, "Chắc chắn là chim non chứ?".

"Dạ, chắc chắn, chắc chắn". Kim tiên sinh nói liên tục, "Lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề!".

Lương Tứ Hải hừ một tiếng trong mũi: "Nếu còn giờ trò như cái con Vương Bát Đan lần trước, thì ngay cả cái mạng nhỏ của ngươi cũng sẽ không còn với ta đâu!".

"Dạ, vâng" Kim tiên sinh đỏ mặt hồi dòng dòng, hai chân cũng bắt giác tự động khép lại một chút.

"Mang nó đi xuống, thay quần áo đi" Lương Tứ Hải chỉ chỉ bộ váy trên người cô bé, "Cho giống học sinh một chút!"

Cô bé giờ phút này đã ngẩng đầu lên, nghe bọn hắn nói chuyện, nghi ngờ không hiểu. Lúc Kim tiên sinh đẩy bờ vai nó ra hiệu cho nó rời đi, cô bé không biết lấy hơi sức từ đâu, lập tức giãy ra.

"Không đúng...Không phải là làm nhân viên đánh máy sao?"

"Đúng là làm nhân viên đánh máy", Kim tiên sinh vội lấp liếm, "Đi thôi, đi thôi".

"Các người lừa tôi !" Cô bé giãy dựa lên, "Tôi không muốn làm nữa, tôi muốn về nhà !".

Lương Tứ Hải sắc mặt trầm xuống. Kim tiên sinh thấy thế, vội vàng kéo cô bé kia ra ngoài, nhỏ giọng uy hiếp: "Đã nhận tiền, cô còn nói không làm sao?".

"Ông thả tôi đi, thúc thúc, cầu xin ông mà". Thanh âm cô bé dường như sắp phát khóc nức nở nói, "Tôi trở về sẽ trả lại tiền cho ông ...".

Cô bé còn đang giãy dựa, chợt cảm giác ánh sáng trên đầu đột nhiên vụt tắt, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Lương Tứ Hải không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình.

Hắn nheo mắt lại nhìn cô bé, không nói một lời, thế nhưng ánh mắt kia lại giống như một thùng nước đá đang đổ xuống đầu, trong phút chốc khiến cho cô bé thấy tim mình phát run. Cô bé cảm giác chân tay từ từ trở nên lạnh giá, cứng đờ, cuối cùng, ngay cả tiếng khóc cũng không thể phát ra được.

Thật lâu sau, Lương Tử Hải thấp giọng nói: "Đừng có ồn ào, nghe lời đi".

Mấy chữ này phảng phất giống như ma chú, cô bé không dám nói nửa câu, có điều hai mắt trợn lên sợ hãi, để mặc cho Kim tiên sinh tùy ý kéo cô ra ngoài cửa.

Lương Tử Hải xoay người sang một chỗ khác, lấy điện thoại di động từ túi áo ra, bấm một số, giọng nói lại chuyển nhẹ nhàng: "Lãnh đạo, hàng đã được chuyển qua" mặt hắn tràn ngập nét cười, "Bây giờ tôi phải làm gì?"

Phương Mộc đi xuyên qua một con ngõ nhỏ lát lều như mạng nhện, vừa nhìn những số nhà loang lổ trên tường, vừa chậm rãi tìm kiếm phía trước.

Chuyển qua một con ngõ nhỏ khác, trước mắt là một khu dân cư khá lớn. Một cái bàn mặt chược đặt ở chính giữa đường, khe hở có thể qua lại càng chật hẹp. Phương Mộc phải tốn sức lắm mới chen qua được một bà béo đang chăm chú đánh bạc, lúc ngẩng đầu lên nhìn số nhà, phát hiện mình đã đi quá xa. Lúc này, một người đàn ông dắt xe đạp từ trong một cánh cửa ở phía trước đi ra, Phương Mộc vội vàng hỏi: "Xin cho tôi hỏi, anh có biết nhà Hồ Anh Bác ở chỗ nào không?"

Người đàn ông quan sát Phương Mộc từ trên xuống dưới, rồi nghiêng đầu hướng về phía căn nhà mái bằng ở đối diện cổ trẻ môi một cái: "Chính là nhà đó, anh tìm hẳn làm gì?"

"À, muốn hỏi thăm chút chuyện" Phương Mộc lóng ngóng nói.

"À, sợ rằng anh bây giờ chỉ có thể gặp được em trai của hắn, ở đằng kia kia". Người đàn ông hướng bàn mặt chược bên kia kêu, "Anh Vĩ, anh Vĩ".

Một người đàn ông ngồi bên cạnh bàn lười nhác đáp lại một tiếng, hắn cời trần, khoác một chiếc áo vest ở trên vai, tay phải đeo một cái nẹp gỗ được quấn một miếng băng vải dơ bẩn đặt trước ngực, tay trái cầm nửa bao thuốc lá Nhuyễn Trung Hoa, đang cố sức ngậm một điếu.

"Có người tìm cậu".

Hồ Anh Vĩ tay hơi run run, bao thuốc đã rơi xuống đất kêu tách một tiếng. Hắn ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Phương Mộc, sau khi nhìn nhau khoảng 2 giây, liền xoay người bỏ chạy.

Phương Mộc theo bản năng liền cất bước đuổi theo, may mà chân của Hồ Anh Vĩ cũng không thoải mái cho lắm, bỏ chạy còn khập khà khập khiêng, chưa kịp chạy ra khỏi ngõ nhỏ, liền đã bị Phương Mộc túm chặt lấy cổ áo.

"Sao phải bỏ chạy?" Phương Mộc ấn hắn vào tường, lớn tiếng quát hỏi.

"Tay, cái tay..." Hồ Anh Vĩ nâng cánh tay phải lên, dường như rất đau đớn rên rỉ.

Phương Mộc buông cổ áo hắn ra, Hồ Anh Vĩ theo đà ngồi xồm xuống đất, tay trái ôm đầu, bộ dạng giống như chuẩn bị chịu đánh.

Lúc này, mấy bà lão ở bàn mặt chược ồn ào kéo tới như ong vỡ tổ. Đi đầu là một lão bà tiến lên nhìn cánh tay Hồ Anh Vĩ, sau khi thấy không làm sao, lại đẩy Hồ Anh Vĩ về phía trước mặt Phương Mộc:

"Đánh, đánh đi, đánh chết nó đi!" bà lão vẻ mặt đau đớn, "Dù sao cũng chết một đứa rồi, thằng bé này cũng đánh chết đi".

Mấy bà lão khác đồng thời cũng mồm năm kiếng mười phụ họa: "Ấy da trời ơi, có để cho người ta sống nữa hay không nè trời?"

"Làm ơn cho mấy nhà chúng ta sống yên ổn vài ngày đi..."

"Dù cho có thâm thù đại hận thì cũng không đến nỗi như vậy a..."

Phương Mộc nhất thời tay chân hơi lúng túng, đành phải lấy thẻ cảnh sát ra nói: "Tôi là cảnh sát, tôi hỏi anh ta mấy vấn đề rồi đi, tuyệt đối sẽ không đánh đập anh ta."

Không ngờ nói rõ thân phận lại khiến cho sự chỉ trích càng kịch liệt hơn: "Cảnh sát thì sao? Cảnh sát đánh người càng tàn nhẫn!"

"Anh Bác chính là bị cảnh sát giết chết..."

Phương Mộc không thể nhịn được nữa: "Tất cả im miệng cho tôi! Hiện tại cảnh sát đang điều tra phá án, yêu cầu mọi người hợp tác! Còn bà..." Cậu chỉ bà Hồ "Nếu như bà muốn sự việc của con trai bà mau chóng được làm rõ, phải thành thật một chút!"

Câu nói này dường như liền phát huy tác dụng, bà Hồ bĩu môi, gọi mấy lão bà khác quay trở lại bàn mặt chược, lại âm ỉ ào ào xoa bài tiếp.

Phương Mộc trầm thờ dài một hơi, kéo Hồ Anh Vĩ lên. Hồ Anh Vĩ vừa nghiêng rặng trợn mắt che tay phải, vừa lén lút nhìn Phương Mộc.

"Hồ Anh Bác là anh trai của anh?"

"Vâng" Hồ Anh Vĩ đáp gọn gàng: "Anh muốn hỏi sự tình của anh trai tôi, anh chắc chắn đã tìm được người rồi, chuyện của anh ấy tôi đều không biết gì hết".

"Thật không?" Phương Mộc nheo ánh mắt lại, gờ tay túm cổ áo Hồ Anh Vĩ, "Cái áo vest này nhãn hiệu rất nổi tiếng, bản thân anh mua nổi sao? Còn cái này nữa..." cậu đá đá bao thuốc lá Nhuyễn Trung Hoa dưới chân, "anh trai anh để lại cho anh bao nhiêu tiền?"

Ánh mắt Hồ Anh Vĩ bắt đầu lảng tránh, "Không có...đều là của tôi...trúng xổ số..."

Tay Phương Mộc ngấm thêm lực, "Anh tốt nhất nên nói thật, nếu không tôi sẽ thường xuyên tới tìm anh đó".

"Được rồi, được rồi" Hồ Anh Vĩ đành chịu, bực bội chửi đồng một câu, "Tôi sẽ nói cho anh biết, về sau đừng có đến làm phiền tôi nữa".

Hồ Anh Bác, Hồ Anh Vĩ và mẹ của bọn họ sống chung, nhưng hầu suốt ngày lêu lổng ở ngoài đường, rất ít khi về nhà. Hồ Anh Vĩ thì kiếm sống bằng mấy việc làm thuê lặt vặt. Một tuần trước, Hồ Anh Bác biệt tăm lâu ngày đột nhiên về nhà, để lại một túi tiền, lại dặn dò em trai chăm sóc mẹ thật tốt, sau đó liền vội vàng bỏ đi. Trước kia Hồ Anh Bác cũng từng ra ngoài trốn tránh khi có việc không hay xảy ra, nên hai mẹ con Hồ Anh Vĩ cũng không để ý, đâu biết vài ngày sau, tin tức Hồ Anh Bác bị người ta bắn chết được báo về.

Phương Mộc nghe xong, im lặng một hồi, rồi lại mở miệng hỏi: "Anh ta để lại bao nhiêu tiền?"

"Năm vạn".

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào mắt Hồ Anh Vĩ, Hồ Anh Vĩ hô hấp trở nên dồn dập, gắng gượng chống đỡ vài giây sau đó không thể không thừa nhận: "Hai mươi lăm vạn".

Phương Mộc nhìn hẩn, Hai khuôn mặt của Hồ Anh Bác và Hồ Anh Vĩ có nhiều nét rất giống nhau, nhưng hiện giờ một trong hai đang nằm trong nhà xác lạnh lẽo. Phương Mộc ngẫm nghĩ, không nhịn được lại hỏi: "Anh và mẹ anh sao không thử nghĩ số tiền này rốt cuộc từ đâu mà ra?"

Rất lâu sau, Hồ Anh Vĩ mới chậm chạp lắc đầu: "Người đã chết, còn có tiền là tốt lắm rồi".

Phía bên bàn mặt chược bỗng nhiên ồn ào một trận, có người thắng bạc, bà Hồ vừa chán nản than thở, vừa lôi từ trong túi áo ra một nắm tiền ném lên trên bàn.

Bà vừa thua bạc mất cái gì? Một bàn tay hay một cái chân của Hồ Anh Bác?

Phương Mộc bỗng nhiên cảm giác xót xa, thương cảm, cậu buông cánh tay này giờ đang nắm cổ áo Hồ Anh Vĩ ra, thấp giọng nói: "Hãy sống cho thật tốt, anh và mẹ anh đều phải như vậy".

"Tôi chỉ mong" Hồ Anh Vĩ cười khổ một tiếng, nâng cái nẹp bên tay phải lên, "Đừng có bị đánh nữa là tốt rồi".

"À?"

"Hôm trước có người đến hỏi sự tình của anh trai tôi, tôi cũng trả lời như vậy, kết quả không hiểu vì sao lại bị đánh".

"Ai vậy?" Phương Mộc lập tức hỏi.

"Không biết" Hồ Anh Vĩ dường như trong lòng vẫn còn rất sợ hãi, "nhưng ra tay rất độc ác".

Phương Mộc nhìn hẩn một hồi, khẽ thở dài "Tôi sẽ không tới tìm anh nữa đâu, yên tâm đi".

Nói xong, cậu xoay người đi về hướng đầu ngõ, vừa mới bước được mấy bước, liền nghe thấy Hồ Anh Vĩ ở phía sau "Nè" một tiếng.

Phương Mộc quay đầu nhìn hẩn, Hồ Anh Vĩ đứng tại chỗ, cái áo vest dài rộng khoác ở trên người, làm cho hẩn càng có vẻ gầy yếu.

"Anh trai tôi...anh trai tôi...anh ấy..." Hồ Anh Vĩ tựa hồ hơi nghẹn ngào, "Anh ấy không phải là một kẻ quá hư hỏng đâu".

Phương Mộc không trả lời, nhìn chăm chăm hẩn vài giây sau đó xoay người rời đi.

Quả thật không ngoài dự liệu ban đầu, đối phương đã bỏ một số tiền lớn mua Hồ Anh Bác về làm "Tù sĩ". Mà người phụ nữ Hình cục trưởng nhắc đến có phải là một vật hi sinh khác nhằm dụ cho Hình cục trưởng nổ súng.

Hai mươi lăm vạn, hai cái mạng người. Dù rằng thời tiết không hề lạnh, Phương Mộc vẫn run mình một cái. Đối phương muốn đẩy Hình cục trưởng vào chỗ chết, mục đích hết sức rõ ràng, nếu như không thể chứng minh Hồ Anh Bác quả thực giết người ở trong phòng, động cơ nổ súng của Hình cục trưởng lập tức không có cách nào giải thích được. Như vậy, về mặt pháp luật ông ta thực sự có nguy cơ bị khép vào tội cố ý giết người.

Có thể cuối cùng Hình cục trưởng lại gục ngã trước pháp luật, con đường mà suốt đời ông ta lựa chọn bảo vệ, điều này quả thực là quá chó trâu.

Phương Mộc khẽ cắn môi, ép mình phải giữ vững tinh thần.

Lão gia này, đợi tôi, tôi nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho ông, ngàn vạn lần đừng buông tay, tôi và ông đều phải cố gắng.

Trở lại phòng làm việc, đầu tiên Phương Mộc gọi mấy cuộc điện thoại, hỏi xem có phát hiện ra thi thể người phụ nữ vô danh hay không. Kết quả rất thất vọng, nhưng điều này cậu đã dự đoán trước. Đối thủ năng lực rất mạnh, muốn khiến cho một người sống biến mất còn không khó, huống chi là một người chết. Vừa để điện thoại xuống, Biên Bình đã đẩy cửa bước vào. Thấy Phương Mộc ngồi ở bàn làm việc, Biên Bình sững sờ.

"A, cậu về rồi sao".

"Vâng," Phương Mộc vội đứng dậy, "Anh tìm tôi à?"

Biên Bình cũng không gấp, trước tiên đưa cho Phương Mộc một điều thuốc, hút đến gần nửa điều sau đó mới thấp giọng hỏi: "Lão Hình thế nào rồi?"

"Không được tốt cho lắm" Phương Mộc đem tình huống gặp mặt Hình cục trưởng kể lại một chút, Biên Bình sắc mặt càng sẫm lại. Im lặng một hồi, Biên Bình đứng dậy khóa kỹ cửa, nhỏ giọng hỏi: "Lão Hình tìm cậu làm gì?"

Phương Mộc không trả lời, ngẩng đầu nhìn Biên Bình, vẻ mặt áy náy. Biên Bình cười cười, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai Phương Mộc, tỏ vẻ đã hiểu rõ. Tiếp theo, anh lấy ra một chiếc điện thoại di động bấm một số điện thoại, qua cuộc đàm thoại, Phương Mộc biết đối phương chính là giám thị trại tạm giam nơi giam giữ Hình cục trưởng. Giọng điệu Biên Bình rất là khẩn thiết, thậm chí hơi hạ mình. Giám thị hứa sẽ "chăm sóc thỏa đáng" Hình cục trưởng, anh mới liên tục cảm ơn, rồi cúp điện thoại.

Phương Mộc cảm kích tươi cười: "Cảm ơn anh".

"Đừng nói vậy, lão Hình cũng là bằng hữu của tôi" Biên Bình than thở, "Với lại, tôi cũng chỉ có thể làm được cho ông ấy một chút chuyện này thôi".

Phương Mộc khó tránh có cảm giác hơi chán nản, ngẫm nghĩ, lại mở miệng hỏi: "Tổ điều tra bên kia kết quả thế nào?"

"Còn đang điều tra, có điều tạm thời cũng chưa có tin tốt gì" Biên Bình giương cao một tờ giấy ở trong tay "Lão Hình vẫn cứ một mực nhất quyết khai như vậy, việc khác một câu cũng không khai. Cho nên tổ điều tra quyết định sử dụng phương pháp kiểm tra nói dối với ông ấy".

"Hả" Phương Mộc lập tức ngồi thẳng dậy, "Chúng ta..."

"Cậu đừng mơ" Biên Bình liền đoán được suy nghĩ của Phương Mộc, "Mọi người trong tỉnh đều không được chấp nhận, tổ điều tra đã mời một chuyên gia từ Thẩm Dương đến".

"Khôn kiếp" Phương Mộc hơi nản chí, "Vậy muốn chúng ta làm cái gì?"

"Tiếp đón, học tập thêm kinh nghiệm" Biên Bình cười khở một tiếng, "Hai ta đi thôi, tranh thủ phát huy khả năng một chút".

"Chuyên gia bao giờ tới?"

"Mấy ngày nữa" Biên Bình lông mày cau chặt lại, "Hi vọng lão Hình có thể vượt qua được cửa ải này".

Kỹ thuật phát hiện nói dối đối với Phương Mộc mà nói là một lĩnh vực khá xa lạ. Cậu ngồi ở trong xe lật xem một vài bộ sách nhân tướng học vừa mới mua về, hi vọng có thể tìm ra đối sách có lợi cho Hình cục trưởng. Xem một hồi, cảm giác đầu càng lúc càng to ra. Cậu xem đồng hồ trên tay, nhúm mày, lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại.

"Lão quý, sao còn chưa đến?"

"Đến ngay đây...A, tôi thấy xe cậu rồi."

Phút chốc, một người đàn ông thờ hồng hộc mở cửa xe chui vào, vừa mới ngồi xuống liền không chút khách khí cầm lấy bao thuốc của Phương Mộc, rút ra một điều hút.

"Sao lại đến muộn như vậy?" Phương Mộc vừa khởi động xe vừa hỏi.

"Sang bên Cửa Tây một chút, bà vợ gốc của tôi đánh mất chìa khóa, trong nôi vẫn còn một con ba ba đang hầm cách thủy nữa chứ". Lão quý thông thả dựa vào ghế, "Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

"Anh đi thì biết".

Lão quý nhún vai, không nói gì nữa.

Nhà Đinh Thụ Thành ở số 43 đường Hồ Đông, toà nhà số 4, phòng số 3 tầng 4, Phương Mộc ở đây theo dõi đã 2 ngày, trước sau vẫn không thấy có người về, cho nên cậu quyết định nhờ lão quý giúp đỡ. Lão quý trước đây từng là một tên trộm chuyên nghiệp, sau khi ra tù đổi nghề đánh chìa khóa. Người này với hai gói hắc bạch đều có chút quan hệ, cho nên, có lúc cảnh sát cũng tìm hắn để tìm hiểu tin tức.

"Biết chuyện Hình cục trưởng rồi chứ?" Phương Mộc ngừng xe dưới lầu, vừa quan sát động tĩnh bốn phía vừa hỏi.

"Ồi chà, báo chí rất tin lá cải" Lão quỷ vẻ mặt không biểu cảm, "Hình cục trường tính tình tuy nóng nảy, nhưng bất luận thế nào cũng không thể giết người".

"Giúp tôi tìm hiểu chút về vụ này được không." Phương Mộc ngắt lời hắn, "Có tin gì báo ngày cho tôi biết".

"Ồ? Tôi đang rất bận, cảnh sát Phương à."

Phương Mộc đáp, lấy ví tiền ra, rút ra 5 tờ 100 tệ đưa cho hắn. Nhìn thấy tiền, lão quỷ lập tức mặt mày liền hớn hờ.

"Được được, có tin tức sẽ điện thoại cho cậu ngay". Hắn nhét tiền vào trong ngực, mở cửa xe định đi, Phương Mộc giữ chặt hắn lại, "Đừng đi, còn có việc nữa".

Hai người cẩn thận dè dặt đi lên lầu bốn, Phương Mộc gõ nhẹ lên cửa phòng số ba vài cái, lại kề tai sát vào cửa chăm chú lắng nghe, sau khi đoán chắc bên trong không có động tĩnh gì, cậu liền nói khẽ với lão quỷ: "Mở cửa ra".

"Hả?" Lão quỷ mở to hai mắt, "Đây là, là chỗ nào vậy?"

"Đừng hỏi nhiều, mở ra".

"Việc này tôi không dám làm đâu", lão quỷ quay quả định bỏ đi, "Chuyện phạm pháp tôi không làm".

"Thừa lời" Phương Mộc thấp giọng quát bảo, "mấy chuyện này anh làm còn ít à?".

Lão quỷ nhìn sắc mặt Phương Mộc, nho nhỏ nói thầm: "Tôi không muốn gặp nguy hiểm..."

Phương Mộc hừ một tiếng, lại lấy ra 300 tệ đưa cho hắn. Lão quỷ lập tức đem tiền cất vào trong túi, mặt đầy vẻ tươi cười: "Đây là việc đồng chí cảnh sát muốn tôi làm đó nha".

Nói xong, hắn ngồi xổm người xuống, đầu tiên xem lỗ khoá, sau đó lấy ra một cái túi đồ nghề nhỏ, lấy từ bên trong ra hai cây sắt nhỏ, đâm vào trong ổ khoá chọt chọt vài cái, "Cạch cạch" một tiếng, cửa liền mở ra.

"Tôi đi trước nha" Lão quỷ nhanh chóng thu dọn đồ nghề, "Công việc tiếp theo là của cậu, chẳng liên quan gì tới tôi". Nói xong, hắn hướng Phương Mộc xua xua tay, bước nhanh xuống lầu.

Phương Mộc nhìn bốn phía một vòng, đẩy cửa đi vào.

Căn nhà có một sảnh hai phòng, phòng khách ở phía bắc, cho nên ánh sáng rất tối, từ cửa thông gió nhà vệ sinh chiếu tới một tia nắng mặt trời, có thể nhìn thấy bụi bặm bay mù mịt, trong không khí thoang thoang mùi nấm mốc. Phương Mộc đóng kỹ cửa lại, đeo một cái găng tay, lục soát cái tủ giày ở ngưỡng cửa, bụi dính đầy tay, xem ra chủ nhà đã mấy hôm không về.

Phòng khách bày biện rất đơn giản, một ghế sofa, một cái bàn trà, một tủ tivi, còn có một cái tủ lạnh đứng lặng im ở góc tường. Phương Mộc dờ xấp tạt chỉ ở trên bàn trà tìm kiếm, không thu hoạch được gì, lại mở ngăn kéo tủ tivi, bên trong chỉ có một vài đĩa CD cùng hộp trà. Phương Mộc đứng dậy đi vào phòng ngủ. Đẩy cửa phòng ngủ đang khép hờ ra, trước mặt là một cái giường đôi, trên giường chăn đệm ngổn ngang một chỗ, mấy cái ngăn kéo tủ đầu giường đều đã bị kéo ra. Phương Mộc lập tức nhận thấy có điều gì đó khác thường, vừa muốn xoay người lại, liền cảm thấy sau lưng bị ai đó xô mạnh một cái!

Trong chớp mắt, hai tay của cậu đã bị đôi tay của người kia bắt chéo ra sau lưng, mặt bị ấn xuống giường. Một đôi tay nhanh nhẹn lục soát trên người cậu. Phương Mộc giãy dụa muốn quay đầu sang chỗ khác, nhưng khó mà nhúc nhích được. Lập tức, một vật hình trụ chỉ lên đầu cậu. Phương Mộc trong lòng cả kinh, lập tức ngừng giãy dụa.

Đó là một khẩu súng.

"Mẹ nó cuối cùng cũng đã về rồi!" Người cầm súng giọng hung ác, "Nói đi, rốt cục chuyện là thế nào?"

"A?" Một giọng nói khác vang lên, "Buông hắn ra, hắn không phải Đinh Thụ Thành"

Phương Mộc lập tức nhận ra người kia là ai.

Sức nặng sau lưng liền giảm bớt rất nhanh. Phương Mộc đang muốn giãy dụa đứng lên, đột nhiên trước mắt tối om, cậu lập tức nhận ra mình bị trùm ở trong chăn, tiếp theo, cậu bị người kia đẩy ngã trên sàn nhà trong phòng ngủ.

Phương Mộc vội vàng đập chăn chui ra, phát hiện phòng ngủ đã không còn một bóng người. Cậu chạy nhanh ra cửa, nghe một loạt tiếng chân dồn dập ở dưới lầu truyền lên. Phương Mộc ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, mới vừa lao ra cửa, liền thấy một chiếc Santana màu xanh đậm có rèm che bắt đầu chạy. Cậu bắt chấp mọi thứ, nhảy tới trước đầu xe, đang hai cánh tay ra...

Cao su ma sát với mặt đất vang lên một tiếng chói tai, chiếc Santana có rèm che vội vã đứng khựng lại sát Phương Mộc.

Phương Mộc cảm giác phía sau lưng mồ hôi lạnh túa ra, cậu cắn chặt răng, tiến lên một bước mở cửa xe, lòi người lái xe đang chừ ằm ỹ ra, lại thò tay rút chìa khoá xe ném đi.

Người lái xe ngơ ngác, vội vã chạy ngay đến bụi cỏ ven đường tìm kiếm chìa khoá. Ngón tay Phương Mộc chỉ người ngồi phía sau: "Trịnh Lâm, xuống xe!"

Trịnh Lâm đội phó đội cảnh sát hình sự công an thành phố C tái mặt, mở cửa xe bước xuống.

"Cậu làm cái gì vậy?" Trịnh Lâm nặng nề đập lên cửa xe, "Làm loạn đủ chưa?"

"Vấn đề này tôi phải hỏi anh mới đúng!" Phương Mộc nhìn sát Trịnh Lâm, "Anh làm gì ở đây?"

Trịnh Lâm không trả lời câu hỏi của Phương Mộc, mà tiến lên một bước, thấp giọng hỏi: "Hình cục trưởng đã nói gì với cậu?"

Phương Mộc sững sốt, tiếp đó liền hiểu rõ.

"Anh theo dõi tôi?" Ngón tay Phương Mộc cơ hồ muốn chạm tới lỗ mũi Trịnh Lâm, "Hồ Anh Vĩ cũng là bị các anh đánh bị thương?"

Người lái xe đã tìm được chìa khoá, tức giận xông tới trước mặt Phương Mộc vung tay muốn đánh. Trịnh Lâm quát hấn ta dừng lại, sau đó không biết vì sao lại hướng Phương Mộc giới thiệu: "Tiểu Hải" tiếp đó, quay mặt về phía một người đàn ông khác đang cố bấu môi ngồi bên cạnh ghế lái, "A Triền, đều trong đội chúng tôi".

Phương Mộc lạnh nhạt nhìn ba người bọn hấn, tiểu Hải cùng a Triền đầy địch ý nhìn lại cậu.

"Đe dọa người nhà người bị hại, điều tra phi pháp", Phương Mộc thấp giọng hỏi, "Các anh nghĩ mình đang làm cái gì?".

"Chuyện này không liên quan tới cậu" Trịnh Lâm trả lời đơn giản, rõ ràng, "Cậu nói cho tôi biết trước, Hình cục trưởng đã nói gì với cậu?".

"Chuyện này cũng không liên quan gì tới anh!" Phương Mộc không chút nhún nhường.

"Chuyện này cậu quản không được đâu", Trịnh Lâm nhủ mảy, "Cậu tốt nhất nên nói cho chúng tôi biết".

"Anh trước tiên hãy nói anh định làm gì đã?"

Trên mặt Trịnh Lâm cơ thịt nổi lên đáng sợ, anh ta nhìn chăm chăm Phương Mộc vài giây, có lẽ là hiểu được Phương Mộc sẽ quyết không nói cho anh ta biết, biểu cảm phẫn nộ trên mặt dần dần biến thành đành chịu. Anh ta phát phát tay ra hiệu cho tiểu Hải cùng a Triền lên xe, lần này Phương Mộc không ngăn trở anh ta, nghiêng người tránh sang một bên. Lúc xe sắp chạy, Trịnh Lâm từ trong cửa xe thò một bàn tay ra, mạnh mẽ chỉ Phương Mộc nói: "Tôi cảnh cáo cậu, đừng có làm chuyện xằng bậy".

Phương Mộc hừ một tiếng, nghiêng đầu đi.

Sự tình ban đầu vốn đã phức tạp, giờ lại còn sổ ra ba người này nữa. Ngồi trong xe, Phương Mộc cảm thấy mệt mỏi rã rời. Cậu quen biết Trịnh Lâm đã lâu, trong vụ án tại "Giáo hóa trường", bọn cậu còn từng hợp tác rất ăn ý. Nếu đổi lại là một thời điểm khác, Phương Mộc nhất định sẽ rất tin tưởng anh ta. Nhưng sau chuyện xảy ra với Hình cục trưởng, cậu liền cảm thấy tất cả mọi người đều tốt xấu không rõ ràng. Chuyện Trịnh Lâm đang làm, hiển nhiên có liên quan tới Hình cục trưởng. Mà nhất cử nhất động của Phương Mộc, cũng đều bị Trịnh Lâm theo dõi, cho nên anh ta đã đi trước một bước điều tra Hồ Anh Vĩ và nhà của Đinh Thụ Thành. Trịnh Lâm muốn làm gì, Phương Mộc không thể nào biết được, nhưng có thể khẳng định, người điều tra chuyện của Hình cục trưởng, đã không chỉ có một mình Phương Mộc.

Nên tin tưởng ai, đề phòng ai, giờ đã hoàn toàn lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Sông Ngâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp Lại

Việc điều tra vụ án giết người ở khách sạn Thành Loan đã tiến hành được một thời gian, Hình Chí Sâm vẫn kiên quyết giữ nguyên lời khai của mình. Theo góc độ luật pháp Trung Quốc nếu như quả thực Hồ Anh Bác đã giết người, cùng với việc cầm trong tay một thứ hung khí gì đó không nhìn rõ ở giữa cầu thang hướng về Hình Chí Sâm mà nhào tới tấn công, như vậy thì hành vi của Hình Chí Sâm nổ súng hạ gục hấn là chuyện ngoài ý muốn, không thể coi là phạm tội. Ngược lại, nếu như không thể chứng minh Hồ Anh Bác giết người thì Hình cục trưởng chắc chắn sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự. Căn cứ vào

những chứng cứ hiện có, không thể chứng minh được những lời khai của Hình cục trưởng là đúng. Theo nguyên tắc, ban chuyên án quyết định tiến hành kiểm tra nói dối, nếu như Hình cục trưởng qua được quá trình kiểm tra nói dối, vụ án sẽ tiếp tục được điều tra, nếu không thể qua, vụ án sẽ lập tức được truy tố ra viện kiểm sát. Vì việc này, ban chuyên án đã tổ chức một cuộc họp nội bộ. Phòng cảnh sát tâm lý cũng cử nhân viên tham gia trợ giúp, Biên Bình với Phương Mộc cùng tham gia dự họp.

Bí thư tỉnh ủy chủ trì cuộc họp, ý kiến của ông rất nghiêm khắc có cả rắn đe. Ông yêu cầu ban chuyên án nhất định phải gạt bỏ tất cả những tác động từ bên ngoài, theo lẽ công bằng mà xử lý vụ việc này. Để phòng ngừa việc bao che cho cán phạm, ngoài việc mời chuyên gia từ Thẩm Dương đến kiểm tra nói dối Hình cục trưởng, còn điều động cảnh sát ở nơi khác đến tham gia vào cuộc điều tra. Từ cục trưởng cục cảnh sát thành phố đến những cảnh sát cấp dưới, không ít người tức giận ra mặt, nhưng vì vụ việc quá quan trọng nên không ai dám dị nghị, chỉ có thể nhận lệnh. Không khí trong toàn bộ quá trình diễn ra cuộc họp vô cùng ngột ngạt, trừ những lời lẽ nghiêm khắc của bí thư ra, tất cả những người khác phát biểu đều kiêu kiêu như kiếm vàng, cực kỳ dè dặt. Cho nên, lúc bí thư tuyên bố cuộc họp tạm nghỉ, lập tức có gần nửa số người chạy ra bên ngoài hít thở.

Phương Mộc và Biên Bình đứng ở trong hành lang hút thuốc, nhất thời không nói lời nào. Những người ở bên cạnh hoặc đang ba hoa khoác lác, hoặc đang giương eo uốn ngực, Phương Mộc bỗng nhiên cảm thấy mình với bọn họ không hợp nhau, bởi vì cậu không thể buộc mình đối đầu với người nghị phạm kia, ngay cả tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt cũng không thể. Đến lúc mấy người kia thấp giọng thảo luận về việc nếu như Hình phó cục trưởng vào tù, người có khả năng được đề bạt làm phó cục trưởng nhất là ai, thì Phương Mộc rốt cục chịu không được, lớn tiếng xen vào một câu: "Hình phó cục trưởng nhất định sẽ trở về."

Mấy người kia sùng sốt, liền cười gượng rồi lập tức tản ra. Phương Mộc cảm thấy có người đang kéo bờ vai cậu, là Biên Bình.

Biên Bình ra hiệu cho cậu đừng nói gì, không hề nhìn cậu, mà nhìn chằm chằm vào lá rụng trong sân đến xuất thần. Giờ đã là cuối thu, trời lại vừa có một trận mưa, trước mắt là một khung cảnh cảnh xác xơ tiêu điều.

"Trời bắt đầu rét rồi" Biên Bình giẫm tắt tàn thuốc, lâu bầu nói "cũng không biết lão Hình ở chỗ đó có lạnh hay không."

Phương Mộc sốt lại chút giận giữ chưa tiêu, "Khốn kiếp, Hình phó cục trưởng còn ở đây, vậy mà đám Vương Bát Đàn này đã muốn thế chỗ ông ấy!"

"Cậu thông minh chút đi" Biên Bình không khách khí nói, "hạ mình một chút, nếu không bọn họ đá cậu ra khỏi ban chuyên án, xem cậu giúp được lão Hình con khi gì nữa!"

Anh nhìn những người đang xì xào bàn tán kia "quan trường chính là như vậy, có người xuống, mới có người lên, những người kia ai có khả năng làm phó cục trưởng đương nhiên đều mong muốn đến lượt mình."

Phương Mộc không nói gì, cậu bỗng nhiên nghĩ đến một người, Trịnh Lâm.

Có lẽ anh ta chính là một trong số những người mong muốn lật đổ vị trí của Hình phó cục trưởng nhất.

Trong thời gian cuộc họp được tiếp tục, bên phía bí thư có thêm nhiều người, hẳn chính là những cảnh sát từ nơi khác được tăng cường tới. Phương Mộc trong lòng có chút khó chịu, chỉ liếc mắt một cái, rồi trở về chỗ ngồi buồn bực hút thuốc. Bí thư đang giới thiệu từng người cảnh sát đó, thì bỗng nhiên xuất hiện một cái tên khiến Phương Mộc bừng tỉnh lại.

"Tiêu Vọng, cục công an thành phố S."

Tiêu Vọng đứng dậy hướng sang mọi người chào, bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Phương Mộc, anh nhìn cậu mỉm cười, thân thiết nháy nháy mắt.

Trong lòng Phương Mộc cảm thấy khá hơn một chút, Tiêu Vọng có thể coi như là người nhà, qua anh ta, Phương Mộc cũng có thể nắm được một chút phương hướng điều tra.

Sau khi tan họp, không đợi Phương Mộc qua chào, Tiêu Vọng lập tức chạy lại, trước tiên lên tiếng chào hỏi Biên Bình, sau đó liền nắm chặt hai bờ vai Phương Mộc.

"Tôi linh cảm là sẽ gặp lại thằng quý cậu mà!" Tiêu Vọng cười ha ha nói, "Quả nhiên không ngoài dự đoán!"

"Tôi cũng không tưởng tượng được nha." Phương Mộc liếc nhìn bốn phía, thấp giọng hỏi, "anh được phân công vào bộ phận nào?"

"Giờ không nói chuyện công tác" Tiêu Vọng nhún mày, "tôi đến địa bàn của cậu, cậu cũng không mời tôi uống được một chút rượu sao?"

Bữa tối được chuẩn bị trong một quán đùi cừ nướng. Tiêu Vọng muốn ăn những món đặc sản của vùng này, Phương Mộc đối với chuyện ăn uống tiệc tùng lại không thông thạo, cho nên đành tìm một quán ăn mới khai trương ở ngoại thành, may mà Tiêu Vọng lại khen tám tấc, uống bia, ăn đùi cừ, thật là vô cùng thống khoái.

Biên Bình không tham gia bữa tiệc này, Phương Mộc hiểu rất rõ anh nghĩ gì, Tiêu Vọng có thể coi là người thân quen với Phương Mộc, không có người lạ ở đây, càng dễ dàng khai thác hơn.

Sau khi uống ba tuần rượu, đùi cừ cũng đã ăn hết quá nửa, Tiêu Vọng sáng khoái quệt quệt mồm, dường như vẫn còn chưa thỏa mãn "Thơm thật, đúng là ở tỉnh lỵ nha, ở cái địa phương nhỏ bé như thành phố S kia không thể tìm thấy một quán ăn như vậy a.....Ai da!" Tiêu Vọng vỗ vỗ trán, "Vương cục trưởng với Đặng đội trưởng, còn có Từ Đồng, nhờ tôi đưa cho cậu một ít đồ, mới uống chút rượu, tôi suýt nữa thì quên mất."

"Ồ?"

"Táo đen" Tiêu Vọng từ trong cặp lấy ra một cái hộp nhựa lớn "đây là đặc sản của thành phố S chúng tôi, khẳng định cậu chưa bao giờ ném qua."

"Thật khách sáo quá" Phương Mộc nhận lấy cái hộp, "khi trở về thay tôi cảm ơn bọn họ nhé."

"Đây là một chút tình cảm thôi" Tiêu Vọng vung tay lên, "cậu chính là ân nhân lớn của chúng tôi mà."

"Việc tôi phải làm thôi mà" Phương Mộc mỉm cười, "vụ án thế nào rồi?"

"Tiến triển rất thuận lợi" Tiêu Vọng châm một điếu thuốc, lại đưa cho Phương Mộc một điếu, "có điều nghe nói quan hệ giữa Lương Trạch Hạo và Bùi Lam ngày càng căng thẳng."

"Vậy à?"

"Bùi Lam bị người ta quay phim như thế, trong lòng Lương Trạch Hạo có thể vui vẻ được sao?" Tiêu Vọng lơ lơ uể oải dựa vào ghế dựa, "nghe nói lúc Bùi Lam vừa mới được cứu ra, Lương Trạch Hạo đã lên nhờ bệnh viện kiểm tra phụ khoa của cô ấy."

Phương Mộc nghĩ đến dáng vẻ thần bí của Lương Trạch Hạo ở trên cầu thang, trong lòng cảm giác ghê tởm.

"Làm bạn trai, lúc đó phải an ủi Bùi Lam thật nhiều mới phải" Phương Mộc lắc đầu, "tên khốn này không phải là đàn ông mà."

"Khụ!" Tiêu Vọng phẩy phẩy khói thuốc, "tâm tình của loại người này, chúng ta không thể lý giải được đâu."

Phương Mộc nhún nhún vai, "Anh đến thành phố C công tác bao lâu?"

"Hiện tại còn chưa biết, theo tôi đoán chừng thì sau khi vụ án được chuyển sang toà án, chúng tôi sẽ trở về đơn vị." Tiêu Vọng nói tới đây, thấp giọng hỏi, "Nghe nói người xảy ra chuyện là phó cục trưởng à?"

"Ừ"

"Ông ta giết người?"

"Tình nghi giết người" Phương Mộc nhìn không được liến cái chính, "họ giao cho anh nhiệm vụ gì?"

"Có khả năng là điều tra ngoại tuyến" Tiêu Vọng hơi nghiêm túc một chút, "xem ra, lần này ở trên rất coi trọng vụ án này, trong tổ chuyên án toàn là người ở ngoài cục cảnh sát thành phố C, người ngoài điều tra, thì đại khái là có thể thoải mái ra tay."

"Ừ" Phương Mộc không biết nói gì gật gật đầu, "việc thế này, e rằng là lần đầu tiên xảy ra ở đây."

"Tôi cũng rất ngạc nhiên, " Tiêu Vọng đột nhiên cười cười, "quan lớn thất thế, đa số là bởi vì nhận hối lộ mà làm những việc trái pháp luật, ra tay giết người, lần đầu tiên mới nghe nói nha."

"Đúng vậy" Phương Mộc nhìn chằm chằm lửa than đang rực sáng ở trước mắt dường như đang ngấm ngấm, "đây chính là việc mà chúng ta cần phải làm cho rõ trắng đen."

"Dù sao, có thể tiếp tục hợp tác với cậu lần nữa tôi rất cao hứng", Tiêu Vọng trịnh trọng đưa tay ra, "tôi tin tưởng, nếu hai chúng ta đồng lòng, có thể kết thúc nhanh vụ án này."

Phương Mộc cười, bắt chặt tay Tiêu Vọng ngay phía trên lửa than nóng bỏng.

Đèn đỏ.

Lương Tứ Hải cho xe ngừng lại tại vạch chờ ở làn ngoài theo đúng quy định của luật giao thông. Hiện tại vị Lương tổng trên người chỉ mặc một bộ quần áo lao động, đầu đội mũ lưỡi trai ngồi trên ghế tựa, giống y hệt những tài xế xe tải bình thường khác.

Thời gian chờ đèn đỏ này khá dài, hần duỗi tay mở nắp, bên trong có nhét mấy bao thuốc lá, Lương Tứ Hải do dự một chút, lựa một gói gần nhất, rút ra một điếu châm lửa, rất nhanh, buồm lá kín như bung tràn ngập hơi thuốc. Hần không thích mùi thuốc lá cho lắm, những lúc cần đặc biệt giữ tinh táo, mới hút một điếu, bây giờ là một thời điểm như vậy.

Đèn đỏ chuyển xanh. Lương Tứ Hải lập tức dụi tắt điếu thuốc, nghĩ thầm phải tìm cơ hội ném mấy bao thuốc lá Nhuyễn Trung Hoa này đi, một tài xế xe tải mà dùng loại thuốc đắt tiền như thế, sẽ khiến người khác rất dễ sinh nghi.

Chính bản thân hần cũng không cho phép quá trình này có bất kỳ sơ suất nào.

Khoảnh khắc khởi động xe, hần dường như nghe thấy phía sau thùng hàng của xe truyền ra tiếng động gì đó. Hần lập tức hồi hộp, chăm chú lắng nghe, tiếng động kia tựa hồ lại biến mất không còn bóng dáng. Mấy chiếc xe phía sau không kiên nhẫn được nữa bấm còi inh ỏi, Lương Tứ Hải nhanh chóng chỉnh lại nét mặt, đập ga phóng xe đi.

Qua trạm thu phí trên đường cao tốc, Lương Tử Hải mới hơi thả lỏng một chút, đồng thời để ý nhìn đường, hẳn thỉnh thoảng lắng nghe động tĩnh ở trong xe một chút, chắc chắn là không còn tiếng động gì mới hoàn toàn yên tâm, thuốc mê nhập khẩu vẫn khiến người ta thực sự hãi lòng, lần sau phải mua nhiều một chút.

Cho dù đang là xế chiều, không khí cuối thu vẫn có cảm giác lạnh lạnh, hai bên đường cao tốc là một vài cánh đồng lúa mì vừa mới thu hoạch, ở trên bờ ruộng những đồng rom rạ đang được đốt lên, không có gió, từng làn khói đậm nhạt bay thẳng lên trên bầu trời, giống như cách người xưa thường dùng để báo động vậy. Nghĩ đến điều này, khoé miệng Lương Tử Hải lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, những cánh đồng lúa mì ở hai đường này chẳng phải giống như chiến trường vừa mới qua một trận chiến sinh tử sao? Những thứ đang cháy kia, chính là hải cốt của những người đã chết.

Cuộc sống chính là chiến trường.

Lương Tử Hải tăng ga hết cỡ, tốc độ đột nhiên tăng vọt, bỏ lại toàn bộ những cánh đồng lúa mì hoang vu và làn khói dày đặc ở phía sau.

Người sống sót chính là người chiến thắng.

Khoảng chừng bốn mươi phút đồng hồ sau, bảng chỉ đường bên cạnh đường cao tốc chỉ phía trước chính là thành phố S. Bây giờ Lương Tử Hải vừa đến một điểm quay đầu dưới đường cao tốc gần một trạm thu phí, cảnh sắc hai bên đường có nét tương đồng, Lương Tử Hải không chú ý thêm nữa, biểu cảm trên mặt càng nghiêm túc. Nửa giờ sau, phía trước dần dần hiện ra dáng dấp một ngọn núi, xe của Lương Tử Hải lại gặp phải một con đường đất nhấp nhô gập ghềnh, ngồi trên xe sóc đến nảy người, ở dưới ruộng nông dân đang cặm cùi làm việc, xe của Lương Tử Hải đi qua họ cũng không để ý, thỉnh thoảng có người ngẩng đầu lên khẽ liếc một cái, sau đó liền cúi xuống làm việc tiếp.

Xe tải nhanh chóng đến gần chân núi, lại xuất hiện một con đường nhỏ. Nói là đường, kỳ thật chỉ là khe hở giữa hai núi đá khổng lồ mà thôi, tuy rằng đã là cuối thu, nhưng cây cối ở dưới chân núi không trở trụi, xơ xác, mà nhấp nhô những vùng xanh tươi vùng vẫy với cái chết. Nằm khuất phía sau cây cối che phủ, con đường nhỏ này như ẩn như hiện, nếu như không chăm chú quan sát, chắc chắn không thể nào phát hiện được.

Lương Tử Hải ngừng xe lại, lấy ra một liều thuốc chậm rãi hút, đồng thời hạ kính xe, chăm chú quan sát lắng nghe động tĩnh chung quanh, sau khi chắc chắn không có người, Lương Tử Hải mới mở cửa xuống xe, men theo bụi cỏ cao ngang thắt lưng hướng về phía bên phải sau lưng núi đá đi đến. Vừa mới vòng qua núi đá, hắn liền thấy một chiếc xe tải hoàn toàn giống với chiếc xe mà hắn vừa bước xuống, đang đỗ ở đó. Lương Tử Hải không cần vội vã trèo lên xe, mà trước hết dạo quanh chiếc xe một vòng, cẩn thận xem xét kỹ biển số xe, sau khi chắc chắn biển số xe cũng y hệt chiếc xe hắn lái tới, mới mở cửa xe nhảy lên. Buồng lái tràn ngập một mùi thuốc lá nồng nặc, Lương Tử Hải nhìn vết bẩn loang lổ trên đồng hồ đo công tơ mét, lông mày cau chặt lại, kẻ thô thiển thế này mà cũng tin tưởng sao. Hắn lấy ra một mảnh khăn ướt lau chùi qua loa tay lái, rồi lập tức khởi động xe.

Cứ như vậy, Lương Tử Hải lái một chiếc xe hoàn toàn giống với chiếc xe cũ theo đường cũ trở về, điểm khác nhau duy nhất là thùng hàng đằng sau chiếc xe này hoàn toàn trống không. Về phần chiếc xe kia cùng với "hàng" trong thùng, Lương Tử Hải chẳng hề lo lắng, bởi hắn biết, chẳng bao lâu nữa, sẽ có người tới lái xe đi.

Màn đêm dần dần buông xuống, con đường nhỏ dưới chân núi càng trở nên mờ ảo, dưới ruộng lúa, những người nông dân đang tốp năm tốp ba trở về nhà, lác đác một vài căn nhà dưới chân núi bốc lên từng làn khói bếp, trong rừng cây là một không gian yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng quạ trên cành kêu to. Chiếc xe tải lăm lăm đứng lặng yên, giống như đang cố gắng hoà hợp cùng cảnh vật u tĩnh nơi này, lại giống như một vị khán giả đang trung thành lắng nghe.

Đột nhiên, một vài thanh âm dè dặt phát ra từ thùng xe phía sau, rồi lập tức lại chìm vào yên tĩnh, nhưng nếu như chăm chú lắng nghe, bạn có thể sẽ nghe thấy có tiếng hơi thở dồn dập bên trong xen lẫn tiếng khóc lóc, đồng thời, có mấy bàn tay dò dẫm trên cửa, tìm kiếm vị trí có thể phá cửa ra trong vô vọng. Những tiếng sột soạt yếu ớt ấy, lại vang lên lần nữa, ban đầu, chỉ là thỉnh thoảng lác đác vang lên một hai tiếng, nhưng dần dần tần suất đã trở nên dày đặc hơn, tiếng động cũng càng lúc càng lớn hơn, cuối cùng, những thanh âm hô hoán nhỏ xíu đã trở nên càng ngày càng lớn, càng rõ ràng hơn.

"Cứu tôi...cứu cứu tôi với..."

Vài con quạ đen kinh hãi, từ nơi nào đó trong rừng bay vọt lên trời, đầy oán hận bay một vòng chung quanh xe tải, sau đó bị thương hướng phía xa trên bầu trời đêm bay đi.

Đây là sự trả lời duy nhất của rừng cây với những con người kia, trước những tiếng đập cùng tiếng hô hoán, núi lặng im, cây lặng im.

Trời lặng im, đất lặng im.

Hết thảy, đều thờ ơ im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nói Dối

Ngày hôm sau, Tiêu Vọng gọi điện thoại báo rằng anh được bố trí điều tra tuyến bên phía khách sạn Thành Loan. Phương Mộc hỏi kỹ thời gian, rồi cũng quyết định cùng đi với Tiêu Vọng.

Hình cục phó nói ngày hôm đó người phụ nữ kia bị một con dao thép đâm thủng ngực, nhưng tại hiện trường lại không phát hiện bất kỳ vết tích gì. Có thể suy đoán vì miệng vết thương của nạn nhân bị hung khí chặn lại, nên tạm thời không chảy máu, khả năng này quả thực có thể xảy ra, nhưng một chút vết máu cũng không hề lưu lại thì chỉ có một khả năng duy nhất, sau khi vụ án xảy ra có người đã dọn dẹp hiện trường, hành động cực nhanh. Theo lẽ thường thì camera trong hành lang phải thu lại được toàn bộ quá trình này, nhưng khách sạn lại trả lời rằng ngày hôm đó đúng vào thời điểm họ đang điều chỉnh trang thiết bị, cho nên mới tắt tất cả camera theo dõi đi.

Thực có sự trùng hợp như vậy sao?

Lúc Phương Mộc chạy tới khách sạn, Tiêu Vọng đã đợi ở đại sảnh, trong tay anh ta cầm một tập tài liệu, đang cau mày chăm chú đọc. Phương Mộc đi thẳng tới, Tiêu Vọng có vẻ không kìm nén được sự kinh ngạc trong lòng, buột miệng nói: "Mẹ kiếp, vụ án này thật là rất không bình thường."

"Đúng vậy" Phương Mộc ngồi xuống cạnh anh ta "Rất nhiều chỗ đáng ngờ."

Tiêu Vọng lại đứng lên, "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Bắt đầu tiến hành điều tra thôi."

Theo yêu cầu của cảnh sát, sau khi vụ án xảy ra, căn phòng 624 không nhận khách cũng không cho bất kỳ ai vào hiện trường. Sau khi quản lý mở cửa, một mùi ẩm mốc len lỏi vào mặt. Tiêu Vọng vào phòng, dạo qua một vòng, vừa đi vừa dùng tay mô tả lại diễn biến vụ án.

"Hình cục phó đứng ở chỗ này...Hồ Anh Bắc và người phụ nữ kia đứng ở chỗ này..đâm một nhát...người phụ nữ gục xuống..."

Tiêu Vọng quỳ một gối ở trên mặt đất, nhẹ nhàng vuốt ve thảm trải sàn "...Như vậy chỗ này có lẽ là chỗ tiếp xúc với miệng vết thương của người phụ nữ kia."

Anh ta ngẩng đầu lên hỏi quản lý: "Đây là tấm thảm mà ngày hôm đó xảy ra vụ án phải không?"

"Đúng, chúng tôi không đụng tới thứ gì hết."

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, Phương Mộc bắt đầu nhíu nhíu vai "Trên thảm một chút vết máu cũng không phát hiện được."

"Chuyện này kỳ quái thật" Tiêu Vọng cau mày "Nếu như Hình cục phó nói thật, thì không thể có chuyện một chút vết tích cũng không lưu lại nha."

Phương Mộc không phản bác được, xoay người tiến vào nhà vệ sinh. Căn cứ theo lời Hình cục phó nói, Hồ Anh Bắc từ trong nhà vệ sinh này áp giải người phụ nữ kia ra. Tuy rằng bộ phận khám nghiệm hiện trường không thu hoạch được gì ở đây, Phương Mộc vẫn là không chịu bỏ cuộc. Nhưng sau khi xem xét từ trên xuống dưới cả nửa ngày, cậu không thể không thừa nhận, hiện trường đích xác là không lưu lại một manh mối có giá trị nào.

"Có phát hiện gì không?" Tiêu Vọng dựa vào bên cạnh cửa, lật xem tài liệu trong tay: "Trong báo cáo nói nơi này không phát hiện được cái gì, một cọng tóc cũng không có."

"Đây chính là điểm đáng ngờ nhất." Phương Mộc liếc nhìn đồ vật trong nhà vệ sinh "Dọn dẹp sạch sẽ như vậy, giống như có chủ ý vậy, khách sạn loại này sạch sẽ tới mức nhà vệ sinh cũng không dính một hạt bụi nào sao?"

"Thưa ông!" quản lý nói chen vào, "xin đừng nghi ngờ chất lượng khách sạn chúng tôi!"

"Thôi dẹp đi" Tiêu Vọng khinh thường bĩu môi, "khách sạn chưa tới một sao, chất lượng tuyệt hảo đến thế nào chứ?"

"Thực xin lỗi!" người thanh niên quản lý đỏ mặt, "khách sạn chúng tôi có một vài phòng, nếu đem so sánh với khách sạn 5 sao cũng sẽ không kém bao nhiêu! Nếu như ngài không tin, tôi có thể dẫn ngài đi tham quan, ngài nhìn một chút liền sẽ biết thực sự có phải là không dính một hạt bụi không!"

Tiêu Vọng khoát tay, "Thôi, tôi không rảnh rồi đến thế, anh đi làm việc của anh đi, có việc gì tôi sẽ gọi anh."

Quản lý không thèm cúi đầu chào, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

"Rất có ý thức bảo vệ danh dự tập thể." Tiêu Vọng bắt lực nói, anh ta xoay người nhìn thấy vẻ mặt thâm trầm của Phương Mộc, "Thế nào? Có muốn xem xét tiếp không?"

"Thôi" Phương Mộc hơi nản lòng, "chỗ này chắc là có điều tra cũng không thu hoạch được gì đâu, đến phòng theo dõi thôi."

Phòng theo dõi ở lầu hai, lúc Phương Mộc cùng Tiêu Vọng đi tới, bên trong chỉ có một nhân viên bảo vệ đang trực, thấy có người tiến vào, anh ta vội vàng để hai chân đang gác trên ghế dựa xuống, đồng thời tắt đoạn phim đang xem trên điện thoại di động, mặc dù vậy, Phương Mộc vẫn nghe được tiếng nam nữ ân ái.

Tiêu Vọng hiển nhiên cũng nghe thấy, anh ta kéo một cái ghế ngồi xuống, trên mặt lộ vẻ trêu chọc "Không quấy rầy anh chứ?"

"Không có" viên bảo vệ chỉnh chỉnh y phục "các anh là..."

"Cảnh sát."

Lúc Tiêu Vọng hỏi anh ta, Phương Mộc quan sát căn phòng theo dõi nhỏ bé này, trên bức tường phía bên trái là một màn hình theo dõi lớn, mười mấy hình ảnh đang hiện lên trên màn hình theo thứ tự. Phương Mộc nhanh chóng tìm thấy màn hình camera phụ cận phòng 624. Cậu nhìn một hồi, phát hiện khách sạn này tuy rằng chẳng ra gì, nhưng trang bị camera cũng không tồi, hình ảnh rõ ràng mạch lạc, người bị ghi hình, rất dễ dàng nhận ra diện mạo. Cậu than thở trong lòng, nếu như vụ án xảy ra ngày hôm đó tất cả đều được thu lại như thế này, thì mọi chuyện đã dễ dàng giải quyết rồi. Phương Mộc thăm chửi một câu, thu hồi ý nghĩ, chú ý lắng nghe Tiêu Vọng nói chuyện với cậu bảo vệ kia.

"Cảnh Húc, anh làm ở đây bao lâu rồi?"

"Chưa đến một năm thôi."

Xem ra người bảo vệ này tên là Cảnh Húc, Phương Mộc nghiêng người tựa vào trước đài theo dõi, thản nhiên nhìn anh ta.

"Hôm xảy ra vụ án băng thu hình có còn không?"

"Không có, ngày hôm đó tiến hành điều chỉnh hệ thống, tất cả các camera theo dõi đều bị tắt hết."

"Trùng hợp như vậy sao?"

"Vâng"

"Ai lệnh cho anh làm như vậy?" Phương Mộc đột nhiên xen vào một câu.

Cảnh Húc quay đầu lại, hơi có vẻ kinh ngạc quan sát Phương Mộc từ trên xuống dưới "Sao lại nói là ai ra lệnh?", anh ta lạnh nhạt nói "hệ thống cần điều chỉnh, chúng tôi biết làm sao được chứ, ai lại có thể đoán trước ngày hôm đó xảy ra chuyện."

"Tất camera theo dõi, các anh làm sao để bảo đảm tình trạng an ninh trong khách sạn?"

"Khụ, chúng tôi nghĩ khách sạn này bình thường cũng không có nhiều người lui tới, nên không cần thiết lúc nào cũng phải theo dõi."

"Không cần thiết? vậy cần gì phải trang bị camera theo dõi loại tốt như vậy?"

"Cái này..." Cảnh Húc khẽ cười một tiếng, "e rằng anh phải đi hỏi ông chủ."

Phương Mộc không nói nữa, nheo mắt lại nhìn chăm chăm Cảnh Húc, vài giây sau nhẹ giọng hỏi: "Thực sự không có băng theo dõi ngày hôm đó?"

"Không có" Cảnh Húc khó chịu chép miệng, đồng thời xoa xoa cằm cổ, tựa hồ cảm thấy cực kỳ mệt mỏi "Tôi còn phải nói lại bao nhiêu lần nữa?"

Phương Mộc hơi hơi gật đầu "Được". Cậu lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Cảnh Húc "nếu như anh nhớ ra được điều gì, thì gọi điện thoại cho tôi."

Cảnh Húc nhận lấy tấm danh thiếp, không thèm nhìn vút lên trên bàn theo dõi.

"Được."

Phương Mộc cùng Tiêu Vọng xoay người đi ra cửa, vừa mới kéo cửa ra, Cảnh Húc chợt ở đằng sau "hà" một tiếng.

"Sao?" Phương Mộc lập tức quay đầu lại.

"Cách đây mấy ngày bên các anh có người tới đây điều tra, lấy đi một vài cuộn băng thu hình cũ. " Cảnh Húc lơ lơ một hồi nói "hầu như dùng xong rồi, kêu bọn họ trả lại cho tôi."

"Mấy người?" Phương Mộc liền hỏi.

"Ba người..., đúng, ba người."

Trên đường trở về, Tiêu Vọng vẫn nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ không nói gì, Phương Mộc cũng không còn lòng dạ nào nói chuyện. Lúc đang chờ đèn đỏ, Tiêu Vọng bỗng nhiên nghiêng đầu sang nhìn Phương Mộc, hỏi: "Ai lấy băng thu hình đi?"

Phương Mộc im lặng một chút, rồi chậm rãi lắc đầu.

Kỳ thật cậu biết rõ người lấy đi băng thu hình là nhóm người của Trịnh Lâm, về việc bọn họ muốn làm gì, thì cậu không thể nào biết được, nhưng có một điều rất rõ ràng, việc điều tra băng ghi hình kia, chẳng hề liên quan tới nhiệm vụ của Trịnh Lâm, cậu mơ hồ cảm thấy, Trịnh Lâm quan tâm vụ án Hình cực

phó như thế, sợ rằng không chỉ vì thăng chức.

Tiêu Vọng "Ồ" một tiếng, ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Cậu tin tưởng lời nói của Cảnh Húc sao?"

"Không" Phương Mộc thu hồi ý nghĩ, mắt nhìn phía trước, thẳng thắn đáp: "Anh ta nói dối."

"Vậy sao?" Tiêu Vọng không nhịn được ngồi thẳng người dậy: "Câu nào?"

"Đèn đỏ chuyển xanh, Phương Mộc khởi động xe "Về chuyện máy thu hình."

"Ý của cậu là..." Tiêu Vọng nhún mày nhớ lại "Đúng là có người ra lệnh cho anh ta tắt camera theo dõi? "

"Đúng vậy."

"Vì sao?" Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc thăm dò "lại là cảm giác à?"

"Không phải" Phương Mộc mỉm cười "lúc đó tôi hỏi anh ta có phải có người ra lệnh cho anh ta không, anh ta tỏ ra hoàn toàn dửng dưng, điều này thường có ý nghĩa câu hỏi là chính xác. Mặt khác, không biết anh có chú ý không, khi tôi hỏi anh ta có thực sự ngày hôm đó không có băng thu hình không, anh ta xoa xoa cằm cổ."

"Ồ, đúng là có chuyện này" Tiêu Vọng ngẫm nghĩ "Điều này nói lên điều gì?"

"Khi người ta nói dối sẽ thường hay sờ cằm cổ" Phương Mộc hừ một tiếng "đây là biểu hiện điển hình nhất."

"Khà Khà" Tiêu Vọng cười lên "Thằng quỷ cậu thật lợi hại nha! Đúng rồi, nghe nói bọn họ muốn kiểm tra Hình cục phó có nói dối hay không, rõ ràng là chỉ cần mời cậu là được rồi."

"Tôi lại nghĩ!" Phương Mộc cười khỏ một tiếng, tâm tình lại đột nhiên trầm xuống "Chuyên gia kiểm tra nói dối sắp đến rồi, không biết Hình cục phó có thể vượt qua cửa ải này không nữa".

Chuyên gia từ Thẩm Dương tới tên là Hàn Vệ Minh, hơn 40 tuổi, tóc hoa râm, trên mặt nếp nhăn ngang dọc, nói ông ta là một lão nhân viên phát triển thị trường lăn lộn nhiều năm trong thương trường sẽ dễ tin hơn là chuyên gia kiểm tra nói dối. Vừa xuống xe, ông ta liền tiến đến ôm Biên Bình đang đứng dang tay, rồi lại vỗ vỗ bôm bốp vào nhau, có vẻ hết sức thân mật.

Biên Bình ngoái về phía sau ông ta "Một mình cậu tới à? trợ lý của cậu đâu?"

"Không cần, thằng quỷ đó về nhà lấy vợ rồi. " Hàn Vệ Minh cười khà khà nói: "Các cậu điều cho tôi một người làm trợ lý đi."

"Không thành vấn đề" Biên Bình vội vàng kéo Phương Mộc qua, " đây là chàng trai khá nhất trong phòng của tôi, lập tức điều cậu ta sang hỗ trợ cậu vậy."

Hàn Vệ Minh cười đánh giá Phương Mộc một chút, trong khoảnh khắc đó, Phương Mộc đột nhiên cảm thấy người trung niên có vẻ ngoài rất bình thường này dường như đem toàn bộ khả năng chú ý tập trung vào hai mắt, mà ánh mắt kia tựa như tia X quang vậy, trong phút nhìn xuyên thấu qua toàn bộ cơ thể mình.

"Không tệ, không tệ" Hàn Vệ Minh vỗ vỗ bờ vai Phương Mộc "rất thông minh, mấy ngày này cậu sẽ phải chịu khổ rồi."

Phương Mộc ổn định tinh thần trở lại, vội vàng đáp khách sáo một câu: "Vậy tôi theo chân thầy Hàn học hỏi vậy."

Hàn Vệ Minh cười ha hả, xoay người đối diện với Biên Bình: "Đi thôi, ông bạn già, mời tôi ăn một bữa thật ngon nhé."

Biên Bình mời khách, Phương Mộc tiếp khách, cái gọi là "một bữa ăn ngon", chính là một nồi lẩu tứ xuyên. Theo lời Hàn Vệ Minh nói thì ông ta rất thích ăn món này. Trong bữa nhậu, Hàn Vệ Minh rất hào hứng, lớn tiếng cười nói với Biên Bình, Phương Mộc không có lòng dạ nào thưởng thức món ăn, mấy lần muốn hỏi chuyện vụ án, đều không biết mở miệng thế nào. 10h30 tối bữa nhậu này mới tàn, Hàn Vệ Minh uống tới mức chịu không nổi nữa đề nghị muốn trở về khách sạn nghỉ ngơi. Trên đường trở về, Phương Mộc trách Biên Bình vì sao không nhân cơ hội một mình thân cận với ông ta mà bàn về vụ án, Biên Bình bĩu môi nói: "Cậu cho rằng lão Hàn uống nhiều thật sao? Trong lòng ông ta biết rất rõ." Anh cười bỏ nút ở cổ áo, thò ra một mùi rượu nồng nặc "Lão già này từ đầu đã không muốn cho chúng ta cơ hội rồi, nên mới liên tục rót rượu."

Phương Mộc không lên tiếng, lúc lâu sau, rầu rĩ hỏi: "Thế tiếp theo phải làm thế nào đây?"

"Đi một bước tính một bước vậy," Biên Bình nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ dường như hơi đắm chiêu, "chuyên gia trong tình cũng không phải ít, cậu có biết vì sao lại mời Hàn Vệ Minh tới không?"

"Sao chứ? "

"Vì lão Hàn vốn nổi tiếng là người ngay thẳng. Kiểm tra nói dối lão Hình, nhất định phải tìm một người làm việc không thiên vị." Biên Bình nhìn về mặt âm trầm của Phương Mộc, "Có điều cũng không có gì phải lo lắng, sự thật chính là sự thật, hơn nữa, Phương Mộc...." Biên Bình ngừng điệu đột nhiên nghiêm túc, Phương Mộc ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh. "...Làm một người cảnh sát, nêu cao chính nghĩa là một điều tất yếu, nhưng chúng ta cũng không thể

vì thế mà đánh mất lập trường của mình."

Thật lâu sau, Phương Mộc mới gật gật đầu, nhìn có vẻ như cậu đã tiếp thu được những ý kiến chỉ bảo của Biên Bình, nhưng kỳ thật trong lòng cậu càng thêm rối loạn.

Hình cục phở rõ ràng là bị người ta hãm hại, mà tình thế hiện tại lại không thu được bất kỳ chứng cứ nào có lợi, chế tài của pháp luật với tội này lại rất nghiêm khắc.

Cảnh sát muốn gìn giữ sự công bằng, nhưng mà, là công bằng với pháp luật, hay là lương tâm ?

Quả thật đúng như Biên Bình nói, ngày hôm sau Hàn Vệ Minh đóng cửa từ chối tiếp khách, dù là ai cũng không muốn gặp, nhốt mình ở trong phòng nghiên cứu hồ sơ vụ án, việc lựa chọn phòng kiểm tra, trang thiết bị, phương tiện làm việc, tất cả đều giao cho Biên Bình và Phương Mộc. Sáng sớm ngày thứ 3, Phương Mộc tới nhà ăn khách sạn chờ Hàn Vệ Minh, vừa mới bước vào cửa, đã thấy Hàn Vệ Minh đang ngồi ở bàn ăn cháo. Hàn Vệ Minh cũng nhìn thấy Phương Mộc từ xa vẫy tay kêu cậu tới.

"Ăn sáng chưa?" Hàn Vệ Minh lấy ra một tờ giấy ăn lau miệng "Cháo này rất ngon, cậu ăn thử đi?"

"Tôi đã ăn rồi" Phương Mộc lơ đãng chào, "Thầy Hàn à, phương án kiểm tra như thế nào?"

"À, người lão Biên tiến cử quả thật có bản lĩnh." Hàn Vệ Minh cười ha ha, "Không nhìn ra cậu là tay rất chuyên nghiệp nha."

Phương Mộc bắt đầu dĩ cười khổ, rất chuyên nghiệp ở đâu chứ, thời gian gần đây cậu mới nghiên cứu tài liệu về phương pháp, kỹ thuật kiểm tra nói dối. Cậu biết, trình tự kiểm tra nói dối có thể định ra thành các phương án, các phương án kiểm tra cùng các số liệu kiểm tra được sắp xếp thành 3 trình tự nhỏ bao gồm mục tiêu kiểm tra, đối tượng kiểm tra và cách thức, nội dung kiểm tra; trong đó điểm quan trọng nhất, chính là việc chuẩn bị người kiểm tra phản ứng tâm sinh lý, các vấn đề này sắp xếp thành một phương thức tổ hợp. Ở bên ngoài nhìn vào, tưởng như Hàn Vệ Minh rất tin tưởng Biên Bình và Phương Mộc, giao cho bọn họ làm một số việc, nhưng nhân tố có tính chất quyết định trong quá trình kiểm tra nói dối, ông ta tuyệt đối sẽ không cho phép người khác nhúng tay vào. Phương Mộc biết rất rõ suy nghĩ này, cũng sớm gạt bỏ ý nghĩ thăm dò phương án kiểm tra. Còn nữa, cho dù cậu có khả năng biết trước chương trình kiểm tra, thì cũng rất khó để giúp Hình cục phở.

Ăn xong bữa sáng, Hàn Vệ Minh lại nói chuyện trên trời dưới biển rất lâu, liếc nhìn đồng hồ thì đã quá 8h30, mới đứng dậy nói: "Đi thôi, đi đến cục cảnh sát xem thử chút."

Tuy rằng bây giờ đã qua giờ cao điểm, việc lưu thông trên đường vẫn không thuận lợi lắm. Chiếc xe Jeep chạy giữa dòng xe cộ dày đặc chốc chốc lại phải ngừng rồi lại đi tiếp, chầm chậm tiến tới. Phương Mộc thỉnh thoảng qua kính chiếu hậu quan sát Hàn Vệ Minh, vẻ mặt của Hàn Vệ Minh nhàn nhả, hơi dựa vào ghế sau, dường như rất hứng thú ngắm cảnh vật bên ngoài.

Phương Mộc trong lòng hiểu rõ, Hàn Vệ Minh thả lỏng như vậy, kỳ thật chỉ là một biện pháp hạn chế áp lực mà thôi, có điều, cậu vẫn muốn xem thử.

Lại gặp đèn đỏ, Phương Mộc nhìn đoàn xe dài lê thê phía trước, liền về số, kéo phanh tay lên.

"Thầy Hàn à, thầy đã làm chuyên gia kiểm tra nói dối được bao nhiêu năm rồi?" Phương Mộc đưa ông một điều thuốc thơm.

"Khà khà, cảm ơn" Hàn Vệ Minh nhận lấy điều thuốc "hơn 15 năm rồi."

"Vậy kinh nghiệm của ông nhất định là rất phong phú, kiến thức rộng rãi ha." Phương Mộc mắt nhìn phía trước, cố gắng không tiếp xúc với ánh mắt của Hàn Vệ Minh "đã từng gặp qua vụ án gai góc nào? kể cho tôi nghe để tăng thêm kiến thức đi."

"Khà khà, Ý của cậu là vụ án dạng gì?" Hàn Vệ Minh liếc Phương Mộc bằng một mắt.

"Chính là loại ..." Phương Mộc cân nhắc câu chữ, "đã chuẩn bị từ trước, quá nhiều việc kiểm tra ấy..."

"Phản phát hiện nói dối phải không?" Hàn Vệ Minh cười to, "đương nhiên là có. Khi mà kỹ thuật kiểm tra nói dối xuất hiện thì đồng thời phản phát hiện nói dối cũng xuất hiện. Lúc trước Liên Xô huấn luyện đặc vụ KGB, phản phát hiện nói dối là một trong những kỹ năng nhất định phải thành thực."

"A? thực là có thể phản phát hiện nói dối sao?" Phương Mộc cố gắng làm bộ không quan tâm, "là làm cách nào vậy?"

"Khà khà, thủ đoạn có thể quá nhiều phản ứng tâm sinh lý của chính mình có rất nhiều."

Hàn Vệ Minh nói một vài phương pháp, đều có thể khiến cho việc kiểm tra nói dối không thể tiến hành, hoặc là ảnh hưởng nghiêm trọng đến kết quả kiểm tra nói dối.

Phương Mộc không tiếp tục nói nữa, mà chú tâm ghi nhớ. Hàn Vệ Minh nói xong, Phương Mộc đang sắp xếp, tổng kết trong đầu, chợt đột nhiên nhận ra có điểm không hợp lý.

Cậu ngẩng đầu lên, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Hàn Vệ Minh đang thích thú nhìn mình qua kính chiếu hậu.

"Khà khà, thầy Hàn, ông quá tin tưởng tôi ha" Phương Mộc mắt khép hờ, cảm giác có chút hoang mang, "ông không sợ tôi sẽ bí mật báo cho Hình cục phở sao?"

"Ha ha, tôi cảm giác cậu sẽ giữ đạo đức nghề nghiệp, chúng ta nói chuyện chỉ là thảo luận nghiên cứu học thuật thôi." Hàn Vệ Minh mặt đầy nét cười, nhưng ánh mắt lão vẫn sắc bén như dao, "hơn nữa, tôi biết mấy cái biện pháp phản phát hiện nói dối, thì tất nhiên cũng sẽ có biện pháp phản "phản phát hiện nói dối"".

Đèn đỏ chuyển xanh. Phương Mộc không nói gì nữa, tiếp tục khởi động xe, chút cảm giác vui sướng vừa mới xuất hiện, giờ đã hoàn toàn biến mất.

Phòng kiểm tra được bố trí ở phòng họp trên tầng bốn cục công an thành phố, hoàn toàn sạch sẽ yên tĩnh, sau khi dọn đi những bàn ghế dư thừa, cũng rất rộng rãi, thuận lợi cho việc bố trí nhân viên công vụ, đề phòng tình huống ngoài ý muốn. Hàn Vệ Minh chấp tay sau lưng đi bộ một vòng, lại cẩn thận ước đoán nhiệt độ bên trong phòng, sau đó hướng Phương Mộc đang bình thân ở phía đối diện, tỏ vẻ rất hài lòng.

"Còn cần gì nữa, ông cứ nói luôn" Biên Bình lời lẽ ân cần, "chúng tôi sẽ cố gắng chuẩn bị."

"Khà khà, đã đủ rồi" Hàn Vệ Minh thu lại nụ cười, "bây giờ, đi gặp người cần kiểm tra đi."

Để tiến hành kiểm tra nói dối, Hình Chí Sâm đã bị áp giải từ trại tạm giam thành phố tới. Một giờ sau, trong lúc đang nói chuyện trong một phòng họp khác, bọn họ được báo là: đối tượng kiểm tra nói dối, Hình Chí Sâm đang chờ ở trong phòng kiểm tra.

Hàn Vệ Minh chậm rãi châm một điếu thuốc, đứng dậy nói: "Đi thôi, gặp qua ông ta một chút."

Biên Bình vỗ vỗ bờ vai Phương Mộc, ra hiệu cậu đi theo.

Vì đảm bảo cho cuộc nói chuyện trước khi kiểm tra nói dối không bị quấy rầy, trên tầng bốn trừ những vị trí tối cần thiết, còn lại tất cả cảnh sát đều ở bên ngoài, phong tỏa toàn bộ tầng bốn. Chung quanh im ắng, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của hai người, bước chân khoan thai không nhanh không chậm là của Hàn Vệ Minh, bước chân hơi có vẻ bất an là của Phương Mộc. Vừa mới tiến vào hành lang tầng bốn, Phương Mộc vẫn đang cúi đầu suy tư bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cậu vô thức ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong hành lang trống trải xuất hiện một người.

Là Trịnh Lâm

Hàn Vệ Minh liếc anh ta một cái, định vòng qua anh ta tiếp tục đi về phía trước, Trịnh Lâm lại bước ngang một bước, chắn phía trước Hàn Vệ Minh.

Trên mặt Hàn Vệ Minh lập tức hiện lên một tia kinh ngạc, rồi nhanh chóng được thay thế bằng một nụ cười nhàn nhạt trên môi

"Cậu muốn gì?" Ông ta nhẹ giọng hỏi, dường như đang hỏi thăm một cậu bé tính nghịch vậy.

"Ông chính là vị chuyên gia kia?" Trịnh Lâm lạnh nhạt đáp trả Hàn Vệ Minh, giọng trầm thấp, lại lộ rõ địch ý.

"Anh Trịnh!" Phương Mộc bước một bước chắn trước Hàn Vệ Minh, "Anh muốn làm gì vậy?"

Trịnh Lâm không thèm nhìn Phương Mộc, vẫn ra sức nhìn chăm chăm Hàn Vệ Minh như trước, rất nhanh, anh ta chậm rãi mở miệng nói: "Hãy kiểm tra cho cẩn thận." Anh ta ngừng một chút, "Nếu như ông làm điều xằng bậy, tôi sẽ không buông tha cho ông đâu."

Hàn Vệ Minh nheo mắt, vẻ tươi cười trên mặt cũng thu lại

"Thế nào là làm điều xằng bậy? che chở, bao bọc cũng vẫn chỉ có thể đẩy ông ta vào chỗ chết?" Hàn Vệ Minh giọng điệu lạnh lùng: "Cậu với Hình Chí Sâm có quan hệ gì, tôi không có hứng thú tìm hiểu, tôi chỉ tin vào những gì tôi thấy, và sự thật mà tôi cho rằng có thể tin được."

Nói xong, ông ta liền vòng qua Trịnh Lâm, không thèm quay đầu lại, sải bước đi về phía trước. Phương Mộc vội vàng đuổi theo, lúc đi qua bên cạnh Trịnh Lâm, thỉnh thoảng bị anh ta kéo cổ tay, Phương Mộc nghiêng đầu qua, biểu cảm trên khuôn mặt của Trịnh Lâm rất phức tạp, dường như vừa lo lắng vừa căm hận.

Phương Mộc không nói gì, lạnh nhạt nhìn anh ta, sau khi đối mặt vài giây, làn môi Trịnh Lâm mấp máy vài cái, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng được. Phương Mộc yên lặng kéo tay anh ta ra, xoay người bước đi.

Mở cửa phòng họp cậu nhìn thấy Hàn Vệ Minh với Hình Chí Sâm đang ngồi đối diện nhau, người phía trước đang châm một điếu thuốc cho người phía sau. Phương Mộc vội vàng giới thiệu nói: "Hình cục phó, vị này chính là..."

"Ha ha, không cần giới thiệu Hàn Vệ Minh, thầy Hàn, trước kia chúng ta đã gặp qua rồi." Hình cục phó cười khà khà nhìn Hàn Vệ Minh, "Thầy Hàn, lần này vất vả cho anh quá."

"Vất vả gì đâu, là nhiệm vụ mà thôi" Hàn Vệ Minh gầy gầy tàn thuốc, "gần đây anh thế nào, anh Hình?"

"Rất tốt."

Thực ra tình trạng của ông không tốt chút nào, trên mặt vết thương không giảm, ngược lại còn tăng thêm, có nhiều chỗ thậm chí có thể nhìn thấy vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới. Hàn Vệ Minh cũng để ý đến điều này, vẻ mặt dần nghiêm túc "Có thể kiểm tra không?", ông ta thấp giọng hỏi.

"Không thành vấn đề" Hình cục phó cười ha ha, "mấy chuyện còn con này, tôi còn chịu được."

Hàn Vệ Minh cười cười, đẩy bao thuốc trên bàn qua:

"Nói vào vấn đề chính nha, gần đây anh có dùng thuốc hay không?"

"Không có."

"Tim, đường hô hấp có vấn đề gì không? Còn nữa..." Hàn Vệ Minh bỗng nhiên chuyển sang giọng điệu châm biếm, "anh không bị bệnh về tinh thần chứ?"

Hình Chí Sâm cười ha ha: "Không có, tất cả đều không có, nếu tôi có mắc bệnh tâm thần, thì cũng không cần phiền tới anh xuất mã."

Việc trò chuyện trước khi kiểm tra giữa người kiểm tra và người bị kiểm tra là một trong những yêu cầu chuyên môn nhằm tạo sự tin tưởng và khách quan cho quá trình kiểm tra, xem ra, Hình cục phó trưởng cùng Hàn Vệ Minh đã dễ dàng đạt được mục tiêu này.

"Theo lẽ thường, thì tôi cần giải thích với anh một chút về nguyên tắc kiểm tra", Hàn Vệ Minh mặt vẫn tươi cười như trước, "anh muốn dùng cách nào, bằng miệng hay là biểu đồ?"

"Anh đừng có phí công sức nữa." Điều thuốc trong tay Hình cục phó đã cháy đến đầu lọc, nhưng ông vẫn hút, "Tôi cũng làm cảnh sát nhiều năm rồi, những thứ như quá trình kiểm tra tâm sinh lý phải mang tính khoa học, chỉ tiêu kiểm tra phải mang tính khách quan, kết quả kiểm tra không được dùng ý chí chủ quan của người kiểm tra áp đặt, tất cả những thứ này tôi đều biết."

"Được" Hàn Vệ Minh mở laptop ra, "vậy nói luôn chuyện vụ án nha."

Việc nói chuyện trước kiểm tra là một bước rất quan trọng trong toàn bộ quá trình kiểm tra nói dối. Theo một góc độ nào đó nào đó mà nói, thì trò chuyện trước kiểm tra thậm chí còn quan trọng hơn so với kiểm tra chính thức. Người bị kiểm tra trong quá trình kiểm tra có xuất hiện phản ứng chống đối hay không, đều được quyết định bởi trạng thái tâm lý của anh ta trước hoặc trong kiểm tra, mà loại trạng thái tâm lý này nhân viên kiểm tra phải thông qua việc nói chuyện trước kiểm tra để dẫn dắt, điều hoà, khống chế.

Hình cục phó trước tiên kể lại tỉ mỉ diễn biến vụ án xảy ra ngày hôm đó, Hàn Vệ Minh rất ít khi nói chen vào, dành nhiều thời gian để lắng nghe, thỉnh thoảng lại hí hoáy ghi chép. Phương Mộc biết, trong lúc Hình cục phó nói về tình tiết vụ án thì Hàn Vệ Minh cũng điều chỉnh phương thức và nội dung đề cương kiểm tra nói dối của mình. Ngay sau đó Hàn Vệ Minh cùng Hình cục phó thảo luận các vấn đề liên quan đến quá trình kiểm tra nói dối, trọng điểm là giải thích về phương thức kiểm tra, kết quả kiểm tra. Phương Mộc chú ý đến nội dung trọng yếu của cuộc trò chuyện, phần lớn đều tập trung vào việc có người phụ nữ bị sát hại hay không, cũng như tình tiết bắn chết Hồ Anh Bác. Đối với vấn đề này, trả lời của Hình cục phó với lời khai lúc trước hoàn toàn giống nhau.

Nhập thông tin cuộc nói chuyện vào máy tính, mời Hình cục phó cùng đối chiếu, cuộc trò chuyện trước kiểm tra kết thúc.

"Mọi việc cứ như vậy đi" Hàn Vệ Minh đứng dậy, "chúng ta ngày mai gặp lại?"

"Ngày mai gặp" Hình cục phó bình tĩnh nói.

Đi đến ngưỡng cửa, Hàn Vệ Minh bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, lấy ra trong túi áo hơn nửa bao thuốc lá ném cho Hình cục phó: "Hãy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai tỉnh táo một chút."

Hình Chí Sâm không trả lời, gói bao thuốc lá lên cảm ơn, Hàn Vệ Minh cười cười, kéo cửa đi ra ngoài. Phương Mộc không vội đi, tiến đến trước bàn thấp giọng hỏi: "Hình cục phó, còn có chuyện gì ông cần giúp đỡ không?"

Hình Chí Sâm chăm chú nhìn camera trên trần nhà, bỗng nhiên nhếch miệng cười: "Mua cho ta một cái chân giò đi, càng lớn càng tốt."

Trở lại hành lang, Phương Mộc đuổi theo Hàn Vệ Minh đang chậm rãi đi phía trước, cẩn thận dè dặt hỏi: "Thầy cảm thấy...Trạng thái hiện tại của Hình cục phó có thích hợp tiếp nhận kiểm tra nói dối không?"

"Ông ta không sao đâu" Hàn Vệ Minh đang có tâm sự trong lòng, mắt nhìn phía trước, dường như đang suy nghĩ, "Hình Chí Sâm còn kiên cường hơn nhiều so với cậu tưởng đó."

Trong phòng họp, Tiêu Vọng đang nói chuyện gì đó với một người phụ nữ trung niên, nhìn thấy Phương Mộc cùng Hàn Vệ Minh đi tới, hai người đều đứng lên. Phương Mộc nhận ra người phụ nữ trung niên kia là vợ của Hình Chí Sâm, Dương Mẫn, y tá trưởng khoa nhi bệnh viện thành phố, vội vàng đi qua nắm tay của bà, "Chị ....."

"Tiểu Phương, ta có thể gặp ông ấy không?" Dương Mẫn gầy đi không ít, cả người cũng già đi rất nhiều, "một chút cũng được."

Phương Mộc có chút khó xử, nhìn sang Hàn Vệ Minh và Tiêu Vọng. Hàn Vệ Minh lập tức tỏ thái độ: "Ta không có ý kiến."

Tiêu Vọng liền cất bước đi "Tôi đi xin chỉ thị của lãnh đạo một chút."

Mấy phút đồng hồ sau anh ta liền trở lại, vẻ mặt bất lực:

"Lãnh đạo, nói...không nên để Hình cục phó trước khi kiểm tra nói dối có dao động tinh thần lớn nào."

"Cho ăn một chút cũng không được sao?" tâm tình Dương Mẫn hơi kích động "Giám lâu như vậy... một chút tin tức cũng không có...cho dù là phạm nhân bị chém đầu còn được ăn bữa cơm già biệt nữa là...". Vừa nói ra, Dương Mẫn tự biết lỡ lời, vừa hối hận vừa tức, cả người run rẩy lên.

Phương Mộc cắn răng, không nói một lời đỡ Dương Mẫn dậy, lại cầm lấy cái túi Dương Mẫn đang cầm: "Chị, em đưa chị đi."

"Phương Mộc!" Biên Bình và Tiêu Vọng cùng lúc đứng lên.

"Đề cậu ta đi đi." Hàn Vệ Minh đang im lặng bỗng nhiên mở miệng nói, "Qua tình trạng tinh thần của người bị kiểm tra trước mắt nhận định, người nhà thăm hỏi có thể có tác dụng ổn định lại tâm tình, cứ bảo là ta nói như vậy."

Phương Mộc cảm kích nhìn Hàn Vệ Minh một cái, rồi dẫn Dương Mẫn đi đến phòng tạm giam, dọc đường đi, ai thấy Dương Mẫn cũng đều tránh né, chỉ có một số ít các cảnh sát nhiều tuổi lên tiếng chào, rồi vội vàng đi qua. Phương Mộc nghĩ tới lúc xưa khi Dương Mẫn đến cục công an, mọi người liên vây tới bắt chuyện, trong lòng cảm thấy cay đắng.

Đi tới cửa phòng tạm giam, sau khi giải thích với cảnh vệ, đối phương một mực từ chối: "Không được, ông ta là nghi phạm, chỉ có thể ăn những thứ trong cục cảnh sát cung cấp thôi."

Phương Mộc nén tức giận, kiên nhẫn giải thích nói: "Đây là người thân của Hình cục phó, chắc chắn sẽ không hạ độc ông ấy."

"Vậy cũng không được" cảnh vệ không chút nhượng bộ "tôi nhất định phải tuân thủ quy định, trừ khi đem những thứ này đi xét nghiệm..."

"Mẹ kiếp, đem cậu đi xét nghiệm thì có!" Trịnh Lâm từ đầu bên kia hành lang sải bước đi tới, sắc mặt xanh tái, "nếu cần tôi ăn cho cậu xem?"

Cảnh vệ cực kỳ lúng túng "Trịnh đội trưởng..."

"Mở cửa!"

"Tôi..."

"Tôi kêu anh mở cửa!" Trịnh Lâm gào lên, "nhanh lên!"

Cảnh vệ bất lực nhìn bốn phía xung quanh một chút, thò tay lấy chìa khoá ra. Dương Mẫn chỉ kịp hướng Trịnh Lâm mỉm cười, duỗi tay vuốt tóc, rồi cùng cảnh vệ tiến vào phòng tạm giam.

Trong hành lang chỉ còn lại Phương Mộc cùng Trịnh Lâm, nhất thời không biết nói gì. Một lát sau, Trịnh Lâm đưa cho Phương Mộc một điều thuốc, Phương Mộc hơi do dự, nhận lấy, im lặng không nói châm thuốc.

Châm xong điều thuốc, Trịnh Lâm thấp giọng hỏi: "Ngày mai...cậu ở đây à?"

Phương Mộc không nghĩ nhiều, thân nhiên trả lời: "Đúng."

"Khi có kết quả, thì báo với tôi một tiếng." Nói xong, Trịnh Lâm liền giẫm tàn thuốc, xoay người đi.

*****

Ngày kiểm tra: Ngày 03 tháng 11.

Địa điểm kiểm tra: Phòng họp thứ ba của cục công an thành phố C.

Tóm tắt nội dung vụ án: Vụ án cố ý giết người.

Người kiểm tra: Nhân viên chịu trách nhiệm kiểm tra Hàn Vệ Minh, trợ lý Phương Mộc.

Người bị kiểm tra: Hình Chí Sâm, nam, 56 tuổi, người Hán, trình độ văn hoá đại học, trước khi bị bắt là phó cục phó cục công an thành phố C.

Quan hệ giữa người bị kiểm tra với vụ án: Nghi phạm.

Nhân viên chịu trách nhiệm kiểm tra nói cho người bị kiểm tra biết: "Hôm nay để phục vụ điều tra vụ án giết người tại khách sạn Thành Loan, tiến hành kiểm tra tâm lý đối với anh nhằm tìm ra sự thật khách quan của vụ án phục vụ cho việc điều tra. Nếu như những lời anh nói là sự thật thì kết quả kiểm tra đối với anh có lợi, nếu như anh nói dối thì kết quả kiểm tra đối với anh bất lợi. Tiến hành kiểm tra tâm lý hoàn toàn là tự nguyện, anh có quyền cự tuyệt tiếp nhận kiểm tra tâm lý hoặc trong quá trình kiểm tra lúc nào cũng có thể ngưng ngay việc kiểm tra tâm lý."

Người bị kiểm tra tuyên bố: "Nhân viên kiểm tra đã giải thích qua cơ chế của quá trình kiểm tra nói dối, cũng như không dùng bất kỳ thủ đoạn gì uy hiếp cưỡng ép tôi. Tôi Hình Chí Sâm hoàn toàn tin tưởng trình tự kiểm tra nói dối, hiểu rõ quyền lợi của mình, hoàn toàn tự nguyện tiếp nhận lần kiểm tra tâm lý này, cũng cam đoan sẽ tích cực phối hợp. Tôi chấp nhận kết quả kiểm tra, cũng nguyện lấy kết quả này làm căn cứ cho nhận định sau này."

Hình Chí Sâm cùng Hàn Vệ Minh sau khi ký tên vào văn bản trước mặt, kiểm tra tâm lý chính thức bắt đầu. Đầu tiên tiến hành là kiểm tra kích thích.

Hàn Vệ Minh đưa cho Hình cục phó một tờ giấy, kêu ông ta tùy ý chọn lựa một con số từ 4 tới 8 viết lên giấy, xé tờ giấy làm đôi, giữ dưới bàn tay mình, cam đoan không để cho người khác thấy.

"Không cần đâu" Hình cục phó cười nói, "tôi tuyệt đối tin tưởng tính khoa học của kiểm tra."

"Cần chứ" Hàn Vệ Minh nghiêm nghị nói, "tôi cần kiểm tra đo lường phản ứng sinh lý lúc anh nói dối theo mô hình biểu đồ."

Hình cục phó lúc lắc đầu, tiện tay viết một con số, sau đó xé tờ giấy làm đôi, giữ dưới lòng bàn tay. Hàn Vệ Minh hướng Phương Mộc khoát tay, Phương Mộc cầm một cái cảm biến hô hấp đeo vào cho Hình Chí Sâm, lại đeo máy đo huyết áp trên cánh tay trái của Hình Chí Sâm, cuối cùng, đem một đầu điện cực kẹp vào trên đầu ngón áp út ở tay trái. Trong nháy mắt đó, Phương Mộc đột nhiên cảm thấy thân thể Hình cục phó phát ra một tia co giật không dễ dàng nhận thấy.

"Khà khà, ông bạn già, phản ứng nhanh vậy?" Hàn Vệ Minh nhìn lướt qua biểu đồ, "Làn da của anh phản ứng rất nhạy cảm ha."

"Lần đầu tiên đeo máy thử đồ chơi này" Hình cục phó tươi cười có chút miễn cưỡng, "đổi lại là anh cũng sẽ hồi hộp thôi."

Hàn Vệ Minh cười cười: "Tốt, hiện tại con số anh vừa viết, mặc kệ tôi hỏi cái gì, anh đều phải trả lời là 'không', anh hiểu rõ không?"

Hình Chí Sâm gật đầu đồng ý. Sau đó, Hàn Vệ Minh hỏi từ 4 đến 8, Hình Chí Sâm đều lắc đầu phủ nhận.

Hàn Vệ Minh không chớp mắt nhìn lên biểu đồ, mấy phút đồng hồ sau, mở miệng hỏi: "Là 5, đúng không?"

Hình Chí Sâm không trả lời, mà là mở tờ giấy trong tay ra, một con số "5" được viết rất ngoáy rõ ràng trước mắt.

"Món đồ chơi này của cậu linh thật." Ông ta hướng về phía Phương Mộc, dăm dăm chọc chọc tờ giấy kia, giống như đang chơi một trò chơi thú vị.

"Tốt" Hàn Vệ Minh ngồi dựa vào trên ghế, mỉm cười, "Tôi cũng phải nhắc nhở anh, từng vấn đề tôi hỏi anh đều phải trả lời đúng sự thật, bất kỳ vấn đề nào mà anh nói dối sẽ đều rất bất lợi đối với anh, anh hiểu rõ không?"

"Hiểu rõ" Hình Chí Sâm hơi ngồi thẳng lại.

"Vậy, chúng ta bắt đầu thôi."

Hỏi: Anh tên là Hình Chí Sâm phải không?

Đáp: Đúng vậy (dường như hơi kinh ngạc, nhưng lập tức trả lời)

Hỏi: Anh có mặt trong vụ án xảy ra chiều ngày hôm đó ở khách sạn thành Loan đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh vào phòng 624?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Tại phòng 624 anh gặp một người đứng không?

Đáp: Không, là hai người. (điều chỉnh tư thế ngồi, ngồi thẳng người dậy)

Hỏi: Là hai người đàn ông?

Đáp: Không, là một nam một nữ.

Hỏi: Anh có nguyện ý nói thật hay không?

Đáp: Tôi nguyện ý. (gật đầu, nét mặt bình thản)

Hỏi: Nghề nghiệp của anh là cảnh sát đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Lúc anh tiến vào phòng, người phụ nữ kia đang ở trong phòng sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Cô ta từ ngoài cửa tiến vào phòng?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Cô ta từ trong nhà vệ sinh đi ra sao?

Đáp: Đúng. (gật đầu, lập tức trả lời)

Hỏi: Anh đã từng nói dối với cơ quan công an?

Đáp: Không có.

Hỏi: Anh sinh vào năm 1953, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh trước đó đã gặp qua người phụ nữ kia chưa?

Đáp: Chưa.

Hỏi: Cô ta mặc y phục như thế nào?

Đáp: Cô ta không mặc quần áo.

Hỏi: Trên người cô ta có đặc điểm gì không?

Đáp: Có một hình xăm nơi bụng.

Hỏi: Hình xăm trên người là chim à?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Hình xăm trên người là cá à?

Đáp: Không phải. (hoi cúi đầu, ánh mắt hướng phía dưới chuyển động)

Hỏi: Hình xăm trên người là động vật à?

Đáp: Không phải, là một đoá hoa (lập tức trả lời)

Hỏi: Vậy đoá hoa kia màu vàng sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Vậy đoá hoa kia màu lam sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Vậy đoá hoa kia màu hồng sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Vậy đoá hoa kia màu tím sao?

Đáp: Đúng. Là màu tím nhạt.

Hỏi: Anh có nguyện ý thành thật trả lời vấn đề tôi hỏi không?

Đáp: Nguyện ý.

Hỏi: Anh là người thành phố C, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước khi anh tiến vào phòng, người đàn ông kia cũng đã ở trong phòng đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước đó anh đã từng gặp qua người đàn ông kia chưa?

Đáp: Chưa. (lắc đầu, nét mặt bình thản)

Hỏi: Lúc anh tiến vào phòng, anh ta đang ngồi ở trên giường?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta ngồi ở trên ghế?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta từ trong nhà vệ sinh đi ra?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Chỉ có một mình anh ta đi ra?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta cùng một người khác đi ra?

Đáp: Đúng. (gật đầu)

Hỏi: Là đàn ông sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Là phụ nữ sao?

Đáp: Đúng. (dùng lực gật đầu, người hơi nghiêng về phía trước)

Hỏi: Anh có hiểu rõ nói dối sẽ mang tới hậu quả gì không?

Đáp: Hiểu rõ.

Hỏi: Anh vào ngành năm 1973?

Đáp: Để tôi nghĩ... Vâng, đúng vậy.

Hỏi: Người đàn ông kia có nói chuyện với anh không?

Đáp: Không có.

Hỏi: Anh ta chính là người mà anh muốn gặp?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta bắt cóc người phụ nữ kia, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh ta dùng búa bắt cóc người phụ nữ kia?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta dùng súng bắt cóc người phụ nữ kia?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta dùng dao bắt cóc người phụ nữ kia?

Đáp: Đúng vậy.

Hỏi: Có bạn tâm khi tôi hỏi vấn đề khác không?

Đáp: Không, không có gì bạn tâm cả, khà khà. (mỉm cười, tay phải nắm chặt, ngón cái chà sát trên ngón trỏ thứ hai)

Hỏi: Anh trước khi bị bắt trong vụ án này là phó cục trưởng cục công an thành phố C, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh có thành thật nguyện ý trả lời vấn đề tôi hỏi không?

Đáp: Nguyện ý.

Hỏi: Người đàn ông kia ở trước mặt anh giết người phụ nữ kia?

Đáp: Đúng vậy. (gật đầu, lập tức trả lời)

Hỏi: Dùng dao găm giết?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Đâm ba nhát sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Đâm hai nhát sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Đâm một nhát sao?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh có giấu điểm tình tiết nào khác không?

Đáp: Không có.

Hỏi: Anh đã kết hôn, đúng không?

Đáp: Đúng. (lập tức trả lời, nhíu mày)

Hỏi: Sau khi giết người, người đàn ông kia vẫn đứng lại ở trong phòng?

Đáp: Không có.

Hỏi: Anh ta chạy trốn sao?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh ta chạy trốn ra ngoài cửa về phía bên trái sao?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh ta chạy trốn ra ngoài cửa về phía bên phải sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta chạy trốn xuống dưới lầu sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta chạy trốn lên trên lầu sao?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh khi đó biết anh ta tên gì không?

Đáp: Không biết.

Hỏi: Anh sử dụng súng rất thành thạo phải không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh hướng người đàn ông kia nổ súng, đúng không?

Đáp: Đúng. (ngồi thẳng người dậy)

Hỏi: Lúc anh nổ súng, người đàn ông kia đang chạy trốn sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Lúc anh nổ súng, người đàn ông kia đang đứng lại sao?

Đáp: Không có.

Hỏi: Lúc anh nổ súng, người đàn ông kia đang ở tư thế nằm sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Lúc anh nổ súng, người đàn ông kia hướng anh đánh tới sao?

Đáp: Đúng (lập tức trả lời)

Hỏi: Anh có từng nghĩ phải chăng lúc đó không phải là lúc bắt buộc phải nổ súng?

Đáp: Không có. (trả lời chậm chạp)

Hỏi: Anh phải chăng đang giấu diếm tôi điều gì?

Đáp: Không có.

Hỏi: Anh vào năm 1973 tốt nghiệp học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh nguyện ý thành thật trả lời từng vấn đề không?

Đáp: Nguyện ý.

Hỏi: Anh cảm thấy lúc người đàn ông hướng anh đánh tới, trong tay cầm gậy sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh cảm thấy lúc người đàn ông hướng anh lao tới, trong tay cầm súng sao?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh cảm thấy lúc người đàn ông hướng anh đánh tới, trong tay cầm dụng cụ cắt gọt sao?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trên thực tế đó là một cái thìa, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước khi anh nổ súng đã biết đó là cái thìa, đúng không?

Đáp: Không phải. (lắc đầu, lập tức trả lời)

Hỏi: Sau khi anh nổ súng mới biết đó là cái thìa đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh trước kia có nhìn thấy qua cái thìa đó chưa?

Đáp: Chưa thấy.

Hỏi: Anh có bận tâm khi tôi hỏi vấn đề khác không?

Đáp: Không, chuyện tôi biết thì sẽ nói. (vai phải vụng vụng, mỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng về phía Hàn Vệ Minh)

Hỏi: Anh làm ngành công an 26 năm, đúng không?

Đáp: Để tôi tính thử.... Vâng, đúng vậy.

Hỏi: Anh phải chăng đã từng phạm pháp?

Đáp: Không có.

Hỏi: Phải chăng anh có điểm yếu bị người khác biết được, lo sợ bại lộ?

Đáp: Không có.

Hỏi: Anh phải chăng hiểu rõ, nếu như anh bịa chuyện, thì sẽ có phản ứng trong kiểm tra nói dối?

Đáp: Hiểu rõ.

Hàn Vệ Minh nói chậm, giọng ôn tồn, cứ mỗi 15 giây mới hỏi vào vấn đề tiếp theo. Phương Mộc trước sau vẫn hồi hộp nhìn mạch điện, hô hấp cùng huyết áp, mạch đập, biểu đồ. Hàn Vệ Minh thỉnh thoảng liếc mắt một cái, tất cả đều tập trung chú ý ở trên mặt Hình Chí Sâm. Hình Chí Sâm trước sau vẫn bình tĩnh nhìn Hàn Vệ Minh, mà qua biểu đồ cho thấy, phản ứng biến hoá sinh lý của ông ta cũng không rõ ràng. Phương Mộc dần dần thả lỏng, trong lòng nghĩ Hình cục phó không nói dối, sẽ dễ dàng qua được lần kiểm tra này thôi.

Gần giữa trưa, Hàn Vệ Minh tuyên bố lần kiểm tra đầu tiên kết thúc. Sau khi được sự đồng ý của Hình Chí Sâm, buổi chiều sẽ tiến hành kiểm tra lần thứ hai.

Hình Chí Sâm vừa mới bị đưa đi, Phương Mộc liền vội vã hỏi Hàn Vệ Minh: "Thầy Hàn à, ngài cảm thấy lần kiểm tra này thế nào?". Giờ phút này, Hàn Vệ Minh lại có vẻ hơi mệt mỏi, tháo mắt kính xuống, vân vê huyết thái dương một hồi lâu, nói: "Chút nữa hãy nói, chút nữa hãy nói." Sau khi đeo kính ông ta cũng không vội trả lời vấn đề của Phương Mộc, chăm chú xem biểu đồ. Lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Biên Bình thò đầu vào, nhìn Hàn Vệ Minh hỏi: "Thầy Hàn, đi ăn cơm chưa?".

"Ăn cơm, đi ăn cơm thôi chứ." Hàn Vệ Minh lập tức ném biểu đồ trong tay xuống, "tôi đói muốn chết rồi." Quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt đang chờ đợi của Phương Mộc, Hàn Vệ Minh cười cười, vỗ vỗ bờ vai Phương Mộc "Sao tôi lại cảm thấy cậu còn lo lắng về kết quả kiểm tra hơn cả lão Hình thế?". Ông ta chỉ chỉ biểu đồ, "Kiểu này mà lát nữa cho cậu đeo những trang bị này vào, phản ứng của cậu so với lão Hình sẽ lớn hơn nhiều, ha ha."

Cơm trưa được chuẩn bị tại một gian phòng trong nhà ăn, có mấy vị lãnh đạo cục công an thành phố tiếp đón. Có lẽ để tránh nghi ngờ, mọi người đều không nhắc tới kết quả kiểm tra nói dối chút nào, chỉ là những lời nói khách sáo ở chốn quan trường mà thôi, sau khi ăn uống no nê, từng người từng người liền rời đi. Lúc rời khỏi phòng ăn, Phương Mộc chú ý đến một cái bàn bên cạnh tiểu Hải cùng A Triền đang ngồi vây quanh Trịnh Lâm. Trên bàn thức ăn đã sớm nguội hết, xem ra bọn họ đã ngồi đợi ngoài cửa từ rất lâu rồi. Gặp bọn cậu đi ra, Trịnh Lâm lập tức hướng Phương Mộc dùng ánh mắt hỏi thăm tình hình, Phương Mộc mắt khép hờ, mặt không biểu cảm đi qua bên cạnh anh ta.

Hiện tại còn cách thời gian bắt đầu buổi kiểm tra chiều nay khoảng hơn một giờ, Biên Bình đề nghị tới phòng khách uống trà, Hàn Vệ Minh nhanh chóng đồng ý. Uống trà một hồi, lại nói chuyện tràn giang đại hải một trận, sau đó Biên Bình mới thăm dò hỏi han: "Kiểm tra buổi sáng như thế nào rồi?".

Hàn Vệ Minh cười cười: "Rất thuận lợi, nhưng hiện tại nếu đưa ra kết luận thì còn hơi sớm, để xem tình huống chiều nay rồi hãy nói." Có lẽ dường như thấy được vẻ mặt có hơi thất vọng của Biên Bình, ông ta lại bổ sung: "Có điều, từ góc độ cá nhân tôi đánh giá, lão Hình không nói dối."

Trong phút chốc tinh thần Biên Bình tỉnh táo trở lại lại: "Còn nữa, lão Hình quả thật là bị người ta hãm hại sao?"

"Khả khả, điều này thì tôi không biết." Hàn Vệ Minh vuốt vuốt tóc, "tôi chỉ cho rằng ông ta không nói dối mà thôi. Không tin, cậu có thể hỏi cậu ta." Ông ta dùng ngón tay chỉ Phương Mộc, "Tiểu Phương vẫn ra sức nhìn chăm chăm biểu đồ kiểm tra đấy."

Phương Mộc và Biên Bình trao đổi ánh mắt với nhau một chút, cảm giác trong lòng đã dòi đi một tảng đá nặng. Lão Hình được chứng minh là không nói dối, vụ án được điều tra lại một lần nữa, có lẽ cái ngày giúp ông ta rửa sạch được oan khuất đã không còn xa.

Kiểm tra buổi chiều vẫn là ở trong gian phòng họp kia. Trạng thái tinh thần Hình cục phó vẫn tốt, nghe nói ông ăn bữa trưa rất ngon miệng, còn ngủ một giấc nữa. Trước khi kiểm tra, ông ta hút một điếu thuốc, còn cùng Hàn Vệ Minh nói đùa mấy câu.

Hai giờ chiều, kiểm tra lần thứ hai chính thức bắt đầu.

Ban đầu, Phương Mộc còn hơi hồi hộp, nhưng mà cậu nhanh chóng phát hiện Hàn Vệ Minh chỉ điều chỉnh trật tự các vấn đề liên quan mà thôi, về phương pháp trong yếu không có thay đổi gì nhiều. Hình cục phó trả lời cũng rất thông dong, biểu đồ kiểm tra biểu hiện tâm sinh lý của ông ta không có biến hoá gì rõ ràng.

Kiểm tra chỉ tiến hành hơn một giờ đã kết thúc. Cho dù là người kiểm tra hay là người bị kiểm tra, đối với kết quả kiểm tra trong lòng đều hiểu rõ. Thế là, mọi người đều thả lỏng, Hàn Vệ Minh lệnh cho Phương Mộc tháo tất cả cảm biến trên người Hình cục phó xuống. Phương Mộc đáp lại một tiếng, liền duỗi tay tháo mạch điện cảm biến trên ngón tay Hình cục phó, Hình cục phó vội vàng chỉ chỉ cảm biến hô hấp: "Trước tiên tháo cái thứ đồ chơi này xuống giúp ta đi, gò bó, khó chịu lắm."

Hàn Vệ Minh cười khà khà, đưa cho Hình cục phó một điếu thuốc: "Cái lão gia hỏa này, nên giảm béo đi thôi."

Cảm biến hô hấp trước ngực nhanh chóng được gỡ xuống, cảm biến hô hấp trên bụng dính sát vào da, Phương Mộc phải cẩn thận tập trung tháo ra, Hình cục phó vừa phối hợp với động tác của Phương Mộc, vừa tán gẫu với Hàn Vệ Minh.

"Lão Hình à, mau về hưu đi thôi?"

"Ừ, thì cũng không còn mấy năm nữa."

"Só"

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phạt Và Địa Ngục

Bàn Nhược tự được nằm giữa trung tâm thành phố, ban đầu chỉ là một ngôi chùa nhỏ rách nát, tiêu điều, không biết từ bao giờ, thiện nam tín nữ trong thành phố đến bái lễ cứ tăng lên từng ngày, dần dần trở thành một tu viện Phật giáo duy nhất trong thành phố này, nhang khói ở Bàn Nhược tự cũng ngày càng hưng vượng. Trong chùa cả ngày khói hương nghi ngút, các tăng nhân đều đỏ da thắm thịt trông thấy.

Người xưa có câu “Phú quý sinh lễ nghĩa” thật chẳng sai, cùng với sự nâng lên của đời sống vật chất, đời sống tâm linh của con người cũng càng lúc càng lúc càng sôi nổi. Số người quyên góp ủng hộ của cải vật chất cũng ngày một nhiều. Kim tiên sinh đang cầm một bó hương lớn, vừa chen lấn vào giữa đoàn người vừa chửi đồng: "Con bà nó, làm gì mà nhiều người như thế này?"

Lương Tứ Hải nhường mày, bên mép lập tức hiện ra nét cười lạnh lẽo. Kim tiên sinh liền im miệng, cẩn thận rón rén đưa bó hương cho Lương Tứ Hải.

"1888 tệ," Kim tiên sinh nhìn Lương Tứ Hải với ánh mắt dò hỏi, nói thêm một câu, "loại đất nhất."

Lương Tứ Hải nét mặt có chút ôn hòa, lạnh nhạt nói: "Đất nhất, chưa chắc là thành tâm nhất, quan trọng là ở trong tâm" Kim tiên sinh nháy mắt mấy cái, chừng như nửa hiểu nửa không. Lương Tứ Hải khẽ cười, xoay người hướng cái lư hương lớn ở trung tâm đình viện đi tới.

Lúc thấp hương, khách hành hương chung quanh Lương Tứ Hải hơi nhốn nháo, dù sao, người có thể phô trương như thế ở Bàn Nhược tự cũng hiếm khi thấy. Lương Tứ Hải vờ như không nhìn thấy việc này, hai tay chấp lại, đứng im một hồi sau đó nhắc chân đi đến Đại Hùng bảo điện.

Sau khi tiến vào điện, Lương Tứ Hải chấp tay trước ngực hỏi thăm vị tăng nhân cầm chuông đứng bên cạnh tượng phật. Vị tăng nhân kia bộ dạng có vẻ đang rất uể oải, vừa nhìn thấy hắn, lập tức tỉnh táo trở lại, có vẻ như vị khách nhân này đã rất quen thuộc với ông ta, sau khi đáp lễ, lập tức gõ mạnh chiếc chuông ở trong tay. Tiếng chuông hùng tráng vang vọng thật lâu trong đại điện, các khách hành hương khác đang bái phật không nhận được đều nhìn về phía này. Lương Tứ Hải mặt vẫn nhìn thẳng như trước, chậm rãi đến gần đệm quý, đứng trang nghiêm, chấp tay, hai chân hướng ra ngoài hình chữ bát (八), gót chân cách nhau khoảng 2 tấc, khoảng cách hai mũi chân khoảng 8 tấc, ánh mắt chăm chú nhìn vào giữa hai đầu ngón tay. Sau đó, tay phải của hắn hạ xuống trước tiên, tay trái vẫn giữ nguyên hình dạng chấp tay, từ từ hạ theo, lòng bàn tay phải ấn xuống giữa đệm quý, bàn tay trái vẫn giữ như lúc đầu, hai gối lập tức quỳ xuống. Sau khi quỳ xuống, bàn tay trái cũng xoay lại, ấn xuống giữa đệm quý phía bên trái cách bàn tay phải nửa bàn tay. Tiếp theo, bàn tay phải ở giữa đệm quý di chuyển về phía trước bên phải nửa bàn tay, ngang với bàn tay trái, trán cúi sát mặt đất.

Một đôi vợ chồng đang bái bên cạnh thấy vậy hơi kỳ lạ, người vợ thò tay chọc chọc người chồng đang dập đầu qua loa: "Anh nhìn xem người ta, làm thật bài bản, quả là rất thành tâm, chúng ta cũng làm theo đi."

Kim tiên sinh mặt không chớp nhìn Lương Tứ Hải, mỗi lần lễ bái, trong miệng Lương tứ Hải lại lầm rầm tựa hồ như đang nói gì đó, Kim tiên sinh hơi nghiêng lỗ tai, cố sức lắng nghe những lời nói kia, nhưng lại không nghe ra được gì cả.

Sau vài lần như thế, hai tay Lương Tứ Hải chụm lại rồi mở ra, lòng bàn tay hướng xuống sát mặt đất, đầu rời khỏi đệm quý, tay phải dời về ngay giữa đệm quý, bàn tay trái trở lại trước ngực, bàn tay phải chống người đứng thẳng dậy, hai tay lại chấp trước ngực.

Bái xong, Lương Tứ Hải mới quay về phía một vị lão tăng đã đứng yên một bên từ lâu: "Tình Năng đại sư."

Tình Năng chủ trì khom người đáp lễ, vẻ mặt tươi cười nói: "Lương thí chủ, anh lại tới."

"Vâng."

"Lần trước thí chủ lấy nghĩa làm gốc quyên 30 vạn tệ, bản tăng còn chưa kịp nói một tiếng cảm ơn với thí chủ."

"Đại sư đừng khách khí" Lương Tứ Hải vội vàng nói, "đây là chuyện mà tôi nên làm mà."

"Thí chủ một lòng hướng phật, Phật tử nhất định sẽ phù hộ cho thí chủ."

Lương Tứ Hải liền niệm "A di đà Phật", dáng vẻ hết sức thành tâm. Lúc xoay người rời đi, Nét mặt Kim tiên sinh từ lúc bước vào chùa tới nay lần đầu tiên xuất hiện nụ cười.

*****

Trong phòng họp cục công an thành phố không khí rất nặng nề, tình huống bất ngờ xuất hiện chiều nay khiến cho tình tiết vụ án vốn đã rối lại càng thêm rối. Hàn Vệ Minh viết ra hai bản kết luận kiểm tra hoàn toàn khác nhau. Một bản kết quả âm tính (qua kiểm tra xác minh người bị kiểm tra không liên quan tới vụ án), một bản khác lại là dương tính (qua kiểm tra xác minh người bị kiểm tra có liên quan tới vụ án). Theo ý ông, Hình Chí Sâm không nói dối về chuyện xảy ra ở khách sạn Thành Loan, có điều mục tiêu thực sự của ông ta khi tới khách sạn Thành Loan lại không phải đơn giản chỉ là để gặp mặt một người nào đó. Tuy rằng Hàn Vệ Minh không giải thích rõ ràng việc này, nhưng xem qua biểu đồ kiểm tra cùng với hệ thống câu hỏi và trả lời mọi người đều hiểu rõ, mục đích Hình cục phó tới khách sạn Thành Loan chính là giết người, chẳng qua ông ta giết không đúng người mà thôi.

Nghe giải trình của Hàn Vệ Minh, tựa hồ tất cả mọi người đều trầm tư, ngay cả lãnh đạo cục công an cũng không quan tâm xem xét kỹ nội dung giải trình, nghe Hàn Vệ Minh báo cáo xong, lãnh đạo dúi tắt tàn thuốc, ngẫm nghĩ, rồi nói do tình tiết vụ án trọng đại, cần phải nghiên cứu kỹ rồi mới đưa ra quyết định, nên lập tức tuyên bố giải tán cuộc họp. Mọi người nhao nhao đứng dậy, trong nháy mắt, phòng họp lớn như vậy cuối cùng chỉ còn lại có 3 người Hàn Vệ Minh, Biên Bình và Phương Mộc, Biên Bình nhìn Phương Mộc trước sau vẫn nhìn chăm chăm cái bàn trước mặt đến đờ đẫn, thờ dãi, nói nhỏ với Hàn Vệ Minh: "Đi thôi, thầy Hàn, đi tìm chỗ ăn cơm."

"Thôi, tôi không đói," Hàn Vệ Minh sắc mặt cũng rất khó coi, "nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi nghĩ mình nên sớm trở về một chút."

Sau khi đưa Hàn Vệ Minh trở về khách sạn, Phương Mộc ngừng xe ở ven đường, cùng Biên Bình yên lặng hút thuốc, cả hai đều không nói một lời. Rất lâu sau, Biên Bình ném đầu mẩu thuốc ra ngoài cửa kính xe, thờ dãi một hồi.

"Tôi muốn về nhà."

"Để tôi đưa anh về." Phương Mộc khởi động xe.

"Không cần đâu, đầu óc tôi giờ rất rối, muốn yên tĩnh một mình thôi," Biên Bình nhảy xuống xe, "ngày mai gặp lại."

Phương Mộc không kiên nhẫn nổi nữa, ngồi cúi đầu một hồi bỗng nhiên rất muốn uống bia. Cách đó không xa, có một quán lẩu nhỏ tên là Mây Tía, biển hiệu nhấp nháy liên tục, Phương Mộc tăng ga hết cỡ, lập tức phóng đến.

Bốn chai bia trong nháy mắt đã cạn sạch, thức ăn trên bàn vẫn chưa động đến một chút nào, Phương Mộc nhanh chóng cảm thấy choáng váng, mắt híp lại nhìn chăm chăm nồi lẩu đang sôi, cảm giác đầu óc mình cũng giống như miếng thịt, miếng rau trong nồi kia, bị trộn vào một chỗ, cuộn cuộn sôi trào.

Hình cục phó đã lừa cả mình, vì sao lại như vậy, Phương Mộc nghĩ thế nào cũng không ra, những nỗ lực vất vả mấy ngày hôm nay đột nhiên thành công cốc, bị người mà mình tin tưởng nhất dối gạt, đó là cảm giác Phương Mộc khó mà chấp nhận được. Cậu bắt đầu cảm thấy hoài nghi những phán đoán của mình: những suy đoán trước đây có giá trị gì không? ai là người vô tội? mục đích Đinh Thụ Thành đi nằm vùng rốt cuộc là vì phá án hay là đồng lõa với Hình cục phó?

"Sao lại phạm vậy chứ?"

Trong làn khói nghi ngút trước mặt đột nhiên xuất hiện một dáng người cùng khuôn mặt quen thuộc, Phương Mộc cố gắng ngẩng đầu lên ngó một hồi lâu mới nhận ra đó là Hàn Vệ Minh.

Hàn Vệ Minh tự ý ngồi xuống phía đối diện, nhìn một vòng món ăn cùng mấy chai bia trống trơn trên bàn, cười cười nói: "Uống cũng nhiều quá nha, tiểu Phương." Nói xong, không đợi cậu đáp lời, liền vẫy tay kêu phục vụ tới. "Mang thêm 4 chai bia, hai đĩa ốc."

Bia và thức ăn được mang lên, Hàn Vệ Minh liền vui vẻ bắt đầu ăn, ngó cũng không thèm ngó Phương Mộc. Phương Mộc nhìn chăm chăm ông ta, tâm tình phức tạp, không thể phủ nhận ông ta một vị cảnh sát giỏi, nhưng cũng chính là ông đã vạch trần ý đồ thực sự của Hình cục phó khiến Phương Mộc cảm nhận sự đau đớn khi bị lừa gạt.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt Phương Mộc, Hàn Vệ Minh không ngần ngại đầu lên nói: "Ăn một chút gì đi, dù có ghét tôi, cũng phải ăn chứ."

Phương Mộc ngăn ra, theo bản năng cầm lấy đũa gấp mấy miếng thịt dê trong nồi, để ở trong đĩa, ngẫm nghĩ, mở miệng nói: "Không, tôi không ghét ông."

"Khà khà" Hàn Vệ ngần ngại đầu liếc nhìn Phương Mộc một cái, "cậu và tôi đều là người nghiên cứu, đừng có giấu, tất cả đều hiện trên mặt cậu hết rồi."

Phương Mộc không trả lời, vài giây sau cầm lấy cái ly ở trong tay, rồi hét lớn một tiếng: "Vì sao không chịu buông tha Hình cục phó!"

Mấy vị khách đang ăn kinh ngạc nghiêng đầu nhìn sang, nhìn Phương Mộc mặt đỏ tía tai và Hàn Vệ Minh nét mặt trước sau vẫn cực kỳ bình tĩnh, rồi rất nhanh, lại quay đầu tiếp tục nâng ly cạn chén.

Hàn Vệ Minh nhìn thấy cái ly trong tay Phương Mộc đã vỡ tan, hơi nhú mày, xoay người ra hiệu người phục vụ cầm một cái ly khác tới.

Một tiếng gào lên này tựa hồ như đã làm tiêu hao toàn bộ sức lực của Phương Mộc, cậu gục đầu xuống, cảm giác toàn thân mỏi nhừ. Cho đến khi người phục vụ nom nóp lo sợ lấy cái cốc từ trong tay cậu ra, cậu mới cảm giác lòng bàn tay truyền tới cảm giác đau đớn.

Nơi lòng bàn tay đã bị mảnh vỡ thủy tinh cắt ngang, miệng vết thương không sâu, nhưng máu lập tức chảy ra rất nhanh.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một mảnh khăn giấy trắng tinh, Hàn Vệ Minh không nói gì, chỉ ra dấu cho cậu nắm tay lại.

Phương Mộc thuận theo nắm chặt khăn giấy trong lòng bàn tay, lúc ngẩng đầu lên, Hàn Vệ Minh đã buông đũa xuống, lấy ra một điều thuốc chậm rãi hút.

"Không phải tôi không buông tha cho ông ấy, mà chính ông ấy không buông tha cho chính mình." Hàn Vệ Minh chậm rãi nói: "Thân là cảnh sát, ông ấy tốt nhất không nên làm chuyện đó."

"Hình cục phó sẽ không vô duyên vô cớ đi giết người..."

"Bất luận nguyên nhân là gì đều không thể giết người!" Hàn Vệ Minh cất cao giọng: "Mọi tội ác đều có thể tha thứ, chỉ có giết người, là tuyệt đối không thể!".

Sau khi gần giọng nói xong câu nói này, Hàn Vệ Minh nghiêm khắc nhìn chằm chằm Phương Mộc, nhú mày, tựa hồ như muốn Phương Mộc phải khắc sâu ánh mắt của mình, nửa phút đồng hồ sau Phương Mộc đành chịu thua.

"Hình cục phó bị người ta hãm hại..." cậu ngập ngừng nói.

"Hiển nhiên là vậy." Hàn Vệ Minh lại châm một điều thuốc: "Nếu như ta không đoán sai, về chuyện này cậu là người hiểu rõ hơn ai hết hơn cả chúng tôi nữa, không, tôi không có ý chất vấn cậu." Ông thấy khuôn mặt Phương Mộc đột nhiên hiện lên nét cảnh giác, "Nếu như Hình cục phó tin nhiệm vụ cậu, mà cậu thực sự có khả năng như ông ta đã kỳ vọng, vậy thì hãy lập tức điều tra rõ chuyện này đi, nếu như có thể tìm ra kẻ chủ mưu phía sau, phần lớn tội mà lão Hình phải chịu sẽ được rửa sạch, sau đó..."

Phương Mộc im lặng mấy phút, rồi lập tức đứng dậy đi ngay, bỏ lại Hàn Vệ Minh ở sau lưng bất mãn than thở: "Thằng quỷ này, còn chưa tính tiền nha."

Trong đêm khuya, nhiệt độ xuống rất thấp, Phương Mộc đứng trong hành lang tối đen, gió tay ấn vào chiếc chuông cửa trước mặt.

Nửa phút đồng hồ sau, cửa kính chống trộm dần tối sạm lại, Phương Mộc biết sau cửa có người đang nhìn mình dò xét.

"Ai đó?"

"Tôi là Phương Mộc. Chị Dương, mở cửa đi."

Dương Mẫn thở phào một hơi "cạch" một tiếng, cửa mở ra.

"Sao cậu..."

Không chờ bà ta nói xong, Phương Mộc liền bước nhanh vào trong phòng, nhìn thẳng Dương Mẫn, nói gần từng chữ: "Chị Dương, tôi muốn nói chuyện với chị."

"Nói chuyện gì?" Dương Mẫn hít hít lỗ mũi, nhú mày, "cậu uống rượu à?"

"Đúng vậy." Phương Mộc không muốn giải thích vấn đề này, hỏi luôn: "Hình Na ở đâu?"

Mặt Dương Mẫn lập tức trắng bệch, khoé miệng cũng run lên. Vài giây sau, mắt bỗng nhiên trợn to, dường như đã thông suốt một việc gì đó.

"Hình Na..."

"Lão Hình sao rồi?" Dương Mẫn lập tức nắm lấy tay Phương Mộc, lực tay bà mạnh đến mức kinh ngạc "Có phải ông ta đã..."

"Hình Na ở đâu?"

"Cậu nói cho tôi biết lão Hình thế nào trước đi?" Dương Mẫn giống như đã phát điên hét âm lên: "Nếu không thì tôi sẽ chẳng nói gì hết!"

Phương Mộc nhìn chằm chằm bà vài giây, phía sau đôi mắt ấy là một bức tường kiên cố không thể phá vỡ nổi: "Trong quá trình kiểm tra nói dối chiều nay, Hình cục phó..." Phương Mộc khó khăn cân nhắc từng từ, "Kết quả kiểm tra cho thấy, chiều hôm đó Hình cục phó muốn đi giết người."

Bàn tay nắm chặt tay Phương Mộc trong phút chốc buông lỏng, Dương Mẫn nhìn Phương Mộc chằm chằm, rồi hoàn toàn suy sụp ngã ngồi trên ghế sofa,

"Cái lão này thật là ngốc mà..." Dương Mẫn khóc ra thành tiếng, cả người co quắp trên ghế sofa, bờ vai run run, "Cái lão này thật ngốc mà..."

Phương Mộc không nói một lời an ủi nào đối với bà, chờ tiếng khóc của bà vơi đi, mới thấp giọng hỏi: "Hình Na rốt cục là ở đâu?"

Dương Mẫn lập tức ngừng khóc lóc, gơ tay lau đi nước mắt trên mặt giọng kiên định: "Cậu đi đi, tôi không có gì để nói với cậu." Phương Mộc ngồi xổm người xuống, "chị, tôi muốn giúp Hình cục phó..."

"Nếu như lão Hình cảm thấy có thể nói cho cậu biết, ông ta đã sớm nói." Dương Mẫn đứng dậy "Tôi muốn ngủ một giấc, mời cậu đi giùm "

Phương Mộc cắn chặt răng, nhanh chóng liếc qua phòng khách, sau đó không nói câu nào xông thẳng tới phòng ngủ. Dương Mẫn sững sốt, vội vàng ngăn cản cậu, nhưng đã quá muộn, Phương Mộc đã dùng tay đẩy cửa phòng.

Một mùi hương nền dày đặc ập vào mũi, cùng với tiếng "ông ông" nặng nề, trong phòng ánh sáng rất mờ, còn có cảm giác ớn lạnh tới tận xương tủy. Đây căn bản không giống phòng ngủ của một người con gái, mọi thứ đồ dùng cơ bản đều không có, chỉ có bên trái căn phòng một cái bàn thờ nhỏ, quái dị nhất là bên cạnh bàn thờ đặt một cái tủ lạnh rất lớn.

Thấy tất cả những thứ này, Phương Mộc kinh ngạc, không thể tự chủ hướng cái tủ lạnh kia đi đến. Vừa mới bước được hai bước, liền cảm thấy có người ra sức túm chặt cánh tay cậu.

Là Dương Mẫn, lệ đã thấm đầy mặt bà, tóc bạc hoa râm bị nước mắt làm dính bết trên mặt, trong ánh mắt hoàn toàn là sự sợ hãi cùng khẩn cầu: "Đừng quấy rầy nó, hãy để cho nó yên tĩnh ngủ đi...van cầu cậu mà, nó đã phải chịu quá nhiều đau đớn rồi."

Thoáng chốc một con ớn lạnh xuyên qua cả người Phương Mộc, cậu đột nhiên ý thức trong tủ lạnh trước mắt là cái gì: "Na Na phải không...Na Na phải không..." Phương Mộc run rẩy chỉ về phía tủ lạnh, bất luận làm sao cũng không nói ra được.

Dương Mẫn ra sức gật đầu, cả người lại hoàn toàn vô lực gục xuống.

"Rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

"Ngày 7 tháng 8...Hết giờ làm, không thấy NaNa về nhà...điện thoại di động cũng tắt máy..." Dương Mẫn khóc đến thở không ra hơi, "gần sáng, có người gõ cửa...không thấy người, lại thấy một cái thùng giấy lớn..." Dương Mẫn khóc thét lên một thanh âm tê tâm liệt phổi, phảng phất như cái cảnh tượng đáng sợ kia lại một lần nữa xuất hiện trước mắt .

"Con bé...Tay chân không còn. ....Vú đều bị cắt rồi...Hạ thân bị nhét đầy thứ đó..."

Phương Mộc cảm giác toàn bộ đầu óc đầu chết lặng, tựa hồ như có hai quả búa tạ cứ đập vào huyết thái dương, rất lâu sau, cậu mới ý thức mình dường như muốn dùng răng cắn nát tất cả.

"Ai đã làm?" giọng khàn và nhỏ, thanh âm hung ác tựa hồ như không thuộc về mình, "Ai đã làm!!"

"Không biết..." Dương Mẫn buông Phương Mộc ra, trán cúi sát mặt đất như người chết, khóc như muốn nôn ra hết cả lực phủ ngũ tạng "ô ô, không biết..."

"Vì sao không báo cảnh sát?" Phương Mộc rống to lên "Hình cục phó là cảnh sát! chúng tôi là cảnh sát!"

"Ông ấy không nói gì với tôi...chỉ lẳng lặng kêu tôi mua một cái tủ lạnh đặt con bé vào trong...ôô...Ông ấy nói ông ấy sẽ xử lý..."

"Nhưng mà...vì sao lại muốn đem Na Na để ở trong nhà?"

"Con bé chết quá thảm thương...nó yêu thích cái đẹp...nhất định không nguyên ý cho người khác thấy bộ dạng này của nó, chúng ta đã không thể làm gì cho nó, chỉ có thể giúp nó giữ lại sự tôn nghiêm cuối cùng này thôi..."

Phương Mộc quay đầu nhìn cái tủ lạnh kia, nó như thể đang thờ ơ hờ hững đứng đó, mắt đốic tai ngơ với người mẹ đang nằm khóc ngất dưới đất này. Phương Mộc chậm rãi đi qua, đặt tay trên cửa tủ, ngừng vài giây sau, toàn thân toát lên từng khí kéo cửa tủ lạnh ra.

Cảnh trước mắt dường như tới từ địa ngục.

Cô bé lẳng lặng nằm trong tủ lạnh, đầu hơi nghiêng về bên trái, trên tóc và mặt đều là băng tuyết. Nhưng mà cho dù như vậy, cũng không thể che dấu đi những vết thương ghê rợn trên mặt của cô, có lẽ là sợ cô cảm thấy lạnh, cha mẹ mặc cho cô một cái áo lông diêm lệ, nhưng mà thân thể mất đi chân tay làm cho cô nhìn qua giống như thiếu cân đối, lại giống như một con búp bê gấp phải đứa trẻ ác ý làm hại.

Dương Mẫn dường như hoàn toàn không ý thức được việc Phương Mộc đã kéo cửa tủ lạnh ra, khóc đến thần trí mơ hồ, bà tiếp tục chìm đắm trong hồi ức kinh hoàng kia: "Con bé lúc đó nhất định rất là sợ hãi...sợ đến chết..."

Những lời này Phương Mộc đều không nghe thấy, lúc cậu nhẹ nhàng khép cửa tủ lạnh lại, đã nghĩ ra một quyết định.

Hình cục phó sắp bị tổng trở về trại tạm giam tiếp tục tạm giam. Hôm ông rời khỏi thành phố C, tình cảnh thật thê lương, vào cái thời điểm mất cảm này, không một ai muốn nhìn nhận chút quan hệ nào với ông. Xe cảnh sát rời khỏi trụ sở cục công an thành phố, lập tức dung nhập vào dòng xe cộ nhiều như nước.

Nửa giờ sau, xe cảnh sát rời khỏi thành phố C, một tiếng đồng hồ sau, xe dừng lại ở một trạm nghỉ trên đường cao tốc.

Đang nhắm mắt dưỡng thần Hình Chí Sâm mở to mắt, tiện miệng hỏi: "Đến chỗ nào vậy?"

Hai cảnh sát phụ trách áp giải không trả lời, mà nhảy xuống xe, Hình Chí Sâm đành thở dài, vừa nhắm mắt lại, liền nghe thấy bên ngoài xe truyền tới một giọng nói quen thuộc.

"Cảm ơn rất nhiều."

"Vâng, đừng có lâu quá nha."

"Được, sẽ không gây khó dễ cho các anh đâu."

Trong lòng Hình cục phó hơi chán động, mới mở mắt ra, liền thấy Phương Mộc mở cửa nhảy lên xe.

Cậu cẩn thận đóng cửa xe lại, gõ hai cái vào cửa sau buồng lái, người lái xe quay đầu lại, Phương Mộc dùng hai ngón tay trở hướng anh ta tạo thành hình một chữ "Thập", nhẹ giọng nói: "10 phút."

Người lái xe gật gật đầu nhảy xuống xe.

Sau đó, cậu ngồi đối diện với Hình cục phó, trước tiên nhét một điều thuốc vào trong tay Hình cục phó. Hình cục phó rất xấu hổ, cơ hồ không dám ngẩng đầu lên nhìn cậu, chỉ máy móc làm theo động tác của cậu.

"Tốt, bây giờ ở chỗ này chỉ có tôi và anh."

Phương Mộc hơi hơi cúi người xuống, "Ngày hôm qua tôi đã đến nhà anh."

Điều thuốc kẹp trên tay Hình cục phó lập tức run rẩy lên.

Phương Mộc mặt không biểu cảm hỏi: "Ai làm?"

Hình cục phó dường như dùng hết sức lực mới nhét được điều thuốc lá vào trong miệng, ra sức hút một hơi thật sâu, sau đó khàn giọng nói nhỏ: "Hãy quên chuyện mà tôi nhờ cậu đi, tôi bị trừng phạt là đúng rồi."

Phương Mộc yên lặng nhìn chăm chăm ông ta vài giây, lại mở miệng hỏi: "Ai làm?"

"Đừng hỏi, tôi không muốn cậu vì tôi mà làm chuyện gì, không đáng đâu." Hình cục phó dùng sức lắc đầu, "Tôi không thể lại làm liên lụy người khác..."

"Tôi không phải chỉ vì anh đâu," Phương Mộc cắt ngang lời nói của ông ta "nếu như tôi biết chuyện này, mà không làm gì, thì đó không phải là tôi."

Hình cục phó ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Phương Mộc, hai người nhìn nhau vài giây, rồi đồng thời cười lên "khà khà"

"Cậu muốn biết cái gì?"

"Tôi muốn biết hết tất cả mọi chuyện," Phương Mộc ánh mắt sáng ngời, "tất cả."

"Chuyện đó phải kể từ đầu năm nay, còn nhớ lần trước tôi đã nói qua với cậu về vụ án buôn bán trẻ em qua biên giới không? Ban đầu, chúng tôi tiến hành một số hoạt động điều tra bên ngoài, nhưng tiến triển vô cùng chậm chạp, trở ngại gặp phải cũng vô cùng lớn, thế là ta quyết định dùng phương pháp điều tra bí mật, đồng thời, ta cũng nhận được một vài tin nhắn cùng điện thoại đe dọa. Cậu biết đó, chúng ta làm nghề này, những thứ còn con con này như là com bữa, tôi cũng không coi trọng. Vào đầu tháng 8, xảy ra một vụ bắt cóc nữ sinh tiểu học ở khu Khoan Điền nhưng chưa thành công, bé gái xém một chút nữa bị bắt cóc đó, chính là một học sinh trong lớp của Hình Na..."

Hình cục phó cúi đầu, đôi tay cắm vào trong tóc vuốt qua lại, còng tay bóng loáng hết sức chói mắt.

"....Nhà trường yêu cầu phụ huynh phải đưa đón học sinh, hôm đó là ngày 7 tháng 8, có ba học sinh không có phụ huynh đến đón, Hình Na liền lần lượt đưa ba đứa bọn chúng về nhà. Nhưng mà rốt cuộc nó lại không về được..."

Hình cục phó nói không được nữa, động tác vuốt tóc trở thành ra sức nắm giết, trong cổ họng truyền tới thanh âm "ô ô" như của một con dã thú bị thương.

Phương Mộc giữ tay ông ta lại, thấp giọng hỏi: "Vì sao lại không dò hỏi 3 người phụ huynh kia?"

"Ta đi tìm bọn họ, bọn họ một câu cũng không chịu nói, hơn nữa đều lập tức rời khỏi thành phố này." Sắc mặt Hình cục phó trắng bệch, "Đó là lời cảnh cáo gửi tới ta."

"Cho nên ông mới..."

"Đúng vậy, tôi phải Đình thụ Thành đi nằm vùng, ngoại trừ để điều tra vụ án, còn giao cho cậu ta một nhiệm vụ, chính là tìm ra thủ phạm đứng ở sau sai khiến, để tôi đích thân giết hắn."

"Nói như vậy..." Phương Mộc chậm rãi nói: "Ông phái Đinh Thụ Thành đi giúp ông giết người?"

"Đúng vậy" Hình cục phó cười thầm "cậu rất thất vọng về tôi đúng không?"

"Vì sao lại không đề pháp luật trừng phạt hắn?"

"Ha ha" Hình cục phó lắc đầu, "quả thực, nếu như lúc đó ta báo cảnh sát, có lẽ sẽ nhanh chóng bắt được một hai tên, nhưng mà có tác dụng gì chứ? những người giống như Hồ Anh Bác vì nhiều tiền mà sẵn sàng chịu oan ức đầu có thiếu. Mà cho dù thực sự bắt được thủ phạm phía sau điều khiển, chứng cứ vô cùng xác thực, thì làm sao chứ? từ hình? trời hắn lại trên bàn thi hành án, trước tiên tiêm Barbiturat cho hắn (Barbiturat thường được sử dụng chủ yếu để chống co giật và an thần gây ngủ), chờ cho hắn ngủ tiếp tục tiêm kali Clorua? Làm cho hắn thoải mái, giống như ngủ mà chết đi?"

Hình cục phó đột nhiên rống lên: "Hình Na tay chân cũng không còn!"

Phương Mộc yên lặng nhìn Hình cục phó, bỗng nhiên cảm giác muốn hỗ trợ con người trước mặt rời khỏi chiếc xe này, sau đó đưa cho ông ta một khẩu súng. Cậu cố sức ngăn chặn tình cảm đang dâng trào trong lòng, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi: "Sau đó thì sao?"

Hình cục phó hô hấp nặng nề, hồi lâu mới cất giọng khàn khàn trả lời: "Tiểu Đinh báo tin cho tôi, chúng tôi đã giao hẹn, trên tờ giấy mà có vẽ chữ thập có nghĩa là có thể ra tay. Kết quả...chuyện xảy ra sau này thì cậu đều biết."

"Đinh Thụ Thành báo cho ngài tên thủ phạm đứng sau sai khiến là ai?"

"Không có, điều này bản thân ta cũng cảm thấy bất thường" Hình cục phó khép hờ mắt "thù hận khiến ta mất đi lý trí, khi ta nhìn thấy chữ thập đó thì mọi thứ đều quên hết."

Phương Mộc nghĩ một lát, mở miệng hỏi: "Đây là tất cả mọi chuyện?"

"Ừ" Hình cục phó ngẩng đầu lên, giọng khàn thiết, "nếu như ta còn có thể cầu xin cậu giúp đỡ, có thể giúp ta làm hai việc không?"

"Ông nói đi."

"Thứ nhất, tôi không biết có phải là tôi đã làm liên lụy Đinh Thụ Thành rồi không, nếu như là vậy, xin cậu cố gắng giúp ta tìm kiếm kiếm tin tức của cậu ấy." Hình cục phó ngừng một chút, "Thứ hai, nếu như Đinh Thụ Thành gặp bất trắc, cậu lập tức quên chuyện này đi. Đối phương thế lực rất mạnh có lẽ chúng ta không thể tưởng tượng được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Bảng Ghi Hình

Vài ngày sau, cục cảnh sát đưa ra kết luận chính thức: Căn cứ vào kết quả kiểm tra nói dối của Hàn Vệ Minh, ban chuyên án tiếp tục điều tra làm rõ sự thật của vụ án. Vụ việc Hình Chí Sâm chuẩn bị phạm tội giết người tạm thời hoãn xử lý.

Tiêu Vọng tiếp tục nhận nhiệm vụ điều tra tuyến bên phía khách sạn Thành Loan, tùy theo tình hình anh cũng báo lại cho Phương Mộc biết tiến triển của vụ việc. Theo lời anh nói, khách sạn Thành Loan thành lập vào năm 2001, giám đốc khách sạn tên là Kim Vĩnh Dụ, qua thông tin điều tra được từ cơ quan thuế và cơ quan quản lý hành chính cho thấy khách sạn này chưa từng vi phạm pháp luật, hầu như không có điểm nào khả nghi.

Cùng lúc đó, Phương Mộc cũng bí mật tiến hành điều tra, mục tiêu quan trọng nhất chính là Đinh Thụ Thành, anh này đã mất tích từ rất lâu, có lẽ anh ta chính là chìa khóa để tháo gỡ tất cả những câu hỏi hóc búa này. Cậu không thể quên được căn phòng trong nhà Hình Chí Sâm, không thể quên được cái tủ lạnh kia, càng không thể nào quên được cảnh tượng Hình Na đang cuộn tròn trong cái tủ lạnh đó. Phương Mộc không biết bản thân mình làm như vậy là đúng hay sai, thậm chí còn không biết là có đáng hay không nữa.

Nhưng công việc trước mắt đây còn cần phải cân nhắc là đáng hay không sao?

Buổi chiều thứ tư, Ban chuyên án họp định kỳ lần thứ ba.

Thời hạn tạm giam Hình Chí Sâm đã gần hết, nếu không nhanh chóng tìm thấy chứng cứ chứng minh Hình Chí Sâm vô tội, cục cảnh sát thành phố chỉ còn cách chuyển vụ án sang Viện Kiểm sát truy tố Hình Chí Sâm với tội danh cố ý giết người, một khi vụ án được tòa án đưa ra xét xử, e rằng khả năng lật lại là cực kỳ nhỏ bé.

Cửa phòng họp bỗng nhiên bị đẩy ra, một người sai chân bước vào, đi thẳng tới chiếc bàn cục trưởng đang ngồi.

Là Trịnh Lâm

Cục trưởng hơi nhíu mày: "Trịnh Lâm, chúng tôi đang họp, cậu ra ngoài đi."

"Tôi biết, tôi tới chính là vì vụ án này," Trịnh Lâm không ngừng chân, lập tức bước tới trước mặt cục trưởng, "chúng tôi có phát hiện cực kỳ quan trọng."

Diện tích phòng họp cũng không quá 10 mét vuông, đột nhiên xuất hiện thêm mười mấy người, liền trở nên chật chội. Cục trưởng cảm giác áp lực nặng nề, quay người chỉ chỉ Phương Mộc, Tiêu Vọng và Trịnh Lâm: "Cậu, cậu, cậu nữa ở lại, những người khác đi ra cả đi."

Trong phòng rộng rãi hơn một chút, ông xoay người về phía người thanh niên đang ngồi trước bàn, ôn hòa nhã nhặn hỏi: "Anh là ai?"

Người thanh niên ngẩng đầu lên, Phương Mộc và Tiêu Vọng lập tức bốn mắt nhìn nhau.

Là Cảnh Húc.

Đối diện với nhiều cảnh sát như vậy, Cảnh Húc có vẻ hơi lo lắng bất an, ánh mắt cũng dao động bất định. Trịnh Lâm mở miệng: "Anh ta tên là Cảnh Húc, là nhân viên bảo vệ khách sạn Thành Loan, ngày hôm đó lúc vụ án xảy ra anh ta đang trực ban."

"Ồ?" cục trưởng nhìn về phía Trịnh Lâm: "Cậu nói có phát hiện quan trọng là phát hiện gì?"

"Băng ghi hình" Trịnh Lâm giơ một cái túi hồ sơ lên, "trong đây ghi lại toàn bộ tình hình ở hành lang hôm xảy ra vụ án."

Phương Mộc hai mắt lập tức trợn trừng, cậu đột nhiên cảm giác, mình đã biết Trịnh Lâm làm thế nào để lấy được băng ghi hình kia từ khách sạn Thành Loan nhưng trong lòng vẫn tồn tại một tia hi vọng...

"Băng ghi hình?" cục trưởng kinh ngạc quay đầu lại, mặt ngó về phía Cảnh Húc, "Không phải vì điều chỉnh lại hệ thống camera, ngày hôm đó không thu hình hay sao?"

Cảnh Húc nhìn cục trưởng, lại nhìn Trịnh Lâm, làn môi ngập ngừng, tựa hồ không biết nên trả lời thế nào.

"Là như thế này, lúc ấy mấy cái camera đã điều chỉnh xong," Trịnh Lâm thay anh ta trả lời, "trong đó có chiếc camera đặt tại góc phía nam của tầng 6, vừa hay lại đối diện dãy hành lang kia."

Cục trưởng liếc Trịnh Lâm một cái, lại quay mặt ngó về phía Cảnh Húc: "Lúc đó anh vì sao không giao cuộn băng này ra?"

"Tôi," Cảnh Húc cúi đầu, "tôi..."

"Anh ta sợ bị trả thù, cũng không muốn liên lụy tới khách sạn." Người nói lại là Trịnh Lâm.

Cục trưởng lại một lần nữa quay đầu nhìn Trịnh Lâm, chân mày cau lại

.Tim Phương Mộc đột nhiên đập dồn, dự cảm chẳng lành lúc trước đang dần dần trở thành sự thực.

*****

Băng ghi hình tổng cộng dài 1 tiếng 40 phút. Khoảng 1 tiếng 20 phút đầu thì không có điểm gì đặc biệt. Nhưng vào lúc 16 giờ 01 phút, một người đàn ông cao to bỗng nhiên xuất hiện trong hành lang, tuy chỉ thấy bóng lưng, nhưng từ quần áo mặc trên người có nhận biết đó chính là Hình cục phó.

Mọi người đều vui mừng, nhìn chằm chằm vào màn hình không chớp mắt. Sau khi người đàn ông tiến vào phòng 624, trên màn hình tạm thời lại trở nên yên tĩnh. Nhưng sự yên tĩnh này chỉ duy trì vãn vẹn được 2 phút 12 giây, cửa phòng 624 bỗng nhiên mở ra, một người đàn ông từ trong phòng vội vàng chạy ra ngoài, lập tức, Hình cục phó cũng đuổi theo. Ánh mặt trời xiên vào phòng chiếu rọi xuống thảm trải sàn ở ngưỡng cửa, Phương Mộc nhìn thấy một vài vệt sáng kia, bỗng nhiên trợn trừng mắt...

Trịnh Lâm, anh đúng là một kẻ ngu ngốc mà!

Ước chừng khoảng 10 giây sau, trên hình đột nhiên xuất hiện ba người mang khẩu trang, bọn họ nhanh chóng tiến vào phòng 624 đóng cửa lại, 1 phút 20 giây sau, hai người đi trước ôm một vật dài và hẹp từ trong phòng đi ra, người phía sau xách theo một cái túi nhựa màu đen căng phồng, ba người đảo bước không ngừng, nhanh chóng biến mất khỏi màn hình máy quay.

Cục trưởng rướn thẳng người, cũng không vội nói, ông phát phát tay bảo những người khác đi ra, chỉ lưu lại riêng một mình Trịnh Lâm.

Phương Mộc và Tiêu Vọng quay lại trong hành lang, Tiêu Vọng vẻ mặt hưng phấn: "Công việc bây giờ rất đơn giản rồi, có chứng cứ này, lập tức có thể chứng minh lời nói của Hình cục phó là đúng." Phương Mộc cười khổ một cái, không trả lời, quay mặt ngó ra phía bên ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên, giọng nói trong phòng cao vút lên, có thể mơ hồ nghe thấy cục trưởng đang rống to: "...Trong đầu cậu đang chứa thứ gì chứ hả, cậu cảm

thấy hiện tại còn chưa đủ loạn hay sao?".

Phương Mộc quay đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Tiêu Vọng, hai người ngơ ngác nhìn nhau, đúng vào lúc này, cửa phòng họp đột nhiên bị mở ra, cục trưởng nhô đầu ra nét mặt đầy vẻ giận dữ, chỉ Phương Mộc quát: "Cậu, vào đây!".

Phương Mộc vội vàng tiến vào trong phòng họp, nghe tiếng cục trưởng đang nặng nề đóng sập cửa phòng lại phía sau lưng. Trịnh Lâm sắc mặt cũng nặng nề, tay chống nạnh, liếc mắt nhìn Phương Mộc một cái rồi vội quay đầu hướng chỗ khác.

"Tốt, tiểu Phương, cậu nói thử xem" Cục trưởng không hướng về Phương Mộc, mà đang hùng hùng hổ hổ nhìn Trịnh Lâm, "băng ghi hình này thế nào?"

Phương Mộc trong lòng sáng rõ, quả thực đã không còn cách nào giấu diếm được nữa, nhưng vẫn không kim được nhìn sang phía Trịnh Lâm. Trịnh Lâm cuối cùng cũng quay đầu lại, ánh mắt không còn gay gắt, thậm chí còn có tia cầu xin.

"Cậu không cần để ý cậu ta! Nghĩ như thế nào thì cứ nói như thế!" Cục trưởng lạnh nhạt nói.

Phương Mộc mắt khép hờ: "Băng ghi hình này là giả."

"Nhìn đi! Nhìn cho kỹ đi!" Cục trưởng hầm hầm vỗ lên bàn một cái, "tiểu Phương không phải là kỹ thuật viên chuyên nghiệp mà còn có thể nhìn ra cậu cho rằng người ở khoa vật chứng đều là lũ dân đen chắc?"

Trịnh Lâm không để ý đến cục trưởng, vẫn nhìn chăm chăm Phương Mộc như trước: "Cậu dựa vào đâu mà nói là giả hả?"

Phương Mộc ngẩng đầu, cố gắng dùng giọng điệu bình thản nói: "Thời gian vụ án xảy ra là khoảng bốn giờ chiều, mặt trời phải ở hướng Tây Nam, mà phòng 624 lại ở hướng chính Nam, cho nên, ánh mặt trời không thể từ cửa sổ phòng chiếu vào trong hành lang được, băng ghi hình của anh, hẳn là được quay vào khoảng 1 giờ chiều."

Trịnh Lâm giật mình vài giây, cả người bỗng nhiên rung động, cuối cùng dựa vào cái bàn miễn cưỡng đứng vững.

"12: 30 trưa" Trịnh Lâm không hiểu sao lại bật cười, "thật không dễ canh đúng thời gian."

Nói xong, ánh mắt anh ta liền giãn ra, nhìn chăm chăm viên gạch ở dưới chân, không nhúc nhích.

Không khí im lìm từ ba người lan tràn ra, dần dần dày đặc, cuối cùng nặng nề chèn ép mọi người đến nghẹt thở.

Hồi lâu sau, cục trưởng mở miệng: "Được rồi, cậu tự tìm một cái cơ nào đó đuổi thẳng nhóc đó đi, chuyện này dừng ở đây! không nhắc lại nữa."

Trịnh Lâm giọng nói mềm xuống: "Chỉ cần chúng ta tin tưởng băng ghi hình này là thực, không được sao?"

"Khốn kiếp!" Cục trưởng đá một phát lật chiếc ghế dựa, "Cậu điên rồi hả? đây là làm giả chứng cứ ! là vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật! cậu có thử suy nghĩ xem lão Hình vì sao mà phải vào trong đó gặm bánh ngô không hả?"

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa ầm ầm, lập tức, Tiêu Vọng rón rén chậm chạp thò đầu vào, nhỏ giọng nói với cục trưởng: "Nói xong rồi chứ ạ?"

"Có chuyện gì?" cục trưởng không chút khách khí hỏi: " Có chuyện thì nói nhanh lên!"

"Vừa rồi...người kia..." Tiêu Vọng vẻ mặt lúng túng, "tốt nhất là anh nên xuống lầu xem đi."

Cục trưởng thấp giọng chửi đồng một câu, đi nhanh ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Phương Mộc và Trịnh Lâm, không khí lại càng thêm nặng nề.

Phương Mộc đứng lặng một hồi lâu, thấp giọng hỏi: "Vì sao anh lại làm như vậy?"

Trịnh Lâm nặng nề thở ra một hơi: "Tôi với Hình cục phó vào sinh ra tử mười mấy năm trời, ông ta xảy ra chuyện, tôi không thể không quản được."

"Nhưng anh làm tất cả những chuyện này chẳng có tác dụng gì cả!" Phương Mộc nhìn không được, thấp giọng gào lên, "làm không tốt còn liên lụy chính bản thân mình nữa!"

"Tôi không sợ!" Trịnh Lâm mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn trừng trừng Phương Mộc, "chỉ cần Hình cục phó không sao, tôi có thể làm bất cứ điều gì!"

"Cục trưởng nói không sai," Phương Mộc cắn răng, "mẹ kiếp! anh quả thật là điên mà!" nói xong xoay người muốn rời đi.

Trịnh Lâm phản ứng tức khắc nắm lấy cánh tay cậu, Phương Mộc ra sức giật ra, thế nhưng không thoát được.

"Cậu hãy trả lời tôi, Hình cục phó rốt cục đã nói gì với cậu?" Trong ánh mắt Trịnh Lâm chứa đầy vẻ điên cuồng như người đã ất đi lí trí, "chúng tôi có thể giúp cậu!"

"Tôi sẽ không nói cho anh biết," Phương Mộc ngừng giãy dụa, thấp giọng nói, "bởi vì tôi không tin tưởng anh."

"Cái gì? cậu dám..." Trịnh Lâm mặt nhăn nhó, "thời gian chúng ta quen biết nhau không phải là ngắn...chúng ta cũng đã từng cộng tác với nhau rất ăm ỹ..."

"Sự việc phát sinh đến nước này..." Phương Mộc dùng sức kéo tay Trịnh Lâm ra, gần từng chữ nói, "tôi đã không còn tin tưởng ai nữa rồi!"

Nói xong, Phương Mộc xoay người đi tới cửa, vừa mới mở cửa ra, bỗng ngực bị đẩy một cái, lao đảo mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Có hai người nhảy vào phòng, đóng cửa lại.

Phương Mộc nhận ra bọn họ, là a Triển cùng tiểu Hải.

"Hãy trả lời câu hỏi của Trịnh đội trưởng đi," A Triển lạnh nhạt nói, "nếu không thì đừng mong đi."

Phương Mộc nhìn anh ta, lại quay đầu nhìn Trịnh Lâm cười cười: "Tôi không muốn trả lời thì làm sao?"

"Vậy thì đừng có trách tôi không khách khí." Tiểu Hải rút từ phía sau ra một vật gì đó, "phách" một tiếng vung lên, là một cây cảnh côn ASP. (Trong phim "Sát Phá Lan", Chung Tử Đơn dùng cây này đấu với Ngô Kinh, gậy ASP chuyên dùng cho cảnh sát đặc biệt là cảnh sát chống bạo động, bình thường gậy dài 20cm khi bật dài ra thì gậy dài đến 50cm)

"Vậy thì làm thử liền xem."

Ngay sau đó Một giọng nói đột nhiên vang lên tại ngưỡng cửa, một dáng người cao lớn nhanh chóng nhảy vào trong phòng, đứng cạnh Phương Mộc. Là Tiểu Vọng.

"Cậu mới tới, không liên quan tới chuyện này." Trịnh Lâm lạnh nhạt nói, "đừng có mà tự tìm phiền toái."

"Chuyện liên quan tới cậu ta đều liên quan tới tôi" Tiểu Vọng mặt không biểu cảm, "anh ra tay thử xem."

Trịnh Lâm sắc mặt trở nên xanh mét, anh ta nhích từng bước một đến trước mặt Tiểu Vọng, gần như đụng tới chóp mũi của anh ta: "Tôi nói lại với cậu một lần nữa, chuyện này không liên quan tới cậu, đừng có tự tìm phiền toái."

"Khà khà." Tiểu Vọng không chút kiêng nể nhìn lại Trịnh Lâm, "Các anh đánh nhau trong cục tôi không có ý kiến gì, có điều, tốt nhất anh nên giải quyết phiền toái của chính mình trước đi."

"Hả?" Về hung ác trên mặt Trịnh Lâm lập tức biến thành kinh ngạc, "cậu nói vậy là có ý gì?"

"Cục trưởng bảo tôi kêu anh đi xuống", trong ánh mắt Tiểu Vọng tràn đầy vẻ châm biếm, "Cảnh Húc đang ở trong phòng hỏi cung làm ầm ĩ lên kia."

Khi tiến vào phòng hỏi cung, Phương Mộc liền sững sờ.

Cảnh Húc cời trần, lộ ra cơ thể đầy vết thương, trên cái bàn trước mặt anh ta có đặt một phong thư đang mở, bên trong là một xấp tiền dày cộp.

Cảnh tượng trước mắt này hiển nhiên đã vượt quá dự liệu của Trịnh Lâm, sau nửa phút đồng hồ, anh ta mới khôi phục lại tinh thần:

"Cậu định làm gì?" Trịnh Lâm giọng nói hòa toàn lạnh lẽo, "định thoát ỹ à?"

"Anh ta tố cáo cậu dùng bạo lực ép cung," cục trưởng vẫn đứng ở một bên im lặng này giờ liền mở miệng, "Còn nữa..."

"Còn vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật."

Phương Mộc nghe có tiếng động bèn quay lại, một người đàn ông cao lớn đi giày da bóng lộn đang đi đến, phía sau ông ta là một người có vóc dáng nhỏ bé.

"Kim Vĩnh Dụ, giám đốc khách sạn Thành Loan," Tiểu Vọng tiến đến nói nhỏ vào tai Phương Mộc.

"Anh là ai?" Cục trưởng nhìn ông ta từ trên xuống dưới, lạnh nhạt hỏi.

Kim Vĩnh Dụ đưa danh thiếp tự giới thiệu, rồi lại chỉ chỉ người có vóc dáng nhỏ bé bên cạnh: "Đây là luật sư của tôi."

"Anh đến đây có chuyện gì?" Cục trưởng nhìn lướt qua tấm danh thiếp mà Kim Vĩnh Dụ đưa tới.

"Cảnh Húc là nhân viên của khách sạn chúng tôi, tôi thay anh ta tố cáo cảnh sát các anh dùng bạo lực ép cung, mua chuộc nhân chứng, giả tạo chứng cứ vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật, cũng muốn đề nghị truy cứu hành vi vi phạm pháp luật của cảnh sát..."

"Người này với ông có quan hệ gì?" Trịnh Lâm cắt ngang lời nói của ông ta, "Ông dựa vào cái gì mà ra mặt thay cho anh ta?"

"Khà khà, chuyện đó thì phải hỏi anh." Kim Vĩnh Dụ chậm rãi mở miệng, "Anh giả tạo chứng cứ, tiếp theo chắc chắn là muốn làm lệch hướng điều tra,

việc đó sẽ ảnh hưởng tới thanh danh khách sạn của tôi và làm ảnh hưởng xấu tới công việc kinh doanh thường ngày, tôi đương nhiên không thể ngồi nhìn mà không quản được."

Trịnh Lâm mặt lúc đỏ lúc trắng, đôi bàn tay cũng nắm chặt lại, anh ta quay đầu nhìn Cảnh Húc, anh ta không thèm ngó Trịnh Lâm một cái, nét mặt vờ hề khi người khác gặp họa.

"Tôi khinh bỉ anh." Trịnh Lâm nhẹ giọng hỏi: "Anh đã sớm bày kế này đối phó với tôi đúng không?"

Cảnh Húc nhìn chằm chằm mặt bàn, chậm rãi nói: "Anh không cần uy hiếp tôi, tôi là một công dân luôn tuân thủ pháp luật mà."

"Được rồi!" cục trưởng nạt thấy Trịnh Lâm lại muốn phát hỏa, vội vàng dàn xếp, ông ta quay về phía Kim Vĩnh Dụ thấp giọng hỏi, "anh muốn như thế nào?"

"Tôi vừa rồi đã nói rất rõ ràng rồi." Kim Vĩnh Dụ thần sắc vẫn như cũ giống như đã nắm chắc thắng lợi ở trong tay, "nếu như ông xử lý bất công, tôi sẽ phản ánh việc này lên Viện kiểm sát và tòa án."

Cục trưởng yên lặng nhìn chằm chằm ông ta vài giây, bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Trịnh Lâm, A Triển, tiểu Hải, lập tức giao súng cùng thẻ cảnh sát của các cậu ra đây, từ ngày hôm nay các cậu tạm thời bị đình chỉ công tác."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhà Tắm Bách Hâm

Tại phim trường đang quay một bộ phim truyền hình dài tập.

"Cất! Cảnh này cho qua!" Một vị đạo diễn đáng đáp như giám quan đang ngồi trước máy quay liền đứng dậy, nét mặt có vẻ không hài lòng.

"Chuẩn bị cảnh tiếp theo." Đạo diễn quay về phía Bùi Lam: "Bùi Lam à, nét mặt tươi lên một chút, có được không?"

"Vâng" Bùi Lam uể oải đáp. Nhân viên hóa trang vội vàng đi đến tô lại son môi cho cô, ánh mắt của Bùi Lam lại bị một chiếc xe Benz màu đen đang từ từ chạy tới bên ngoài phim trường thu hút, trên mặt cô cũng hiện lên vài tia sáng.

Từ trên xe bước xuống một nam một nữ, trên tay người phụ nữ cầm một chiếc bình giữ nhiệt lớn. Người đàn ông kia là Lương Trạch Hạo, anh ta vừa nhẹ nhàng chào hỏi người quen và nhân viên tổ quay phim, vừa nói bảo mẫu đem bình giữ nhiệt để vào trong xe hóa trang cho Bùi Lam. Đi đến trước mặt Bùi Lam, Lương Trạch Hạo cười hi hi hỏi: "Cục cưng à, hôm nay mọi việc tốt cả chứ em?"

Không đợi Bùi Lam trả lời, một nữ diễn viên bên cạnh liền xen vào một câu: "Lương ca, lại đem canh tới à? Anh đối với chị Bùi thật tốt nha."

"Tất nhiên rồi!" Lương Trạch Hạo nhìn cô ta từ đầu xuống chân: "Từ Yên dạo này càng ngày càng xinh đẹp hơn nha."

Nữ diễn viên kia cười khanh khách, liếc Lương Trạch Hạo một cái, tiện miệng buông một câu: "Không cản trở hai người nói chuyện nữa nha" lắc lắc mông chậm chậm rời đi. Cho đến lúc Bùi Lam ho khan một tiếng, Lương Trạch Hạo mới lưu luyến thu hồi ánh mắt lại.

Thấy sắc mặt Bùi Lam rất khó coi, Lương Trạch Hạo lại thấp giọng nói mấy lời xin lỗi. Dĩ nhiên một hồi, vẫn không thấy Bùi Lam vui lên chút nào, Lương Trạch Hạo cũng không kiên nhẫn nữa, nói một câu: "Em nhớ ăn canh nha" rồi lập tức chui vào trong xe hóa trang. Bùi Lam không cần đoán cũng biết Lương Trạch Hạo đi làm cái gì, nghĩ đến hân lại bắt đầu liếc mắt đưa tình với những nữ diễn viên luôn nóng lòng muốn dựa vào cây cao, trong lòng càng thấy chán ghét.

Cảm giác ngột ngạt khó thở Bùi Lam đứng dậy, muốn đi ra ngoài dạo một vòng, vừa mới đi được mấy bước, liền nghe thấy chung quanh có tiếng reo hò cùng tiếng máy chụp ảnh vang tách tách. Là những fan hâm mộ đợi ở bên ngoài phim trường. Bùi Lam nhẹ nhàng bước tới, giờ phút này, có lẽ chỉ có những fan hâm mộ cuồng nhiệt này mới có thể an ủi tâm trạng của cô. Bùi Lam nhận lấy một cuốn sổ, ký tên mình lên đó. Bỗng nhiên, cô nghĩ đến mình đã từng ký tên lên một cuốn sổ sơ sài vô cùng, cô còn nhớ ánh mắt sắc sảo nhưng cũng thật ấm áp của người cảnh sát kia. Trong nháy mắt đó, trong lòng cảm giác dễ chịu hơn.

*****

Dù chưa tới giờ tan học, trước cửa trường tiểu học số 6 đã chật ních phụ huynh học sinh với đủ loại xe cộ. Người đi đường qua lại cũng không cảm thấy khó chịu, ai cũng mỉm cười thân thiện. Chuyện trẻ em liên tiếp mất tích đã lan truyền tới thành phố C, mọi người đều không muốn tai họa sẽ giáng xuống

đầu bảo bối của gia đình mình.

Trong một tiệm ăn nhanh bên đường, Phương Mộc nhìn chằm chằm cổng trường tiểu học số 6, miệng hóp từng hóp sữa đậu nành đã lạnh ngắt. Cô bé thu ngân có vẻ bức bối, một lát nữa trường tiểu học tan, sẽ có nhiều phụ huynh mang con tới quán này ăn chút gì đó, cái tên ám quẻ này chiếm chỗ ngồi ở đây, muốn cản trở chuyện làm ăn của người ta hay là sao đây. Lúc cô đang do dự nghĩ xem nên làm thế nào đuổi hắn đi, thì người khách kia bỗng nhiên đứng dậy, chạy thẳng ra ngoài cửa. Phương Mộc đứng giữa những phụ huynh đang chen tới chen lui, nhắm trúng một người đàn ông mặc chiếc áo gió màu xám, lập tức túm chặt cánh tay của y.

Người đàn ông đó quay đầu lại, nét mặt bị va đầu phải vách tường, vội nhỏ giọng cầu xin: "Đừng ở đây, đừng ở đây, con trai tôi sắp tan học rồi."

Cô bé phục vụ bàn vừa mới dọn đi ly sữa đậu nành của tên khách hàng đáng ghét kia, liền nhìn thấy hắn đang túm một người đàn ông mặt mày nhăn nhó, khổ sở đi vào.

Phương Mộc ấn lão ta ngồi xuống ghế hỏi: "Vì sao không chịu nghe điện thoại của tôi?"

"Tôi không nghe thấy mà." Lão quý mắt lão liên: "Hôm nào tôi cũng bận túi bụi nha...."

"Chuyện tôi nhờ anh nghe ngóng, có tin tức gì chưa?"

"Chưa có." Hắn đột nhiên trả lời câu hỏi này bằng ngữ điệu rõ ràng, đồng dục, nói xong định đứng lên luôn: "Thực xin lỗi nha, tôi phải đi đón con trai tôi."

Phương Mộc chẳng cần giải thích, lại ấn hắn trở lại chiếc ghế. Lão quý có vẻ đang rất vội, liền tục hướng Phương Mộc van nài: "Cậu thả tôi đi mà, vợ cũ của tôi "la sát" lắm, cậu cũng biết mà, mỗi tháng tôi chỉ được gặp con tôi một lần mà thôi..."

"Được thôi." Phương Mộc chậm rãi ngồi tại chỗ đốt một điếu thuốc: "Vậy thì hãy nói thật đi."

Lão quý nhỏ giọng chửi đổng một câu, xem đồng hồ trên tay: "Cho tôi ly nước trước đi, tôi muốn uống trà sữa trân châu."

"Được." Phương Mộc đứng dậy, chỉ một ngón tay vào mũi lão quý: "Anh mà dám chạy thì..."

"Ày da, tôi không dám đâu." Lão quý khổ sở phát phát tay: "Nhanh nhanh một chút đi."

Khi Phương Mộc thấy cô bé mức cái gọi là "Trân châu" bỏ vào ly nhựa, trong lòng không khỏi khẽ rung động, cô gái đục một lỗ trên nắp ly, Phương Mộc lấy một cái ống hút lớn nhất, đem về lại chỗ ngồi.

Lão quý uống như đã chết khát ba ngày, không sợ phồng miệng, hút liên mấy hơi dài: "Cậu biết không, cái món này uống rất là ngon."

"Nói đi, anh đã tìm hiểu được những gì?"

"Cái tên họ Đinh kia kia chẳng thấy chút tăm tích nào, chắc là bỏ trốn rồi." Lão quý hạ giọng: "Về phần chuyện của Hình cục phó, cấp trên đều biết ông ta rơi vào bẫy đã được cài sẵn, nghe nói có liên quan đến vụ án mà Hình cục phó đang điều tra."

"Vụ án gì?"

"Cụ thể thì không biết, nghe nói liên quan tới việc trẻ con mất tích."

Phương Mộc ngẫm nghĩ một chút lại hỏi: "Chủ mưu đằng sau là ai?"

"Tôi không biết chính xác lắm, chỉ biết là người bản địa." Lão quý nhìn chung quanh một chút, thấp giọng nói: "Cảnh sát Phương à, cậu là người tử tế, tôi có lòng tốt nhắc nhở cậu một câu..."

"Câu gì?"

"Đám người đó không dễ chọc vào đâu, Hình cục phó là một nhân vật như thế mà họ còn có thể đánh gục, huống hồ là cậu." Lão quý tỏ vẻ thành tâm tận tình khuyên bảo: "Tôi thấy cậu đừng nên nhúng tay vào vùng nước đục này."

"Vậy sao?" Phương Mộc nhướn lông mày: "Nói như vậy, chứng tỏ anh cũng biết một chút nội tình ha."

"Không có, không có." Lão quý cuống quýt dời ánh mắt: "Tôi không biết gì hết."

"Hãy nói thật với tôi đi" Phương Mộc neho mắt lại, chậm rãi nói: "Anh không lừa được tôi đâu."

Lão quý cười gượng mấy tiếng, nét mặt lại càng hồi hộp. Để che đây đi nét mặt, hắn bung ly trà sữa lên hút một hơi thật dài, bỗng nhiên, hắn phùng miệng, hai mắt trợn lên, lấy tay ra sức vuốt vuốt lên cổ họng.

Phương Mộc nhìn lướt qua "trân châu" đã đầy trong ống hút, vẫn không cử động nhìn chằm chằm lão quý đang giãy dụa trước mặt. Lão quý bị sặc trà sữa mặt đã chuyển thành màu tím, con mắt cơ hồ như muốn lòi ra khỏi hốc mắt. Hắn đứng dậy, bắt chặt tất cả thò ngón tay vào miệng mồm mồm, cầm với ngực dính toàn nước miếng, nhưng cái hạt "Trân châu" kia như muốn lấy mạng của hắn, vẫn kẹt ở trong khí quản như trước. Cô bé thu ngân muốn

chạy tới giúp, lại bị Phương Mộc dùng tay ra hiệu ngăn lại nên đành đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích. Lão quý phần nộ trùng mắt nhìn Phương Mộc, muốn chạy ra đi tìm người giúp. Vừa mới đứng lên, Phương Mộc liền nhắc chân nhảy lên bàn, đập một đập trúng ngay ngực lão quý. Lão quý không thể động đậy, lại nói không ra lời, liên tục chấp tay cầu xin Phương Mộc. Phương Mộc lấy từ trong túi áo ra sổ ghi chép với một cây bút, ném tới trước mặt hắn, lão quý rất nhanh chụp lấy cây bút, sau đó viết vội mấy chữ lên sổ ghi chép, rồi ngẩng đầu hướng Phương Mộc điên cuồng khoa tay múa chân chỉ chỉ vào cổ họng của mình.

Phương Mộc bỏ chân ra, lách ra phía sau lão quý, đôi tay vờn quanh eo hắn, sau đó tay trái nắm thành nắm đấm, ngón cái chĩa ra ấn vào vùng ngực cùng bụng của lão quý, rồi tay phải nắm lấy nắm tay trái, nhanh chóng ép từ bụng lão hướng lên phía trên, sau vài lần như vậy, lão quý rốt cục ra sức ho khan, một hạt "trần châu" bị hắn phun lên trên mặt bàn, nảy tung tung vài cái sau đó lăn vào góc tường. Chờ cho đến khi tiếng ho khan của hắn hơi giảm đi một chút, Phương Mộc vỗ vỗ bờ vai của hắn, chỉ hai chữ "Bách Hâm" trong cuốn sổ tay trên bàn hỏi: "Cái này có nghĩa là gì?"

"Không có nghĩa gì hết." Lão quý nhắm mắt lại, dựa vào phía sau: "Chỉ là viết bừa thôi."

Phương Mộc không lên tiếng, mà là vẫn nhìn chăm chăm vào mặt lão quý. "Cậu nhìn tôi như thế cũng không ích gì." Lão quý quay người qua một bên: "Tôi còn chưa muốn chết sớm đâu."

Lúc này, một đám học sinh tiểu học đã chen vào tiệm ăn nhanh, trong đó có một đứa vô tình nhìn lướt qua phía bên này, lập tức kêu lên một tiếng: "Pa pa?"

Lão quý giật mình, liền mở to mắt, vẻ mặt rạng rỡ: "Dương Dương!"

Dương Dương vẻ mặt đầy hồ nghi đi tới, nhìn chăm chăm Phương Mộc không chút thiện cảm. Lão quý mặt mày hớn hở ngồi xổm người xuống, ôm chặt con trai của mình: "Con muốn ăn cái gì? ba đãi nè! nhưng mà không được uống trà sữa trần châu nhé."

Dương Dương giãy thoát khỏi vòng tay của Lão Quý đang ôm chặt nó, nhìn nhìn Phương Mộc nhíu mày: "Ông ta là cảnh sát à, pa pa lại làm chuyện bày bịp gì sao?"

"Không có nha, pa ba luôn luôn...con biết mà..." Lão quý vội đến độ nói năng lộn xộn: "Pa pa thề với con ..."

"Ba cháu không có làm chuyện xấu đâu." Phương Mộc mở miệng, cậu ngồi xổm người xuống vỗ vỗ đầu Dương Dương: "Ông ấy đang giúp cảnh sát thực thi một nhiệm vụ rất bí mật đó."

"Nhiệm vụ gì?" Dương Dương vẫn bán tín bán nghi.

"Chú không thể nói cho cháu biết được, bởi vì đây là nhiệm vụ bí mật mà."

"Vâng, thật ra ba của cháu rất khá đó." Cậu bé còn ra vẻ độ lượng: "Vậy cháu có cần làm ra vẻ không quen biết hai người không?"

"Không cần vậy đâu." Phương Mộc mỉm cười: "Cháu đi mua cái gì ăn đi, chú mời."

Dương Dương cực kỳ sung sướng liền chạy đi. Lão quý thở nhẹ ra, xấu hổ chớp mắt nói một câu "Cảm ơn." Phương Mộc không trả lời, thò tay vào trong ví tiền lấy ra 5 tờ 100 tệ đưa cho hắn: "Phí săn tin." Lão quý không khách khí, thần nhiên bỏ vào trong túi, xoay người định đi, Phương Mộc lại gọi hắn lại: "Đợi một chút."

Lão quý lại làm vẻ mặt khổ sở: "Tôi thực sự là không biết gì mà, Phương..."

"Cầm lấy."

Trước vẻ sững sờ ngỡ ngàng của Lão quý, Phương Mộc chìa ra trước mặt hắn 200 tệ.

"Trời đang lạnh, hãy mua cho con trai anh đôi giày đi." Phương Mộc nhìn Dương Dương đang ngồi một chỗ gần đó lắc đầu: "Anh nhìn xem."

Lão quý do dự một chút, rồi vẫn nhận lấy, nét mặt lại càng phức tạp, tựa hồ cực kỳ khó xử.

"Đi Đi" Phương Mộc dúi ánh mắt, phát phát tay: "Con trai anh đang chờ anh kìa."

Lão quý đứng sững vài giây, sau đó chép chép miệng, giống như hạ quyết tâm rất lớn thấp giọng nói: "Cảnh sát Phương?"

"Sao?"

"Mấy ngày trước, có người nhìn thấy tên họ Đinh đến nhà tắm Bách Hâm, sau đó thì không thấy hắn xuất hiện nữa."

Phương Mộc đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm lão quý vài giây, lặng lẽ thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

"Cảm ơn."

Nhà tắm Bách Hâm nằm ở ngoại thành, vùng tiếp giáp giữa thành thị với nông thôn, lần đầu tiên tới đây Phương Mộc cũng thấy kinh hãi.

Cái gọi là nhà tắm Bách Hâm, chỉ là một tòa nhà hai tầng, bởi vì đã lâu không bảo dưỡng, đã trở nên loang lổ cũ nát. Phương Mộc quanh quẩn một vòng nhà tắm Bách Hâm, phát hiện tất cả các cửa sổ đều bị che kín mít bằng rèm che dày, ở ngoài không thể biết bên trong đang làm gì.

Trên cửa chính có dán một tờ giấy trắng đã ố vàng, viết vắn vẹn mấy chữ: "Ngừng kinh doanh sửa sang lại"

Phương Mộc ngẫm nghĩ một chút rồi xoay người đi qua phía đường cái đối diện, nơi đó có một cửa hàng sửa xe. Sau khi tán gẫu với ông lão sửa xe mấy câu Phương Mộc quay qua hỏi ông ta về tình trạng của nhà tắm Bách Hâm. Ông lão nói, ông ta đã sửa xe ở chỗ này đã lâu lắm rồi, từ trước khi nhà tắm Bách Hâm bắt đầu xây dựng. Ông nhớ có một chuyện rất kỳ quái đó là, sau khi trang trí bên ngoài thật trắng lẹ, nhân viên thi công liền rút đi, từ đó về sau không có người nào tới nơi này nữa. Vì thế cũng có thể nói, cái nhà tắm này trước giờ chưa khai trương kinh doanh.

Phương Mộc thầm tính toán trong lòng, liền trở về cục công an điều tra thêm hồ sơ tài liệu, kết quả không ngoài dự đoán. Xem xét danh sách các doanh nghiệp nộp thuế theo chương mục của doanh nghiệp bình thường, thì nhà tắm Bách Hâm chỉ là một cái vỏ rỗng tuếch, sự tồn tại của nó chắc chắn là trái pháp luật, cũng rất có khả năng nó được xây dựng với mục đích rửa tiền, còn nữa...

Phương Mộc không muốn nghĩ tiếp, bởi vì Đinh Thụ Thành rất có khả năng đang ở trong nhà tắm Bách Hâm.

*****

Kim Vinh Dụ đẩy cửa căn phòng đã thuê bao ra, cảnh tượng dâm dật trước mặt khiến ông ta hơi nhú mào, lại cảm giác buồn cười. Bốn người phụ nữ không một mảnh vải che thân đang ngồi bên cạnh Cảnh Húc, mà trong căn phòng này chỉ có duy nhất một người ăn mặc nghiêm chỉnh đó chính là ông ta. Thấy có người tiến vào, Cảnh Húc vẫn nửa mê nửa tỉnh do tác dụng của rượu và ma túy.

Kim Vinh Dụ phát phát tay, mấy cô gái biết điều mặc qua loa lại quần áo, lần lượt rời khỏi căn phòng bao.

Kim Vinh Dụ đang ngồi bên cạnh Cảnh Húc, trên mặt ông ta không có một chút biểu cảm gì, châm một điếu thuốc hỏi: "Có sáng khoái không?"

Cảnh Húc vẫn ngơ ngác như cũ, một lúc thật lâu mới hơi hơi gật gật đầu.

"Vậy thì cứ chơi cho đã đi." Kim Vinh Dụ lấy ra một phong bì dày cộp, ném lên trên bàn rượu: "Ông chủ cấp cho cậu đó." Cảnh Húc con mắt chậm rãi chuyển về phía phong thư kia, dừng lại ở đó, vài giây sau, lại quay đầu đi, cơ hồ khó có thể nhận thấy cái gật đầu của anh ta. Kim Vinh Dụ cười cười, dụ tất đầu mẩu thuốc lá, đứng dậy nói: "Vui về đi nha, ông chủ thường phạt rất là phân minh." Nói xong, ông ta liền mở cửa căn phòng bao đi ra ngoài.

Lúc này, Cảnh Húc đột nhiên mở miệng: "Tôi muốn đàn bà." Anh ta nói rành mạch, gần từng chữ: "Đôi bốn cô khác đi." Kim Vinh Dụ sừng sốt rồi lập tức trả lời ngắn gọn: "Được".

Sau đó, ông ta đóng cửa phòng lại, xoay người nói với người phục vụ ở phía đối diện: "Đ dẫn đến cho cậu ta bốn cô nữa đi, không phải bốn cô vừa rồi."

"Dạ?" Người phục vụ mặt lộ vẻ khó xử: "Kim ca, mấy cô kia nói anh Cảnh chơi bạo quá... làm mấy cô ấy đều chảy máu..."

Kim Vinh Dụ không nói, nhếch môi nhìn người phục vụ. Người phục vụ bối rối, mắt khép hờ nói: "Đề em đi bố trí." Nói xong liền bước chầm chậm đi thẳng.

Kim Vinh Dụ hừ một tiếng, vừa định đi, điện thoại di động trong túi áo bỗng rung lên. Ông ta nhấn phím nhận cuộc gọi, mới nghe mấy câu, mặt liền biến sắc. Sau khi cuộc gọi kết thúc, ông ta liền bấm một số điện thoại khác.

"Ông chủ. " Điện thoại mới vừa kết nối, ông ta lập tức vội vàng nói: "‘Lồng sắt’ bên kia có biến!"

*****

Đã quá hai giờ đêm, con đường vốn đã vắng vẻ lại càng im ắng.

Phương Mộc chậm rãi bước tới trước một cánh cửa sổ, thò tay vào trong balô lấy ra một dụng cụ phá cửa. Cậu dùng dao cắt thủy tinh khoét một lỗ trên cửa sổ có đường kính khoảng nửa mét, sau đó cẩn thận rón rén gỡ miếng thủy tinh xuống. Mới vén cái rèm vừa dày vừa nặng kia qua hai bên, tay Phương Mộc liền khựng lại. Không ngoài dự liệu, phía trong cửa sổ còn có hàng rào bảo vệ.

Phương Mộc cắt dụng cụ phá cửa đi, đứng dậy chui vào bên trong tòa nhà. Bên trong có một cái giàn giáo, phía nam của giàn giáo là một cánh cửa sắt, đoán chừng phía sau là nhà bếp. Phương Mộc bật đèn pin chiếu sáng, chỉ thấy một then sắt to bản chắn ngang giữa cửa sắt, một cái khóa sắt lớn khóa trên đó. Phương Mộc lấy từ trong balô ra một cây gậy sắt, cắm vào ống khóa, dùng lực bẻ hai cái, khóa sắt liền rơi ra. Phương Mộc liền ngồi tại chỗ, xác định chắc chắn bốn phía không có người, mới nhẹ nhàng kéo cánh cửa sắt ra, bước vào.

Vào trong phòng, Phương Mộc lập tức phát hiện mình đang đi vào một gian phòng trát xi măng khoảng 10 mét vuông, không có cửa sổ, bốn phía ném rải rác một vài túi thực phẩm đóng gói, vỏ trứng gà và chai bia.

Đối diện gian phòng là một cánh cửa gỗ. Phương Mộc đi lại, thử xoay kéo một chút, cánh cửa kéo kẹt mở ra. Một con gió lạnh đập vào mặt Phương Mộc, dưới chân là một đoạn cầu thang có bốn bậc, phía dưới lại là một đại sảnh khoảng hai trăm mét vuông, ở giữa có thể nhìn thấy hai cái hồ to hình vuông, nơi này hẳn là bể tắm. Phương Mộc vừa đi, vừa lưu ý xi măng và thanh gỗ dưới chân. Bên trong phòng có vẻ như là mới được trang trí xong, thậm chí chưa hề dọn dẹp một chút nào cả. Đi đến bên cạnh hồ to, Phương Mộc tiện tay chiếu đèn vào bên trong hồ xem xét một chút. Dưới đáy bể tắm chất một đồng hồ lớn hình như là nệm cỏ với chăn màn gì đó, cậu giật mình, nhấc chân nhảy xuống.

Chân vừa chạm đất, Phương Mộc liền giẫm phải một cái gì đó mềm mềm, cẩn thận nhìn kỹ lại, là một cuộn chăn màn dơ bẩn không còn phân biệt được màu sắc nữa. Phương Mộc ngồi xổm người xuống cẩn thận lật xem, lại lòi ra mấy cọng cỏ trong nệm cỏ, dùng ngón tay vờn vờ, hơi ẩm ướt, nhưng vẫn chưa mục nát.

Phương Mộc đứng dậy nhú mào, nơi này hiển nhiên đã từng có người ở, hơn nữa có thể khẳng định đó không phải là những công nhân xây dựng tòa nhà này. Nếu không tại sao trong hoàn cảnh ẩm ướt như vậy, đã mấy năm rồi, nệm cỏ này còn chưa bị mục nát chút nào.

Phương Mộc tiện tay nhặt một thanh gỗ ở mép hồ, lật qua lật lại một chút những sợi bông đã rách nát kia. Mấy phút đồng hồ sau, Phương Mộc kêu kêu một mảnh vải rách mướp, trên mảnh vải có thể nhìn thấy vẫn còn một chút màu hồng lò mờ. Đây hẳn là một chiếc áo sơ mi, từ kích thước có thể đoán biết, chủ nhân của nó thân hình tựa hồ nhỏ nhỏ, xinh xinh.

Phương Mộc ném cây gỗ, cắn chặt răng, nếu như cậu đoán không sai, thì nơi này đã từng là nơi nhốt những bé gái bị lừa đem bán.

Phía bắc của bể tắm là một đoạn cầu thang chưa bị bịt kín, Phương Mộc nhảy lên khỏi hồ lớn, men theo cầu thang lên tầng hai. Tình trạng tầng hai với tầng một không khác biệt gì lắm, ở giữa là một khoảng trống lớn, có vẻ như là phòng để khách nghỉ ngơi. Bốn phía còn lại là các phòng nhỏ bố trí thành một vòng, có vẻ như là sử dụng làm phòng cho thuê. Phương Mộc xem xét từng cái một, mỗi gian phòng về cơ bản đều giống nhau. Đi vào hành lang sườn phía đông, cảnh tượng trước mắt lại không hề giống.

Trái ngược với các chỗ khác, nơi này lộn xộn hơn nhiều, bàn ghế vỡ nát, chai bìa chỏng chơ khắp nơi. Quét ánh đèn pin qua tường, bỗng nhiên phát hiện ra một điểm mờ ảo phía xa, Phương Mộc chiếu thẳng đèn pin vào chỗ đó, có thể đoán đó là vết tích do dao, gây sát gì đó gây ra, mà trong số đó có một lỗ hình tròn, hiển nhiên là vết đạn. Ở trên một mặt tường khác, Phương Mộc phát hiện một vết chất lỏng màu nâu khô lại, nhìn qua vẫn còn cảm giác sền sệt, từ tình trạng này mà suy đoán, hẳn là bị một vật gì đó đâm làm trọng thương, máu phun tung tóe ra mà tạo thành.

Phương Mộc chiếu đèn một vòng khắp bốn phía, lại phát hiện ra không ít vết máu. Tay cậu hơi run run, hiển nhiên, nơi này từng diễn ra một trận sát phạt. Mà phun ra nhiều máu như thế, bất luận là một đầu một hay là loạn đả, chắc chắn là có thương vong. Về phần người bị thương là ai, Phương Mộc không muốn nghĩ tới. Cậu ép mình phải bước ra, tiếp tục xem xét căn phòng tiếp theo.

Vừa mới chiếu đèn pin vào phòng, mắt Phương Mộc liền tối sầm lại, một bóng người xuất hiện sừng sững trước mặt, hai tay đang nâng lên, một họng súng đen ngòm chia thẳng vào cậu.

Trúng mai phục rồi!

Phương Mộc lập tức tắt đèn pin, xoay người tránh khỏi ngưỡng cửa, lưng ép chặt vào vách tường, đồng thời ra sức lục lọi ba lô. Lúc cậu lấy được cây gậy sắt cạy cửa nằm ở trong tay, mới cảm giác lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh.

Đồng thời cậu cũng phát hiện, đối phương không nổ súng, thậm chí cũng không di chuyển.

Mắt kính theo mồ hôi trượt từ trên sống mũi xuống, Phương Mộc lấy tay giữ mắt kính lại, ra sức kìm nén hô hấp của mình đang dồn dập bình tĩnh trở lại, đồng thời cố gắng lắng nghe động tĩnh của đối phương. Nhưng đối phương tựa hồ rất kiên nhẫn, trước sau vẫn yên lặng đứng ở trong phòng. Phương Mộc dần dần cảm thấy kỳ quặc, nếu như đối phương mai phục, sao lại chỉ có một người?, sao lại trì hoãn lâu như vậy, đồng phạm sớm đã phải tới đây rồi chứ. Hơn nữa vừa rồi rõ ràng đối phương có cơ hội nổ súng, vì sao lại không ra tay?

Phương Mộc hạ quyết tâm, ngồi xổm người xuống, lặng lẽ di chuyển tới ngưỡng cửa, xoay người, đột nhiên bật sáng đèn pin nghiêng hướng lên trên chiếu tới.

Mặt đối phương bị ánh sáng bao phủ, Phương Mộc vốn định nhân cơ hội này cầm cây gậy sắt cạy cửa đập tới, đánh cho y không kịp trở tay, song sau khi cậu nhìn rõ khuôn mặt người kia, lại quên mất tất cả ý định, chỉ thết lên một tiếng kinh hãi.

Đó là khuôn mặt của một người đã chết, đôi mắt anh ta vẫn mở hờ nhưng đã vô hồn không còn chút ánh sáng, Phương Mộc nhận ra người đó chính là Đinh Thụ Thành.

Phương Mộc chết lặng tại chỗ, sau khi cố sức phục hồi lại tinh thần, vội vàng cất kỹ gậy sắt, bước nhanh đến bên cạnh thi thể Đinh Thụ Thành, dùng đèn pin chiếu từ trên xuống dưới.

Đinh Thụ Thành chắc là đã chết từ rất lâu rồi, trên thi thể cậu ta, vẫn có thể thấy được hoàn cảnh trước lúc chết rất bi thảm.

Đinh Thụ Thành tóc với máu khô bê bết thành một khối, trên mặt cậu ta có một vết thương do vật sắc bén chém qua, sâu đến tận xương. Bởi vì thi thể đã bắt đầu phân hủy, trong cơ thể đầy chướng khí khiến cho quần áo trên người Đinh Thụ Thành căng ra chật ních, vì vậy nên vừa nhìn qua Phương Mộc đã thấy ba cái lỗ nhỏ do súng bắn xuyên qua. Trong mấy vết thương này thì bất kỳ một vết nào cũng đủ làm cho một thanh niên cường tráng hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, mà Đinh Thụ Thành trước sau vẫn không hề động đậy đứng im, dựa người vào trên một cái kệ bằng sắt, hai tay nắm chặt một khẩu súng, cảnh giác nhắm về phía trước.

Người này, trong khoảnh khắc mất đi sinh mệnh cậu ta vẫn đang kiên trì chiến đấu.

Phương Mộc thờ dài, gờ tay định lấy khẩu súng trong tay cậu ta, kéo hai lần, nó vẫn không nhúc nhích, trong lòng không khỏi càng cảm thấy ngậm ngùi, lại cố sức kéo. Thi thể Đinh Thụ Thành bỗng lay động, dưới chân lập tức truyền tới tiếng loạt soạt.

Phương Mộc dùng đèn pin chiếu thử, bên dưới chân Đình Thụ Thành rải rác một đồng lớn vỏ gói mì ăn liền rỗng không, còn có một vài gói gia vị bị xé, bị liếm sạch sẽ không còn chút gì. Phương Mộc trong lòng nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ... Phương Mộc dự cảm có điều gì đó thật khác thường. Bất chợt đồng chân bông rách ở góc tường bỗng nhiên động đậy!

Phương Mộc vội vàng chiếu đèn pin sang, đồng chân bông kia ngừng nhúc nhích, nhưng rồi rất nhanh lại bắt đầu ngo ngoáy, vài giây sau, lộ ra một khuôn mặt.

Phương Mộc kinh hoàng tới cùng, quên cả lấy giấy sát ra để tự vệ. Mà người kia tựa hồ cũng không có ý đối địch với Phương Mộc, thậm chí còn không thèm để ý đến cậu, từ trong đồng chân bông tự đứng lên, tập tễnh đi đến dưới chân thi thể Đình Thụ Thành, ngồi xồm người xuống trước đồng vỏ gói mì tìm kiếm kiểm tra.

Là một đứa bé gái, Phương Mộc nhìn thân hình nó cao không quá một mét rưỡi mái tóc dài dơ dáy bẩn thỉu, càng cảm thấy kinh ngạc.

Con bé moi móc từ trong đồng rác rưởi kia một chai nước khoáng, nước bên trong còn có non nửa, vẫn đục. Sau khi uống nước, con bé tiếp tục chăm chú tìm kiếm ở trong đồng rác, cuối cùng nhặt lên một cái vỏ gói mì ăn liền, dùng đầu lưỡi liếm một chút vụn bên trong.

Phương Mộc ngồi xồm người xuống, ngắm nghĩ rồi thấp giọng hỏi: "Em là ai vậy?"

Con bé không hề có phản ứng với câu hỏi của Phương Mộc, trước sau đều chăm chăm nhai đồ ăn trong miệng. Phương Mộc hỏi liên mấy lần, con bé đều không đáp lại.

Phương Mộc hơi nhú mồm, vươn tay ra, định kéo con bé lại. Đầu ngón tay vừa mới đụng tới cánh tay con bé, con bé liền giống như bị bóng nhảy dựng lên, vừa lẩn vừa bò trốn ở phía sau thi thể Đình Thụ Thành, ra sức túm chặt góc áo cậu ta, ngơ ngác hoảng sợ nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc vội vàng rút tay về, thấp giọng nói: "Đừng sợ, đừng sợ, anh sẽ không làm hại em đâu, Em tên là gì vậy?"

Con bé không nói gì, dùng toàn bộ sức lực vốn có chui vào núp ở phía sau thi thể Đình Thụ Thành, dường như nó coi đó là thần hộ mệnh của mình.

Bỗng nhiên, Phương Mộc cảm giác mình đã nhìn thấu được chân tướng của sự thật.

Đình Thụ Thành đứng ở một đại sảnh, mặt đầy cảnh giác nhìn mấy người đang bao vây mình. Bên cạnh cái hồ to, con bé bị một người đàn ông khác lôi tới.

Đình Thụ Thành không tìm chỗ ẩn núp, nhìn con bé, tay chậm rãi thò xuống eo. Lúc này, người đàn ông trước mặt đã ra tay, Đình Thụ Thành một đạp lăm lăm ngã lún xuống đất, đồng thời hướng về phía con bé chạy tới. Người đàn ông đang giữ con bé vội vàng buông nó ra, thò tay móc súng. Đình Thụ Thành nổ súng, người đàn ông ngã bật ngửa ra sau. Thoáng chốc, trong đại sảnh đạn bay tứ tung. Đình Thụ Thành một tay giữ chặt con bé mới phát hiện cửa vào đã bị chặn lại, chỉ có thể chạy lên lầu.

Trong hành lang ngoằn ngoèo lên lầu hai, Đình Thụ Thành vừa đánh vừa lui, trong mưa đạn, vách tường bên cạnh thỉnh thoảng tóe ra những tia lửa, Đình Thụ Thành vừa bảo vệ con bé vừa nổ súng. Đột nhiên, từ trong một căn phòng nhảy ra mấy người, Đình Thụ Thành giơ súng lên, lại phát hiện đã bắn hết đạn. Một con dao sáng lấp lánh chém tới, đón nhận nhát dao trí mạng này chính là khuôn mặt của cậu, Đình Thụ Thành đau đớn đến cùng cực gào lên, tiện tay nhặt một thanh sắt vụn loạn xạ tới, cuối cùng cũng lao ra được khỏi vòng vây. Đình Thụ Thành kéo con bé trốn vào trong một căn phòng cho thuê, lại kéo mấy cái kệ sắt qua ngăn ở ngưỡng cửa. Cậu giấu con bé ở sau lưng, thay một băng đạn khác, rồi lên đạn. Có người thò đầu vào cửa phòng cho thuê, Đình Thụ Thành không chút do dự bóp cò, trượt rồi, viên đạn bắn trúng vách tường đối diện, phát ra tiếng vang nặng nề ầm ỉ. Sau khi tiếng súng này vang lên, trên chiến trường bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Có điện thoại di động của ai đó vang lên, lại có người nhỏ giọng ra sức giải thích cái gì đó. Lập tức, Đình Thụ Thành nghe thấy tiếng lời kéo thi thể, tiếng di chuyển vật nặng, cùng với tiếng cửa sắt nặng trĩu dưới lầu đóng sầm lại. Cái gì cậu cũng đều nghe thấy, nhưng dần dần bắt đầu suy nghĩ. Cậu cảm thấy lạnh, máu từ vết thương từ từ thấm ra, rồi từng chút từng chút sự sống dần dần mất đi. Cậu chỉ biết tựa vào khung sắt mới có thể đứng vững nổi, chỉ biết giữ chặt súng, biết bản thân mình cùng con bé phía sau đã tạm thời không sao. Cậu chỉ biết nhất định phải nói một cái gì đó, mới có thể làm cho bản thân và con bé có lòng tin để mà chống đỡ.

"Anh là cảnh sát, không sao đâu, đừng sợ hãi."

Cậu lại nhắc đi nhắc lại câu nói này, nhưng thứ mà con bé nghe thấy, chỉ là một vài lời nói đứt đoạn không rõ ràng.

Khi giọng nói này càng lúc càng thấp, cuối cùng dần dần biến mất, con bé mới phát hiện người đang che chở cho nó đã lạnh cóng, cứng ngắt. Nó đứng dậy, tìm lối ra khỏi tòa nhà im lìm không một tiếng động, có điều, mỗi cánh cửa mà nó đụng đến đều đã bị khóa chặt.

Đói khát khiến cho nó quên mất sợ hãi, quên mất khóc lóc, ngược lại càng ra sức tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể ăn được. Sau đó, nó trở lại căn phòng cho thuê kia, trốn tránh trong một đồng chân bông, nhìn con người trước mắt vẫn đứng đó như cũ. Mặc kệ anh ta vẫn trước sau không nhúc nhích, mặc kệ anh đã bắt đầu bốc mùi, nhưng có anh ta ở đây, nó sẽ lập tức cảm thấy an toàn.

Cho đến khi một ánh sáng đèn pin chiếu lên khuôn mặt nó.

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Đình Thụ Thành đã trương lên, vỡ nát, không chịu nổi, cổ nén xúc động đang cuộn trào mãnh liệt, dùng một giọng điệu hết sức bình tĩnh nói với con bé: "Đi thôi, anh đưa em ra ngoài, anh là cảnh sát."

Con bé tựa hồ đã mất đi khả năng hiểu được tiếng nói, nhưng vẫn còn một số từ ngữ khiến cho nó có cảm giác quen thuộc. Ánh mắt của nó dần dần linh hoạt lên, khuôn mặt dơ bẩn cũng từ từ lộ ra phía sau đuôi Đình Thụ Thành.

Nhưng mà biểu cảm trên khuôn mặt Phương Mộc lập tức cứng đờ! Cậu thấy trong đôi mắt sáng ngời của con bé hai quầng lửa bay tới!

Phương Mộc vội vàng xoay người lại, vừa vặn nhìn thấy một cái chai bốc cháy bay đập vào vách tường nơi ngưỡng cửa, ầm một tiếng, vỡ vụn, ngọn lửa lớn bùng cháy lên trong phòng. Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, liền nhảy mấy bước tới ngưỡng cửa, vừa mới chạy ra tới hành lang, liền thấy đón tiếp cậu là một cái chai bốc cháy lao tới.

Phương Mộc nhìn theo hướng cái chai bay tới, thấy một bóng người như ẩn như hiện. Phương Mộc lớn tiếng quát hỏi: "Ai?" đối phương không trả lời, mà lại xoay người chạy xuống lầu. Đồng thời, tiếng thủy tinh vỡ không ngừng vang lên ở tầng một, mỗi một tiếng nổ vang lên lập tức kèm theo một đám lửa bùng cháy.

Phương Mộc hơi hoảng hốt, vội chạy trở lại gian phòng lúc nãy, nắm tay con bé, con bé lại giãy dụa thoát ra, liều mạng núp ở phía sau thi thể Đinh Thụ Thành. Phương Mộc nhìn khuôn mặt Đinh Thụ Thành dày đặc vết thương, cắn chặt răng, xoay người vác thi thể cậu ta lên vai.

Người anh em, tôi mang cậu về.

Trong hành lang lửa đã cháy hùng hực, vừa mới đi được vài bước, Phương Mộc liền cảm thấy hơi nóng ập tới. Cho dù hai bên hành lang trong phòng thuê có thể có người mai phục, Phương Mộc cũng bất chấp.

Vừa mới đặt chân lên cầu thang, Phương Mộc liền thấy loang loáng mấy bóng người tại cửa sắt ra vào. Trước tình thế cấp bách, Phương Mộc hét lên một tiếng: "Đừng chạy", sau khi đối phương nghe thấy, đồng loạt chạy ra cửa sắt, lập tức cửa sắt bị đóng chặt.

Phương Mộc vừa vác thi thể Đinh Thụ Thành trên vai vừa kéo con bé chạy đến trước cửa, giờ tay đẩy mạnh vài cái, cửa sắt không nhúc nhích chút nào. Phương Mộc biết đối phương định hãm chết mình trong tòa nhà này, trong lòng hoảng loạn.

Cậu chụp lên cánh tay Đinh thụ thành, cố gắng gỡ cây súng ra, nỗ lực mấy lần, cây súng kia trước sau vẫn dính cứng ngắc trên tay cậu ta không gỡ ra được. Phương Mộc đành phải nâng cánh tay cậu ta lên, cố gắng ngắm trúng vị trí khóa cửa đang treo lơ lửng, bắn liên hai phát. "Đoàng Đoàng" hai tiếng giòn giã vang lên, đầu đạn bị dội ngược trở lại, thiếu chút nữa trúng Phương Mộc, xem ra cửa này không thể phá. Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện điện thoại không một vạch sóng, ngay cả việc gọi ra ngoài cũng không được.

Phương Mộc hồi hộp nhìn quanh bốn phía trong làn khói dày đặc, sau khi phân biệt rõ phương hướng, cậu khiêng thi thể Đinh Thụ Thành lên, con bé trước sau vẫn ra sức túm lấy góc áo Đinh thụ Thành, lao đảo hướng phía sau nhà bếp chạy tới.

Nơi đó là chỗ duy nhất có khả năng tìm được lối ra, Phương Mộc vừa thở hồng hộc chạy tới, vừa thầm cầu nguyện cho cánh cửa sắt mà mình cạy phá không bị đám người kia phát hiện.

Trong tòa nhà khói bụi càng ngày càng dày đặc, Phương Mộc dần dần cảm thấy hô hấp khó khăn, thi thể Đinh Thụ Thành giống như nặng cả tấn. Cuối cùng khi cậu chạm được tới cái tay nắm cửa nóng bỏng kia, cơ hồ muốn cất tiếng reo.

Phương Mộc dùng sức kéo cánh cửa kia ra, bỏ nhào vào phía trước cửa sắt, lúi lắt một cái, lại cảm cảm giác cả người lạnh toát, nó cũng đã bị khóa chết rồi. Phương Mộc rút cục chống đỡ không nổi, ngồi phịch xuống mặt đất.

Xong rồi!

Khói đặc không ngừng từ ngoài cửa tràn vào trong nhà bếp, Phương Mộc nhìn thi thể Đinh Thụ Thành trên mặt đất, ánh mắt càng lúc càng mờ hồ, Trong lòng lại cảm thấy bình an.

Đành dừng ở đây vậy, tôi đã làm hết khả năng có thể rồi, đúng không?.

Hình cục phó, hãy cố lên. Tôi xin lỗi, Hình Na. Xin lỗi nhé, Đinh Thụ Thành...

Bỗng nhiên, trong làn khói dày đặc Phương Mộc trông thấy hai điểm sáng, ý thức mơ màng dần dần thức tỉnh. Là ánh mắt của cô bé kia, nó vẫn không nhúc nhích nhìn Phương Mộc, trong ánh mắt có sự tin tưởng, chờ đợi cùng khích lệ.

Ở nơi đó trong đêm tối, em cũng nhìn Đinh Thụ Thành như vậy sao.

Phương Mộc dồn sức vào đôi chân, từng chút từng chút một, rốt cục đứng lên được. Cậu ta đã chết, ta thì không đâu!

Hì vọng cuối cùng chính là ở cánh cửa sổ đó, Phương Mộc miễn cưỡng sắp xếp lại suy nghĩ, nếu như phá vỡ một cánh cửa sổ, thì không khí trong lành bên ngoài lập tức có thể tràn vào, có lẽ có thể chống đỡ đến lúc nhân viên cứu hộ đến. Nhưng mà, trong tòa nhà khói đặc cuộn cuộn thế này, từ nhà bếp phía sau đi đến phía trước cửa sổ, là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn.

Phương Mộc dùng hết sức bình sinh mới đem được thi thể Đinh Thụ Thành đặt lên trên bờ vai, con bé vẫn túm lấy góc áo của Đinh Thụ Thành như trước, ngoan ngoãn theo sát phía sau Phương Mộc. Phương Mộc tập tễnh đi ra khỏi cửa, ai ngờ vừa mới đi được vài bước lại bị hụt chân, cả người và thi thể ngã nhào xuống.

Cú ngã này của Phương Mộc không nhẹ, nhất thời, sức lực của cậu đã hoàn toàn cạn kiệt thậm chí không còn chút sức lực nào để đứng lên nữa. Chừng nửa phút đồng hồ sau, cậu mới từ từ ngồi dậy, lại phát hiện bản thân đã mất đi phương hướng, chung quanh đều là khói mù dày đặc cùng ánh lửa phừng

phòng, thiếu đường khí nghiêm trọng khiến cho ý thức của cậu càng lúc càng mơ hồ, chỉ có thể mò mẫm bốn phía cầu may.

Có điều ở dưới là mặt đất vô cùng cứng rắn, chỗ mà hai tay có thể mò tới đều trống không. Phương Mộc lần đầu tiên trong đời cảm thấy sợ hãi như thế, đây mới thực sự gọi là bất lực, đây mới thực sự là không có đường thoát. Đột nhiên, một loạt tiếng kéo kẹt do kim loại bị uốn cong cùng tiếng vỡ vụn của thủy tinh ở phía trước vang lên, Phương Mộc theo tiếng vang nhìn lại, lại thấy khói đặc đầy phòng đang cuộn cuộn thổi tới một hướng khác.

Phương Mộc lập tức cảm thấy khoan khoái hơn nhiều, đến khi nhìn thấy rõ ràng tình hình nơi đó, trong lòng lại khẽ run lên.

Một cái cửa sổ đã bị mở ra!

Không kịp nghĩ nhiều, cậu ôm thi thể Đinh Thụ Thành lên, vừa lăn vừa bò chạy về phía đó. Cái hàng rào bảo vệ lắp đặt trong cánh cửa sổ đó đã bị làm cho méo mó, trên hàng rào bảo vệ có một cái móc sắt, bên trên còn buột một sợi dây thừng đã bị đứt. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa vận nhìn thấy một chiếc đèn hậu xe lóe lên quẹo vào góc đường. Phương Mộc không còn lòng dạ nào để suy nghĩ, cậu nhìn thấy hàng rào bảo vệ đã bị biến dạng, nó đã bị kéo rách ra một khe hẹp, hẳn là một người có thể lách qua, cậu duỗi tay hướng con bé, ra hiệu cho nó mau mau chui ra. Con bé không nói gì, ra sức lắc đầu, túm chặt góc áo Đinh Thụ Thành. Phương Mộc bất chấp tất cả, lập tức kéo tay con bé ra, ôm nó lên đẩy nó qua khe hở trên hàng rào bảo vệ ra ngoài. Con bé vừa rơi xuống đất liền vội muốn nhảy lên, muốn bò trở lại. Phương Mộc mất kiên nhẫn, lấy tay ra hiệu cho nó im miệng rồi đẩy nó xuống. Có lẽ là biểu cảm dữ tợn trên mặt Phương Mộc đã làm con bé sợ, liền ngoan ngoãn nghe theo.

Phương Mộc duỗi tay ôm lấy thi thể Đinh Thụ Thành, nhưng cậu đã sức cùng lực kiệt, thử vài lần, đều không làm sao đem thi thể lên được trên cửa sổ. Phương Mộc ngẫm nghĩ, rồi nhảy lên trên cửa sổ trước, sau khi chui qua cái hàng rào bảo vệ, duỗi tay lôi thi thể Đinh Thụ Thành lên, cố gắng kéo nó từ trong hàng rào bảo vệ ra. Cái khe hở kia đối với Phương Mộc mà nói, muốn chui qua đã cực kỳ khó khăn rồi, đối với cái xác chết đã trương lên của Đinh Thụ Thành lại càng không thể. Phương Mộc tốn hao toàn bộ sức lực, cũng chỉ lôi được một nửa cơ thể Đinh Thụ Thành ra bên ngoài cửa sổ mà thôi.

Mắt thấy lửa đã cháy tới góc tường, quần Đinh Thụ Thành cũng đã bắt đầu bốc khói, Phương Mộc vạn phần nôn nóng, lại không có cách nào làm cậu ta chuyển động mấy may. Đột nhiên, bên tai Phương Mộc truyền tới một tiếng "vèo", ngay sau đó, viên gạch trên đỉnh đầu bị bắn tan nát.

Bị phát hiện!

Mấy ánh đèn pin luân phiên chiếu tới, rất nhanh liền vây chặt Phương Mộc lại. Lập tức, hàng loạt đạn liên tục bắn vào bức tường bên cạnh "chéo chéo". Phương Mộc vội vàng, điên cuồng ra sức lôi cánh tay Đinh Thụ Thành, thi thể ở trên hàng rào bảo vệ càng kéo càng vướng chặt. Lúc Phương Mộc định tiếp tục dùng sức, thì dưới chân bị trượt một cái, từ trên cửa sổ ngã ngửa ra phía sau. Trong tình thế cấp bách, tay Phương Mộc giơ ra phía trước, lại vô tình túm chặt khẩu súng trong tay Đinh Thụ Thành...

Khẩu súng mà Đinh Thụ Thành kiên quyết nắm chặt trong tay, như có kỳ tích Phương Mộc lại lấy nó ra được.

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, nâng tay hướng về phía ánh đèn pin đang chiếu tới bắn liên tiếp hai phát. Hỏa lực đối phương lập tức yếu bớt, Phương Mộc thừa cơ quay trở lại phía trước cửa sổ, cố gắng lôi thi thể Đinh Thụ Thành ra. Đúng lúc này tiếng súng của đối phương lại vang lên lần nữa. Phương Mộc ấn đầu cô bé xuống, gần như nằm sát trên mặt đất, cảm giác đạn đang bay vèo vèo qua đỉnh đầu.

Không có biện pháp, chỉ có thể buông tha thôi, nếu không chính mình cùng cô bé này đều sẽ chết ở đây mất. Phương Mộc ngẩng đầu lên nhìn thi thể của Đinh Thụ Thành, nó vẫn như cũ bị vướng trên hàng rào bảo vệ, đã bắt đầu bốc cháy.

Hãy tha thứ cho ta, người anh em.

Phương Mộc cắn chặt răng, đột nhiên đứng thẳng dậy, bắn liên hai phát, sau đó lôi cô bé lên xoay người bỏ chạy. Vừa mới chạy ra được hơn mười mét, hỏa lực của đối phương dày đặc liền khiến cho cậu không thể không nằm xuống lần nữa. Phương Mộc kiểm tra đạn trong súng, chỉ còn lại một viên. Đối phương tựa hồ cũng biết được đạn trong súng Phương Mộc không còn nhiều, từ từ bủa vây, thỉnh thoảng bắn ra mấy phát cầm chừng.

Phương Mộc kéo con bé lại, thấp giọng nói: "Chút nữa lúc anh nổ súng, em lập tức chạy ra ngoài, chạy càng nhanh càng tốt, nơi nào có ánh đèn thì chạy tới đó, bất luận xảy ra chuyện gì, đều không được dừng lại, hiểu không?"

Con bé không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ ngơ ngẩn nhìn Phương Mộc.

Không có thời gian đắn đo lần thứ hai, Phương Mộc vỗ vỗ đầu con bé, sau đó, cậu hít một hơi thật sâu, lúc đang định đứng dậy nổ súng, bỗng một tràng dài tiếng còi xe cảnh sát ở một nơi không xa đột nhiên vang lên sắc lạnh.

Tiếng còi kia trong thời khắc này rơi vào lỗ tai Phương Mộc giống như là một mũi thuốc trợ tim.

Đồng đội đã tới cứu viện!

Tiếng còi cảnh sát hiển nhiên cũng khiến cho đối phương kinh hãi, bọn chúng ngừng bao vây, nhanh chóng chạy tứ tán. Phương Mộc thừa cơ lôi con bé lên hướng nơi có tiếng còi cảnh sát mà chạy tới, vừa chạy vừa nổ súng báo hiệu. Nhưng mà, sau khi tiếng súng vang lên, cũng không thấy cảnh sát chạy tới trợ giúp. Phương Mộc đang nghi ngờ, lại nhìn thấy chiếc xe Jeep của mình đỗ ở phía trước, đèn báo hiệu lóe lên, mà tiếng còi cảnh sát chính là phát ra ở đây.

Vậy là căn bản, không hề có quân cứu viện.

Phuong Mộc bước chân chậm lại, sau khi xác nhận chung quanh không gì khác thường, mới mở cửa xe đẩy con bé lên.

Đồng thời, cậu cũng chú ý đến phía sau chiếc xe của mình còn buộc một nửa đoạn dây thừng. Phuong Mộc sững sốt cầm đoạn dây thừng kia lên, lại lấy điện thoại di động ra, trên màn hình vạch sóng đã đầy. Ngón tay của cậu dừng lại trên phím số "1" ngập ngừng vài giây, cuối cùng khép điện thoại di động lại.

Cậu không thể báo cảnh sát, cũng không thể quay lại lấy thi thể của Đinh Thụ Thành, cậu thậm chí không thể đem mọi chuyện xảy ra nói cho bất kỳ người nào biết. Hiển nhiên, hiện tại không chỉ có một người biết hành động đêm nay của cậu. Tình tiết vụ án vốn đã hết sức phức tạp, bây giờ lại càng nan giải hơn.

Phuong Mộc nhảy vào trong buồng lái, khởi động xe, lập tức nhấn ga, cậu nhìn thấy ở xa xa tòa nhà đang bốc cháy hừng hực, tựa hồ còn có thể nhìn thấy một cơ thể kia đang bốc cháy. Trong đáy lòng đột nhiên cảm thấy nhói đau khiến cậu ra sức cắn chặt môi, vài giây sau, cậu dẫn lòng mình tự nhủ phải cứng rắn lên.

Chiếc xe dần nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thi Đấu

Sáng sớm tại phòng họp cục công an thành phố.

Sắc mặt cục trưởng rất tệ. Vụ án của Hình Chí Sâm đã khiến cho toàn bộ cục công an từ trên xuống dưới đều hứng chịu quá nhiều lời chỉ trích, việc Trịnh Lâm giả mạo chứng cứ lại khiến cho tình hình càng rối loạn hơn. Trước áp lực nặng nề từ trên, cục trưởng cũng có vẻ nóng nảy không yên, thành viên của một tổ điều tra vừa mới lắp ba lắp bắp báo cáo mấy câu, liền bị ông phát phát tay kêu dừng lại.

Nhất thời, không khí trong phòng họp vô cùng ngột ngạt. Cục trưởng nhận thấy thái độ của mình có phần hơi quá, gượng cười: "Mọi người hãy cố gắng lên một chút, công việc sẽ được giải quyết nhanh hơn, cũng sẽ hạn chế được những điều đáng tiếc xảy ra." Ông dừng một chút, thấp giọng nói thêm một câu: "Chúng ta đánh 'tận nhân lực tri thiên mệnh vậy'." Nói xong, ông vừa định tuyên bố kết thúc cuộc họp thì bí thư tới nói nhỏ mấy câu. Cục trưởng gật gật đầu, lại nói tiếp: "Chiều hôm nay sẽ cấp đồng bộ súng lục K92, mọi người trong cục đều đi thử súng nhé."

Tin cuối cùng này đã khiến cho mọi người hơi hưng phấn hơn một chút. Cục trưởng vừa định đứng dậy, lại phát hiện trong phòng họp có mấy cái ghế trống không. Ông hơi nhíu mày, xoay người hỏi thư ký: "Có người vắng à?"

Biên Bình vội vàng nói: "Phuong Mộc không tới, sáng nay cậu ấy có xin phép tôi."

"Ai cho phép cậu ta nghỉ hả?" Cục trưởng rút cục cũng kiếm được một lý do để phát hỏa: "Gọi cậu ta về đây cho tôi, bây giờ còn có chuyện gì quan trọng hơn vụ án này nữa sao?"

[/COLOR]

*****

[COLOR=#0000FF]Phuong Mộc ngồi trong hành lang bệnh viện, nhanh nhẹn mở xem tờ báo tin nhanh buổi sáng. Trong trang tin tức xã hội có nhắc tới việc nhà tắm Bách Hâm bị "cháy", chỉ vắn vắn hơn một trăm chữ, toàn bộ bài viết đều không có chữ nào đề cập tới một "thi thể bất minh". Việc này Phuong Mộc đã dự tính trước, cậu không chỉ một lần đã được tiếp xúc với thể lực đáng sợ của đối phương. Bên kia hành lang bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân dồn dập, Phuong Mộc hướng phía có tiếng động nhìn lại, thấy Dương Mẫn đang vội vàng đi về phía mình. Phuong Mộc vừa định đứng lên, lại bị Dương Mẫn ấn ngồi lại xuống ghế dài: "Cô bé kia là ai vậy?" Dương Mẫn thái độ rất gay gắt: "Cậu mang nó từ đâu tới đây?"

"Sao vậy chị?" Phuong Mộc nheo ánh mắt lại: "Kết quả kiểm tra sức khỏe thế nào?"

"Thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, phần mềm bị bầm tím nhiều chỗ, nhưng...đây cũng chưa tính là nghiêm trọng." Dương Mẫn mở mấy tờ giấy trong tay ra: "Cậu hãy xem cái này đi!" Phuong Mộc chỉ xem lướt qua, cơ thịt trên mặt liền nổi lên, mấy tờ giấy kia bị cậu vo lại thành một cục.

"Màng trinh bị rách, khoang chậu viêm cấp tính, bên ngoài cơ quan sinh dục cũng bị viêm nhiễm...rất cục là đã xảy ra chuyện gì?" Dương Mẫn ánh mắt sáng rực: "Nó nhiều nhất cũng chưa đến 14 tuổi!"

"Chị đừng hỏi." Phuong Mộc thấp giọng nói: "Cũng đừng cho người khác biết."

Dương Mẫn nhìn Phương Mộc, lồng ngực ra sức nhấp nhô, hai mắt cũng dần dần tràn đầy nước mắt. Phương Mộc biết, bà nhìn tình cảnh của cô bé lại nghĩ đến Hình Na.

"Không cần báo cảnh sát sao?"

"Không cần." Phương Mộc lắc đầu: "Giúp tôi cấp cho cô bé này một ít thuốc."

Dương Mẫn gật gù: "Thương tổn trên thân thể là thứ yếu, hiện tại con bé chắc chắn đã bị tổn thương nghiêm trọng về tâm lý."

"Tôi biết." Phương Mộc thở dài: "Cám ơn chị."

Dương Mẫn lau nước mắt, đứng dậy đi đến quầy thuốc, vừa mới đi được mấy bước, lại xoay người lại.

"Phương Mộc à."

Phương Mộc ngẩng đầu lên, thấy Dương Mẫn đã lệ vương đầy mặt: "Bất luận là ai làm hại cô bé này." Dương Mẫn thanh âm nghẹn ngào đã trở nên khàn khàn: "Tuyệt đối, tuyệt đối không được tha cho bọn chúng!"

Khi Phương Mộc về tới cục công an đã là hai giờ chiều, Biên Bình vừa định hỏi cậu đi đâu, liền bị dáng vẻ nhếch nhác của Phương Mộc làm cho kinh ngạc đến ngây người: "Cậu không phải là đi đánh nhau với người ta chứ?"

"Không có gì, không có gì." Phương Mộc không muốn nói nhiều, xoay người đi đến phòng làm việc của cục trưởng.

Cục trưởng đã phát tiết cơn giận rồi, nên cũng không định tiếp tục phê bình Phương Mộc, hỏi qua loa mấy câu sau đó liền kêu Phương Mộc đi ra. Sau khi ra khỏi cửa, Phương Mộc liền đến phòng hồ sơ kiểm tra những người mất tích.

Từ hôm qua tới bây giờ, cô bé kia vẫn trơ tráo sau không nói một lời, thứ duy nhất có thể thu hút nó chỉ là thức ăn. Mỗi lần mang thức ăn tới bên cạnh nó, nó sẽ lập tức tỉnh lại từ trong cơn mơ màng giống như kỳ tích, sau khi ngấu ngậm ngấu nghiến, lại bỏ lên giường chìm vào giấc ngủ. Từ chuyện này ra, nó chẳng hề nói với Phương Mộc câu nào, thậm chí cũng chưa từng trao đổi ánh mắt với cậu. Phương Mộc không thể nào xác định được thân phận của nó, chỉ có thể hi vọng vào hồ sơ đăng ký người mất tích mà thôi. Nhưng tìm hết hồ sơ báo cáo tin tức người mất tích toàn tỉnh trong vòng 3 tháng gần đây, cũng không phát hiện tin tức nào có khả năng làm sáng tỏ thân phận cô bé kia.

Phương Mộc trong lòng nặng trĩu tâm sự đi ra khỏi phòng hồ sơ, vừa mới bước vào hành lang liền gặp Tiêu Vọng ở đó.

"Cậu bị làm sao vậy, người anh em?" Anh ta cũng bị bộ dạng của Phương Mộc làm cho giật nảy mình: "Sao mà lại giống như vừa mới bước ra từ chiến trường thế."

Phương Mộc mỉm cười, không trả lời.

Tiêu Vọng cũng không hỏi nhiều nữa, liền nắm bờ vai Phương Mộc: "Đi thôi, đến kho súng." Anh ta mặt mày hớn hờ nói: "Cục công an thành phố cấp mới một số súng lục K92, K92 đó nha."

Trong kho súng đã tụ tập mười mấy đồng sự đang vô cùng hào hứng. Lão Tần thủ kho là một người rất mê súng ống, đang hướng mọi người thao thao bất tuyệt giảng giải các tham số kỹ thuật của kiểu súng lục 92.

"...Đường ngắm tiêu chuẩn 152 mm; vận tốc nòng 350m/s; băng đạn có thể chứa 15 viên..."

Tiêu Vọng chen vào, liền thò tay cầm lấy khẩu súng ở trên bàn, lão Tần vội vàng ấn tay anh ta lại, cười mắng: "Nhìn thẳng quý nhà cậu kia làm gì mà sốt ruột dữ vậy, đây cũng đâu phải là giành vợ, chưa đến lượt tổ các cậu đâu."

Phương Mộc cười cười, quay đầu hỏi người đồng sự đang so sánh hai cây súng: "Cảm giác như thế nào?"

"Cũng tạm được." Anh ta cầm hai cây súng nâng lên ngang mắt: "K92 không tệ, có điều chắc do thói quen, nên vẫn là cảm thấy K54 thuận tay hơn một chút."

"Khà khà, đúng vậy." Phương Mộc thuận tay đón khẩu K54 trong tay anh ta, nhẹ nhàng vuốt vuốt nòng súng đã bị mòn đến nổi lộ cả ra màu gốc: "Ông bạn già này đáng tin hơn."

"Đó là do cậu không hiểu đó thôi." Tiêu Vọng đang loay hoay với khẩu súng mới chen miệng nói: "K92 ưu thế vượt trội đó. Thiết kế hợp lý, mang tính khoa học kỹ thuật cao." Anh ta giơ súng lên ngắm, bóp cò, sau khi nghe thấy tiếng búa mồi đập vang lên một tiếng thanh thúy, vừa lòng chép chép miệng: "Có anh bạn này trong tay, sức chiến đấu của chúng ta sẽ mạnh hơn nhiều."

Mấy người đồng sự cũng phụ họa theo, Phương Mộc lại cười lắc đầu: "Mẫu chốt quyết định sức chiến đấu vẫn là con người, không phải vũ khí."

"Hỏa lực trong tay không phù hợp, thì cho dù là thiện xạ cũng không phát huy hết năng lực được." Tiêu Vọng liền phản bác.

"Sử dụng súng dù sao vẫn là con người." Phương Mộc hơi cao giọng: "Khả năng phát huy của vũ khí cũng quyết định bởi con người mà thôi."

"Thôi đi." Tiêu Vọng bĩu môi: "Nếu mà người bắn súng trình độ ngang nhau, vũ khí lại khác biệt, chắc chắn sức chiến đấu sẽ khác hẳn nhau."

"Chưa chắc."

"Cậu không tin?" Tiêu Vọng ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Phương Mộc: "Nếu vậy hai ta thử so tài xem?"

Phương Mộc cười khò một tiếng, vừa định từ chối, các đồng sự chung quanh liền ồn ào nói: "So thử đi, so thử đi!" "Đúng vậy, thực tế vẫn là tiêu chuẩn để chứng minh rõ nhất mà..."

Lại thêm Lão Tần cũng hào hứng lôi băng đạn ra cầm tay. Thế là, mấy phút đồng hồ sau, một đám người ồn ào đã vây quanh Phương Mộc và Tiêu Vọng tại khu vực tập bắn.

Phương Mộc nhìn khẩu súng K54 đặt trước mặt với một băng đạn đầy ắp, cười khò đành đâm lao thì phải theo lao vậy.

"Cậu thực muốn thi đấu sao?"

"Thế nào, cậu sợ rồi à?" Tiêu Vọng cầm băng đạn đầy đạn lắp vào khẩu K92, cạch một tiếng lên đạn.

Câu nói này đã khiêu khích tính hiếu thắng của Phương Mộc, cậu đẩy đẩy mắt kính, cầm lấy khẩu súng lục, nín thở ngưng thần ngắm mục tiêu. Vài giây sau, tiếng súng thanh thúy ở khu vực tập bắn lần lượt theo thứ tự vang lên.

Phát thứ nhất, Phương Mộc 9 điểm, Tiêu Vọng 9 điểm.

Phát thứ hai, Phương Mộc 10 điểm, Tiêu Vọng 9 điểm.

Phát thứ ba, Phương Mộc 9 điểm, Tiêu Vọng 10 điểm.

Phát thứ tư, Phương Mộc 10 điểm, Tiêu Vọng 8 điểm.

Sau khi bắn xong 8 phát, nhìn chung thành tích của Phương Mộc đang hơn Tiêu Vọng hai điểm. Khẩu súng lục K54 trong tay Phương Mộc đã hết đạn, cậu vừa định hạ súng xuống, các đồng nghiệp đã đem tới một băng đạn khác của khu tập bắn đặt trước mặt cậu. Phương Mộc nhìn sang Tiêu Vọng đang đứng bên cạnh vẫn giữ súng ngắm mục tiêu như cũ, trong lòng nghĩ khẩu súng lục K92 của Tiêu Vọng còn 7 viên, bắn lại một vòng nữa cũng tốt. Thế là, cậu tháo băng đạn rỗng ra, vừa định giờ tay lấy băng đạn mới, lại nghe thấy đồng sự chung quanh không hèn mà cùng hét lên một tiếng kinh hãi. Cậu vô thức ngẩng đầu lên, liền bắt gặp khẩu súng lục K92 trong tay Tiêu Vọng đang chỉ thẳng vào đầu mình.

Lão Tần phản ứng trước tiên, mặt ông ta trầm xuống, giờ tay muốn lấy khẩu súng trong tay Tiêu Vọng: "Thằng quỷ cậu muốn làm gì vậy? lúc tập bắn không được chỉ hòng súng vào người đối diện, cậu không nắm được nội quy sao?"

Tiêu Vọng vung cánh tay lên ngăn tay lão Tần lại, ánh mắt trước sau vẫn dừng lại trên mặt Phương Mộc, chừng sau 5 giây, mới gằn từng chữ nói: "Cậu đã không còn viên đạn nào, mà tôi thì còn. ...đây chính là ưu thế."

Trong lúc nhất thời, mọi người ở khu tập bắn đều lặng ngắt như tờ. Thật lâu sau, một người cảnh sát lớn tuổi dường như mới ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Tiêu Tiêu nói có lý, đây chính là ưu thế." Lập tức, tiếng phụ họa ở bốn phía vang lên. Tiêu Vọng từ từ hạ súng xuống, bỗng nhiên cười vang: "Cái cũ phải bị cái mới thay thế, đây chính là quy luật." Nói xong, anh ta làm một tư thế hải hước giờ hai tay lên đầu hàng, "Chỉ đùa một chút thôi, đừng để ý nha."

*****

Chạng vạng, Phương Mộc lái xe về nhà, trên đường, cậu không ngừng xoay kính chiếu hậu quan sát phía sau, cho đến khi chắc chắn không có người nào bám theo, mới cho xe dừng lại tại một nơi trước tiểu khu. Cậu từ cửa Nam tiểu khu tiến vào, theo con đường ngoằn ngoèo ở giữa các tòa nhà dày đặc tiến lên, cuối cùng đi ra khỏi tiểu khu từ cửa Tây. Sau khi xuyên qua hai con đường, Phương Mộc dừng trước một căn nhà kiểu cũ, nhìn hai bên xung quanh một lúc, lấy chìa khóa ra mở khóa tiến vào nhà.

Căn nhà này chỉ có một phòng ngủ một phòng khách. Một năm trước, gia đình di Phương Mộc chuyển vào miền Nam, cha mẹ Phương Mộc đã mua lại nó, định sau này sẽ cho Phương Mộc cưới vợ. Phương Mộc căn bản không quan tâm đến việc này, không ngờ, bây giờ căn nhà nhỏ này lại có ích. Trong phòng im ắng, Phương Mộc bật đèn lên, trên bàn ăn là một mớ hỗn độn. Cô bé vẫn ngủ say như cũ trong phòng ngủ, dường như không biết Phương Mộc đã về. Lúc Phương Mộc định thò tay đắp chăn cho nó, thân thể cô bé đột nhiên cuộn tròn lại. Phương Mộc rút tay về, yên lặng đứng một hồi, thấp giọng nói: "Một lát em nhớ dậy dùng cơm nha." Nói xong, liền đứng dậy đi vào nhà bếp.

Không thể nghi ngờ, cô bé bây giờ trở thành gánh nặng trầm trọng của Phương Mộc, nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác, thân phận của cô bé mờ mịt, cũng không thể tìm được người giám hộ của nó. Nếu đem việc này báo cáo lại cho cục công an, một là bản thân không thể giải thích vì sao tới hôm đó lại xuất hiện ở nhà tắm Bách Hâm, làm không tốt lại có thể ảnh hưởng đến quá trình điều tra về sau; quan trọng hơn nữa là, một khi cô bé xuất hiện, có lẽ đối phương sẽ tìm cách diệt khẩu. Giữ nó ở chỗ này, chắc chắn không phải là kế lâu dài, nhưng mà tạm thời chỉ còn cách đó.

Mùi vị thức ăn dần bay ra từ trong nhà bếp, Phương Mộc nghe thấy trong phòng khách có tiếng động, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy cô bé đang cúi đầu ngồi ở trước bàn ăn trong tay đã cầm sẵn đũa. Phương Mộc lòng mềm nhũn, khẽ cười nói: "Đừng vội, có cơm liền đây."

Cô bé vội vội vàng vàng cầm đầu ăn, nhìn bộ dạng ngấu nga ngấu nghiến của nó, Phương Mộc không nhịn được nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên gặp Mễ

Nam, không biết cô bây giờ thế nào rồi. Lúc Phương Mộc hồi phục tinh thần trở lại, thức ăn trong đĩa đã bị cô bé tiêu diệt gần nửa rồi. Phương Mộc nhìn nửa bát cơm trong tay mình, nhanh chóng gấp chút thức ăn. Lúc đang định và cơm, lại nghe thấy cô bé đang gân cổ cố gắng kiềm chế cơn ho. Phương Mộc ngẩng đầu, chỉ thấy mặt nó đỏ bừng, thức ăn đầy trong miệng gấp cơn ho kịch liệt phun bắn ra. Phương Mộc vội vàng đứng dậy vỗ vỗ lưng nó vài cái, sau một trận ho tê tâm liệt phổi, cô bé nôn khan mấy cái, cuối cùng "Oe" một tiếng thức ăn vừa mới ăn đều nôn ra hết trên bàn.

Trong phòng khách nhỏ nhất thời tràn ngập một mùi chua tanh. Phương Mộc nhét vội một ly nước vào trong tay cô bé, lại bịt mũi dọn dẹp sạch sẽ đồng thức ăn cô bé nôn ra. Luôn tay luôn chân một hồi, trong lòng không nhìn được cơn giận bốc lên, cậu quay đầu quát: "Ăn vội vàng như vậy làm gì? Có ai giành ăn với em đâu!"

Cô bé nôn ra được, gương mặt phờ phạc rã rượi, trên người nó mặc chiếc áo len cũ của Phương Mộc, nhìn qua càng thấy rõ thân thể gầy ốm. Thấy bộ dạng của nó, Phương Mộc cảm thấy có chút hối hận, lại không biết nên nói gì, chỉ có thể rầu rĩ cùng ngồi bên cạnh bàn với nó. Mấy phút đồng hồ sau, mùi chua tanh của đồng nôn dần dần tan đi, một mùi khó ngửi khác lại không biết từ chỗ nào bay vào trong mũi Phương Mộc. Cậu biết cái mùi này phát ra từ trên người cô bé. Cậu ngẫm nghĩ, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh có một cái bồn tắm lớn, Phương Mộc kiểm tra qua loa một chút, vẫn còn dùng được. Cậu tháo đầy một bồn nước nóng, sau đó kéo cô bé vào: "Đây là sữa tắm, đây là dầu gội đầu, dùng khăn lông này, quần áo sạch ở chỗ này. Em hãy tắm rửa một chút cho sạch sẽ. Còn nữa..." Cậu lấy ra thuốc bôi ngoài da do Dương Mẫn đưa cho, có chút ngại ngùng nói: "Tắm rửa xong sau đó, bôi ở chỗ ấy..."

Cậu khoa tay múa chân diễn tả một chút: "Hiểu chưa?"

Cô bé không hề phản ứng, chỉ ngơ ngác nhìn hơi nóng bốc lên trong bồn tắm. Phương Mộc khẽ thở dài, xoay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Cậu ngồi trong phòng khách, thỉnh thoảng nghiêng tai lắng nghe một chút động tĩnh trong nhà vệ sinh. Mười phút đồng hồ sau, tiếng té nước rất nhỏ dần dần vang lên, tựa hồ như đang cân thận dè dặt thăm dò. Tiếp theo, tiếng nước càng lúc càng to, có vẻ như nó đã yên tâm đùa nghịch trong bồn tắm. Phương Mộc mỉm cười, trong lòng mới cảm thấy an tâm một chút, ánh mắt lại rơi trên chỗ thuốc mà Dương Mẫn đưa cho, tâm tình đột nhiên buồn bã.

Cửa nhà vệ sinh mở ra, cô bé lau tóc đi ra, nó mặc một bộ quần áo thể thao mà Phương Mộc vừa mới mua cho, nhìn qua cũng không khác gì nữ sinh trung học. Có lẽ nhìn thấy ánh mắt Phương Mộc, khuôn mặt trắng ngần của cô bé bỗng đỏ ửng lên, ánh mắt cũng linh hoạt hơn trước rất nhiều.

Phương Mộc đẩy lọ thuốc trên bàn qua, ra hiệu bảo nó uống. Cô bé thuận theo ngồi xuống, để thuốc bôi ngoài da trong tay qua một bên. Phương Mộc đề ý tuyết thuốc thoa đã bị mở ra, xep đi một chút, nhẹ nhàng lặng lẽ thờ ra.

Uống thuốc xong, cô bé máy móc lau tóc, chẳng hề để ý ánh mắt Phương Mộc. Phương Mộc nghĩ nghĩ, thấp giọng hỏi: "Em tên là gì?"

Động tác của cô bé không ngừng, cũng không trả lời câu hỏi của Phương Mộc.

"Em từ đâu tới đây?"

Vẫn như cũ không trả lời.

"Ai dẫn em tới nhà tắm Bách Hâm?"

Thân thể cô bé đột nhiên run lên một chút, hô hấp cũng đột nhiên nặng nề hơn, ánh mắt lại một lần nữa trở nên mơ mơ màng màng, giống như không thể tập trung.

Đêm đến, Phương Mộc nằm trên ghế sofa trong phòng khách trần trọc trần trụi, tiếp theo phải hành động như thế nào. Đinh Thụ Thành hy sinh khiến cho manh mối duy nhất này đã bị cắt đứt. Đối tượng điều tra sau này là ai, nên bắt đầu từ chỗ nào khi hết thấy mọi việc đều mơ hồ, mà thời hạn tạm giam Hình cục phố lại không còn nhiều.

Đang mơ mơ màng màng, đột nhiên trước mắt xuất hiện một điểm ánh sáng thu hút sự chú ý của cậu. Cậu thận trọng nửa ngồi dậy, phát hiện tủ lạnh trong phòng khách đã bị mở ra, một vốc đáng nho nhỏ đang ngồi trước tủ lạnh, nhắm nháp gì đó.

Phương Mộc khoác áo, đi đến trước tủ lạnh, mới thấy cô bé đang bung một cái hộp nhựa lớn, nhét thứ trái cây màu xanh bên trong vào miệng. Phương Mộc nghĩ ra đó là đặc sản Tiêu Vọng mang tới từ thành phố S... táo đen, mình vẫn để ở trong tủ lạnh, quên chưa ăn. Cậu hơi nhíu mày, bụng rỗng mà ăn thứ này vào, chắc chắn sẽ bị tiêu chảy. Phương Mộc cố gắng lôi cái hộp từ trong tay cô bé ra, cô bé lại giữ chặt không buông. Phương Mộc bó tay cười cười, lấy từ trong tủ lạnh ra hai quả trứng gà, xoay người đi xuống bếp. Vừa mới bước được mấy bước, trong lòng chợt rung động, cậu ngẫm nghĩ, xoay người quay lại ngồi trước mặt cô bé.

"Ăn ngon không?"

Cô bé chăm chú ăn táo đen, chẳng hề để ý đến Phương Mộc. Phương Mộc yên lặng nhìn động tác nhỏ hạt thông thạo của nó, hô hấp hơi dồn dập.

"Trước kia em đã ăn quả này rồi à?"

Cô bé vẫn không nói gì, nhưng Phương Mộc đã khẳng định phỏng đoán của mình. ...cô bé này chắc chắn đã từng ở nơi trồng cây táo đen này. Cậu bỗng nhiên biết mình cần đi đến chỗ nào để tìm đáp án.

Chương 14: Lục Gia Thôn

Hơn một năm qua rồi, chị cả Triệu già đi rất nhiều. Phương Mộc nhìn chị ấy cười mỉm bé cô bé từ trên xe xuống, khuôn mặt hiền hậu cũng không lần át được nếp nhăn tăng thêm mỗi ngày. Phương Mộc hơi giật mình, cô bé không hề phản ứng kịch liệt như dự đoán, chỉ có lúc chị cả Triệu khẽ vuốt phía sau lưng nó mới hơi run rẩy mà thôi. Nhưng rồi rất nhanh, nó liền ngoan ngoãn để cho chị cả Triệu dắt đi vào nhà bếp ăn cơm. Sau khi thầy Chu chết không lâu, toàn bộ Thiên Sứ Đường đã chuyển vào một khu trong viện phúc lợi ở ngoại thành. Chị cả Triệu trở thành một hộ lý ở đó, tiếp tục chăm sóc các cô nhi của Thiên Sứ Đường.

Phương Mộc xách gạo mì cùng với dầu ăn cậu mua vào nhà bếp, lúc rửa tay, qua cửa sổ cậu nhìn thấy cô bé đang bình thản ngồi ở bên cạnh bàn ăn bánh bao, thỉnh thoảng liếc nhìn đám trẻ con đang đuổi bắt cái lợn nhau ở bên cạnh, nét mặt tựa hồ có sức sống hơn một chút.

Chị cả Triệu đi ra, đưa cho Phương Mộc một cái khăn mặt cũ, ra hiệu cho cậu lau mồ hôi trên cổ.

"Lục Lộ hình như không thích nói chuyện."

"Lục Lộ? Ai là Lục Lộ vậy?"

"Thì cô bé mà cậu mang tới đó." Chị cả Triệu giật mình mở to hai mắt: "Không lẽ cậu chưa biết tên của nó sao?"

"Hả?" Phương Mộc còn kinh ngạc hơn chị cả Triệu: "Nó chịu nói chuyện với chị hả?"

"Đúng vậy. Vừa rồi tôi hỏi nó tên là gì, lúc đầu nó không nói, sau đó thì lẩm rầm nói ra hai chữ, hình như là Lục Lộ."

"Được lắm, tôi ở chung với nó mấy ngày, một chữ cũng không chịu nói. Bây giờ mới quen chị mấy phút, tên cũng nói cho chị biết rồi." Phương Mộc phần nộ nói: "Sớm biết thế thì dẫn ngay tới chỗ chị cho rồi."

Chị cả Triệu hơi đắc ý: "Nói chuyện với trẻ con, cậu chắc chắn là không bằng tôi rồi."

"Vậy thì tôi rất yên tâm rồi." Phương Mộc đem mục đích của chuyến đi này nói cho chị cả Triệu biết, cậu quyết định mấy ngày nữa sẽ đi xa, Lục Lộ tạm thời giao cho chị ấy chăm sóc. Có điều, cậu không muốn để Lục Lộ ra ngoài, tốt nhất đừng để bất kỳ ai thấy nó.

"Cô bé này cậu đưa từ đâu tới vậy?" Chị cả Triệu hỏi thẳng.

"Chị đừng hỏi." Phương Mộc nhìn vào mắt chị cả Triệu: "Chị có tin tưởng nhân cách của tôi không?"

"Điều đó còn phải nói sao." Chị cả Triệu không chút do dự gật đầu: "Cậu yên tâm đi, cô bé này cứ giao cho tôi."

Từ viện phúc lợi đi ra, Phương Mộc gọi điện thoại đến cục công an xin nghỉ một tuần, rồi liền đến nhà ga, mua một vé xe lửa đi thành phố S.

Cây táo đen là đặc sản vùng núi của thành phố S, từ thói quen ăn táo đen của Lục Lộ cho thấy, gia đình nó có thể sống ở khu vực xung quanh thành phố S, hoặc đã từng ở qua nơi đó. Có thể, từ nơi đó sẽ tìm được một vài manh mối có giá trị.

Người trên xe lửa không nhiều, đa số đều ngồi dựa vào ở ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Đối diện Phương Mộc là một anh chàng có nước da đen thui, vẫn đang vui đùa vào chiếc điện thoại di động hí hoáy.

Phương Mộc dần cảm thấy đói, lấy từ trong túi ra một cái bánh bao gà chiên và hamburger, từ tốn ăn. Mùi thức ăn khiến anh chàng ngồi đối diện phải ngẩng đầu lên, cậu ta nhìn túi ni lông trong tay Phương Mộc, hơi nuốt nước miếng. Phương Mộc thân thiện mỉm cười. Anh chàng hơi ngại ngần nhỏ giọng nói: "KFC, tôi đã từng ăn rồi."

Phương Mộc lúc này mới để ý đến anh chàng này.

Cậu ta nhìn qua chắc không quá 22 tuổi, làn da đen thui thô ráp, đôi tay to ngắn, móng tay được cắt qua loa, có nhiều chỗ còn cấu bẩn đen sì. Tóc thô cứng, nhuộm màu vàng, trong đó có mấy sợi lại nhuộm hồng. Cả người vừa toát lên tính cách đơn giản, nhiệt tình, lại có vẻ thô lỗ. Có lẽ, đây là một thanh niên ở nông thôn vào thành phố chơi. Nhưng điều khiến Phương Mộc cảm thấy kỳ quái là cách ăn mặc của anh chàng với thân phận của cậu ta thật không hợp, tạm thời không nói đến nhãn hiệu quần áo thể thao cùng với giày đá bóng, chiếc điện di động cậu ta vẫn đang hí hoáy trong tay cũng là hãng Nokia loại hiện đại nhất.

Anh chàng cũng để ý đến ánh mắt Phương Mộc, có vẻ hơi lo lắng. Phương Mộc cảm thấy có chút áy náy, tự trách bệnh nghề nghiệp của mình lại phát tác. Có lẽ thằng quý này ăn trộm tiền gia đình để sai sang một chuyến có gì đáng ngạc nhiên đâu.

Phương Mộc cúi đầu tiếp tục ăn, vừa mới ăn được vài miếng, điện thoại đi động trong túi áo liền vang lên. Phương Mộc vội vàng lấy điện thoại di động ra xem, là Tiêu Vọng nhắn tin tới.

"Sao không đi làm?"

Phương Mộc mỉm cười, nhắn lại: "Bị cảm, nên phải ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày."

Tiêu Vọng rất nhanh liền nhắn tin trở lại: "Không sao chứ? Tôi sẽ đến thăm cậu."

Phương Mộc vội vàng trả lời: "Không cần đâu, có chuyện gì thì gọi điện thoại là được rồi."

Ngẩng đầu, Phương Mộc phát hiện anh chàng kia đang nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên tay mình, cậu hơi kỳ quái, liền lắc lắc điện thoại đi động: "Sao vậy?" Anh chàng liền cười, chỉ chỉ điện thoại đi động của mình, lại chỉ chỉ Phương Mộc: "Điện thoại đi động của hai chúng ta cùng hãng." Phương Mộc cảm thấy hơi buồn cười: "Ừ, có điều của cậu đắt hơn cái của tôi."

"Đúng rồi." Anh chàng có chút đắc ý: "Tôi bảo họ lấy cho tôi cái đắt nhất----hàng Nhật."

"Nokia không phải là hàng Nhật." Phương Mộc nhin không được chữa lại: "Là Phần Lan."

"Vậy sao?" Anh chàng dường như rất hồ nghi: "Không phải hàng Nhật là tốt nhất sao?"

"Ừ thì đúng thế. Nhưng có điều Nokia là hãng điện thoại của Phần Lan."

"Mặc kệ nó là cái gì lan, miễn sao đắt nhất là được rồi." Anh chàng vung bừa tay lên, lại vô cùng khoái trá hí hoáy chiếc đi động, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười khê. Lúc này, xe bán đồ ăn trên xe lửa được đẩy tới, anh chàng gọi người bán hàng lại, mua mấy lon bia cùng một đồng móng heo, gà quay, bày đầy trên bàn, còn nhiệt tình mời mọc Phương Mộc dùng chung. Phương Mộc nhẹ nhàng từ chối, anh chàng cũng không nín kéo nữa, một mình ăn ngấu ngiến. Có lẽ vì thức ăn không còn tươi, anh chàng ăn chưa được một lúc liền chau mày, lập tức phóng ra mấy tiếng rầm, làm cho hành khách chung quanh ngấm nhứ mày nhao nhao. Anh chàng xấu hổ đỏ bừng mặt, moi móc tìm kiếm trên người nhưng không có gì cả, chỉ đành ôm bụng ngồi ở trên ghế liên tục "ai ư". Phương Mộc thấy vậy, lấy ra một bao khăn giấy đưa cho cậu ta, anh chàng cảm kích liền nói cảm ơn, rồi như làn khói chạy ngay đến buồng vệ sinh.

Anh chàng tuy rằng đã đi khỏi chỗ ngồi, nhưng mùi khó ngửi vẫn cứ lờn vờn, Phương Mộc đứng dậy đi ra chỗ nối giữa các toa hành khách hút thuốc. Hút được nửa điếu thuốc, liền nhìn thấy anh chàng về mặt thoải mái từ trong buồng vệ sinh ra. Thấy Phương Mộc đang hút thuốc lá, anh chàng liền vội lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc lá nhuễn Trung Hoa, rút ra một điếu đưa cho Phương Mộc. Phương Mộc nhìn thấy cậu ta không rửa tay, lập tức từ chối. Thấy trên mặt anh chàng hơi khó chịu, Phương Mộc liền giả vờ nói: "Tôi quen hút loại này rồi, loại hảo hạng hút không quen."

Về đắc ý lại trở lại trên khuôn mặt của anh chàng, cậu ta châm một điếu thuốc, vờ vờ bờ vai Phương Mộc: "Anh hai à, con người lúc còn sống, thì nên sống thoải mái một chút, đừng có tiếc rẻ mà không thưởng thức một vài điếu thuốc thơm." Phương Mộc liên tục kêu phải, giả vờ vẩy vẩy khói, rồi gạt cánh tay đang đặt trên vai xuống.

Anh chàng này tuy thô lỗ, nhưng cũng thật thà. Trong lúc nói chuyện, tên tuổi quê quán của mình cậu ta cũng kể sạch. Cậu ta tên là Lục Hải Đào, 20 tuổi, nhà ở Lục gia thôn, thung lũng Long Vĩ, thành phố S. Phương Mộc nói chuyện phiếm với cậu ta vài câu, ánh mắt lướt nhanh qua những cánh đồng lúa mạch đã thu hoạch xong bên ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi một câu: "Năm nay gia đình nhà cậu thu hoạch có khá không?"

"Áy dà, nhà tôi không có làm ruộng, làm ruộng thì có tương lai gì chứ?"

"Ồ." Phương Mộc nhìn nhìn toàn thân hàng hiệu của Lục Hải Đào, trong lòng nghĩ cha thằng quý này chắc không phải trường thôn thì cũng là một nhà giàu mới nổi.

Vào lại toa hành khách, Lục Hải Đào lại quơ lấy điện thoại di động ngắm nghía. Hí hoáy hí hoáy một lát, bỗng cậu ta "Ý" một tiếng, lập tức lấy sách hướng dẫn sử dụng điện thoại ra, dò qua dò lại tới lui. Xem một hồi lâu, vẫn không biết làm thế nào, liền đem điện thoại tới trước mặt Phương Mộc, nhỏ giọng hỏi: "Anh hai, cái này là cái gì vậy?"

Phương Mộc cầm lấy chiếc điện thoại đi động: "Ồ, đây là dấu hiệu đã mở Bluetooth."

"Cái gì răng?" (cậu ta thấy có từ tooth thì nghĩ là răng)

"Bluetooth." Phương Mộc kiên nhẫn giải thích nói: "Hai cái điện thoại cùng mở Bluetooth thì có thể truyền dữ liệu cho nhau."

Lục Hải Đào ngẫm nghĩ, rồi giật mình hiểu ra nói: "Giống như máy phát tin à?" Phương Mộc cười cười: "Đại loại như thế."

Lục Hải Đào khoái trá: "Anh hai, anh gửi cho tôi cái gì đó đi, để tôi xem chơi một chút."

Phương Mộc hơi khó xử, trong điện thoại đi động của mình không có nhạc cũng không có video, bắn cho cậu ta cái gì bây giờ chứ? Bỗng nhiên, cậu giật mình, lập tức nhấn nhấn điện thoại đi động.

Nửa phút đồng hồ sau, điện thoại di động của Lục Hải Đào vang lên một tiếng "Đinh", cậu ta cúi đầu nhìn màn hình điện thoại di động, trong miệng lẩm nhẩm: "Dữ liệu tới từ Phương Mộc, có nhận hay không?"

"Ừ, nhận nhận đi."

Rất nhanh, một dữ liệu được truyền vào trong điện thoại di động của Lục Hải Đào, anh chàng hưng phấn hô lên một tiếng.

Mở ra xem, là tấm hình của một cô bé: "Đây là ai vậy? Anh hai, là con gái của anh sao?"

"Không phải" Phương Mộc chăm chú hỏi: "Nó cũng họ Lục, có phải là người thôn cậu không?"

"Anh nói tôi mới để ý, đúng là nhìn kỹ thấy rất quen nha." Lục Hải Đào chăm chú nhìn nhìn tấm hình: "Có điều là không nhớ ra là đã gặp ở đâu."

"Sao? Cậu cố xem kỹ thử xem." Phương Mộc nôn nóng: "Có thể nhớ ra không?"

Anh chàng lại nhìn một hồi, lắc lắc đầu: "Xin lỗi nha, anh hai, thật sự nghĩ không ra."

Phương Mộc hơi thất vọng, anh chàng nhiệt tình không giảm, nhất định phải truyền bài hát cho Phương Mộc nghe một chút. Phương Mộc nhận, mở ra xem, là bài "Hai con bướm bướm", tiện tay xóa luôn.

Hơn một giờ sau, xe lửa chạy vào thành phố S

Tại nhà ga. Phương Mộc với Lục Hải Đào cùng xuống xe, anh chàng vẫn luôn miệng liến thoắng không ngừng. Phương Mộc không lòng dạ nào tán gẫu với cậu ta, đành bước nhanh về phía trước, hi vọng có thể mau chóng bỏ rơi cậu ta. Vừa mới đi đến công trạm, Phương Mộc chợt phát hiện tiếng ồn ào quanh quẩn ở bên mình đã biến mất. Lúc quay đầu lại nhìn, Lục Hải Đào đã không thấy bóng dáng. Phương Mộc đang ngạc nhiên, liền thấy mấy người nông dân vội vã chạy qua mình. Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều đã bị dòng người cuộn cuộn cuốn theo ra khỏi nhà ga.

Phương Mộc lập tức đi tới chi nhánh của cục công an gần nhà ga nhất, tới phòng hộ tịch tìm kiếm hồ sơ hộ tịch của Lục Lộ, đáng tiếc là không thu hoạch được gì. Xem ra Lục Lộ không phải là người có hộ khẩu thường trú ở thành phố S. Phương Mộc hơi thất vọng, nhưng không nản lòng, quay đầu đi tới bến xe đường dài.

Lục Hải Đào từng nói có chút ấn tượng với Lục Lộ, hơn nữa họ của hai người lại giống nhau, đây có phải là trùng hợp ngẫu nhiên. Phương Mộc quyết định đi Lục gia thôn thử vận may một chuyến.

Cậu mua một tấm bản đồ thành phố S ở bến xe đường dài, nhưng không tìm thấy vị trí Lục gia thôn. Phương Mộc móc điện thoại di động ra do dự một hồi, vẫn quyết không gọi điện thoại về cục công an thành phố S. Cậu nhận thấy, bản thân đã càng lúc càng không tin tưởng người khác nữa rồi.

Cân nhắc nhiều lần, Phương Mộc vẫn lên xe khách đi thung lũng Long Vĩ. Ngồi hơn một giờ đồng hồ sóc này người, Phương Mộc xuống xe đi bộ ven theo một con đường cái ở dưới chân núi. Một ông lão bán thổ sản vùng núi bên đường nói cho Phương Mộc biết qua loa phương hướng của Lục gia thôn, Phương Mộc nhìn thấy mặt trời sắp sửa xuống núi, liền vội cất bước đi.

Đi được hơn nửa dặm, Phương Mộc mới phát hiện, thực ra chỗ vừa rồi xuống xe đã là gần cuối quốc lộ. Đi tiếp về phía trước, toàn là đường núi quanh co khúc khuỷu. Mà cái gọi là "Đường" thực ra chỉ là lối mòn ẩn khuất giữa núi đá nhỏ hẹp mà thôi. Ông lão cho Phương Mộc biết, ngọn núi này tên là núi Long Vĩ. Phương Mộc muốn đi tới Lục gia thôn, nằm ở một mé khác của núi Long Vĩ. Ban đầu, cậu còn có thể lờ mờ phân biệt được phương hướng giữa rừng núi đá nhấp nhô, nhưng mà, theo sắc trời tối dần, cảnh vật chung quanh đều khiến cậu ngạc nhiên. Phương Mộc rút cục không thể không thừa nhận, bản thân đã lạc đường.

Phương Mộc đỡ cái balô nặng nề xuống, dựa lưng vào vách núi hít thở không khí, trong lòng thầm nói, không biết cái địa phương quỷ quái này có chó sói hay không nữa. Đang thấp thòm, lại nhìn thấy ở một nơi không xa ở phía trước tựa hồ có ánh đèn pin chớp động. Phương Mộc trong lòng vui mừng, nơi đó có người!

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, xách balô lên chạy nhanh về phía trước. Sau khi xuyên qua một khu rừng rậm, cuối cùng nhìn thấy trên một bãi đất trống ở phía trước một vật đen tuyền cao lớn, chính xác là một chiếc xe tải có che mui. Hai bóng người ngồi ở bên cạnh xe tải, đang ra sức là việc gì đó.

Phương Mộc đi qua, cao giọng chào: "Này!"

Hai người kia bỗng lập tức phản ứng mạnh mẽ ngoài dự liệu của Phương Mộc, trong đó một người bị dọa té ở trên mặt đất, một người khác hiển nhiên cũng kinh hãi không ít, quơ đại một cái gì đó trên mặt đất, nhắm thẳng vào Phương Mộc.

Phương Mộc cũng cảm thấy bản thân hơi liều lĩnh, dù sao đây cũng là nơi hoang vu, cậu vội vàng chậm bước: "Đừng sợ đừng sợ, tôi không có ác ý."

"Anh là ai?" người có vóc người nhỏ bé ngồi ở trên mặt đất, sờ lồng ngực thở phào một cái lên tiếng hỏi. Một người khác vẫn trước sau ra sức nhìn chăm chăm Phương Mộc, không hề rời mắt khỏi cảnh giác.

"Tôi bị lạc đường." Phương Mộc từ từ đến gần chiếc xe tải: "Các anh đang làm gì vậy?" Cậu nhìn thấy nắp máy phía trước xe đang mở ra dụng cụ sửa xe vương đầy đất: "Xe bị hỏng sao?"

"Đúng vậy." Người có vóc dáng nhỏ bé về mặt chán nản đứng lên: "Xúi quẩy mà."

Phương Mộc để balô xuống, xắn tay áo lên: "Để tôi xem thử."

Sau khi Phương Mộc hí hoáy một hồi, xe tải lại có thể khởi động. Người có vóc dáng nhỏ bé vui sướng, vội lấy thuốc ra tới tấp cảm ơn. Phương Mộc nhận lấy điều thuốc, phát hiện ra là một bao thuốc Trung Hoa, cậu quay đầu nhìn cây cờ lê to tướng mà một trong hai người vẫn cầm trong tay, cười cười: "Sao vậy, người anh em, vẫn còn xem tôi là người xấu sao?"

Anh ta lúng túng cười, cũng bước tới cùng hút thuốc.

Người vóc dáng nhỏ bé rất giỏi tán chuyện, tán gẫu một hồi, Phương Mộc đã biết tên của anh ta là Lục Tam Cường, người cầm cờ lê tên là Lục Đại Xuân, đều là người của Lục gia thôn. Lục Tam Cường nhìn thấy balô bên chân Phương Mộc, hỏi: "Anh Phương, anh đến nơi này làm gì vậy?"

"Ồ, tôi là thành viên của hiệp hội nhiếp ảnh gia tỉnh, đến đây chụp một vài tấm hình quảng bá du lịch, kết quả rồi tôi sẽ lui bị lạc đường."

"Địa phương này có gì đẹp đâu mà phát triển du lịch?"

Lục Tam Cường ban đầu hơi nghi ngờ, tiếp đó vỗ trán: "A tôi biết rồi, anh muốn đi động Long Vĩ đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy." Phương Mộc bỗng nhiên nhớ đến Tiêu Vọng từng nói qua ngoại ô thành phố S có một cái động đá vôi thiên nhiên, liền thuận miệng phụ họa.

"Vậy là anh đi nhầm rồi." Lục Tam Cường cười lên ha hả: "Nó ở một ngọn núi khác cơ."

"Sao? Vậy phải làm sao bây giờ?" Phương Mộc làm bộ làm tịch nhìn về nơi xa xa: "Là ở phía trước...Cách Lục gia thôn của các anh không xa phải không?"

Lục Tam Cường hiểu ra ý tứ của Phương Mộc, có vẻ hơi khó xử, sau khi trao đổi ánh mắt với Lục Đại Xuân, đành miễn cưỡng nói: "Như vậy đi, tôi đưa anh về thôn của chúng tôi, sáng mai sẽ dẫn anh đi động Long Vĩ...sang mai đi liền nha."

Phương Mộc vội đồng ý, liền xách balô lên xe tải.

Xe tải chạy trên đường núi uốn lượn thẳng tiến về phía trước, Lục Tam Cường lái xe, Phương Mộc ngồi ở giữa, Lục Đại Xuân ngồi ở phía ngoài. Lục Tam Cường vừa rồi còn nói chuyện huyền thuyên không ngớt bây giờ lại vô cùng trầm ngâm, cầm tay lái không nói một lời. Bóng đêm càng lúc càng trầm lắng, trừ vùng sáng phía trước do đèn xe chiếu xuống đường, bốn phía đều là tối om đưa tay ra cũng không thấy năm đầu ngón tay. Phương Mộc chợt cảm thấy hoang mang, tựa hồ như đang đưa thân vào một thế giới hoàn toàn xa lạ. Bất tri bất giác, mồ hôi lạnh đã lặng lẽ chảy đầy trán Phương Mộc. Cậu định thần lại, vừa thầm tự cười nhạo mình nhất gan, vừa thò tay lấy bao thuốc trong túi áo. Lục Đại Xuân thấy động liền mở miệng: "Anh làm gì vậy?"

"À?" Phương Mộc ngẩng đầu, "Tìm bao thuốc."

"Hút cái này đi." Lục Đại Xuân lấy ra một gói thuốc lá thuốc Trung Hoa. Phương Mộc rút ra một điếu, châm, bỗng nhiên cười: "Thôn của các anh có phải là rất giàu có hay không, sao đều hút toàn thuốc lá loại hảo hạng như vậy?"

Lục Đại Xuân cười cười, bỗng nhiên dường như nghĩ đến việc gì đó liền hỏi: "Anh còn quen người khác trong thôn chúng tôi sao?"

Phương Mộc đang do dự có nên nói là cậu quen biết Lục Hải Đào hay không, liền nghe thấy phía sau thùng hàng truyền tới một tiếng "Đồng".

"Tam Cường cũng hút thuốc thuốc Trung Hoa còn gì."

Phương Mộc thấy nét mặt Lục Đại Xuân rõ ràng thoải mái hơn nhiều, lại hỏi một câu: "Phía sau xe chở hàng hóa gì vậy?"

Không có ai trả lời cậu. Vài giây sau, Lục Đại Xuân lạnh nhạt nói: "Heo ấy mà." Nói xong, anh ta liền thò tay vặn radio, một bản nhạc đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên trong buồng lái.

Hơn 9 giờ đêm, xe tải rốt cục cũng chạy tới Lục gia thôn. Nơi này tựa hồ là một cái thôn rất lớn, nhà nhà đều tắt đèn tối thui. Mấy phút đồng hồ sau, xe tải dừng lại trước ngưỡng cửa một ngôi từ đường. Lục Đại Xuân bảo Phương Mộc đợi trong buồng lái một chút. lát sau, anh ta lại lên xe, hướng Lục Tam Cường nói: "Nhà của Thôi quả phụ."

Lục Tam Cường đáp lại một tiếng, rồi khởi động xe tải.

Nhà Thôi quả phụ cách từ đường không xa. Bà nghe Lục Đại Xuân giải thích rõ ý định, sau đó nhìn qua trên dưới Phương Mộc vài lần, mở miệng nói: "Hãy ở tạm chỗ này một đêm, thiết thời cho cậu quá, chàng trai ạ."

Phương Mộc nhanh chóng nói một vài lời khách sáo. Thôi quả phụ mặt không biểu cảm hỏi: "Ăn chút gì không? Tôi đi làm cho cậu." Phương Mộc thực ra cũng hơi đói, gật gật đầu. Thôi quả phụ xoay người đi vào nhà bếp, Lục Đại Xuân cũng đứng dậy nói: "Sáng mai tôi dẫn anh đi động Long Vĩ liền, anh nhớ dậy sớm một chút." Nói xong, liền bước ra cửa lên xe tải, nổ máy chạy đi.

Phương Mộc ngồi một mình trong nhà chính hút thuốc, cảm giác hơi nhàm chán, chẳng biết làm gì liền quan sát bốn phía. Thấy hai gian nhà ngói này mới được xây gần đây, chỗ chỗ đều lộ ra vẻ mới mẻ kiên cố. Đồ vật bày biện trong nhà đa số đều tương đối cầu kỳ, tuy rằng phối hợp với nhau chẳng ăn khớp, nhưng vẫn có thể nhận ra đều là hàng xa xỉ.

Cửa cái này là của một gia đình giàu có.

Đang mải nghĩ, bỗng Thôi quả phụ bùng một cái khay lớn đi ra, 7 chiếc đĩa với 8 cái chén, thật là phong phú. Chưa đủ, Thôi quả phụ lại lấy ra từ trong ngăn tủ một hũ rượu ngũ lương, hỏi Phương Mộc có uống không. Phương Mộc liền tục xua tay, trong lòng nghĩ đạo đãi khách nơi này sao lại hào phóng như vậy.

Thôi quả phụ cũng không kiên quyết nữa, ngồi một bên mở đầu DVD xem phim "Hoàn Châu công chúa". Phương Mộc nhìn thấy đó là một chiếc tivi LCD 42 in, hơi nhũn nẩy.

Đang ăn, bên ngoài cửa bỗng vọng tới tiếng bước chân trên đá nghe lạch cạch lạch cạch, ngay sau đó, liền nhìn thấy một người đàn ông khoác áo bông đẩy cửa tiến vào.

Thôi quả phụ đứng lên nói: "Trưởng thôn."

Phương Mộc cũng vội vàng đứng lên, người đàn ông được gọi là trưởng thôn giơ tay ra bắt tay với Phương Mộc.

"Nghe Đại Xuân nói, trong thôn có khách tới thăm, tôi liền tới đây chào hỏi một chút." Trưởng thôn lấy ra một bao thuốc, đưa cho Phương Mộc một điếu: "Tôi tên là Lục Thiên Trường, cậu xưng hô thế nào?"

Phương Mộc đành tự giới thiệu, đương nhiên vẫn sử dụng thân phận là nhà nhiếp ảnh. Lục Thiên Trường vừa nghe vừa gạt đầu, miệng vẫn hút thuốc phì phèo. Qua làn khói thuốc bay lên, Phương Mộc biết ông ta đang không ngừng xem xét mình.

Tuổi của Lục Thiên Trường khoảng 50 đến 60 tuổi, dài nặng dầm mưa nhiều nên trên mặt rất nhiều nếp nhăn, đôi mắt không to, nhưng rất có thần, đôi tay thô ráp, sống lưng rất thẳng. Xem ra, người này kiến thức rất phong phú, ý chí kiên định.

Lục Thiên Trường cũng để ý thấy Phương Mộc đang quan sát mình, lại tán gẫu mấy câu sau đó, đứng dậy cáo từ: "Nơi này của chúng tôi là nông thôn, điều kiện không được tốt cho lắm, tiểu Phương cậu chịu thiệt thòi một chút nha."

"Không tệ chút nào." Phương Mộc chỉ chỉ cái khay: "Mẹ cả Thôi rất nhiệt tình, làm nhiều món ăn như vậy kia mà."

Lục Thiên Trường nhìn Thôi quả phụ, cười cười: "Điều kiện kinh tế của nhà bà ấy rất tốt, chúng tôi làm sao có thể so sánh được chứ, khả khả."

Thôi quả phụ cúi đầu, thân thể dường như hơi run run.

"Nghỉ ngơi sớm một chút đi." Lục thiên Trường chỉnh chỉnh cái áo bông trên người: "Sáng mai tôi sẽ kêu Đại Xuân đến đón cậu." Dứt lời, liền xoay người bước ra khỏi cửa.

Thôi quả phụ tiễn ông ta ra khỏi cửa, Phương Mộc cũng trở lại trước bàn ngồi xuống, nhìn chằm chằm tàn thuốc "Hồng mai" trong tay dường như hơi đắm chiêu suy nghĩ. Bỗng nhiên, trong khoảnh khắc, cửa buồng trong hơi lay động. Phương Mộc vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một mái tóc dài dài khẽ vung lên, ngay sau đó, cửa trong buồng liền bị "Phành" một tiếng đóng chặt lại.

Chỉ 10 phút đồng hồ sau, Thôi quả phụ mới trở về, vẻ mặt mờ mịt. Phương Mộc hỏi: "Mẹ cả Thôi à, trong nhà bà còn có người khác sao?"

"Sao?" Thôi quả phụ tựa hồ có tâm sự, "À, đó là con gái của tôi. Cậu ăn xong chưa?"

"Ăn xong rồi." Phương Mộc vội vàng nói: "Cảm ơn bà đã thiết đãi nha"

Thôi quả phụ tựa hồ không muốn khách sáo, tay chân lanh nhẹn dọn dẹp bàn ăn: "Cậu nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai còn phải dậy nữa."

Đêm đến, ở lục gia thôn mọi thứ đều chìm trong yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền tới tiếng chó sủa ở nơi xa xa, càng khiến cho buổi đêm bình yên này thêm mấy phần tĩnh lặng. Phương Mộc lại nằm ở trên giường trần trọc, tuy rằng cả ngày hôm nay đã làm cho thể xác và tinh thần cậu đều mệt mỏi, nhưng mà tựa hồ trong lòng ngực đang hiện hữu một câu hỏi càng lúc càng lớn.

Từ bề ngoài mà nhìn, đây cũng lắm chỉ là một cái thôn bình thường, hơn nữa lại ở nơi hẻo lánh, theo lẽ thường mà nói, đời sống vật chất sẽ không cao. Nhưng mà cho tới bây giờ, những người trong Lục gia thôn mà Phương Mộc từng tiếp xúc, từ Lục Hải Đào đến Thôi quả phụ, mỗi người ăn mặc nhà cửa đều không tệ. Trái lại, cử chỉ của trưởng thôn Lục Thiên Trường xem ra lại rất bần xỉn. Cái thôn trang nho nhỏ này, thực sự có không ít điều kỳ quái.

Vào lúc rạng sáng, trong khi Phương Mộc còn đang mê mẩn ngủ. Cậu không nghe thấy ngoài cửa xe thỉnh thoảng truyền tới thanh âm sột sọat nho nhỏ, cũng không có nghe thấy có người ở cách vách khẽ khóc nước mắt ròng ròng.

Chương 15: Cá Mù

Sớm hôm sau, Phương Mộc tỉnh dậy từ trong giấc mộng, trước mắt dường như có thứ ánh sáng rất mơ hồ. Phương Mộc đứng dậy xuống giường, vén màn, thấy tuyết trắng xóa, những bông tuyết từ trên bầu trời chậm chậm rơi phủ xuống mặt đất. Nửa giờ sau, Lục Đại Xuân giẫm trên lớp tuyết thật dày đi bộ tới nhà Thôi quả phụ. Anh ta cho Phương Mộc biết, con đường núi đã bị tuyết phủ kín: "Xem ra sắp tới anh phải ở lại đây vài ngày rồi." Anh ta có vẻ hơi tiếc nuối nói.

Phương Mộc thăm hưng phấn, vậy là có cơ hội điều tra Lục gia thôn rồi.

Thôi quả phụ nhiệt tình giữ Lục Đại Xuân ở lại ăn sáng nhưng Lục Đại Xuân xua tay từ chối, nói còn vội về nhà. Phương Mộc nhìn thấy giày dưới chân Lục Đại Xuân dường như bị nước tuyết làm cho ướt sũng, tiện miệng hỏi: "Làm phiền anh quá, gọi điện thoại cũng được mà?"

"Nhà bà ấy không có điện thoại." Lục Đại Xuân hướng phía Thôi quả phụ bĩu môi: "Trong thôn chỉ có một cái điện thoại, ở nhà cha tôi thôi."

"Cha anh là ai?"

"Khả khả, tôi quên nói cho anh biết, cha tôi chính là trưởng thôn Lục Thiên Trường." Lục Đại Xuân cười: "Cần gọi điện thoại cứ đến chỗ cha tôi."

"Ha, không cần đâu, tôi có điện thoại di động mà."

Lục Đại Xuân lại cười: "À ở chỗ chúng tôi không dùng được cái đồ chơi này đâu, không tin anh cứ thử xem."

"Vậy hả?" Phương Mộc lấy điện thoại di động ra xem thử, quả thật không có vạch sóng nào.

"Anh cứ yên tâm đi, khi nào đường thông, tôi dẫn anh ra ngoài liền." Lục Đại Xuân dừng một chút, lại lên giọng nói: "À mà cha tôi bảo tôi cảnh báo anh, không có chuyện gì thì đừng có mò mẫm đi lang thang bên ngoài, đường núi bị bít, sỏi trong núi tìm không được thức ăn, có thể sẽ mò vào thôn đấy."

Phương Mộc vội đáp ứng liền, Lục Đại Xuân lại xoay đầu qua dặn Thôi quả phụ hãy tiếp đãi Phương Mộc thật tử tế, nói xong liền đứng dậy rời đi.

Phương Mộc tiễn anh ta tới bên ngoài sân, nhìn Lục Đại Xuân chân thấp chân cao biến mất trong màn tuyết dày đặc. Có lẽ do gặp trận tuyết lớn, cả thôn đều trở nên im ắng, không hề có một bóng người. Phương Mộc nhìn những nhà dân ở hai bên, ngạc nhiên phát hiện trừ nhà Thôi quả phụ ở ngoài, mấy gian nhà nhỏ chung quanh đều mới xây, đặc biệt là kiểu dáng dường như đều giống nhau như đúc.

Tuyết lớn rất nhanh phủ kín lên người Phương Mộc một tầng hơi mỏng, hơi lạnh càng lúc càng dần thấm vào trong cơ thể, Phương Mộc không kìm được khẽ rung mình một cái. Tiếp đó, bỗng dưng nảy sinh cảm giác sợ hãi, tuyết vùi lấp núi, trong thôn không có tín hiệu điện thoại di động, đây chính là bị cách ly với thế giới bên ngoài.

Lúc ăn điểm tâm, trên bàn ăn lại có thêm một cô gái, Thôi quả phụ chỉ giới thiệu một câu đơn giản: "Đây là con gái tôi, Lục Hải Yến", rồi không nói gì nữa. Lục Hải Yến cũng không nói gì nhiều, vẫn cứ im lặng cầm đầu ăn cơm, thỉnh thoảng lén lút nhìn Phương Mộc một cái.

Ăn cơm xong, Lục Hải Yến đặt bát đĩa xuống liền trốn vào trong phòng của mình. Thôi quả phụ thì sau khi dọn dẹp xong bát đĩa, lại tiếp tục xem phim "Hoàn Châu công chúa". Phương Mộc cảm giác nhàm chán, liền kéo cái ghế đến ngưỡng cửa nhà chính ngắm tuyết rơi.

Màn tuyết dày trời khiến cho tầm mắt của con người xuất hiện một loại ảo giác triền miên bất tận, tựa hồ mọi thứ đều xa tận chân trời, mà gần ngay trước mắt. Lục Lộ đột nhiên xuất hiện là bước ngoặt vô cùng lớn, mà đáp án của mọi bí ẩn, có lẽ đang ở trong cái thôn nhỏ bé này. Nghĩ đến việc này, tinh thần Phương Mộc hăng hái lên một chút, vừa mới ngẩng đầu, lại phát hiện Lục Hải Yến đang đứng ở bên cạnh mình, lặng lẽ ngắm tuyết rơi.

Cô xem chừng không quá 25 tuổi, quần áo trên người tuy rằng toàn mới, nhưng lại chẳng hề vừa vặn. Cô dường như vừa mới khóc xong, chung quanh đôi mắt vẫn còn vết sưng. Có lẽ nhìn thấy Phương Mộc đang quan sát mình, Lục Hải Yến có vẻ hơi bất an, tựa hồ như muốn tìm cơ hội rời đi. Phương Mộc đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội, liền mở miệng hỏi: "Em tên là Lục Hải Yến à?"

Cô gái cúi đầu: "Dạ."

"Em bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi ba."

"Vậy anh lớn hơn em rồi, em cứ gọi anh là anh Phương nhé."

"Dạ" Lục Hải Yến ngẩng đầu, đầy tò mò nhìn Phương Mộc: "Anh từ trong thành phố tới sao?"

"Ừ, thành phố C."

"Thành phố C...." Lục Hải Yến thấp giọng nhắc lại: "So với thành phố S có lớn hơn không?"

"À, em chưa tới thành phố C bao giờ sao?"

"Chưa ạ." Bộ dạng cô gái càng thêm trầm lặng: "Em ngay cả thành phố S cũng chưa từng tới."

"Vậy sao?" Phương Mộc quay đầu nhìn chiếc TV LCD Sony trong nhà chính: "Điều kiện gia đình em không tệ, mà thành phố gần như vậy vẫn chưa đến lần nào sao?"

Lục Hải Yến bĩu môi, lăm bằm lăm bầu nói: "Có tiền thì có ích gì chứ? Ngây ngốc ở cái nơi này khác gì ngồi tù đâu."

Phương Mộc sững sốt: "Ngồi tù?"

Lục Hải Yến khẽ cười, không hề trả lời câu hỏi của Phương Mộc, mà lại hỏi tiếp: "Anh tới nơi này làm cái gì vậy?"

"À, anh là thành viên hiệp hội nhiếp ảnh gia, tới đây chụp hình."

"Địa phương này có gì đẹp đâu mà chụp chứ."

"Đương nhiên là có rồi, cảnh tuyết hôm nay cũng rất đẹp mà." Phương Mộc ngẫm nghĩ: "Nếu được, em dẫn anh đi xem xung quanh một chút?"

Lục Hải Yến do dự một chút, rồi cũng đồng ý.

Cô bảo Phương Mộc ở trong sân chờ một lát, để mình đi thay quần áo. Lúc trở ra, trên người Lục Hải Yến đã khoác thêm một chiếc áo khoác da chồn. Có lẽ vì thấy trong mắt Phương Mộc có chút kinh ngạc nên cô tưởng lầm là vì mình xinh đẹp, cảm giác hơi tự đắc. Tuyết lớn không có chút dấu hiệu nào là sắp tan, Lục Hải Yến cùng Phương Mộc sóng vai chậm chậm bước đi trong thôn. Gần trưa, trong thôn vẫn im ắng như cũ, nếu như không phải có khói bốc ra từ một vài nóc nhà, dường như có thể khiến cho người ta tưởng rằng đây là một cái thôn trang bị bỏ hoang. Lục Hải Yến mắt nhìn thẳng tiến về phía trước, tựa hồ thờ ơ lạnh nhạt với mọi thứ chung quanh. Phương Mộc vì phải thể hiện thân phận nhiếp ảnh gia của mình, nên không thể không liên tục chụp hình.

Cho dù mắt đặt trong ống kính, Phương Mộc cũng ý thức được thôn trang này có gì đó rất không bình thường, không chỉ tất cả nhà cửa đều na ná nhau, mà còn không hề có bóng dáng chuông lợn chuông gà, những thứ rất phổ biến ở vùng nông thôn. Nhưng qua những thứ rác rưởi vút trước cửa nhà có thể thấy, bọn họ sống rất xa hoa, rượu chè, thuốc là đủ cả. Bọn họ dựa vào đâu mà có thể sung túc như vậy chứ?

Thôn rất nhỏ, Phương Mộc cùng Lục Hải Yến đi không đến nửa giờ đã hết một vòng, đứng ở cửa thôn, Lục Hải Yến xoay người hướng phía Phương Mộc nhún nhún vai: "Em đã nói rồi mà, chỗ này chẳng có gì thú vị cả."

Phương Mộc lại không nghĩ như vậy, cậu cảm thấy hoàn toàn ngược lại, Lục gia thôn này rất thú vị.

Lúc này, một ngôi nhà bên cạnh đường mở cửa, một người phụ nữ béo ục ịch xách một thùng nhựa lớn lao đảo bước ra, vừa mới đi đến ngưỡng cửa, liền hắt thùng nước bắn đầy phè lên đường. Phương Mộc kéo Lục Hải Yến tránh về phía sau, nhưng vẫn là bị văng trúng vài giọt.

"Ay da, xin lỗi xin lỗi." Người phụ nữ ngẩng đầu, giọng nói lập tức trở nên thờ ơ như không có việc gì: "Là Yến từ à, con bé này, đi đường cũng không chịu nhìn một chút."

Lục Hải Yến nhìn người phụ nữ tức giận, nhưng khi cô nhìn thấy cái áo khoác da chồn giống hệt của cô trên người người phụ nữ kia, vẻ mặt lại tỏ ra khinh thường.

Người phụ nữ béo tròn không hề kiêng nể ngó Phương Mộc từ trên xuống dưới, phá lên cười: "Chàng rể nhà cô hà, Yến từ?"

"Đừng có nói bậy?" Lục Hải Yến lập tức đỏ bừng mặt: "Người ta là nhà nhiếp ảnh tới từ thành phố đó!"

Người phụ nữ béo tròn không thêm quan tâm thân phận của Phương Mộc, cô ta xấn tới hỏi Lục Hải Yến: "Yến từ à, không phải hôm nay là ngày phát hàng sao? Sao còn chưa thấy?" Lục Hải Yến tức giận đáp: "Tôi làm sao biết được chứ?"

"Cô đi hỏi Lục Đại Xuân giúp tôi một chút đi." Người phụ nữ cợt nhả nháy nháy mắt: "Cô mờ lòi, Đại Xuân chắc chắn sẽ nghe theo mà."

Lục Hải Yến mặt biến sắc, kéo Phương Mộc bỏ đi.

Đi được khoảng hơn trăm mét, Lục Hải Yến mới buông Phương Mộc ra, một mình lao đảo đi trước. Phương Mộc vội đuổi theo, nhìn thấy sắc mặt của cô, dè dặt hỏi: "Dẫn anh ra xem đồng được không?"

"Sao?" Lục Hải Yến tựa hồ như đang có tâm sự, tư tưởng không tập trung: "Ngoài đó có gì đẹp đâu mà xem?"

Dứt lời, cô dường như hạ quyết tâm, rẽ phải ở một ngã tư bước nhanh đi. Phương Mộc không biết chuyện gì xảy ra, chỉ đành bước nhanh đuổi theo.

Mấy phút đồng hồ sau, Lục Hải Yến bước vào một khu vườn rộng, chưa đến ngưỡng cửa, liền hô to "Lục Đại Xuân, Lục Đại Xuân."

Rất nhanh, Lục Đại Xuân khoác một chiếc áo khoác chạy ra, nhìn thấy Lục Hải Yến, mặt liền hớn hờ.

"Yến từ..." Bỗng nhiên, anh ta thấy Phương Mộc đang đuổi theo tới, vẻ tươi cười trên mặt lập tức tắt ngấm, khóe miệng cứng đờ "Anh...Anh sao cũng tới đây?"

Lục Hải Yến chạy đến trước mặt Lục Đại Xuân hỏi: "Đại Xuân à, em trai tôi..."

"Vào nhà rồi nói, vào nhà rồi nói." Lục Đại Xuân liền ngắt lời cô, quay đầu hướng Phương Mộc nói: "Anh muốn gọi điện thoại đúng không? Gian nhà thứ ba bên phải chính là nhà cha tôi, anh đến đó gọi điện thoại đi." Dứt lời, liền kéo Lục Hải Yến vào trong nhà, "bình" một tiếng đóng cửa lại.

Phương Mộc nhìn quanh bốn phía, rồi tránh qua bên cạnh mái hiên nhà, chầm thước. Hút xong điếu thuốc thứ hai, liền nhìn thấy Lục Hải Yến từ trong nhà Lục Đại Xuân bước ra, vừa đi vừa lau nước mắt. Phương Mộc thấy Lục Đại Xuân không ra theo, vội vàng chạy lại: "Em sao thế?"

Lục Hải Yến không trả lời cậu, bước như chạy về nhà.

Từ lúc đó về sau suốt cả một buổi chiều, Lục Hải Yến đều trốn ở trong phòng không ra. Thôi quả phụ vẫn vậy giống như tượng gỗ ngồi ở trong nhà chính xem phim "Hoàn Châu công chúa".

Phương Mộc hỏi bà vì sao không xem những chương trình khác, Thôi quả phụ mới nói rằng ở đây không có tín hiệu vệ tinh.

"Hả?" Phương Mộc giật mình như rớt mây: "Như vậy mỗi ngày qua đi không phải đều quá nhàm chán sao." Thôi quả phụ dời ánh mắt, nét mặt đờ đẫn nhìn màn hình chiếc TV LCD Sony kia: "Tôi lớn tuổi rồi, cũng quen rồi."

Cơm chiều vẫn thịnh soạn như trước nhưng không khí lại rất nặng nề, Phương Mộc trở lại phòng mình, lấy điện thoại đi động ra xem thử, vẫn không có tín hiệu như cũ. Cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trận tuyết tựa hồ rớt thưa hơn một chút, nhưng bầu trời vẫn xám xịt, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ mà thôi, thỉnh thoảng có âm thanh ồn ào ở đâu vọng đến.

Phương Mộc nhắm nghiền, rồi đi xuyên qua nhà chính ra ngoài sân, thấy Lục Hải Yến mắt cũng đang nhắm về phía mảng ánh sáng kia, dường như đang có tâm sự.

"Có chuyện gì mà náo nhiệt thế nhỉ?"

"À, hôm nay là ngày phát hàng." Lục Hải Yến thờ ơ nói: "Anh đợi mà xem, hôm nay chắc chắn lũ đàn ông lại làm âm ỹ đến nửa đêm cho coi."

"Chia hàng hóa?" Phương Mộc nghĩ đến lời nói của người phụ nữ béo tròn kia: "Chẳng lẽ thôn mình đã đạt tới trình độ "làm theo nặng lực, hưởng theo nhu cầu" của chủ nghĩa cộng sản sao?"

"Hi hi." Lục Hải Yến cười: "Mỗi tháng vào ngày này, người dân thôn chúng em đều được phân phát hàng hóa các loại."

"Ồ." Phương Mộc gật gù đầu, cậu quay đầu nhìn chiếc TV LCD trong nhà chính, lại nhìn sang cái áo khoác da chồn trên người Lục Hải Yến, điểm khó hiểu chính là ở đây: "Tiền để mua những thứ đó, từ đâu ra vậy?"

"Không biết nữa." Lục Hải Yến nhún nhún vai: "Có ăn có uống là tốt lắm rồi, ai để ý đến chuyện này làm gì?"

Phương Mộc không nói gì. Một lát sau, cậu bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: "Gia đình của em không đi lĩnh đồ hay sao? Có cần anh giúp hay không?"

"Không cần đâu." Lục Hải Yến nét mặt hơi khó xử: "Một hồi nữa sẽ có người đưa tới." Quả nhiên, mười phút đồng hồ sau, Lục Đại Xuân cùng Lục Tam Cường liền khiêng mấy cái túi dệt bằng vải căng phồng đi tới. Nhìn thấy Phương Mộc đứng ở trong sân, Lục Đại Xuân ngăn ra, lập tức khẽ gật đầu, coi như chào hỏi. Lục Tam Cường thì lại rất nhiệt tình, đưa thuốc mời, còn bắt chuyện mấy câu.

"Nhiều đồ như vậy sao?" Phương Mộc chỉ chỉ túi vải.

"À ừ. Anh nghỉ lại nhà Thôi quả phụ, cha tôi đặc biệt kêu tôi mang tới, không thể để anh thiệt thòi được."

Phương Mộc im lặng một chút, vô tình nhìn sang Lục Hải Yến. Lục Hải Yến không nhìn lại cậu mà đang nhìn Lục Đại Xuân nét mặt phức tạp. Mắt Lục Đại Xuân hơi tránh né ánh nhìn của cô, cùng Lục Tam Cường mang đồ vào trong nhà chính, rồi cùng chào Thôi quả phụ đi về.

Thôi quả phụ ngồi ở trong nhà chính sắp xếp lại các đồ vật được mang đến, lật tới lật lui, bà xách chiếc túi xách màu đen lên, xem xét cẩn thận, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Đây là cái gì, sao mà lại nặng như vậy?"

"Laptop." Phương Mộc tiện tay đón lấy, nhìn thoáng qua nhãn hiệu: "Sony, hàng xịn nha."

"À, cái đó là của em." Lục Hải Yến lơ đãng uể oải xách cái máy tính lên, xoay người trở về phòng mình. Chỉ chốc lát sau, Lục Hải Yến lại mở hé cửa ra, sắc mặt ửng đỏ: "Anh Phương, anh có rảnh không?"

Phòng của Lục Hải Yến rất sạch sẽ gọn gàng, phảng phất một mùi hương đặc biệt của trinh nữ. Trên giường có một cái Walkman Sony, bên cạnh là mấy đĩa CD nằm rải rác, đều là album của các ca sĩ nổi tiếng đầu thập niên 90. Trên bàn đọc sách có một cái giá sách nho nhỏ, một vài cuốn sách giáo khoa trung học cơ sở nằm ngay ngắn một chỗ. Mọi thứ đều có vẻ rất sạch sẽ, gọn gàng và khô cứng. Thứ duy nhất có sức sống trong căn phòng là bể cá đặt trên bàn. Phương Mộc sở dĩ chú ý đến những con cá này, là bởi vì hình dạng vừa nhỏ vừa dài của chúng, cơ thể chúng phảng phất màu hồng nhạt, nếu để ý nhìn kỹ, có thể thấy những con cá này toàn thân đều trong suốt, nhìn thấy rõ ràng xương sống bên trong, tựa như một con cá thủy tinh đang bơi lượn tung tăng trong bể nước vậy.

Lục Hải Yến để ý thấy Phương Mộc đang quan sát những con cá kia, cười nhẹ một tiếng: "Có đẹp không?"

"À, đẹp lắm." Phương Mộc phục hồi tinh thần lại: "Em tìm anh có chuyện gì thế?"

Lục Hải Yến hơi khó xử chỉ chỉ cái cặp máy tính: "Làm phiền anh, anh Phương."

Máy tính đã được dỡ ra khỏi hộp, dây nguồn, sách hướng dẫn ..... bày ra đầy bàn, về mặt Lục Hải Yến ngây ngốc không biết phải làm sao. Phương Mộc giúp cô kết nối máy tính, khởi động máy, lúc màn hình sáng lên, về mặt Lục Hải Yến dường như hưng phấn thấy rõ, nhưng chân tay vẫn lúng cuống như trước. Sau khi hỏi một hồi, Phương Mộc mới biết Lục Hải Yến hoàn toàn chưa hề biết gì về máy tính.

Phương Mộc dạy cô một vài thao tác đơn giản với máy tính, giúp cô đánh ra màn hình ba chữ "Lục Hải Yến". Lục Hải Yến vô cùng thích thú giống như trẻ con vậy, tự đáy lòng nói: "Phương ca, anh thật quá lợi hại nha."

Lòng Phương Mộc lại nổi lên một cảm giác thương xót, đời sống vật chất của Lục Hải Yến không thể nói là không sung túc, nhưng đời sống tinh thần lại thiếu thốn đến đáng thương.

"Đáng tiếc không thể nói mạng, nếu không máy tính của em có đất dụng võ liền."

"Lên mạng? Cái gì là lên mạng?" Đang vô cùng khoái trá với trò game nhỏ trong máy, nét mặt Lục Hải Yến lại vô cùng ngây ngô.

Phương Mộc khẽ thở dài, giải thích kỹ càng về inte cho cô. Lục Hải Yến lắng nghe về mặt say mê, thỉnh thoảng lại nhẹ phát ra một tiếng cảm thán:

"Ngồi ở trong nhà vẫn có thể biết được chuyện ở mọi nơi...Còn có thể kết bạn với mọi người ở khắp nơi..."

Ánh mắt Lục Hải Yến mê mẩn, dường như cô đang thi thảo độc thoại một mình. Bỗng nhiên, cô đứng dậy nhìn bốn phía, cười khổ một cái: "Em thật giống như một người tiên sử, đúng không?"

Phương Mộc chỉ có thể cười, từ chối trả lời.

"Hãy kể cho em nghe một chút chuyện ở bên ngoài đi."

Lục Hải Yến xoay người đối diện với Phương Mộc, nghiêm túc ngồi xuống: "Em rất muốn biết."

Cái gọi là "Chuyện bên ngoài", đối với Phương Mộc mà nói chỉ là chuyện sinh hoạt hằng ngày, nhưng đối với Lục Hải Yến thì lại là cảnh trong mơ khó mà với tới. Hiểu biết của cô đối với thế giới này, tựa hồ vẫn chỉ giống như mười mấy năm trước. Trong lòng Phương Mộc bỗng cộm lên rất nhiều nghi vấn, Lục gia thôn tuy rằng ở nơi hẻo lánh, nhưng cũng không đến nỗi là hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài. Độ tuổi của Lục Hải Yến lại đang ở giai đoạn đầy ắp tò mò muốn khám phá thế giới này, cái gì đã khiến cô mười mấy năm trời cũng không thể bước ra khỏi cái sơn thôn nhỏ này một bước chứ?

Lục Hải Yến vẫn đắm chìm vào trong cái thế giới đẹp đẽ kia như cũ, cô mặc sức tưởng tượng, trong miệng còn thì thào tự nói: "Chẳng thể trách, nó nhất định muốn ra bên ngoài xem thử..."

"Ai muốn ra bên ngoài xem thử?"

"À, không có gì." Lục Hải Yến phục hồi tinh thần lại, vội vàng chuyển sang đề tài khác: "Phương ca, anh quả thật là cái gì cũng biết hết."

"Đâu phải." Phương Mộc không hỏi tiếp, tiện tay chỉ cái bể cá kia: "Loại cá này anh chưa từng thấy qua."

"Hi hi, loại cá này gọi là cá mù." Có lẽ cảm thấy Phương Mộc không hiểu gì, Lục Hải Yến hơi đắc ý.

"Cá mù?"

"Đúng vậy." Lục Hải Yến bê bể cá đến trước mặt Phương Mộc: "Anh xem nè, loại cá này không có mắt."

"Ồi, loại cá này thật hiếm có nha." Phương Mộc cũng cảm thấy hứng thú: "Em bắt ở nơi nào vậy?"

"Đại Xuân cho em." Lục Hải Yến mặt ửng hồng: "Anh ấy bắt được ở trong động Long Vĩ đó. Người xưa nói, trong động Long Vĩ có một con sông ngầm dưới đất, cá ở đó bởi vì vĩnh viễn không được thấy ánh sáng mặt trời, nên đôi mắt mới từ từ bị thoái hóa."

"VẬY...Em đem bọn nó nuôi ở chỗ có ánh sáng, đôi mắt của bọn chúng có thể khôi phục lại hay không?"

"Em không biết." Lục Hải Yến ánh mắt trở nên mềm mại: "Nhưng mà em hi vọng là có thể."

Hai người vẫn nói chuyện tới hơn 10 giờ, cho đến lúc Thôi quả phụ tới gõ cửa, Lục Hải Yến mới lưu luyến tiễn Phương Mộc trở về phòng. Phương Mộc đóng cửa phòng xong, đem chuyện hai ngày qua nghe thấy nhìn thấy viết lại trong sổ tay ghi chép, cuối cùng đánh một cái dấu chấm hỏi thật lớn ở bên cạnh ba chữ Lục gia thôn.

Phương Mộc đi đến trước cửa sổ, tuyết sắp ngừng rơi. Xuyên qua màn tuyết càng lúc càng thưa dần, ánh đèn trong thôn xóm cảm giác càng thêm chói mắt. Không giống với lúc Phương Mộc vừa mới tới, đêm nay Lục gia thôn mười phần náo nhiệt. Nơi nơi đều có ánh đèn, đàn ông lớn tiếng nói cười, còn có thể ngửi thấy mùi rượu thịt cùng mùi son phấn trên người phụ nữ. Có lẽ, đêm nay nhất định là một đêm không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ước Định Im Lặng

"Bịch!" Phương Mộc từ trên giường lập tức vực dậy, há miệng ra hít thở như cá thiếu nước.

Tiếng sấm nặng nề vang lên trong giấc mơ tựa hồ còn quanh quẩn ở bên tai, ánh lửa trước mắt cũng vẫn còn đang nhảy múa.

Chừng nửa phút đồng hồ sau, Phương Mộc mới xác thực mình đã hoàn toàn thoát khỏi giấc mơ, cố sức xoay người bước xuống giường, định xuống nhà bếp tìm một ly nước để uống. Vừa mới đi đến nhà chính, Phương Mộc đột nhiên phát hiện trong sân có ánh lửa loang loáng chớp động, cùng với tiếng người nói ồn ào.

Cậu đẩy cửa nhà chính ra, liền bị ánh sáng trước mắt làm cho đầu hoa mắt choáng. Chừng vài giây sau, cậu mới nhìn rõ là Lục Thiên Trường đang dẫn theo mấy người trong thôn tìm kiếm cái gì đó ở trong sân. Trong tay mỗi người đều cầm một cây đuốc và một cây gậy, bộ dạng giống như sắp đối đầu kẻ địch vậy. Thôi quả phụ cùng Lục Hải Yến đang đứng trên nền tuyết lạnh, chỉ mặc một chiếc áo mỏng và đi dép lê mà thôi. Thế nhưng hai người họ dường như đều không cảm thấy lạnh, chỉ xốt xa nhìn Lục Thiên Trường, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Phương Mộc vừa định đi qua đó, lập tức bị hai người dân trong thôn chặn ở trước trước mắt. Phương Mộc nhìn về mặt hầm hầm không chút thân thiện của họ hướng Lục Thiên Trường hỏi: "Lục trưởng thôn à, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lục Thiên Trường không trả lời cậu, tiếp tục tập trung tinh thần tìm kiếm trên mặt đất. Thoáng chốc, ông ta ngẩng đầu lên, gọi mấy thôn dân ở trong sân rời đi.

"Đi thôi." Lục Thiên Trường chỉ chỉ núi Long Vĩ cách đó không xa: "Chắc chắn nó đã trở về, theo dấu vết tôi quan sát được thì có khả năng nó chạy về hướng kia."

Nhóm thôn dân liền lập tức rờn rần đuổi theo, Phương Mộc vội chạy tới chụp lấy cánh tay Lục Thiên Trường: "Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Thiên Trường gạt tay Phương Mộc ra, biểu cảm khách sáo trên mặt đã không còn sót lại chút gì, vẻ mặt trước cây đuốc sáng rực vô cùng hung ác, tàn nhẫn: "Không phải chuyện của cậu! về ngủ đi." Giọng nói của ông ta lạnh như băng: "Sáng mai sẽ đưa cậu ra ngoài." Dứt lời, ông ta liền xoay người nhanh chóng rời đi.

Phương Mộc đang nghi hoặc, chợt nghe thấy sau lưng đột nhiên òa lên tiếng khóc nức nở. Cậu vô thức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thôi quả phụ cùng Lục Hải Yến đều co ro ngã vật xuống mặt tuyết lạnh. Cậu vội vàng tiến đến đỡ bọn họ dậy, khó khăn lắm mới đưa được họ vào trong nhà. Thôi quả phụ đã bất tỉnh nhân sự, Lục Hải Yến thì vô cùng hoảng loạn, vừa khóc vừa bồn chồn không yên.

Phương Mộc ấn cô ngồi xuống ghế, lại đỡ Thôi quả phụ nằm trên ghế sofa, bấm vào huyệt nhân trung mấy cái, Thôi quả phụ thở ra một hơi, lại khóc rống lên.

Phương Mộc quay đầu hỏi Lục Hải Yến: "Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?"

"Em trai của em..." Lục Hải Yến khóc đến thở không ra hơi: "Em trai của em... Nó giết người!"

"Cái gì?" Phương Mộc cau chặt mày: "Giết người?"

Hai từ này lại khiến Thôi quả phụ bị kích động mạnh, bà ta khóc thét lên một tiếng, rồi lại ngất lịm đi lần nữa.

Sau khi Thôi quả phụ tỉnh lại, thì toàn thân đã mất hết sức lực, chỉ thoi thóp thờ khóc nước nớc.

Phương Mộc lấy cho bà một chén nước, xoay người thấp giọng hỏi Lục Hải Yến: "Em nói rõ ràng một chút, chuyện thế nào?"

"Em tra của em...Mấy ngày hôm trước vào thành phố, trưởng thôn dẫn người đi tìm nó khắp nơi..." Bởi vì không ngừng nước nớc, lời nói của Lục Hải Yến cũng liên tục bị gián đoạn: "Vừa rồi, trưởng thôn tới đập cửa, nói em trai của em, em trai của em giết người..."

Phương Mộc nghe xong không hiểu gì cả, vào thành phố thôi mà, có cần thiết phải dẫn người đi bắt không? còn nữa, tại sao lại có giết người ở đây? Đột nhiên, hai mắt Phương Mộc trừng lớn, tựa hồ như có một tia chớp lóe lên ở trong đầu!

Cậu lập tức chụp lấy cánh tay Lục Hải Yến, vội vàng hỏi: "Em trai của em có phải tên là Lục Hải Đào hay không?"

"Đúng rồi." Ánh mắt Lục Hải Yến từ mê hoặc, lập tức trở nên điên cuồng: "Anh biết em trai của em sao? Anh đã gặp nó ở nơi nào đó rồi có đúng hay không?"

Phương Mộc không trả lời cô, mà liên tục trách mình ngu ngốc, Lục Hải Yến, Lục Hải Đào, tại sao mình lại không sớm nghĩ ra chứ?

Chuyện Lục Hải Đào giết người, nhất định là có liên quan tới bí mật của Lục gia thôn!

Phương Mộc chạy về phòng mình, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, vừa bước ra khỏi cửa, liền bị Lục Hải Yến chặn ngay trước mặt.

"Anh định đi đâu?" Lục Hải Yến ánh mắt sáng rực.

"Anh đi tìm em trai của em." Phương Mộc không có lòng dạ nào đùa cợt với cô: "Em và bác gái ở nhà chờ anh."

"Em cùng đi với anh!"

"Không được!" Phương Mộc kiên quyết nói, đẩy cô ra, bước nhanh ra sân.

Vừa mới bước ra đường, Phương Mộc liền thấy ở góc Tây Nam của thôn có một quảng sáng, còn có tiếng người loáng thoáng truyền tới, cậu ngẫm nghĩ, rồi chạy nhanh tới đó.

Nơi đó có một cây cổ thụ, có mấy người đang đứng dưới tán cây, ánh đuốc trong tay phản xạ với lá cây tạo thành một thứ ánh sáng vàng huyền ảo, dưới chân bọn họ, thấp thoáng một dáng người nằm ngáy đơ. Phương Mộc đã đoán được là chuyện gì, thế nhưng lúc chạy đến dưới tán cây, vẫn kinh hãi lắp lắ.

Người bị Lục Hải Đào giết chết, là Lục Tam Cường, xung quanh thi thể đầy những dấu chân cùng đầu mẩu thuốc lá, hiện trường đã bị phá hoại nghiêm trọng.

Phương Mộc vừa định ngồi xổm người xuống cẩn thận kiểm tra thi thể, liền có một thôn dân túm chặt cánh tay cậu.

Phương Mộc hất tay hấn ra, không chút khách sáo hỏi: "Ai là người đầu tiên phát hiện ra thi thể? Thời gian phát hiện vào lúc nào?"

Thôn dân kia bị ngữ khí nghiêm khắc của Phương Mộc hù sợ, do dự một chút nói: "Chúng tôi cũng không biết, trưởng thôn kêu chúng tôi tới canh người chết, chúng tôi liền đến thôi."

Phương Mộc sờ thi thể Lục Tam Cường, tính toán trong lòng, rồi nhủ mảy, lập tức cẩn thận kiểm tra miệng vết thương trên đầu người chết, lông mày càng nhíu chặt lại.

Cậu cầm lấy cây đuốc trong tay người thôn dân bên cạnh, rồi khua đuốc xem xét phạm vi mấy thước xung quanh thi thể một hồi, ngẩng đầu lên hỏi người thôn dân kia: "Nhóm của trưởng thôn đuổi theo hướng nào?"

Người thôn dân kia chỉ chỉ hướng núi Long Vĩ: "Phía kia kìa."

Phương Mộc tiện tay nhặt một nhánh cây lên, vẽ một cái vòng xung quanh thi thể, sau đó nhìn chăm chăm vào mắt người thôn dân kia, gần từng chữ nói: "Trước khi tôi trở về, bất kỳ người nào cũng không được đi vào cái vòng tròn này, không cho bất kỳ người nào đụng tới thi thể, anh hiểu không?"

Người thôn dân kia hoàn toàn bị khẩu khí của Phương Mộc trấn áp, liên tục gật đầu.

Phương Mộc nhìn về phía núi Long Vĩ cách đó không xa một màu đen kịt, cắn chặt răng, cầm cây đuốc giờ lên chạy tới.

Mấy ngày liên tuyết rơi dày đặc khiến cho mỗi bước tiến về phía trước của Phương Mộc đều tiêu tốn rất nhiều sức lực. Vốn tưởng có thể dễ dàng đi xuyên qua khu rừng rậm dưới chân núi, thế nhưng mới được nửa đường thì Phương Mộc đã hoàn toàn kiệt sức, cậu dựa lưng vào một thân cây há to miệng ra thở dốc, vừa lau mồ hôi, vừa để ý quan sát động tĩnh xung quanh.

Từ tình trạng đã lạnh cứng của thi thể có thể suy đoán, Lục Tam Cường chỉ ít cũng chết trên sáu tiếng đồng hồ rồi, có điều đêm nay trong thôn hội hè suốt đêm, nếu như Lục Hải Đào giết người ở dưới gốc cây kia, chắc chắn thi thể phải được phát hiện sớm mới phải, hơn nữa, từ miệng vết thương trên

đầu Lục Tam Cường mà suy đoán, hung khí giết người hẳn phải là một cây búa. Lục Hải Đào trở về từ thành phố sau đó vẫn trốn tránh ở bên ngoài, không cần thiết phải lúc nào cũng mang theo một cây búa ở bên mình làm gì. Còn nữa, nếu như Lục Tam Cường đúng là do vật cứng đập vào đầu mà chết, vậy xung quanh thi thể tất phải có rất nhiều vết máu bắn tung tóe, thế nhưng tại hiện trường Phương Mộc cũng không phát hiện điều này.

Bởi vậy, góc Tây Nam của thôn chưa hẳn là hiện trường đầu tiên của vụ án. Dù cho Lục Tam Cường có đúng là bị Lục Hải Đào giết chết, thì thi thể cũng hẳn là đã được chuyển từ nơi khác tới chỗ này. Vấn đề là: ai đã chuyển thi thể đi? Mục đích làm như vậy để làm cái gì?

Bỗng nhiên, phía sau rừng cây truyền tới một tràng "lộp bộp lộp bộp" tiếng chân bước trên tuyết. Phương Mộc cảnh giác quay đầu lại, nhìn thấy cách đó không xa có một bóng người đang tập tễnh bước tới.

"Ai đó?" Phương Mộc quát một tiếng, cúi người nhặt một cành cây lên.

"Phương...anh Phương, là anh sao?" Lục Hải Yến đầu đầy mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, nhìn thấy Phương Mộc cô dường như thoáng vui mừng.

"Em tới đây làm gì?" Phương Mộc rất kinh ngạc: "Không phải anh bảo em đợi ở trong nhà rồi sao?"

"Không." Lục Hải Yến ánh mắt cứng rắn: "Em phải đi cứu em trai em."

"Cứu cậu ta?" Phương Mộc nheo mắt lại: "Em trai của em giết người mà."

"Dù sao nó cũng là em trai của em!" Lẫn trong giọng nói của Lục Hải Yến là tiếng khóc nức nở: "Em sợ...em sợ bọn họ sẽ làm hại nó."

"Sẽ không có chuyện đó đâu, sự tình không phức tạp như em nghĩ đâu." Phương Mộc an ủi cô: "Sau khi trưởng thôn tìm được cậu ta, sẽ giao cho cơ quan pháp luật xử lý, đến lúc đó, mọi chuyện sẽ được làm rõ thôi. Có điều..."

Phương Mộc ngừng nghĩ: "Có một chuyện anh nghĩ không ra, em trai của em chẳng qua chỉ là ra ngoài chơi mà thôi, trưởng thôn có cần thiết dẫn người đi bắt cậu ta không?"

Lục Hải Yến toàn thân hơi run rẩy, cơ thể khẽ động nói: "Đi nhanh thôi, trời sắp sáng rồi."

Dứt lời, cô liền dẫm lên mặt tuyết hướng về núi Long Vĩ đi đến, Phương Mộc không tiếp tục hỏi nữa, giờ cây đuốc lên đi ở phía sau cô.

Sau hơn nửa tiếng vất vả khó nhọc, núi Long Vĩ cuối cùng hiện ra hoàn toàn trước mắt hai người. dưới màn trời xám đặc, núi Long Vĩ đứng sừng sững, hiểm trở, cao không thấy đỉnh. Phương Mộc vừa lau mồ hôi, vừa cố gắng mở to đôi mắt ngắm nhìn tòa núi lớn.

Bỗng nhiên cậu giật giật cánh tay Lục Hải Yến: "Em xem kia." Cậu chỉ chỉ khu rừng ở sườn Đông ngọn núi, ở chỗ đó, có một dải sáng đang di động.

Lục Hải Yến vội lập tức xoay người chạy lên núi. "Em trai của em nhất định ở chỗ đó!"

Lời còn chưa dứt, bóng cô đã biến mất trong khu rừng ở phía trước. Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, bước nhanh đuổi theo.

Đường núi rất khó đi, ngoài việc đường đi bị che lấp, dưới lớp tuyết mềm, chỗ chỗ cũng đều là đá. Mới đi được mấy chục mét, liền nghe thấy Lục Hải Yến kêu ái một tiếng, Phương Mộc trầm kêu không ổn, vừa gia tăng tốc độ, vừa cố gắng giữ cây đuốc chiếu ánh sáng ra càng xa càng tốt.

Lục Hải Yến đứng ở phía trước cách vài mét, dáng người nghiêng nghiêng hơi kỳ quặc, đi đến gần, Phương Mộc mới thờ phào một cái.

Vì cô chạy quá nhanh, lại không nhìn rõ đường, tóc vướng vào nhánh cây ở ven đường. Phương Mộc vội vàng cầm cây đuốc trên một thân cây ở bên cạnh, giúp cô gỡ mái tóc xuống. Bốn bàn tay cùng loay hoay một lúc, tóc ngược lại càng quấn chặt hơn. Lục Hải Yến vô cùng bức dọc, điện tiết nắm cành cây từng kia bẻ gãy luôn, không cần gỡ đoạn cây vướng ở tóc nữa, xoay người chạy đi, không ngờ vấp phải một hòn đá, "bụp" một tiếng ngã sòng xoài trên mặt đất.

Cú ngã này tựa hồ đã lấy đi toàn bộ sức lực của Lục Hải Yến, gầy dựa mấy lần vẫn không thể đứng lên nổi, lòng cô nóng như lửa đốt, bỗng bật khóc thành tiếng. Phương Mộc vội vàng bước tới dìu cô dậy, ngón tay vừa mới đụng tới bờ vai cô, Lục Hải Yến liền giống như chết đuối vớ được cọc, ra sức ôm chặt lấy Phương Mộc. Phương Mộc bỗng lúng túng, đẩy cô vài cái nhưng đẩy không ra, chỉ có thể nửa ngồi trên mặt đất để mặc cho cô ôm.

Lục Hải Yến khóc đến tê tâm liệt phổi, mơ hồ nói không thành tiếng: "Em phải làm sao đây...em trai em phải làm sao đây..."

Tận đáy lòng Phương Mộc phát ra một tiếng thở dài, đôi tay khép lại, nhẹ nhàng đặt trên bờ vai cô.

Mấy phút đồng hồ sau, tiếng khóc của Lục Hải Yến dần dần vơi bớt, cô đẩy Phương Mộc ra, không nói một lời gỡ đoạn cây bị cuốn vào tóc. Sau khi gỡ xong, cô nhanh chóng đứng lên, lau mặt, nhỏ giọng nói: "Minh đi thôi."

"Em biết đường sao?" Phương Mộc hỏi, Lục Hải Yến gật gật đầu. Phương Mộc đưa cây đuốc cho cô: "Em đi trước đi." Nghĩ ngợi chốc lát, Phương Mộc lại nói thêm: "Chú ý nhìn đường nhé."

Lục Hải Yến mặt ửng hồng, im lặng nhận lấy cây đuốc.

Càng lên cao, núi rừng càng rậm rạp, lại thêm khắp nơi mênh mông một màu trắng xóa, Phương Mộc nhanh chóng mất phương hướng. Cũng may Lục

Hải Yến vẫn ở phía trước dẫn đường, giữa đường núi quanh co, dần dần cũng tiếp cận được với sườn núi. Những vệt sáng kia cũng càng ngày càng hiện rõ, Phương Mộc để ý thấy bọn họ vẫn đang từ từ di chuyển lên trên động, điều này nói lên rằng nhóm người truy đuổi còn chưa bắt được Lục Hải Đào.

Lục Hải Yến cũng đoán biết điều này, vừa cố sức dán mắt vào những điểm sáng kia, vừa ở nhanh chóng chạy tới. Nhưng điều khiến Phương Mộc cảm thấy kỳ quái là, nhóm người truy đuổi kia rõ ràng ở sườn đông ngọn núi, Lục Hải Yến lựa chọn đường đi lại là hướng Tây.

"Đợi một chút!" Phương Mộc thở hồng hộc nói: "Không lầm hướng chứ?"

"Không sai đâu." Lục Hải Yến không quay đầu lại: "Ở đây có con đường tắt."

Đường tắt ư, Phương Mộc lại thấy bọn họ càng ngày càng xa nhóm người truy đuổi. Lục Hải Yến dường như chẳng hề muốn cản đường bọn người kia, mà là muốn nhanh tới một địa điểm khác.

Phương Mộc không nhận được sinh lòng nghi ngờ, đang định hỏi rốt cục là chuyện gì, thì nghe thấy trong túi áo của mình truyền tới hai tiếng "tích tích".

Có tin nhắn. Phương Mộc theo quán tính mò điện thoại di động, vừa mới thò tay vào trong túi áo, cả người liền cứng đờ. Địa phương này không có tín hiệu điện thoại di động mà.

Ai gửi tin nhắn tới chứ?

Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, lập tức phát hiện mình trước sau chưa hề tắt bluetooth. Đây chính là một tập tin gửi từ điện thoại di động Nokia, Phương Mộc liền chọn tiếp nhận, vài giây sau, một tấm hình xuất hiện trên màn hình điện thoại di động của Phương Mộc.

Tấm hình này là một hình ảnh do điện thoại di động chụp lại, hình ảnh rất mờ, hơn nữa lại cực kỳ mơ hồ, căn bản là không thể nhìn rõ. Phương Mộc loay hoay hồi lâu cũng không nhận được là hình ảnh gì.

Bỗng nhiên, trước mắt Phương Mộc sáng rực, một tia sáng lóa lên trong đầu! Cậu liền biết ai đã gửi tin nhắn này tới!

Cậu soạn một dòng tin nhắn: Cậu đang ở đâu?

Sau đó dò sóng thiết bị bluetooth, quả nhiên, tìm thấy một biểu tượng điện thoại di động Nokia. Cậu gửi tin nhắn qua, đồng thời lưu ý lắng nghe xem gần đó có tiếng tin nhắn phát ra hay không.

Lục Hải Yến thấy Phương Mộc nhìn chằm chằm điện thoại di động của mình, cũng tiến đến xem thử: "Sao thế?"

"Có người gửi tin nhắn cho anh."

"Dùng điện thoại di động à?" Lục Hải Yến ngạc nhiên cầm lấy điện thoại di động của Phương Mộc: "Địa phương này đâu có tín hiệu điện thoại di động chứ."

"À. Cậu ta dùng bluetooth gửi tin tới." Phương Mộc nhìn thẳng vào mắt Lục Hải Yến: "Theo anh biết, ở trong núi này mạng điện thoại di động, hơn nữa biết dùng bluetooth gửi tin, chỉ có một người."

"Ai?"

"Em trai của em, Lục Hải Đào."

Lục Hải Yến đôi mắt lập tức tròn tròn, cô chết lặng vài giây, sau đó điên cuồng ấn bừa phím điện thoại di động: "Nó đã nói gì với anh? Nó ở nơi nào? Có an toàn không?"

Phương Mộc mở tấm hình vừa rồi, hỏi: "Em có biết chỗ này là chỗ nào không?"

Lục Hải Yến xem hồi lâu, lắc đầu. Lúc này, điện thoại di động của Phương Mộc lại kêu lên "tích tích", vài giây sau, một tấm hình lại được gửi tới. Lục Hải Yến giành trước mở ra xem, tuy rằng lần này Lục Hải Đào mở đèn flash ra, nhưng hình ảnh vẫn rất mơ hồ.

Phương Mộc nhìn chung quanh một chút, dặn bảo Lục Hải Yến cầm điện thoại di động đứng yên đó, sau đó đi sâu vào trong rừng tìm kiếm, nhỏ giọng hô: "Lục Hải Đào, Lục Hải Đào."

Trong rừng rậm không hề có tiếng đáp lại. Phương Mộc không bỏ cuộc, khom người đi về phía trước vài mét, cơ hồ ngồi xổm trên mặt đất kêu tên của Lục Hải Đào, bốn phía vẫn là một màn đêm yên tĩnh như trước. Phương Mộc nhíu mày, khoảng cách truyền tín hiệu của bluetooth cũng lắm chỉ hơn mười mét, thế nhưng vì sao ở gần như vậy mà lại không có tiếng trả lời?

Bỗng nhiên, Lục Hải Yến phía sau hét lên một tiếng nhỏ nhưng chói tai. Phương Mộc vội vàng quay đầu lại thấp giọng hỏi: "Sao thế?" Lục Hải Yến giơ điện thoại di động lên: "Điện thoại của anh không còn sáng nữa."

Phương Mộc bước nhanh tới, cầm lấy điện thoại di động nhìn xem, pin đã hết. Phương Mộc thầm rủa một tiếng, thấp giọng dặn: "Chúng ta chia hai hướng tìm xem, em trai của em chắc chỉ ở gần đây thôi."

"Đừng tìm nữa."

"Sao?" Phương Mộc đang định xoay người đi lại kinh ngạc dừng bước: "Sao lại không tìm?". Lục Hải Yến bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường, cô chỉ chỉ cây đuốc trong tay: "Cây đuốc này sẽ cháy hết rất nhanh thôi, gần đây chỗ nào cũng là vách núi dựng đứng và núi đá lởm chởm, chưa tìm được em trai của em, chúng ta đã ngã chết rồi."

Nhờ chút ánh sáng cuối cùng của cây đuốc, Lục Hải Yến dẫn Phương Mộc tìm đến một sơn động nhỏ, quyết định đợi tới hừng đông sẽ xuống núi.

Hai người đều không nói gì, yên lặng nhìn ngọn lửa nhỏ có thể bị tắt bất cứ lúc nào. Lục Hải Yến thu mình lại, vẻ mặt đau khổ. Ngọn lửa chiếu vào hai con mắt cô lóa lên hai điểm sáng, trong đôi mắt đang chuyển động, mơ hồ ngấn lệ.

Phương Mộc cũng đang có tâm sự trong lòng. Lục Hải Đào có biết mình đang ở gần đây hay không, mà dùng bluetooth gửi hình ảnh, có lẽ lúc đó đây là phương thức duy nhất mà cậu ta nghĩ đến để liên lạc. Là chuyện gì mà cậu lại vội vàng muốn cho người bên ngoài biết như vậy chứ? Lục Hải Đào nhất định là đã thấy chuyện gì đó khiến cho cậu ta vô cùng kinh sợ.

"Anh quen biết em trai của em như thế nào vậy?" Bỗng nhiên, Lục Hải Yến mở miệng.

Phương Mộc ngẫm nghĩ, đem chuyện cậu và Lục Hải Đào gặp nhau ở trên xe lửa hai năm rưỡi mười nói cho Lục Hải Yến biết. Lục Hải Yến trầm tư một hồi, trong mắt lại lấp lánh ánh lệ: "Thằng quý tộc này...Thằng quý tộc này..."

Phương Mộc suy nghĩ một chút hỏi: "Em trai của em chỉ vào thành phố chơi một lần, vì sao mà lại dẫn đến nhiều phiền toái như vậy?"

"Trường thôn không cho bọn em vào thành phố, bình thường muốn mua sắm cái gì, đều do bọn Lục Đại Xuân phụ trách."

"Vì sao chứ?"

"Anh cũng thấy đó, đây là một ngôi làng nhỏ, chỉ có hơn chục hộ gia đình mà thôi. Trước đây nơi này cũng không nghiêm ngặt như vậy, vào khoảng mấy năm trước, trường thôn bỗng nhiên triệu tập mọi người lại mở một cuộc họp," Lục Hải Yến càng thu mình nhỏ lại: "Nói từ nay việc ăn uống, sinh hoạt của mọi người trong thôn, tất cả nhu cầu của mọi người đều có thể đáp ứng, nhưng có một điều kiện..."

"Tất cả mọi người không ai được ra ngoài?"

"Đúng vậy." Lục Hải Yến khẽ thở dài: "Lúc đó mọi người đều đồng ý. Quả thật, hàng hóa mới cũ các loại, không ngừng được đưa tới từng gia đình. Cuối cùng bọn em không cần ra đồng làm việc, lo ăn lo uống nữa. Nhưng mà, cái giá phải trả là bị ngăn cách với thế giới bên ngoài."

"Thời gian sau đó, ban đầu mọi việc còn tốt đẹp, mọi người đều an phận qua ngày. Thế nhưng, đối với một số người mà nói, ăn uống cũng không phải là toàn bộ cuộc sống của họ."

"Ví như em trai của em phải không?"

"Đúng vậy." Lục Hải Yến đau đớn nhắm mắt lại: "Có một lần lúc Đại Xuân mang đồ tới, đánh rơi một quyển tạp chí mua trong thành phố. Lục Hải Đào liền đem giấu nó đi, xem nhiều lần, sau đó nói muốn vào trong thành phố xem thử một chút, để lại vài chữ rồi đi liền."

"Sau đó thì sao?"

"Buổi chiều ngày hôm sau trường thôn tới nhà, sau khi hỏi rõ hướng đi của em trai em, không nói gì thêm liền bỏ đi."

Phương Mộc thấp giọng hỏi: "Tiền ở trong thôn, rốt cục là từ đâu mà có?"

Lục Hải Yến ngẩng đầu, ngẩn người nhìn rừng già tối tăm, thật lâu sau, mới chậm rãi đáp: "Em không biết."

Cơ hồ cùng lúc, ngọn lửa nhỏ bé ra sức giãy dụa rồi cuối cùng cũng vụt tắt. Trước khi lửa tắt, trong con ngươi Lục Hải Yến vẫn còn hai điểm sáng cuối cùng.

Mọi thứ đều rơi vào bóng tối. Cảnh vật xung quanh giống như bức màn sân khấu ùn ùn kéo qua, Lục Hải Yến sợ hãi kêu lên một tiếng ngán ngùi, vội vàng đưa tay ra.

"Anh ở chỗ nào?" cuối cùng, một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy ống tay áo Phương Mộc, không chịu buông ra.

Phương Mộc dịch người qua, cố gắng tới gần cô, khoảng cách vừa đủ để cô không có cảm giác lo sợ. Thân thể cô gái không ngừng run rẩy, ban đầu còn hơi rón rén né tránh, vài giây sau, đã hoàn toàn kề sát vào cậu.

Phương Mộc vẫn cảnh giác nhìn chung quanh, mấy lần, cậu cơ hồ cảm giác Lục Hải Đào đang trốn ở trong một bụi cây nào đó cách không xa, nhưng mà, sau khi nhẹ giọng gọi tên cậu ta mấy lần, lại đều không hề có tiếng đáp lại.

Mỗi lần nghe đến tên em trai, Lục Hải Yến đều cảm thấy hồi hộp ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía, mấy lần như thế, sau đó cô lại thu mình, nhẹ nhàng hướng Phương Mộc nói: "Anh đừng có tổn sức nữa, nó không có ở đây đâu."

Phuong Mộc không tin lại nhìn xung quanh một lần nữa, cuối cùng hậm hực ngồi xuống. Trong bóng tối, cậu vẫn có thể cảm thấy Lục Hải Yến đang nhìn mình.

"Anh sao lại...Quan tâm em trai của em như thế?"

"Sao?" Phuong Mộc bị hỏi bất ngờ ấp úng: "Tốt xấu gì cũng có duyên gặp mặt một lần mà."

"Phải thế không?" Lục Hải Yến hiển nhiên chẳng hề tin lời này của cậu: "Anh rốt cục là làm nghề gì?"

"Nhà nhiếp ảnh, anh không phải đã nói với em rồi sao?"

"Thực vậy không?" ánh mắt Lục Hải Yến đột nhiên trở nên hung dữ: "Vậy trong điện thoại của anh vì sao lại có tấm hình của Lục Lộ?"

"Hả?" Phuong Mộc đột nhiên quay đầu lại: "Em biết nó sao?"

"Biết."

"Nó là người trong thôn em sao?" Phuong Mộc lập tức chụp lấy cánh tay Lục Hải Yến: "Cha mẹ của nó ở đâu?"

"Đã từng là người trong thôn bọn em thôi...Ai da anh buông tay em ra!" Lục Hải Yến hết sức hoảng sợ lui ra sau, ra sức giãy rụa thoát ra khỏi tay Phuong Mộc. Phuong Mộc vội vàng an ủi nói: "Được, được rồi, em đừng sợ, em nói cho anh biết đi, người nhà Lục Lộ ở đâu?"

"Anh nói cho em biết chuyện về tấm hình trước đi!"

"Được." Phuong Mộc đầu óc chọi linh động: "Anh biết Lục Lộ ở một viện cô nhi trong thành phố. Viện trưởng cho anh biết, Lục Lộ là do trạm cứu trợ đưa tới, nhờ bọn anh giúp đỡ tìm kiếm gia đình của nó. Cho nên anh giữ tấm hình của nó trong điện thoại, lúc đi công tác thì tìm kiếm thử xem."

"Ồ." Lục Hải Yến nửa tin nửa ngờ nhìn Phuong Mộc một chút: "Thì ra là thế."

"Vậy em trả lời câu hỏi của anh đi."

"Anh đừng tìm cha mẹ của nó nữa." Lục Hải Yến xoa xoa cánh tay: "Cha mẹ Lục Lộ lúc nó còn rất nhỏ đã qua đời rồi. Nó sống cùng với ông nội, mấy năm trước ông nội nó cũng đi. Sau đó không ai thấy Lục Lộ đâu nữa, thì ra là nó chạy vào trong thành phố."

Bóng tối che dấu đi nét mặt của Phuong Mộc. Cậu vừa phấn khởi vừa phẫn nộ. Lục gia thôn quả thật chẳng những có liên quan tới bọn buôn người, mà bọn họ ngay cả trẻ con trong thôn cũng không buông tha!

Lục Hải Yến cảm thấy cơ thể Phuong Mộc đang run nhè nhẹ, hơi kinh ngạc hỏi: "Anh sao thế?"

"À," Phuong Mộc cố sức ổn định tâm tình của mình: "Anh hơi lạnh chút thôi."

"Vậy à...." Lục Hải Yến cúi đầu: "Anh dựa qua đây một chút đi, sẽ ấm hơn đó."

Phuong Mộc ngồi không nhúc nhích, vài giây sau, Lục Hải Yến nhẹ nhàng dựa sát vào: "Trời nhanh sáng thật." Cô nhìn chằm chằm về phương đông, hơi thờ thẩn xóa, thì thào nói: "Trời vừa sáng, chúng ta có thể trở về liền rồi."

Lục Hải Yến bỗng than nhẹ: "Về sau, anh có tới thăm em nữa không?" Không đợi Phuong Mộc trả lời, cô lại vô cùng u oán đáp luôn: "Sẽ không đâu, chắc chắn là không rồi. Bọn họ không muốn cho người ngoài vào trong thôn mà."

"Không đâu." Phuong Mộc chậm rãi đáp: "Anh nhất định sẽ trở lại."

Trở về Lục gia thôn, Phuong Mộc bảo Lục Hải Yến trở về nhà trước, mình thì đi thẳng đến góc Tây Nam của thôn. Vừa mới đi đến gốc cây kia, Phuong Mộc liền sững sờ. Dưới gốc cây cổ thụ trống trơn không hề có gì cả, Phuong Mộc vội vàng lướt nhìn bốn phía, không sai, chính là nơi này, nhưng mà, thì thể đã biến đâu mất rồi? Cậu ngồi xổm người xuống, cẩn thận quan sát mặt đất, trên đất tuyết rõ ràng có vết tích đã có người dùng xẻng dọn dẹp qua. Phuong Mộc cắn chặt răng, nhắc chân đi vào trong thôn.

Đi không được bao xa, thì nhìn thấy một thôn dân từ trong nhà đi ra. Phuong Mộc nhận ra hẳn chính là một trong những người trông coi thì thể tối hôm qua, không cần giải thích, lập tức tiến lên chụp cánh tay của hắn: "Thì thể đâu rồi?"

"Người thôn dân kia giật nảy mình, đột nhiên hất tay cậu ra: "Thì thể cái gì? Tôi không biết!"

"Anh không biết?" Phuong Mộc bước tới một bước: "Tối hôm qua thì thể ở dưới tán cây, thì thể Lục Tam Cường!"

"Không có thì thể gì cả." Người thôn dân kia bỗng nhiên cười cười quái dị: "Căn bản là chẳng có người nào tên Lục Tam Cường."

Thừa dịp Phuong Mộc đang trợn mắt há mồm, người thôn dân kia chạy trở vào trong sân, "ầm" một tiếng khóa cửa lại.

Phuong Mộc đứng tại chỗ một hồi, đầu óc trống rỗng, sau khi phục hồi tinh thần lại xoay người đi về hướng nhà Lục Hải Yến.

Cậu vốn định đến nhà Lục Thiên Trường gọi điện thoại báo công an, nhưng mà, rõ ràng Lục Thiên Trường sai thôn dân phá hoại hoàn toàn hiện trường, hơn nữa ý đồ muốn triệt để che dấu chuyện này, làm cho cái tên Lục Tam Cường hoàn toàn biến mất trên cõi đời, đến nhà ông ta gọi điện thoại báo công an, không khác nào là báo cáo tự lộ da.(Trong nguyên tác thì gọi là "Dữ hồ mưu bí".Câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lộ da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận đều phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Thái bình ngự lãm".Thời Tây Chu, có một người muốn làm một chiếc áo lông đáng giá ngàn vàng. Có người mách bảo anh ta làm bằng lông cáo là có giá trị nhất. Anh ta nghe vậy nghĩ bụng: "Trên núi có rất nhiều cáo, chỉ bằng ta đến đó bàn với chúng xem sao".Nghĩ đoạn, anh ta liền vui vẻ đi lên núi. Khi nhìn thấy một bầy cáo, anh bèn nghiêm túc bàn với chúng rằng: "Hồi bầy cáo thân mến, tôi đây muốn làm một chiếc áo lông trị giá ngàn vàng, nên mới đến gặp và mong các vị hãy lộ da trên mình cho tôi có được không?". Bầy cáo nghe nói liền hoảng hốt đua nhau chạy biến. Anh ta chẳng còn cách nào khác, đành cụt hứng trở về. Ít lâu sau, anh ta làm lễ giỗ tổ, nhưng lại thiếu thịt dê. Anh ta liền nghĩ ngay đến đàn dê vẫn thường hay ăn cỏ dưới chân núi, bèn vui vẻ đến nói với đàn dê rằng: "Hồi đàn dê thân mến, tôi đang làm lễ giỗ tổ nhưng lại thiếu mất thịt dê, vậy mong các vị biểu tôi một ít thịt có được không?". Đàn dê nghe vậy kêu be be không dứt, rồi chạy trốn vào rừng sâu, trong chốc lát chẳng thấy tăm hơi đâu cả.)

Trong sân nhà Lục Hải Yến là một mớ hỗn độn, Phương Mộc chạy trở về gian phòng của mình, lấy sạc pin điện thoại đi động ra, sau khi cắm điện, điện thoại đi động vẫn không có phản ứng. Phương Mộc liền đổi mấy cái ổ điện khác, cũng đều như vậy. Phương Mộc ngẫm nghĩ, đứng dậy bật công tắc đèn điện, đèn cũng không sáng.

Phương Mộc bước nhanh ra khỏi phòng, ra ngoài nhà chính liền gặp Thôi quả phụ: "Bác gái à, trong nhà sao lại mất điện thế?". "Đừng nói là mất điện," Thôi quả phụ về mặt đau khổ: "Ngày cả nước cũng không có."

Cắt nước, cắt điện, Phương Mộc đã hiểu rõ, Lục Thiên Trường không chỉ muốn "day dỗ" Lục Hải Đào, mà còn cả người nhà của cậu ta.

"Hải Yến đâu rồi bác?" Phương Mộc hỏi. "Ra ngoài rồi." Thôi quả phụ bỗng nhiên hạ giọng: "Nó bảo tôi nói với cậu, một lúc nữa đi đến từ đường gặp nó."

Từ đường nằm ở góc Đông Bắc của thôn, Phương Mộc đẩy cánh cửa gỗ ra, bụi bặm tấp vào mặt. Cậu dùng tay bịt miệng, cẩn thận quan sát sảnh đường trước mặt, lập tức nhìn thấy từ trong đám tro bụi dày đặc một vài dấu chân. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía trước xem thử, phía bắc từ đường là một cái đài bằng gỗ giản dị, cuối cái đài gỗ là một bức tường kép, cửa ra vào treo một tấm rèm vải. Phương Mộc rón ra rón rén leo lên đài gỗ. Lập tức nghe thấy phía sau rèm có người đang nói chuyện.

"Chị ơi...chúng ta đang gây nghiệp chướng mà...em đã nhìn thấy...thảm lắm..." Phương Mộc nghe ra đó là tiếng của Lục Hải Đào, đang khóc nức nở, tựa hồ vô cùng sợ hãi.

Một thanh âm khác là Lục Hải Yến, cô cũng đang khóc, vừa khóc vừa nhỏ giọng khuyên giải Lục Hải Đào.

"Em mặc kệ...em không thể nhận tiền này nữa...Chị, em phải đi báo công an...chúng ta nhất định sẽ gặp báo ứng mà thôi..."

Đột nhiên, chân Phương Mộc giẫm phải một khúc gỗ phát ra một tiếng gãy giòn tan. Tiếng nói chuyện phía sau rèm vài ngừng lại im bặt, ngay sau đó, liền nghe thấy Lục Hải Yến run rẩy hỏi: "Ai?"

Phương Mộc bước tới, vén rèm vải lên, chui vào trong: "Là anh đây."

Lục Hải Yến khuôn mặt đang ngập tràn sợ hãi sững sờ nhìn Phương Mộc vài giây, thờ phào nhẹ nhõm một hơi. "Đại ca, đại ca, tôi biết ngay là anh mà." Lục Hải Đào kích động nói năng lộn xộn: "Tôi dùng cái răng gì đó...đại ca, tôi thấy, tôi nhất định phải báo cho anh biết! Mấy cô bé kia..."

"Lục Hải Đào!" Lục Hải Yến đột nhiên ra sức ôm đầu của em trai vào trong ngực, dùng tay cố gắng che miệng cậu ta lại: "Đừng nói, đừng nói, chị xin em mà..."

Phương Mộc vội vàng tách tay Lục Hải Yến ra: "Buông ra! Em để cậu ta nói, cậu ta rốt cục là đã thấy chuyện gì?"

Giữa lúc giằng co, Lục Hải Yến bỗng nhiên buông tay ra, đẩy mạnh ngực Phương Mộc một cái, Phương Mộc ngã ngửa trên mặt đất. Cậu quờ cả tay chân đứng lên, lại nhìn thấy Lục Hải Yến đờ người, quỳ ở trước mặt mình.

"Phương ca, em tin rằng anh là do ông trời phái xuống cứu chúng em." Lục Hải Yến lệ đã vương đầy mặt: "Em chỉ cầu xin anh một chuyện thôi, anh mang em trai của em đi đi, tìm giúp cho nó một công việc nào đó, đảm bảo nó có thể nuôi sống bản thân là được rồi." Lục Hải Yến vẫn quỳ ở trên mặt đất như trước: "Em chỉ có một nguyện vọng đó thôi, đừng nên hỏi nó gì cả, đừng hỏi gì nữa mà!"

"Ồ?" Phương Mộc chậm rãi đứng thẳng lên, neho mắt lại nhìn chăm chăm Lục Hải Yến: "Nhưng em trai của em giết người."

"Tôi không có!" Lục Hải Đào vội vã đến độ cơ hồ muốn nhảy dựng lên, "Tôi cùng chị tôi trước đây thường đi đến chỗ đó chơi, tôi liền nghĩ đi đến đó để trốn..."

"Hải Đào! đừng nói, đừng nói!" Lục Hải Yến lại bỏ nhào qua che miệng Lục Hải Đào.

Lục Hải Đào liều mạng kéo tay chị gái ra, lớn tiếng nói: "Là Đại Xuân! lúc tôi chụp ảnh, bị Tam Cường cùng Đại Xuân nhìn thấy. Hai chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, Tam Cường ngăn Đại Xuân lại, bảo tôi chạy đi, Đại Xuân liền quơ lấy cây búa đập Tam Cường một nhát..."

Lời của Lục Hải Đào không giống như nói dối. Phương Mộc cũng dần dần ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: Lục Thiên Trường vu cáo hãm hại

Lục Hải Đào giết người vừa giúp cho Lục Đại Xuân thoát tội, lại đồng thời loại bỏ luôn Lục Hải Đào. Nếu như không nhanh chóng đem Lục Hải Đào đến nơi an toàn, cậu ta sẽ lập tức gặp nguy hiểm. Còn nữa, Lục Hải Đào là nhân chứng rất quan trọng, có cậu ta, có thể vụ án sẽ tiến triển rất nhanh.

Phương Mộc quay đầu hướng Lục Hải Yến nói: "Em nhanh lên, anh đồng ý với yêu cầu của em." "Thật chứ?" Lục Hải Yến vẻ mặt vô cùng vui mừng, trở mình đứng lên: "Bọn anh trốn tạm ở đây, em về nhà lấy đồ cho hai người."

"Không cần." Phương Mộc ngăn cô lại: "Anh sẽ dẫn cậu ta đi bây giờ luôn."

Ba người đi tới ngưỡng cửa, Lục Hải Yến bảo bọn đừng cử động, bản thân ra cửa quan sát động tĩnh một chút.

Vừa mới đẩy cánh cửa gỗ kia ra, Lục Hải Yến lập tức kinh hoàng. Trong lòng Phương Mộc biết không ổn, mở hé cánh cửa sổ bên cạnh ra một chút, vừa mới tập trung nhìn ra, đây lòng liền cảm giác buốt lạnh. Trong sân của từ đường, chập ních thôn dân tay cầm đuốc, giáo mác cùng gậy gộc.

Phương Mộc cắn chặt răng, kéo Lục Hải Đào đi ra từ đường.

Lục Thiên Trường đứng ở phía trước tất cả thôn dân, nghiêng đầu, có chút hứng thú nhìn Phương Mộc, cảnh tượng giống như thợ săn đang nhìn con mồi vậy.

Một bà lão thất tha thất thểu xông tới, túm chặt Lục Hải Đào mà cào mà cắn: "Đồ vô lương tâm mà... Tam Cường với mày cùng cời truồng tắm mưa cho tôi lớn... Mày sao lại nhẫn tâm xuống tay chứ...."

Lục Thiên Trường phát phát tay, lập tức có mấy thôn dân đi lên đỡ bà lão, đồng thời kéo Phương Mộc cùng Lục Hải Đào ra ngoài sân.

Trong nháy mắt, đồ trên người Phương Mộc và Lục Hải Đào bị lột sạch, ném trong đồng tuyết. Lục Thiên Trường lấy điện thoại di động của Lục Hải Đào ra, cười lạnh hắc hắc mấy tiếng: "Thằng nhóc kiến thức của mày thật rộng nha, còn biết dùng điện thoại chụp ảnh nữa chứ." Ông ta không nhanh không chậm đi đến trước mặt Lục Hải Đào, bỗng nhiên hạ giọng: "Nói đi?"

"Không... Không có." Lục Hải Đào sắc mặt đã trắng bệch, "Tôi không dám... Chứ... Ông tha tôi ra..."

Lục Thiên Trường nhìn chằm chằm cậu ta vài giây, rồi quay đầu nhìn về phía Phương Mộc: "Cậu vì sao lại ở đây?"

"Hải Yến bảo tôi dẫn em trai của cô ấy đi, chỉ đơn giản như vậy." Phương Mộc biết chuyện này căn bản giấu diếm cũng không xong: "Những cái khác thì tôi không biết."

Lục Thiên Trường xem xét Phương Mộc một hồi, xoay người mặt ngó về phía thôn dân: "Còn nhớ ước định mà chúng ta đã hứa với nhau không?"

Đám thôn dân nhìn lẫn nhau: "Nhớ nhớ" tiếng trả lời trong đám người hết đợt này đến đợt khác vang lên.

"Muốn sống những ngày tốt đẹp, thì phải giữ ước định." Lục Thiên Trường giọng nói cất cao: "Nếu như có ai trái với ước định, chính là ép toàn bộ già trẻ trong thôn đến con đường chết."

Đám người có chút nao động, có thể nhìn thấy giáo sắt sắc bén lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Lục Thiên Trường xoay người nhìn Lục Hải Đào, cười mà như không cười nói: "Hải Đào, người đã sai lầm khi hủy đi những ngày tốt đẹp của chúng ta." Lục Hải Đào chân mềm nhũn: "Chứ, tôi không dám, không dám... nữa... Ông tha cho tôi đi..."

Lục Thiên Trường cười cười, cầm lấy một cái búa từ trong tay một thôn dân, đưa cho Lục Hải Đào, lại hướng hai cái điện thoại trên mặt đất bêu môi.

Lục Hải Đào run rẩy nhận lấy búa, nhìn Lục Thiên Trường, lại nhìn Phương Mộc, từng bước một lết qua, quỳ ở trên mặt tuyết, giơ búa lên. "Bình!" trên màn hình điện thoại di động lập tức xuất hiện vết nứt.

"Mạnh tay lên một chút!" Lục Thiên Trường quát một tiếng. Lục Hải Đào run run, lại vun búa lên.

"Bình!" lần này, là Lục Hải Đào nhìn Phương Mộc.

Điện thoại di động đều tan tành xác pháo, linh kiện văng tứ tung. Lục Hải Đào dùng tay gom các mảnh điện thoại di động lại một chỗ, lại ra sức từng chút từng chút một đập xuống, cuối cùng một mảnh nhỏ cũng đã không còn.

Cho đến lúc mảnh vụn của hai chiếc điện thoại di động cơ hồ đều lún cả vào trong bùn đất, Lục Thiên Trường mới bảo Lục Hải Đào dừng tay. Ông ta cúi đầu nhìn Lục Hải Đào vẫn quỳ như trước: "Hừ, cuối cùng cũng sửa chữa được một chút lỗi lầm."

Lục Hải Đào hai mắt sáng lên, trong ánh mắt nửa cầu xin nửa là cảm kích, tựa hồ như cơ hội sống lại xuất hiện. Lục Hải Yến nức nở, đi qua muốn nâng em trai dậy, lại bị Lục Đại Xuân túm chặt.

"Thế nhưng, còn có một chuyện còn chưa xong" Lục Thiên Trường nheo mắt lại: "Mạng của Tam Cường."

Ánh sáng vừa mới thoáng hiện trong mắt Lục Hải Đào lại bị dập tắt, cậu ta giãy dụa muốn đứng lên, lại bị mấy thôn dân ấn ngã xuống đất. "Không phải tôi... Tôi không có!" Lục Hải Đào mặt vui ở trong đồng tuyết, chỉ có thể phát ra tiếng gào thét mơ hồ không thành tiếng. Lục Thiên Trường giọng nói xa

xa lẫn át tiếng của cậu ta.

"Mọi người hãy nói đi, nên xử lý thế nào?" Ông ta xoay người đối mặt với đám thôn dân: "Mạng của Tam Cường, phải tính như thế nào?"

Cả đám người đều im lặng. Đột nhiên, tiếng của bà lão kia vang lên trên đỉnh đầu của mọi người: "Giết chết nó đi!"

Lập tức giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu đang sôi cuộn cuộn, đám thôn dân liền náo động lên: "Thằng phá gia chi tử này, thiếu chút nữa khiến cho chúng ta không còn cuộc sống tốt đẹp như trước..." "Ai có thể cam đoan nó về sau không bỏ trốn, không giết người chứ?" "Giết chết nó đi..."

Lục Thiên Trường quay đầu nhìn Lục Hải Đào đã co quắp thành một đồng, cười cười: "Hải Đào à, hết cách rồi, đã làm chuyện xấu, thì phải trả giá thật nhiều..."

"Không!" Một tiếng gào thét thê lương, sau đó Thôi quả phụ thất tha thất thểu từ trong đám người chen ra, gục ở dưới chân Lục Thiên Trường, ra sức ôm lấy đùi ông ta, liên tục cầu xin: "Trường thôn, trưởng thôn, ông tha cho nó đi... Không phải ông đã nói, chỉ cần ta giao Hải Đào ra, ông chỉ chặt hai chân của nó thì xong chuyện sao..."

Lục Hải Yến đột nhiên mở to hai mắt, vài giây sau, thất thanh kêu lên: "Má ơi! Má vì sao lại bán đứng chúng con? Đó là con trai của má kia mà, đó là em trai của con mà!"

Thôi quả phụ đã khóc đến nỗi quỳ rạp trên mặt đất: "Má hết cách rồi con à... Mạng sống của chúng ta a! Má không thể mất nốt cả con ..."

Lục Thiên Trường cẩn thận giúp Thôi quả phụ phủi bùn đất ở trên người: "Bà chị à, quy củ chính là quy củ, phá hủy quy củ, chúng ta sẽ không có những ngày tốt đẹp như trước kia. Các hương thân cũng phải sống, bà phải sống, Hải Yến cũng phải sống."

Hai câu cuối cùng khiến cho Thôi quả phụ toàn thân run lên, bà nhìn Lục Hải Đào bây giờ đã như khúc gỗ vậy, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Lục Thiên Trường ngẩng đầu, nhượng nhượng lông mày, đám thôn dân lập tức xúm tới.

Lục Hải Đào đã ý thức được vận mệnh của chính, vô cùng hoảng loạn và tuyệt vọng nói không ra lời, chỉ có thể há lớn miệng, dùng cả tay chân bò ngược về phía sau. Lục Hải Yến như bị điên vừa đá vừa cắn, nhưng bị Lục Đại Xuân ra sức ôm lấy, cũng không thể động đậy chút nào. Lục Thiên Trường hơi nhíu mày, dùng ngón tay chỉ Lục Hải Yến, chậm rãi nói: "Con muốn mẹ con còn sống, con còn sống, thì hợp tác một chút đi."

"Chú à, tôi cầu xin chú thả Hải Đào ra đi." Lục Hải Yến hai chân đã chống lên khỏi mặt đất, khóc rống lên: "Tôi và Đại Xuân...chuyện gì tôi cũng đồng ý với ông mà..."

"Yến từ à! đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!" Lục thiên Trường quát lên một tiếng lớn: "Em trai của con đã phạm tử tội! nó mà không chết, toàn thôn chúng ta cũng xong đời!"

"Đúng đó! không thể vì một mình gia đình các người, mà hại tất cả chúng tôi được!" Một người thôn dân xách gậy gỗ la lớn.

Tiếng phụ họa lại nổi lên.

"Đại Giang, người tới trước đi!" Lục Thiên Trường vung tay lên: "Sau này, phần của Lục Hải Đào sẽ chia cho người!"

Người thôn dân tên là Đại Giang do dự bước tới. "Pháp luật không xử tội đồng người đầu, người sợ cái gì!" Lục Thiên Trường hét lớn: "Mọi người ai cũng phải đánh, ai đánh trước, thưởng 2000 tệ!"

Đại Giang mắt đỏ ngầu lên: "A a" kêu to giờ gậy lên đánh xuống. Lục Hải Đào bị đánh một gậy trúng đầu, cả người đều gục xuống. Máu tươi đột nhiên phun ra tung tóe.

Có lẽ là do máu, có lẽ là do 2000 tệ kia, cũng có thể là do câu "Pháp luật không xử tội đồng người", tựa hồ thủ tính của tất cả mọi người đều trong tích tắc đó đều nổi lên kích, ở phía sau Đại Giang, một rừng gậy gỗ, giáo mác cùng cuộc xéng giờ lên, tiến thẳng đến chỗ Lục Hải Đào đang nằm trên đất...

"Dừng tay!" Phương Mộc rốt cục nhìn không được, liều mạng gậy thoát khỏi hai thôn dân phía sau, vừa lẩn vừa bò bỏ nhào qua, túm Lục Hải Đào lên kéo về phía sau. Thôn dân vẫn đang tiến về phía trước vội vàng ngừng tay lại, trên mình Phương Mộc vẫn trúng mấy gậy.

"Các người điên rồi sao?" Phương Mộc khó mà tin vào tất thấy mọi chuyện trước mắt, cậu biết Lục thiên Trường vẫn muốn dồn Lục Hải Đào vào chỗ chết, nhưng cậu trăm triệu lần cũng không nghĩ Lục Thiên Trường lại chọn cách giữa ban ngày ban mặt, bảo toàn thể thôn dân hành sự.

"Cậu chó có nhiều chuyện!" Lục Thiên Trường sắc mặt âm trầm: "Đây là chuyện thôn của chúng tôi!"

Phương Mộc định vạch trần chân tướng việc Lục Đại Xuân giết chết Lục Tam Cường, nhưng mà bây giờ xem ra sẽ không có người nào tin tưởng cậu. Đám thôn dân muốn giết Lục Hải Đào, không phải vì thay Lục Tam Cường báo thù, mà là vì muốn duy trì cuộc sống không làm mà vẫn hưởng. Vật chất có thể khiến cho con người biến thành dã thú, bất luận ở phần hoa đô thị, hay là thâm sơn cùng cốc, đều là chân lý không thể bàn cãi. Cùng đã thú nói chuyện đạo lý, tuyệt không phải là phương pháp hay, thế nhưng Phương Mộc cũng chỉ có thể thử một lần.

"Mọi người tỉnh táo một chút đi, cho dù giữa các người có giao ước gì đi chăng nữa, cũng không thể giết người." Phương Mộc vừa ra sức bảo vệ Lục Hải Đào, vừa giang hai tay ra, chứng tỏ mình không có ác ý: "Tam Cường đã chết, chuyện này rốt cuộc cũng không cáo cách nào cứu vãn được nữa,

các người phải...Ai da!" Phương Mộc đột nhiên cảm thấy bắp chân đau nhói một hồi, cúi đầu xem thử, thấy đôi tay của Lục Hải Đào đã thò vào trong ống quần của mình, móng tay bầu thật sâu vào trong bắp chân.

"A-----" đầy mặt Lục Hải Đào đều là máu, cậu ta không hề để ý mọi việc xung quanh kêu một tiếng, dưới vết máu, một đôi mắt phóng ra thứ ánh sáng từ trước tới giờ chưa từng có, ra sức nhìn chăm chăm Phương Mộc.

Phương Mộc chân đau đến mềm nhũn, cơ hồ ngã trên mặt đất.

"Hắn điên rồi! Đánh chết hắn, đánh chết hắn!" Trong đám người truyền ra một tiếng thét, đám thôn dân vừa mới lui về phía sau lại một lần nữa tiến tới.

"Mọi người đừng kích động!" Phương Mộc vội vàng trụ vững gót chân: "Giết người thì phải đền mạng! Các người giết Lục Hải Đào, ai cũng đều không thoát tội đâu!"

"Đánh rắm, có thể bắt toàn bộ chúng ta sao?" Có người la lớn.

"Các người phải tin tôi!" Phương Mộc đầu đầy mồ hôi: "Ngàn vạn lần tỉnh táo một chút, xã hội bây giờ phải tuân theo pháp luật..."

"Cái gì mà pháp luật, pháp luật có thể cho chúng ta cái ăn cái uống hay sao, có thể cho chúng ta tiền tiêu hay sao?"

"Tiền và mạng thì cái nào là quan trọng hơn?" Phương Mộc rống lên: "Vì bản thân các người để có ăn có ở, có tiền tiêu, thì sẵn sàng giết người hay sao?"

"Nó không chết, chúng ta cũng phải chết!" Lục Thiên Trường hô to: "Đừng nghe cậu ta, đánh, đánh cho ta!"

Câu nói này kích thích tất cả thôn dân, vô số gậy gộc cùng giáo mác vung lên trước mặt Phương Mộc. Rất nhanh, trên đầu trên người Phương Mộc cũng bị đánh mấy gậy rất nặng.

Sau cơn đau nhức đó là chết lặng. Trong hốt hoảng, Phương Mộc ý thức được, trước mặt đã không phải là khuôn mặt của con người, bọn họ không có mắt, trên gương mặt đáng ra nên lấp lánh ánh sáng, nhưng bây giờ chỉ quanh quẩn một màu đen tối. Cá mù, Phương Mộc bỗng nhiên nghĩ đến những con cá kia vì không thấy ánh sáng mặt trời nên mất đi thị giác. Trong khi đó tâm hồn của con người bị dục vọng hoàn toàn che đậy, so với những con cá mù kia có khác nhau gì đâu chứ?

Từ trong đáy lòng Phương Mộc đột nhiên cảm thấy tràn ngập cảm giác tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng này lại được thôi thúc bởi sự phần nộ khôn cùng!

Đột nhiên, một cây gậy đánh lên bờ vai Phương Mộc, Phương Mộc tiện tay bắt lấy nó, đoạt lấy, lập tức vung tới trước mặt mọi người. Máu từ trên đầu chảy xuống, chảy vào trong mắt của cậu. Phương Mộc vừa dùng tay lau, vừa gậy lên chỉ vào những thôn dân rục rịch cử động.

"Tất cả đứng im cho tôi!" Bất luận ra sao cũng phải đem Lục Hải Đào ra ngoài, Phương Mộc đã hạ quyết tâm, "Tôi phải..."

"Bình!" Phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng trầm đục, những thôn dân trước mặt Phương Mộc cùng phát ra tiếng hét kinh hãi, cậu vô thức quay đầu lại, lập tức cảm thấy máu toàn thân đều đông cứng.

Lục Hải Đào nửa ngồi đang mềm nhũn ngã xuống, hỗn hợp óc cùng máu từ một lỗ thủng trên đỉnh đầu ộc ộc chảy xuống. Miệng cậu ta mở to, hai mắt trợn lên, tựa hồ đầy ngạc nhiên nhìn người trước mặt.

Người đó, là Lục Hải Yến đang cầm một cái búa, Lục Hải Yến cắn chặt hàm răng, hai mắt nhìn chăm chăm em trai còn đang co giật.

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng gió cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cho đến khi Lục Hải Đào trút hơi thở cuối cùng, Lục Hải Yến cơ thể mới lao đảo, cúi đầu chậm rãi đi đến trước mặt Lục Thiên Trường. Lục Thiên Trường hiển nhiên cũng vô cùng kinh hãi, thấy Lục Hải Yến đi tới, tư thế lại có vẻ như muốn chạy trốn.

Lục Hải Yến lại vô cùng ngoan ngoãn giao cây búa cho Lục Thiên Trường, Lục Thiên Trường vô thức nhận lấy, làn môi mấp máy vài cái, nhất thời không biết nói cái gì, ngoài mấy chữ: "Ngaoan...đứa nhỏ ngoan."

Lục Hải Yến ngẩng mạnh đầu lên, phía sau mái tóc dài che khuôn mặt, đột nhiên bắn ra hai ánh mắt sắc lạnh. Ngay sau đó, làn môi của cô liền giống như đã thủ tru lên, lộ ra một hàm răng trắng nhon.

"A-----" cô hét lên. Tiếng hét này phảng phất như một thanh kiếm sắc, đâm thẳng vào màng nhĩ của mỗi người.

Cô cúi đầu, cúi người công Thôi quả phụ đã chết ngất, ngó cũng không thèm ngó Phương Mộc một cái, từ từ bỏ đi.

Mãi cho đến khi cô biến mất, đám người mới bắt đầu lục tục bỏ đi. Rất nhanh, trong sân chỉ còn lại Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân, Phương Mộc cùng một vài thôn dân.

Lục Thiên Trường hướng Lục Đại Xuân thì thầm mấy câu, lập tức, Lục Đại Xuân liền chỉ huy hai thôn dân kéo thi thể Lục Hải Đào đi. Mặt khác một vài người theo lệnh đi tới vây quanh Phương Mộc.

Từ trong kinh hoàng cực độ Phương Mộc dần dần phục hồi tinh thần lại, cậu thở ra một hơi, nhìn Lục Thiên Trường, cười cười: "Đến phiên tôi, phải

không?"

"Không." Lục Thiên Trường lắc đầu: "Tôi không muốn giết cậu, cậu đi đi."

"Sao?" Phương Mộc mở to hai mắt: "Ông vì sao lại không giết tôi?"

"Đúng vậy, tôi vì sao không giết cậu nhỉ?" Lục Thiên Trường vẻ mặt sáng khoái châm một điếu thuốc: "Nếu như cậu đem chuyện xảy ra hôm nay kể ra, người khác cũng sẽ hỏi như vậy đó."

"À." Phương Mộc nghĩ nghĩ, gật gật đầu: "Sẽ không có ai tin tôi đúng không?"

"Tôi có thể bảo trong thôn này từ trước đến giờ không có hai người tên là Lục Hải Đào và Lục Tam Cường." Lục Thiên Trường phun ra một ngụm khói thuốc: "Nhưng mà cậu thì không được, nếu nh

Bạn đang đọc truyện *Sông Ngâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cám Ơn, Cảnh Sát

Cô y tá có cảm giác căng thẳng khi chăm sóc bệnh nhân này, động tác thay băng vừa rồi hơi mạnh tay một chút, nếu là bệnh nhân khác, đã sớm la toáng lên rồi, nhưng anh ta vẫn như vậy không hề nhúc nhích, dường như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó, mắt cứ nhìn chòng chọc phía trước mặt.

Kể từ đêm hôm đó, khi anh ta được một chiếc xe khách qua đường đưa tới, vẫn cứ giữ bộ dạng này. Lúc đó trên người anh ta chỉ mặc quần áo lót, da đầu nhiều chỗ bị thương, phần nằm trên cơ thể nhiều nơi bầm tím, dưới chân cũng có một vết thương rách toạc ra. Lúc giúp anh ta khâu lại vết thương, anh ta tựa hồ như không có cảm giác đau đớn, chỉ nhìn chăm chăm xuống đất. Bệnh viện vốn tưởng rằng anh ta là một bệnh nhân tâm thần bị lạc đường định đưa tới trạm cứu trợ, ai ngờ anh ta đột nhiên yêu cầu muốn gọi điện thoại, sau đó thì cứ nằm trên giường bệnh, không ăn, không uống, không ngủ.

Cô y tá xoay người bước ra cửa, vừa mới kéo cửa ra, thì một người thanh niên vội vàng xông tới, thiếu chút nữa đâm sầm vào người cô. "Thực xin lỗi." Người thanh niên liền vội vàng xin lỗi, nhưng ánh mắt lại rơi trên người đàn ông ở trên chiếc giường bệnh kia.

Anh ta chỉ nhìn thoáng qua, lông mày liền nhíu chặt lại: "Phương Mộc, sao bộ dạng cậu lại trở nên như vậy chứ?"

Người bệnh nhân vẫn yên lặng bỗng mỉm cười: "Tiêu Vọng đó à, có mang quần áo đến cho tôi không?"

Trên đường trở lại thành phố C, Phương Mộc lại thấy Tiêu Vọng len nhìn mình qua kính chiếu hậu. Cậu khẽ cười, lập tức cảm thấy một cơn đau nhức từ mấy vết khâu ở trên da đầu truyền tới.

"Ai làm cậu thành ra như vậy thế?"

Phương Mộc lúc lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Tiêu Vọng.

"Cậu gặp rắc rối như vậy, sao không đến cục công an tìm người giúp?" Tiêu Vọng quăng điếu thuốc qua: "Nơi đó là địa bàn của chúng ta mà." Phương Mộc châm thuốc, hít một hơi, từ từ nhả khói: "Tôi không muốn làm phiền mọi người."

Tiêu Vọng nhìn thấy vẻ khó xử của Phương Mộc, không tiếp tục hỏi nữa, nhún ga hết cỡ.

Trở lại thành phố C đã là giữa trưa, Phương Mộc bảo Tiêu Vọng đưa cậu về thẳng nhà mình.

Trở về nhà, Phương Mộc lao đầu ngã lăn xuống giường, trong nháy mắt liền chìm vào giấc ngủ say.

Lúc cơn đau làm cậu tỉnh giấc, thì khắp nơi đã lên đèn.

Phương Mộc lẳng lặng nằm một hồi, rồi mới đứng dậy lấy hai quả trứng gà trong tủ lạnh ra nấu ăn. Sau khi ăn xong, lục lọi trong phòng hồi lâu, mới tìm thấy nửa bao thuốc lá hơi bị ẩm.

Không bật điện, cậu châm một điếu thuốc, ngồi trong phòng khách cảm nhận rõ ràng từng cơn đau nhức từ vết thương truyền đến.

Ngày mai là phải tới sở rồi, thế nhưng cậu không muốn gặp bất kỳ ai. Nếu như có thể, cậu thà rằng cứ ngồi mãi ở trong bóng tối như thế này.

Trước mắt sống hay chết dường như đối với Phương Mộc đã không còn là chuyện gì mới mẻ, có điều cậu chưa bao giờ lùi bước trước mặt kẻ thù, cho dù là kẻ đó rất hung tàn, cũng quyết cùng hắn ta sống chết. Thế nhưng ở trước từ đường của Lục gia thôn, cậu đã lùi bước.

Cậu chưa bao giờ nghĩ đám người đó có thể ngang nhiên cướp đi tính mạng của một con người như vậy, không nghĩ nổi ham muốn hưởng thụ vật chất có thể khiến cho một tập thể người biến thành dã thú; càng không thể tưởng tượng nổi tình thân trong nháy mắt lại biến thành động cơ giết người; cũng như cậu chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể chứng kiến một tội ác trắng trợn đến như vậy.

Gần như Phương Mộc đã bị sự thật khó tin này làm cho kinh hoàng, cho tới khi Lục Đại Xuân lột áo ngoài của cậu ra, đấm đá túi bụi, cuối cùng lúc cậu bị đẩy từ trên chiếc xe tải đang lao vù vù xuống đường nhựa, ngay cả một chút ý thức phản kháng của cậu cũng không có. Cậu thậm chí còn tin rằng, đây mới chính là xã hội loài người, cá lớn nuốt cá bé, chính là quy tắc, có tiền thì mua tiền cũng được.

Liền đó cái thế giới trong mơ của cậu trong nháy mắt đã bị sụp đổ, từ nay trở đi đen trắng lẫn lộn, ma quỷ hoành hành tác quái khắp nơi.

Nếu đúng là như vậy, cứu giúp Hình cục phó cũng có tác dụng gì đâu? Nếu đúng như vậy, Đinh Thụ Thành hi sinh cũng đâu có giá trị gì? Nếu đúng như vậy, hai chữ cảnh sát này quả thực là không còn ý nghĩa nữa rồi. Khi đối mặt với sự khiêu khích của Lục Thiên Trường, Phương Mộc lại tham sống sợ chết. Mấy phút trước khi cậu đưa ra lựa chọn này, Lục Hải Đào đã bị người ta giết chết ngay trước mặt một người cảnh sát như cậu.

Một chút tâm lương thiện còn lại cùng toàn bộ hy vọng sống đều gửi gắm vào người thanh niên bên cạnh, nhưng rồi cậu ta cũng đành tuyệt vọng, bất lực mà chết đi.

Nước mắt, rót cục tràn mi, nửa bao thuốc rất nhanh cũng chỉ còn lại một đồng đầu lọc bừa bộn. Phương Mộc đột nhiên muốn uống rượu, cần nhắc một hồi, Phương Mộc quyết định đến tiệm tạp hóa mua rượu. Lúc đi trong hành lang tối đen, Phương Mộc đột nhiên ý thức rằng, bản thân mình thật hèn nhát đến nỗi ngay cả cửa cũng không dám bước ra.

Xách hai chai rượu trong tay, Phương Mộc không muốn nhìn bất kỳ ai cả, cậu cứ cúi đầu nhanh chóng rời đi, lúc sắp ra khỏi cửa tiệm, khòe mắt lại liếc chiếc điện thoại ở trên quầy hàng. Cậu nghĩ ngợi, rồi cầm lấy ống nghe, bấm một số điện thoại.

"A lô?" Giọng nói ngọt ngào của chị cả Triệu từ trong ống nghe truyền tới, dường như còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Xoang mũi Phương Mộc trong phút chốc bị nước mắt chặn lại, một chút thanh âm cũng không phát ra được.

"Ai thế?"

Mười phút sau, Phương Mộc mới khó nhọc đáp: "Chị Triệu, là tôi đây."

"Là cậu à, về rồi sao?" Tiếng của chị cả Triệu vui vẻ hẳn lên: "Cậu đang ở chỗ nào thế? Sao không dùng điện thoại di động của cậu mà gọi?"

"Chị Triệu, cô bé đó như thế nào rồi?" Phương Mộc cố sức không để cho chị cả Triệu nghe thấy mình đang ghen ghét.

"Rất tốt, sao, để ở chỗ chị Triệu này mà còn không yên tâm à?"

"Yên tâm, yên tâm." Phương Mộc lau nước mắt: "Chị hãy hết sức để tâm, ngàn vạn lần đừng để người khác thấy nó."

"Ừ, tôi nhớ rồi." Chị cả Triệu ngừng lại, giọng nói càng thêm nhu hòa: "Phương Mộc nè, cậu đang làm chuyện gì, chị không biết, cậu không muốn nói, chị cũng không hỏi, chỉ cần chị có thể giúp đỡ, cậu cứ nói ra. Có điều, bất luận cậu đang làm chuyện gì, thì cũng nên cẩn thận một chút, biết không?"

"Dạ." Phương Mộc liên tục gật đầu, mặc cho nước mắt rơi xuống mặt quầy.

"Vậy thì tốt, cậu đợi một lát nha, Lục Lộ sắp tới rồi..." Tiếng của chị cả Triệu trở nên xa xôi: "Là chú Phụng của con đó, con nói mấy câu với chú ấy đi."

Sau một hồi tạp âm sột soạt, trong ống nghe truyền tới một tiếng thở dồn dập nhỏ nhỏ. Phương Mộc nín thở tập trung tư tưởng, chăm chú lắng nghe động tĩnh đầu dây bên kia.

"Con bé này, sao lại không nói gì chứ?" Chị cả Triệu tựa hồ đang thúc giục nó.

"Lục Lộ à, con khỏe không?" Phương Mộc cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh để nói, dù biết rõ phía bên kia không nhìn thấy, nhưng khuôn mặt vẫn cố giữ vẻ tươi cười.

Cô bé vẫn như cũ không hề đáp lại.

"Cứ nghe lời dì Triệu nha...Chú sẽ đến đón con nhanh thôi..." Phương Mộc hoàn toàn không biết nên nói với nó điều gì: "Chú sẽ cho con đến trường...mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi..."

"Cám ơn."

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại rất rõ ràng, tiếp đó, điện thoại liền cúp máy.

Cám ơn?

Phuong Mộc cảm ổng nghe sừng sốt.

Ra cửa, thần tình Phuong Mộc vẫn hoảng loạn như trước, hoàn toàn không biết bản thân đang đi ngược với hướng trở về nhà. Cậu càng đi càng nhanh, cuối cùng, là chạy.

Cậu chạy qua ngã tư đèn đuốc sáng trưng, chạy qua ngõ nhỏ âm u ẩm ướt, chạy qua mọi người đang đi lại trong khu phố sầm uất, chạy qua bãi đất hoang không một bóng người, chạy cho đến khi cổ họng khô khốc, sức cùng lực kiệt, phát hiện trong tay mình vẫn còn xách theo hai chai rượu để bồng cảm thấy buồn cười.

Phuong Mộc hùng hổ mang hai chai rượu kia đập vào cột điện, liền đó trong không khí chọt bốc lên một mùi rượu nồng nặc, Phuong Mộc ngẩng đầu lên, hướng về những đám mây đen dày đặc trên bầu trời thành phố gào lên một tiếng!

"A....."

Rạng sáng ngày hôm sau, Phuong Mộc đã tới sở, cậu đi thẳng đến phòng làm việc của Biên Bình, hỏi thăm tiến triển vụ án của Hình cục phó.

Vụ án hầu như đã lâm vào bế tắc không có tiến triển gì. Cục công an đã chỉnh lý đóng gói hồ sơ hoàn tất, chuẩn bị sắp tới sẽ chuyển sang cho Viện kiểm sát.

Từ phòng Biên Bình đi ra, Phuong Mộc liền đi bộ qua phòng hộ tịch. Quả thật, người ở Lục gia thôn hầu như đều không có tư liệu hộ tịch, Lục Thiên Trường đã nói, sẽ làm cho Lục Hải Đào và Lục Tam Cường chưa hề tồn tại, hoàn toàn không phải là lời nói vô căn cứ.

Phuong Mộc bỗng nhiên muốn cười, bản thân có tồn tại hay không lại chỉ có thể dựa vào một tấm thẻ chứng minh nhân dân sao?

Nghĩ đến chứng minh thư, Phuong Mộc mới nghĩ đến phải kiểm tra thiệt hại của mình một chút. Máy chụp hình cùng tài sản cá nhân mang theo đều là chuyện nhỏ, chứng minh thư nhất định phải làm lại, còn nữa, phải đi mua một cái điện thoại di động.

Chân trái bị Lục Hải Đào cào bị thương phải khâu hết ba mũi, vì chưa cắt chỉ, đi bộ còn khá khó nhọc. Phuong Mộc cân nhắc một chút vẫn quyết định không lái xe. Vừa đi ra cửa Cục công an thành phố, thì bắt gặp Tiêu Vọng đang lái xe trở về. Anh ta hạ cửa kính xuống, phát tay gọi Phuong Mộc: "Đi đâu vậy?"

"Phân cục." (chi nhánh cục) Phuong Mộc đi lại: "Chứng minh thư bị mất, cả điện thoại di động nữa."

Tiêu Vọng không nói gì, mở cửa xe: "Lên xe đi."

Từ phân cục ra, Tiêu Vọng lại hỏi: "Về cục, hay về nhà?"

"Đều không." Phuong Mộc lấy tiền từ trong túi áo ra, đếm: "Tôi đi mua điện thoại di động."

"Điện thoại của cậu đâu?"

"Mất rồi." Phuong Mộc không muốn nhiều lời.

"Hèn gì." Tiêu Vọng nhún ga một cái: "Sáng nay tôi gọi điện cho cậu, thì không liên lạc được."

Phuong Mộc mua một cái sim điện thoại trước, sau đó cùng Tiêu Vọng đến trung tâm thương mại, sau khi lựa điện thoại xong, Phuong Mộc đi nạp tiền, cầm giấy nạp tiền trở về, thấy Tiêu Vọng đang nghịch ngợm chiếc điện thoại mới, nhũn mày:

"Sao lại mua cái điện thoại y hệt điện thoại cũ vậy?" Tiêu Vọng bĩu môi: "Phí tiền? Tôi còn một cái như thế này."

"Uhm phí tiền thật, ha ha." Phuong Mộc lấy sim lắp vào điện thoại: "Tại tôi dùng quen rồi, nên không thích cái khác."

"Cậu đúng là lập dị, điện thoại cũng phải dùng loại quen thuộc, cứ như dùng súng K54 vậy." Tiêu Vọng cười cười: "Không chịu tiến bộ chút nào."

Từ trung tâm thương mại đi ra, trời đã chạng vạng. Phuong Mộc ở trên xe nhìn chăm chú chiếc điện thoại mới, bỗng sừng sờ.

Lục Hải Đào gửi cho mình hai tấm hình tuy rằng nhìn không rõ, nhưng mà nếu như có thể mang về, nhờ bộ phận kỹ thuật xử lý một chút, có lẽ có thể biết Lục Hải Đào rốt cục là thấy cái gì, có điều, bây giờ nghĩ đến điều đó, đã không còn có ý nghĩa gì nữa rồi.

Tiêu Vọng thấy Phuong Mộc sắc mặt u ám, ngấm ngấm, thấp giọng nói: "Đi uống rượu với tôi nha?"

Phuong Mộc cũng muốn thoát khỏi cảm giác buồn chán, cười: "Được."

Tiêu Vọng tìm đến một quán rượu khá nổi tiếng. Phuong Mộc nhìn thấy rượu liền liú lười, được cái quán không đông lắm, không gian cũng rất yên tĩnh.

Đồ ăn đồ uống liền được mang lên, Phuong Mộc chán nản ăn uống, cảm giác Tiêu Vọng đang nhìn mình chăm chú. Hai người thỉnh thoảng mới tán gẫu

vài câu, cho đến khi uống hết 7, 8 chai bia, mới bắt đầu nói nhiều hơn.

"Cậu gần đây đang làm cái gì mà bận rộn dữ vậy?" Tiêu Vọng đưa cho Phương Mộc một miếng thuốc, cũng tự châm cho mình một miếng: "Điều tra vụ án Hình cực phở à?"

Phương Mộc "ừm" một tiếng, xem như trả lời.

"Cậu cũng thật là cố chấp." Tiêu Vọng khẽ cười: "Người như cậu bây giờ có lẽ cũng hiếm lắm rồi."

"Không phải đâu." Phương Mộc cố sức nhích nhẹ đôi chân, cảm giác miếng vết thương vẫn còn đau âm ỉ: "Mọi người cũng đang điều tra vụ này kia mà?"

"Cậu nói Ban chuyên án hả?" Tiêu Vọng hừ một tiếng, "Chỉ là hình thức thôi."

"Sao?"

"Xem tình hình bây giờ, ai còn dám rước họa vào thân? Bọn Trịnh Lâm tích cực như thế nào, nhưng rồi sao chứ? cũng đứt gánh mà thôi." Tiêu Vọng rót bia vào ly, cứ thế uống hết: "Cậu điều tra vụ này, thì cũng có người khác điều tra cậu. Khốn kiếp chúng ta có mấy người có thể cam đoan là không có tật xấu chứ? cho nên, tự bảo vệ mình còn không kịp, tâm trạng nào mà điều tra nữa?"

Phương Mộc không nói lời nào: "Cho nên mới nói," Tiêu Vọng rót bia cho Phương Mộc: "Việc gì phải buông thì nên buông tay thôi, tôi biết quan hệ giữa cậu và Hình cực phở rất tốt, nhưng mà tôi có một câu muốn khuyên cậu, tai họa do trời, còn có thể sống, tự mình gây họa, không chôn dung thân, chúng ta cũng đều đã cố hết sức rồi."

"Tôi có thể hiểu là, " Phương Mộc nhìn bọt khí từ trong ly bia bốc lên: "Anh cũng không chịu giúp tôi?"

"Tôi khuyên cậu buông tay chính là đang giúp cậu đó." Tiêu Vọng cao giọng: "Còn nữa, cậu không chịu nói gì với tôi, bảo tôi giúp cậu bằng cách nào?"

Phương Mộc thần thờ hồi lâu không nói gì cuối cùng giong ly bia lên: "Uống đi."

Sau khi tỉnh tiền, Tiêu Vọng dường như bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó nói: "Đúng rồi, có một chuyện này tôi quên chưa nói cho cậu biết, sắp tới tôi sẽ được điều đến công tác ở đây luôn."

"Sao?" Phương Mộc hơi kinh ngạc: "Quyết định lâu chưa vậy?"

"Mấy ngày trước, còn một số thủ tục chưa làm xong." Tiêu Vọng mỉm cười, "Con người nên tìm chỗ cao mà đi, lãnh đạo cũng đánh giá năng lực làm việc của tôi khá tốt."

"Chúc mừng anh." Phương Mộc cũng rất cao hứng, "Ở đây anh có thể tha hồ mà phô diễn khả năng."

"Khà khà." Tiêu Vọng vui vẻ ra mặt: "Kỳ thật tôi muốn chuyển đến đây, một phần cũng vì cậu."

"Tôi?" Phương Mộc tròn tròn hai mắt.

"Ừ." Tiêu Vọng ngồi thẳng người dậy, giọng điệu vô cùng trịnh trọng: "Cậu là một nhân tài hiếm có, hai ta kẻ vai sát cánh, chắc chắn sẽ làm nên việc lớn." Phương Mộc không khỏi bật cười: "Người anh em, anh quá tăng bốc tôi rồi đó."

"Không phải tôi tăng bốc cậu." Tiêu Vọng nghiêm túc lắc đầu: "Tôi không nhìn lầm người đâu. Cho nên tôi hi vọng cậu. ...không, phải là yêu cầu cậu phải tự chăm sóc tốt cho bản thân, đừng lãng phí tài năng của mình."

Vừa mới đi ra đến cửa quán, liền nghe trên lầu truyền đến một loạt âm thanh ồn ào náo động. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn thấy một người lăn từ trên cầu thang xuống, nặng nề ngã bịch trên đại sảnh. Một vài người thanh niên từ trên cầu thang bước nhanh xuống, cầm đầu là một gã đàn ông cao to, tóc húi cua, trên cánh tay xăm hình một con cá. Mấy người đó vọt tới người vừa mới bị ngã xuống, vây hãm lại đám đá túi bụi, gã thanh niên xăm mình vừa đá vừa mắng: "Chết đi cái thằng biến thái, đá chết mày..."

Phương Mộc hơi nhíu mày, nhấc chân chuẩn bị tiến lên can ngăn, lại bị Tiêu Vọng ra sức giữ chặt.

"Cậu xem." Tiêu Vọng hướng người mặt mũi bị bầm dập trên đất trẻ môi.

Phương Mộc tập trung nhìn kỹ, trong lòng lại trào lên cảm giác sáng khoái. Kẻ đó chính là viên bảo vệ của khách sạn Thành Loan, Cảnh Húc.

"Đây là loại cặn bã của xã hội, đánh chết là bớt đi một thằng." Tiêu Vọng vô cùng thoải mái kéo một cái ghế lại ngồi xuống: "Coi như giúp cho bọn Trịnh Lâm báo thù."

Phương Mộc tuy rằng không có ý định ngăn cản, thế nhưng cũng không muốn nhìn thấy Cảnh Húc bị đánh đến bậy ra đầy đất. Cậu nghiêng đầu sang chỗ khác, nói khẽ với Tiêu Vọng: "Đi thôi."

"Đợi một lát, đợi một lát đi," Tiêu Vọng lại rất cao hứng: "Thật là hả giận mà."

Lúc này, một cô gái trẻ tuổi mặc váy ngắn cũng từ trên cầu thang chạy xuống, vung túi xách trong tay lên, đánh loạn xạ vào Cảnh Húc.

"Chết đi đồ biến thái, xem ngươi còn dám trêu ghẹo lão nương không..." Đập một trận, cô gái mặt đến nỗi thở không ra hơi, trong miệng vẫn liên tục rửa xả: "Chồng à, đánh hấn mạnh tay vào!" Nam tử xăm hình đáp lại một tiếng, ra tay càng thêm hung ác.

Quản lý quán cùng mấy người bảo vệ liền chạy tới rất nhanh, vắt và nắm mới giữ được mấy người thanh niên hung bạo kia. Gã đàn ông xăm hình chỉ vào mũi quản lý nói: "Không phải chuyện của ông, rút xa một chút cho tôi!"

Quản lý lại rất bình tĩnh: "Anh hai, muốn đánh nhau các người ra ngoài mà đánh. Đánh chết người, cũng chẳng liên quan gì đến chúng tôi cả, nhưng lúc đó các anh có thể sẽ gặp phiền toái đó."

Gã đàn ông xăm mình nhìn Cảnh Húc gần như đã ngất xỉu, cũng có chút do dự. Cô gái hiển nhiên còn cảm thấy chưa hả giận, liền kéo hấn qua, thấp giọng thì thầm mấy câu. Gã đàn ông xăm mình đầu tiên hơi kinh ngạc, tiếp đó là đáng về không nhịn được cười.

"Được, tôi không đánh thằng khốn này nữa." Hấn cười rất xấu xa, nhìn chung quanh một chút: "Có điều, mọi người có muốn nhìn thái giám là như thế nào hay không?"

Mấy thanh niên trước là sững sốt, sau đó liền lập tức cười vang lên: "Xem xem!"

"Lột hấn!"

Thấy bọn hấn không tiếp tục đánh người nữa, quản lý quán buồng gã đàn ông xăm mình ra. Cảnh Húc giờ phút này lại đột nhiên tỉnh táo lại, vừa dùng cả tay chân bỏ ra ngoài cửa, vừa đau khổ cầu xin: "Không...đừng...Tôi không dám..."

Gã đàn ông xăm mình túm chặt hai chân hấn, giống như là đang lôi một con chó, xoay người kêu mấy thanh niên kia: "Các anh em, lột sạch hấn cho tôi!"

Mấy thanh niên còn lại đồng loạt xông lên, ấn đầu, tháo dây thắt lưng, lột quần, rất nhanh, phía dưới của Cảnh Húc cũng chỉ còn lại một cái quần lót. Cảnh Húc ra sức giữ chặt cái quần lót, trước là cầu xin, sau đó vừa khóc vừa chửi, cuối cùng chỉ có thể giống như một con dã thú cao giọng gào thét.

Gã đàn ông xăm mình thấy Cảnh Húc không chịu buông tay, kiên quyết dùng sức kéo quần lót của hấn, tiếp theo đó là một tiếng "Rẹt" vang lên.

Phương Mộc rốt cuộc chịu không nổi, cậu liền bước nhanh tới trước, đập một đập vào phía sau lưng gã đàn ông xăm mình. Gã đàn ông xăm mình bị bất ngờ không kịp đề phòng, cắm đầu ngã quỵ trên người Cảnh Húc. Chờ lúc hấn đứng lên, xoay người định chửi, một tấm thẻ cảnh sát đã dúi vào mũi hấn. Gã đàn ông xăm mình lập tức kinh hoảng, mấy người thanh niên định xông lên giúp đỡ cũng đứng ngây ngốc tại chỗ.

"Hoặc là biến đi bây giờ hoặc theo tôi đến đồn công an." Phương Mộc mặt lạnh băng nói: "Khỏi tố anh tội cô ý gây thương tích..." Cậu chăm chú nhìn Cảnh Húc một cái: "Tôi tin chắc hấn cũng sẽ nguyện ý tố cáo anh tội làm nhục người khác." Gã đàn ông xăm mình tức giận nhìn Phương Mộc vài giây, xoay người đá Cảnh Húc một cái, quát đồng bọn: "Đi thôi!"

Tiêu Vọng nhìn bọn hấn đi ra khỏi quán, quay đầu nhìn Phương Mộc nửa oán trách nửa là bất lực nhún vai. Quản lý quán không chút khách khí đá đá Cảnh Húc: "Này, mày cũng nhanh chóng rút đi, đừng làm cản trở việc làm ăn của chúng ta."

Cảnh Húc từ từ đứng lên, cúi đầu, lấy quần mặc vào, hoảng sợ run run bước ra cửa. Lúc đi ngang qua Phương Mộc, hấn ngẩng đầu, làn môi đã sưng vù mấp máy, dường như muốn nói gì đó.

Phương nhìn bộ mặt hấn đã hoàn toàn biến dạng, lạnh lẽo hỏi: "Anh không sao chứ?"

Lời còn chưa dứt, Cảnh Húc đã ọe ra một ngụm máu tươi, cắm đầu ngã quỵ dưới chân Phương Mộc.

Trong hành lang bệnh viện nhân dân số 2, Phương Mộc ngồi trên ghế dài, nhìn Tiêu Vọng phía xa xa đang cầm mấy tờ giấy đi về phía mình.

"Hấn như thế nào rồi?"

"Xương sườn một bị gãy, một bị nứt, phổi thì bầm tím, môi bị rách." Tiêu Vọng lơ lơ uể oải nói: "Không sao, chưa chết được đâu."

Phương Mộc nhìn qua loa giấy chẩn đoán bệnh: "Thông báo cho người nhà hấn chưa?"

"Hỏi hấn, hấn nói không có người thân ở thành phố này."

"Vậy phải làm thế nào đây?"

"Còn có thể làm sao nữa? Tống hấn về nhà thôi." Tiêu Vọng bủi môi, "Trên người thằng khốn này, còn chưa đến 300 tệ, ở lại bệnh viện sao được, cậu không định đóng góp tiền viện phí cho hấn đó chứ?"

"Khà khà, cái đó thì không." Phương Mộc khẽ cười: "Đi thôi."

Nhà Cảnh Húc nằm trong tòa nhà dành cho công nhân viên chức nhà máy cơ khí trước đây, đoán chừng chắc là cha mẹ hấn để lại cho hấn. Tòa nhà này không có người quản lý, xập xệ rách nát vô cùng. Tiêu Vọng dừng xe ở dưới nhà của Cảnh Húc, rồi xoay người quát hấn: "Xuống xe!" Cảnh húc lò mò

nhìn ngó bốn phía, sau khi nhận ra là nhà mình, cố sức nhấc chân xuống xe, vừa mới bước xuống đất, toàn thân tê liệt ngã xuống. Phương mộc liền giữ chặt hắn, mới không khiến hắn ngã chổng vó.

"Mau lên!" Tiêu Vọng nổi khùng quát, "Khốn kiếp, đừng có mà mè nheo." "Thôi đi." Phương Mộc nhìn thấy Cảnh húc rên rĩ, không nhẫn tâm: "Tôi đưa hắn lên."

Cảnh Húc ở trên tầng ba. Nói là diu, thực ra là Phương Mộc phải vác hắn đi lên. Đỡ Cảnh Húc nằm trên ghế sofa, Phương Mộc cũng mệt lử người đầy mồ hôi, ngồi phịch xuống phía đối diện Cảnh Húc thờ hồn hèn.

Phương Mộc quét ánh mắt qua người Cảnh Húc đang như một con chó chết co quắp trên ghế sofa, cảm thấy chán ghét không nói nên lời.

Bỗng nhiên, Cảnh Húc cựa quậy, liền sờ soạn ở trên người. Phương Mộc hỏi: "Tìm cái gì?"

"Thuốc ...thuốc..."

Phương Mộc ngẫm nghĩ, lấy ra một hộp thuốc lá, tự châm một điếu, lại đưa cho hắn một điếu: "Anh không nên hút thuốc." Phương Mộc bổ sung một câu: "Coi chừng ho ra máu."

Cảnh húc dương như không thể chịu được liền đốt thuốc, ra sức hút một hơi, quả thật bị ho dữ dội. Phương mộc đá một cuộn giấy ở dưới chân mình qua, ra hiệu cho hắn lau máu ở trên miệng đi.

"Đừng hành hạ bản thân. Nếu như anh không muốn chết sớm "

"Hắc hắc." Cảnh Húc bỗng nhiên cười to lên, lập tức vo giấy vệ sinh thành một cục, hung hăng ném ở trên mặt đất: "Tôi bây giờ với chết có gì khác biệt sao?"

Phương Mộc im lặng một hồi, hỏi: "Vì sao mấy người đó đánh anh vậy?"

"Ha ha." Cảnh Húc ngửa mặt dựa vào ở ghế sofa, tựa hồ như đang ngây ngất: "Cái con đàn bà thối tha đó ra về ta đây là một tiểu thư, tôi dùng ngón tay móc của nó, con gái điểm này liền tìm bạn trai nó...Anh không biết đâu, " tinh thần hắn bỗng nhiên tỉnh táo, đứng thẳng lên nhìn chăm chăm Phương Mộc, hai mắt sáng rực: "...Tôi trời nó lại mà móc, cái đó tạo hóa kêu là chua cay sướng khổ, ha ha ha..."

Phương Mộc lạnh nhạt mở miệng, "Quả thật là một thẳng biến thái đáng chết."

"Biến thái đáng chết?" Về tuổi cười trên mặt Cảnh Húc dần dần biến mất, ánh mắt trở nên lạnh lẽo tuyệt vọng, bỗng nhiên hắn đứng dậy, rất nhanh cời bỏ dây lưng quần, cời quần ra. Dương vật của hắn đã bị cắt đứt đến tận gốc, chỉ còn lại hai quả tinh hoàn lắc lư trông rất buồn cười.

"Anh cho rằng tôi muốn như vậy lắm sao?" Trong giọng nói của Cảnh Húc kèm theo tiếng nức nở: "Nếu như tôi có cái thứ này, tôi dùng tay móc bọn nó làm gì chứ?"

Phương mộc dời ánh mắt, thấp giọng hỏi: "Ai làm thế?"

"Ông chủ." Cảnh Húc suy sụp ngã ngồi trên ghế sofa.

"Cái tên họ Kim à?"

"Hắn? Hắn tính là cái rắm gì?"

"Thế ông chủ của anh vì sao lại đối xử với anh như thế?"

Cảnh Húc không lên tiếng, dường như cũng không muốn hỏi tường lại chuyện cũ, hồi lâu, mới khó khăn mở miệng: "Có con chim non, ông chủ vốn để lại có việc, nhưng bị tôi chơi trước..."

Cảnh Húc ánh mắt trống rỗng, giọng điệu cũng không hề lên xuống: "Đó là một con bé thôn nữ của thành phố S, bình thường tôi đã gai mắt rồi...Hôm đó xem phim sex, chịu không được..."

"Con bé kia tên là gì?" Phương Mộc cắt ngang lời nói của hắn, người đột nhiên thẳng dậy, quả đấm cũng nắm chặt.

"Hình như là họ Lục." Cảnh Húc duỗi hai ngón tay ra, làm động tác như muốn hút thuốc: "Chơi thì chơi, tôi nhớ thế nào được."

Phương Mộc đột nhiên cầm cả bao thuốc ném mạnh qua, nhưng bao thuốc chỉ rơi nhẹ trên ngực Cảnh húc. Cảnh húc lại rút ra một điếu thuốc châm lửa, không chú ý chút nào đến Phương Mộc cả người như hóa đá, cơ thịt trên mặt nổi lên cuộn cuộn, càng không biết có phải cậu đang hận vì ở trong tay mình sao lại là bao thuốc mà không phải một cục gạch hay không.

Dương Mẫn từng dặn cậu, một khi tìm được người làm hại Lục Lộ, tuyệt đối, tuyệt đối không được tha cho hắn.

Thế nhưng, bây giờ không phải là lúc báo thù. Phương Mộc ra sức nhắm mắt lại, vài giây sau, thấp giọng hỏi: "Ông chủ của anh là ai?"

Nghe thấy câu hỏi này, đôi mắt Cảnh Húc đang khép hờ bỗng mở to, quan sát Phương Mộc từ trên xuống dưới vài lần, chợt lại ngửa đầu nhắm mắt. Phương Mộc biết hắn đang nghĩ gì, lần trước mắt đi của quý, nếu như lần này nói thêm nữa, chỉ sợ sẽ mất đi cái đầu. Làm thế nào có thể cạy miệng hắn đây? Phương Mộc đang suy nghĩ biện pháp, Cảnh Húc lại đột nhiên mở miệng: "Anh vì sao lại giúp tôi?" Phương Mộc bị hỏi bất ngờ, chỉ có thể vội trả lời: "Vì tôi là cảnh sát."

"Cảnh sát, ha ha." Cảnh húc cười gượng mấy tiếng: "Cái tên họ Trịnh cũng là cảnh sát, anh so với bọn hắn tốt hơn một chút đó."

"Bọn họ cũng là cảnh sát tốt." Phương Mộc lạnh nhạt trả lời: "Đương nhiên, ngoại trừ chuyện làm giả bằng ghi hình."

"Chuyện đó thì bọn họ không sai." Cảnh húc người đột nhiên nghiêng về phía trước, ánh mắt hung hờ: "Cuốn băng ghi hình đó đích xác là có thực."

Phương Mộc nhìn chằm chằm Cảnh Húc hết nửa phút, thấp giọng hỏi: "Anh nói cái gì?"

"Ý của tôi là, nội dung cuốn băng ghi hình đó đích xác là như vậy." Cảnh Húc nét mặt trở nên nghiêm túc.

"Anh làm sao lại biết tình hình ngày hôm đó?" Phương Mộc hô hấp trở nên dồn dập: "Hệ thống camera ngày hôm đó không tắt đúng không?"

"Ông chủ bảo tôi tắt, nhưng tôi không tắt."

Cảnh húc bỗng nhiên cười: "Tôi không chỉ có băng ghi hình ngày hôm đó, mà còn có nhiều băng ghi hình khác." "Sao?" Phương Mộc càng thêm kinh ngạc: "Còn có gì nữa?"

"Khách sạn thành Loan có nhiều phòng hạng sang thật ra là một nơi dùng để tiếp đãi khách của ông chủ"

Cảnh Húc biểu cảm dần dần lạnh lẽo: "Trong những phòng đó đều trang bị camera, chuyện những người khách đó làm đều bị thu lại, tương lai có thể trở thành con bài tốt nắm trong tay." Hắn cười phá lên: "Tôi lên sao lại một bản...lúc cần thiết, làm con đường lui cho bản thân."

Phương Mộc nhớ đến người quản lý tầng trệt từng nhắc tới những căn phòng kia "So với khách sạn 5 sao cũng không kém"

Cậu không nói gì, lẳng lặng nhìn Cảnh húc, Cảnh Húc cũng không nói gì, nghiêng đầu nhìn Phương Mộc.

"Anh vì sao lại muốn nói với tôi những điều này?"

"Thứ nhất, anh giúp tôi không bị làm nhục trước mọi người; thứ hai, chuyện này tôi không thể bỏ qua như thế được." Cảnh Húc dùng tay khoa khoa đung quần một chút: "Thứ ba, tôi cần một khoản tiền để rời khỏi nơi này."

"Anh muốn bao nhiêu?"

"50 vạn."

"Không được."

"Khi khi!" Cảnh Húc cười lạnh một tiếng: "Cục công an mà thiếu tiền sao..."

"Đây không phải là chuyện của cục công an!" Phương Mộc đột nhiên cất cao giọng: "Mà là của riêng tôi thôi!"

Cảnh Húc kinh ngạc hai mắt tròn lên nhìn Phương Mộc, vài giây sau, giọng điệu mềm xuống: "30 vạn, không thể ít hơn được nữa."

"Được." Phương Mộc đứng dậy: "Tôi sẽ lập tức đi lo tiền, mấy ngày tới anh đừng có đi đâu, chờ điện thoại của tôi."

Đi xuống dưới lầu, Tiêu Vọng sớm đã đợi đến chịu không nổi trong đầu buồn bực hỏi: "Mẹ kiếp cậu làm cái gì vậy? Cùng nói chuyện lý tưởng với hắn à?"

Phương Mộc không trả lời, cậu đang nghĩ, đi nơi nào để kiếm 30 vạn tệ đây?

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bức Cung

Xe tải vừa đi vào con đường mòn trong núi, thì nhìn thấy một chiếc xe giống như đúc đậu ở bên cạnh sườn núi. Tài xế dừng xe tắt máy, đồng thời cửa

của chiếc xe kia cũng mở ra, có mấy người nhảy xuống xe đi đến bên này. Tài xế không xuống xe, lẳng lặng nhìn bọn họ từ từ tới gần, vừa lưu ý động tĩnh xung quanh, vừa thò tay đặt trên khẩu súng dưới thắt lưng.

Bọn họ tới sớm hơn so với bình thường mấy tiếng, bởi vì hôm nay trên xe còn có hàng hóa đặc biệt. Lục Thiên Trường nhìn trên dưới trong buồng lái mấy lần, dường như đang tìm gì đó, sau khi không thu hoạch được gì, thấp giọng hỏi: "Có mang tới không?"

Tài xế nhìn Lục Thiên Trường một cái, thò tay xuống chỗ ngồi lấy ra một cái túi nhựa màu đen, đưa cho hắn.

Lục Thiên Trường mở túi nhựa, xé tờ báo bọc bên ngoài ra, bên trong là 4 khẩu súng lục K54 và mấy hộp đạn.

Lục Thiên Trường hai mắt sáng ngời, ngón tay sờ nhẹ qua cả bốn khẩu súng, miệng tám tắc thành tiếng: "Đây mới đúng là đồ xịn." Hắn cầm lấy một khẩu, "Cạch" một tiếng kéo khóa nòng, gỡ băng đạn xuống, rồi cầm trở lại, sau đó ấn khóa nòng trở lại vị trí cũ, nòng súng cũng trở lại vị trí cũ.

Tài xế thờ ơ lạnh nhạt nhìn Lục Thiên Trường đang búng búng hưng phấn, trong lòng thầm buồn cười, vô văn hóa vẫn là vô văn hóa mà thôi, mấy chữ "Sản xuất tại Long Hóa" này cũng không biết.

Sau khi nhìn đèn sau xe tải biến mất ở giữa núi đá, Lục Thiên Trường mới phát tay bảo mọi người lên xe. Nhìn túi nhựa trong tay nặng trĩu, Lục Thiên Trường lòng mừng khôn tả.

Cho dù là chuyện Lục Hải Đào vào thành phố hay sự xuất hiện của cái tên nhiếp ảnh họ Phương kia, Lục Thiên Trường đều giấu Lương Tử Hải. Một khi Lương Tử Hải không còn tin tưởng mình nữa, Lục gia thôn sẽ trong một đêm trở nên nghèo khó...hắn thật không muốn mất đi ông thần tài này. Có điều chuyện phát sinh mấy ngày hôm trước khiến Lục Thiên Trường cảm thấy uy tín của mình có chút lung lay, hắn cần phải khiến cho thể lực bản thân càng thêm hùng mạnh. Đối phó với mấy thôn dân kia, chỉ trông vào tiền hiền nhiên là không đủ, vừa đâm vừa xoa mới là biện pháp tốt. Lục Thiên Trường xoa xoa túi nhựa, trong nháy mắt nhất thời cảm giác cái lưỡi gà bằng đồng cọ vào thắt lưng.

Phương Mộc là người trước giờ không để tâm tới chuyện tiền bạc, nhưng giờ phút này cậu lại gặp phải hoàn cảnh trở trêu này, ba mươi vạn, không phải con số nhỏ, cậu phải đi đâu để kiếm khoản tiền này chứ?

Không thể trông cậy vào kinh phí phá án của Cục công an thành phố, cho dù có được phê duyệt đi chăng nữa, nếu như để lộ tin tức, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Phương Mộc chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp, nhưng cậu làm cảnh sát mấy năm qua, tiền tiết kiệm được rất ít, tiền lương mỗi tháng trừ phục vụ cho nhu cầu sinh hoạt thiết yếu, số còn lại đều cấp cho cô nhi viện. Phương Mộc ngồi trước bàn mặt mày ủ rũ, lục lọi trong danh bạ mấy lần, cậu mới phát hiện bạn bè của mình hầu như không có ai giàu có cả.

Phương Mộc buồn bực nôn nóng cứ đi đi lại lại trong phòng khách. Vừa mới đi mấy bước Phương Mộc liền đứng lại. Cậu nhìn những vách tường loang lổ chung quanh, khẽ thở dài một hơi.

Vì Hình cục phó đành phải làm vậy thôi.

Chiều ngày thứ 3, Phương Mộc bước ra từ ngân hàng, móc điện thoại, bấm số điện thoại của Cảnh Húc, lòng mừng không nhận được càng nhủ thật chặt.

Điện thoại Cảnh Húc không ai bắt máy.

Phương Mộc vẫy tay gọi một chiếc taxi, nghĩ ngợi hồi lâu, lại bấm số điện thoại Tiêu Vọng.

Lúc tới dưới nhà Cảnh Húc, Tiêu Vọng đã đứng đợi từ lâu. Phương Mộc chạy tới thấp giọng hỏi: "Không nói cho người khác biết chứ?" "Không có, cậu dặn dò kỹ như vậy, tôi sao có thể quên." Tiêu Vọng vẻ mặt nghi ngờ không hiểu: "Đến đây làm gì vậy?"

Phương Mộc không trả lời, ra hiệu anh ta cùng mình lên lầu.

Buổi giao dịch hôm nay, Phương Mộc định nhờ Biên Bình tới chứng kiến, nhưng Cảnh Húc lại không nghe điện thoại, điều này làm cho Phương Mộc có chút dự cảm chẳng lành, thế nên cậu tạm thời quyết định đổi Biên Bình thành Tiêu Vọng, nếu như gặp tình huống khẩn cấp, Tiêu Vọng hiển nhiên có lợi thế hơn so với Biên Bình.

Hai người rón ra rón rén đi lên lầu ba.

Phương Mộc quan sát động tĩnh xung quanh, rồi giơ tay gõ cửa.

Không hề có tiếng đáp lại.

Mồ hôi lạnh lập tức từ trên trán Phương Mộc thấm ra. Cậu cơ hồ run run lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại Cảnh Húc một lần nữa.

Một hồi chuông điện thoại từ trong nhà Cảnh Húc vang lên.

Phương Mộc lập tức ngây người như bị sét đánh. Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, dùng tay đẩy nhẹ cửa phòng.

Cửa "kéo kẹt" một tiếng mở ra.

Tiêu Vọng không nói một lời rút súng, lên đạn, xông vào trong nhà. Phương Mộc liền cúp điện thoại xông vào theo.

Bây giờ tuy rằng là buổi chiều, nhưng cửa sổ trong phòng khép kín, còn kéo rèm che thật dày, hầu như mọi thứ đều lẫn vào trong bóng tối. Tiêu Vọng hít hít lỗ mũi, trao đổi ánh mắt với Phương Mộc.

Là mùi máu tươi.

Tay Phương Mộc run rẩy, cậu bước nhanh về phía phòng ngủ bên phải, lấy hết sức đẩy cánh cửa phòng đóng chặt, bật công tắc đèn. Trong phút chốc, phòng ngủ sáng choang, không một bóng người.

Cậu thậm chí đồng một câu, vừa bước ra khỏi phòng ngủ, liền nghe thấy tiếng kêu của Tiêu Vọng: "Phương Mộc."

Phương Mộc chạy về phía tiếng kêu, nhìn thấy Tiêu Vọng đứng tại ngưỡng cửa nhà vệ sinh, sững sờ nhìn vào bên trong.

Đáy lòng Phương Mộc trào lên cảm giác buốt lạnh, cậu bước nhanh tới, sóng vai cùng Tiêu Vọng đứng trước ngưỡng cửa nhà vệ sinh.

Cảnh Húc đang cuộn tròn trong bồn tắm, một sợi dây phơi quần áo quấn chặt trên cổ hần, vết hằn đã biến thành tím đen.

Phương Mộc đầu óc trống rỗng, theo bản năng muốn tiến tới xem xét, lại bị Tiêu Vọng túm chặt cánh tay.

Tiêu Vọng kéo Phương Mộc tới trước sofa ngồi xuống, sau đó ngồi xổm trước người Phương Mộc, ánh mắt sáng rực: "Rốt cục chuyện là như thế nào?"

Phương Mộc biết có giấu diếm cũng không được, liền đem chuyện ngày hôm đó hai năm rưỡi kể cho Tiêu Vọng nghe. Tiêu Vọng càng nghe sắc mặt càng thâm trầm, cuối cùng đứng lên, dứt súng trở lại trong bao, đứng chống nạnh gần nửa phút, sau đó gằn từng chữ hỏi: "Sao lúc ấy cậu lại không nói cho tôi biết?"

Phương Mộc không phản bác được, vui mặt trong lòng bàn tay thờ dài một tiếng.

"Không tin tưởng tôi đúng không?" Tiêu Vọng càng nói càng hùng hổ: "Nếu như lúc đó cậu nói cho tôi biết thì chúng ta có thể một người đi lo tiền, một người bảo vệ Cảnh Húc. Nhưng bây giờ thì sao?" Anh ta một đá đá bay cuốn tạp chí màu vàng trên đất: "Sai một ly là lỡ mất cơ hội phá án!"

"Đừng nói nữa!" Phương Mộc vụt đứng dậy, đẩy anh ta ra đi tới nhà vệ sinh.

"Cậu đừng có làm vậy!" Tiêu Vọng thấp giọng quát: "Chúng ta đi nhanh thôi, nếu không sẽ không thể giải trình đâu!" Phương Mộc không thềm để ý anh ta, tự ý đi đến bên cạnh thi thể Cảnh Húc. Từ dấu hiệu trên thi thể, Cảnh Húc chỉ ít đã chết hơn hai mươi tiếng, nạn nhân hẳn là bị ngạt thở cho đến chết. Phương Mộc nhìn vết máu đã khô trên y phục của Cảnh Húc, chân mày cau lại. Hung khí hẳn là dây phơi quần áo trên cổ, vậy vết máu trên người hẳn từ đâu mà có?

Phương Mộc nghĩ ngợi, xách từ góc tường lên một cây thông bồn cầu, dùng cán gỗ chọc vào phía dưới của thi thể, tiếp tục dùng lực cạy về phía sau. Thi thể Cảnh Húc đổ về phía trước... Phương Mộc hít vào một hơi. Tay phải của Cảnh Húc trừ ngón cái với ngón trỏ còn lại đều bị chặt đứt.

Ngón tay bầy nhầy máu thịt, có thể thấy rõ xương lòi ra. Cần thận quan sát, trên phần thịt ở mỗi gốc ngón tay bị chặt đứt, tựa hồ còn có một thứ gì đó. Phương Mộc dùng một bàn tay đỡ thi thể, một bàn tay khác lấy chum chìa khóa ra, mở bấm móng tay trên khuyên chìa khóa, kẹp chặt một vật lạ, chậm rãi rút ra. Là một gốc của cây tắm.

Hung thủ chặt đứt ngón tay của Cảnh Húc, lại dùng từng cây tắm cắm vào.

"Bức cung." Tiêu Vọng chẳng biết đứng ở phía sau Phương Mộc từ lúc nào, anh ta cẩn thận nhặt một cây tắm lên nhìn xem, rồi lại cắm lại như cũ: "Chuyện hôm đó, cậu còn nói lại với ai không?"

"Không có." Phương Mộc lắc đầu.

"Hung thủ đang tìm cái gì đó." Tiêu Vọng dường như có chút suy nghĩ nhìn thi thể Cảnh Húc: "Có lẽ chính là những cuộn băng ghi hình mà hắn nói với cậu."

Phương Mộc mặt xám như tro tàn, đặt thi thể Cảnh Húc xuống rồi tìm kiếm khắp các phòng.

"Đừng phí sức nữa." Tiêu Vọng hướng thi thể Cảnh Húc bĩu môi: "Loại người như hắn, gắng gượng không được bao lâu. ...chỉ cần ba ngón chắc chắn đã khai rồi, nếu không hung thủ cũng sẽ không để lại cho hắn hai ngón."

"Tôi hỗ trợ tôi đi." Tiêu Vọng nhặt một tấm khăn mặt, lau bồn tắm cùng cây thông bồn cầu: "Lau sạch mấy thứ mà chúng ta đã chạm vào đi. ...đừng lưu lại vết tích cho thấy chúng ta đã từng tới nơi này."

Mười lăm phút đồng hồ sau, Tiêu Vọng cùng Phương Mộc lái xe tới một chỗ vắng vẻ yên tĩnh. Tiêu Vọng đem chiếc khăn lông lúc nãy thấm đầy xăng, sau đó châm lửa thiêu hủy. Phương Mộc lặng lẽ ngồi ở trên xe, nhìn chiếc khăn kia biến thành khói bụi, một chút hi vọng vừa mới dấy lên bây giờ cũng giống như nó tan theo mây khói.

Tiêu Vọng trở vào trong xe, đưa cho Phương Mộc một điều thuốc, chính mình cũng châm một điều, nhìn chòng chọc phía trước mặt đến xuất thần. Mười phút đồng hồ sau, anh ta mới mở miệng hỏi: "Thằng quỷ này chắc đã chết hơn hai mươi bốn tiếng, hôm vụ án xảy ra, cậu không gọi điện thoại cho hắn

chứ?"

"Không có." Phương Mộc nói tiếng được tiếng không.

"Hôm nay gọi mấy lần?"

"Hai lần."

"Ừ, có ai hỏi chúng ta gọi điện cho hần làm gì." Tiêu Vọng khởi động xe: "Thì nói chiều nay tôi cùng cậu đang đi điều tra, định gọi điện thoại cho Cảnh Húc xác minh chuyện máy thu hình lần nữa... nhớ kỹ chưa?"

Phương Mộc gật gật đầu.

Mới đi được vài dặm, Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc đang trong tình trạng tinh thần sa sút cực độ, khẽ cười nói: "Nghĩ theo hướng tích cực, chỉ ít cậu cũng tiết kiệm được ba mươi vạn đó chứ... đúng rồi, nói đến khoản tiền này, tôi muốn hỏi cậu một chút, cậu lấy nó ở đâu ra vậy?" Phương Mộc liếm liếm đôi môi khô khốc: "Tôi cầm căn nhà."

"Hà?" Tiêu Vọng kinh ngạc bứt lông mày, "Mẹ kiếp, cậu thực nghĩa khí quá nha... không, không phải châm chọc cậu đâu." Anh ta thấy Phương Mộc nhìn mình, vội vàng bổ sung: "Đây là lời nói thật lòng của tôi... Hình cục phó có bằng hữu như cậu, thực là có phúc."

Anh ta dừng một chút, thấp giọng nói: "Tôi cũng hi vọng có một người bằng hữu như cậu với ông ta vậy..."

"Đừng nói nữa!" Phương Mộc cắt ngang lời nói của Tiêu Vọng. Bây giờ nghĩ đến Hình cục phó, không hiểu sao cậu cảm giác càng thêm khó chịu.

***

Hình Chí Sâm chan canh cải trắng đậu phụ vào cơm, sau đó trộn lên, rồi múc từng muỗng ăn. Có lúc nhai mạnh quá vết thương trên gò má lại đau âm ỉ.

Ngày hôm nay lúc tắm rửa tại nhà tắm, mấy phạm nhân cố ý lấy xà phòng ném dưới chân ông. Hình Chí Sâm trượt chân đập đầu vào ống nước, máu liền chảy đầy mặt. Sau khi được đưa tới phòng cứu thương băng bó qua loa, quản giáo hỏi ông chuyện như thế nào, ông chỉ có thể trả lời bản thân không cẩn thận bị ngã.

Nếu nói thật chắc chắn chỉ nhận thêm sự báo thù càng mãnh liệt hơn mà thôi. Bây giờ nhất định phải nhẫn nhịn, cho đến khi thẳng nhóc kia tra ra chân tướng.

Một vài phạm nhân bụng thức ăn ngồi đối diện Hình Chí Sâm, vừa ăn vừa nhìn ông ta. Hình Chí Sâm không ngẩng đầu, nhưng cũng biết đối phương đang nhìn mình. Mấy phạm nhân này chưa từng gặp qua chắc là mới tới, tuy rằng không phải mình làm cho bọn họ bóc lột, nhưng thân phận cục phó cục công an trước kia, chung quy vẫn dẫn tới nhiều cái nhìn thù địch ở đây. Hình Chí Sâm không muốn gặp nhiều phiền toái, liền quay lưng tiếp tục ăn cơm.

Lúc này một quản giáo đi tới, gõ gõ cái bàn trước mặt Hình Chí Sâm.

"Ông Hình có người tới thăm."

Vừa đến trại tạm giam, Dương Mẫn liền muốn khóc, nhìn thấy Hình Chí Sâm từ sau bức tường thủy tinh đi tới, khỏe mắt vừa mới lau khô lại ướt đầm.

"Bà nó à, khóc cái gì chứ?" Hình Chí Sâm cầm lấy ống nghe: "Tôi đang ăn cơm thôi."

"Ăn có ngon không?" Dương Mẫn miễn cưỡng làm ra vẻ mặt tươi tắn, thương thế trên mặt Hình Chí Sâm rành rành trước mắt, bà không muốn hỏi cũng không dám hỏi.

"Không tệ đâu." Hình Chí Sâm giả bộ vẻ thèm thuồng: "Có cá có thịt."

Dương Mẫn dụi mắt, đứng dậy cố sức xách một cái túi nhựa lớn lên, nói với Hình Chí Sâm: "Tôi mang đến cho ông một vài thứ, đồ ăn, trà và thuốc lá." Bà suy nghĩ lại nói thêm một câu: "Đừng dùng một mình, chia cho người khác dùng với."

Bà rất rõ tính của chồng, bảo ông ấy chủ động lấy lòng mấy người kia tuyệt đối không thể, lấy danh nghĩa "chia nhau" để cho bọn họ phần hơn, Hình Chí Sâm có thể sẽ ít bị đau đớn hơn một chút.

Hình Chí Sâm đương nhiên hiểu rõ tâm ý của vợ mình, mỉm cười gật gật đầu.

Nhất thời hai người cầm ống nghe không biết nói gì, cùng giấu những biểu cảm vô cùng quen thuộc trên mặt đối phương. Màn đêm sâu dài như vậy, tường cao trong ngoài, chỉ có những hồi ức đó mới tạo cho họ niềm tin để có thể chống chọi đến bình minh.

Dương Mẫn roi lệ: "Ông à, lúc nào ông mới có thể về nhà đây?"

Ngón tay đã từng trắng nõn, mịn màng, bây giờ nhăn nheo đặt trên vách kính, tựa hồ có thể xoa nhẹ vết thương trên gương mặt buồn bã đối diện kia.

Hình Chí Sâm cũng giờ tay, đặt lên bàn tay của vợ cách tấm kính.

"Đừng lo lắng, họ sẽ trả lại sự trong sạch cho tôi." Hình Chí Sâm nhìn chung quanh một chút, hạ thấp giọng: "Gần đây có gặp Phương Mộc không?"

"Có gặp." Dương Mẫn gật gù: "Ở trong bệnh viện, con bé kia bị hành hạ thật thảm."

"Sao?" Hình Chí Sâm trong lòng dấy lên một tia hi vọng.

"Thời gian trước cậu ta có mang đến bệnh viện một bé gái, con bé kia bị hành hạ thảm lắm, xem ra thằng bé này thực sự đã tra ra được chuyện gì đó."

"Có điều hình như cậu ta cũng bị thương." Giọng của Dương Mẫn tràn đầy chua xót: "Cũng không biết cậu ta rốt cục đang làm cái gì... nếu không tôi đã bảo cậu ta tới thăm ông?"

"Thôi đi. Bây giờ chỉ cho người nhà đến thăm thôi, còn cậu ta thì không được phê chuẩn đâu." Hình Chí Sâm cau chặt lông mày. Phương Mộc hiển nhiên vì tra rõ chân tướng vụ án này mà gặp phải nguy hiểm, chuyện ông không ngờ tới đã đến. Nhưng ngoại trừ Phương Mộc ông không còn ai có thể tin tưởng, hơn nữa, ông ta càng lúc càng cảm thấy rất bất an.

"Mấy ngày tới, tìm cơ hội đem con bé đi an táng đi." Hình Chí Sâm chậm rãi nói: "Đã lâu như vậy rồi, cũng nên để cho Na Na yên lành về với đất mẹ."

"Vâng." Dương Mẫn đồng ý, ngẫm nghĩ, ánh mắt đột nhiên trùng lớn: "Ông định làm gì? Là di ngôn trước lúc lâm chung sao?"

"Không phải, bà nghĩ đi đâu vậy..."

"Ông phải hứa không được làm vậy!" Dương Mẫn vô cùng nóng ruột: "Chúng ta không phải đã ước hẹn với nhau sao, Na Na là do chúng ta cùng sinh ra, cũng phải do hai chúng ta tiễn nó đi.....ông phải bảo trọng thân thể."

"Được, được rồi, bà yên tâm đi." Hình Chí Sâm vội vàng an ủi vợ, cảm giác bất an trong lòng càng mãnh liệt.

Ông đột nhiên nghĩ đến mấy gương mặt xa lạ trong nhà ăn kia.

Bạn đang đọc truyện *Sông Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sông Ngâm

Chương 19 : Sông Ngâm

Giữa trưa ngày hai mươi bảy tháng này, tại tòa nhà dành cho công nhân viên chức nhà máy cơ khí Hồng Viên, thành phố C, dãy nhà số 2 tầng 3 phòng 303 phát hiện thi thể một thanh niên. Người báo án là Tiêu Mỗ phòng 302, vì thấy trong nhà người chết bốc ra mùi thối, Tiêu Mỗ bèn gõ cửa hỏi thăm thì phát hiện cửa không khóa, sau khi vào nhà thì mùi thối càng nồng nặc, liền báo công an. Sau khi cảnh sát tới hiện trường, phát hiện trong bốn tấm nhà vệ sinh một thi thể thanh niên được Tiêu Mỗ nhận dạng là chủ nhà phòng 303. Kiểm tra hiện trường bước đầu phát hiện, phòng 303 rất lộn xộn, có vết tích vật lộn, nhưng không lưu lại dấu chân cùng vân tay có giá trị, nghi ngờ sau khi gây án hung thủ đã xóa dấu vết.

Người chết tên là Cảnh Húc, nam, 29 tuổi, chưa kết hôn, trước khi chết làm nhân viên bảo an cho khách sạn Thành Loan. Thi thể dài 1,72 mét, có rất nhiều nốt ban màu đỏ sẫm, phân bố chủ yếu ở vùng eo phải thắt lưng, mông phải, bên ngoài bắp đùi phải; mặt trong bắp đùi trái xuất huyết dày đặc, có vết hằn như vết ngón tay ấn xuống. Toàn thân tử thi độ cương cứng giảm dần, mặt mũi xanh tím. Kết mạc hai mắt có tình trạng xuất huyết, giác mạc vẫn đục. Da đầu có nhiều vết thương cũ, xương sọ, đầu không biến dạng. Khung sườn, xương hàm không bị gãy. Một sợi dây phơi quần áo cuốn quanh cần cổ, phần mềm của cổ bị xuất huyết, trong khoang khí quản có bọt máu, hai lá phổi hiển nhiên đều tụ huyết; mặt ngoài tim, phổi có dấu hiệu xuất huyết. Xương sườn thứ 7 bị gãy, xương sườn thứ 8 bị rạn. Trong thực quản có chất dịch dạng như dịch nhũ (hỗn hợp với dịch nhũ, dịch gan đã mất tính acid là một chất dinh dưỡng của cơ thể), thức ăn trong dạ dày còn khoảng 80 gram, tạo thành hình cây cát cánh (một vị thuốc đông y). Bàn quang không có gì. Dương vật đã mất từ lâu, mặt ngoài vết thương lồi lõm, phát ban. Dưới da các đốt ngón tay của tay phải xuất huyết, ngón út, ngón áp út, ngón giữa bị tiện đứt, trong thịt phát hiện cây tăm.

Từ những phát hiện tại hiện trường có thể nhận định:

Nguyên nhân tử vong: Nạn nhân bị dây phơi quần áo xiết chặt cổ không thở được mà tử vong.

Nguyên nhân các chấn thương: vết thương cũ trên đầu là do vật cứng đập vào; xương sườn thứ 7 bị gãy, xương sườn thứ 8 bị nứt là do bị vật cứng đánh; dương vật bị mất là do bị dao cắt đứt; tổn thương phần cổ là do bị xiết chặt; các đốt ngón tay của bàn tay phải xuất huyết dưới da xuất hiện lúc nạn nhân chống cự giãy dụa; ngón út, ngón áp út, ngón giữa bị vật sắc nhọn cắt đứt.

Thời gian tử vong: Căn cứ kết quả kiểm tra hiện trạng thi thể ban đỏ trên thi thể đã cố định, độ cương của thi thể đã giảm, giác mạc vẫn đục, thời gian tử

vong có thể xác định là đã hơn hai mươi tư tiếng. Trong dạ dày có dịch nhũ lỏng hình thành cây cát cánh, suy đoán nạn nhân tử vong sau khi ăn cơm khoảng 2 tiếng.

Tình trạng nạn nhân: từ những chỗ bị thương cũ trên da đầu và tình trạng xương bị rạn, gãy có thể chẩn đoán khoảng 72 giờ trước khi chết nạn nhân từng tham gia một cuộc ẩu đả; các ngón tay cũng bị cắt đứt cùng ngày, những vết máu bắn tung tóe ở bồn tắm và trên vách tường cho thấy địa điểm gây án chính là trong bồn tắm này.

Hiện trường vụ án: trong nhà nạn nhân.

Số người thực hiện tội phạm và quan hệ với người bị hại: số người thực hiện hành vi phạm tội: không rõ; từ thủ đoạn gây án tàn nhẫn có thể suy đoán người gây án là nam giới, có quen biết với nạn nhân.

Động cơ phạm tội: Nạn nhân là nhân viên bảo an khách sạn, tiếp xúc với đủ loại người khác nhau, qua việc điều tra lấy lời khai xác định, nạn nhân trước khi chết sống buông thả, phóng túng, nhiều lần phạm pháp, kết hợp với các tình tiết thu thập được trong hồ sơ vụ án trong đó có tình tiết trước khi nạn nhân chết đã xảy ra ẩu đả cùng thủ đoạn cầm nắm vào trong ngón tay đã bị cắt nhằm hành hạ, thì khả năng giết người báo thù là rất lớn.

Sau khi vụ án được báo cáo lên cấp trên, cảnh sát cục công an thành phố nhanh chóng khoanh vùng một vài đối tượng tình nghi đồng thời mở cuộc điều tra. Trong đó đội trưởng đội hình sự cục công an thành phố Trịnh Lâm (đã tạm thời bị cách chức), đội viên Phùng Nhược Hải (đã tạm thời bị cách chức), Triệu Hồng (đã tạm thời bị cách chức) là những nghi can lớn nhất. Sau khi điều tra, ba người đều có chứng cứ ngoại phạm, nghi vấn được loại trừ.

Cảnh sát qua điều tra các cuộc gọi của nạn nhân tại bộ phận viễn thông, phát hiện Phương Mộc thuộc phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm sở công an từng có liên hệ với nạn nhân, theo điều tra, Phương Mộc trong ngày xảy ra vụ án cùng đồng nghiệp Tiêu Vọng tổ viên tổ chuyên án "9.22" ra ngoài điều tra, nghi vấn bị loại trừ. Qua phản ánh của quần chúng, nạn nhân Cảnh Húc mấy ngày trước khi xảy ra vụ án từng xung đột với một nhóm người ở quán Lệ Hoa. Theo điều tra, người đánh Cảnh Húc là Từ Hợp Phi (nam, 26 tuổi, không nghề nghiệp, từng ở tù 2 năm 6 tháng vì tội cố ý gây thương tích), bạn gái Từ Hợp Phi là Trình Diễm Ba (nữ, 22 tuổi, nhân viên tiếp khách ở hộp đêm Ca Thành) cùng mấy người bạn của Từ Hợp Phi; ngoài ra nạn nhân còn từng có xung đột với Trình Diễm Ba tại hộp đêm Ca Thành. Đến lúc này, Từ Hợp Phi trở thành nghi can lớn nhất.

Trải qua một thời gian lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Phương Mộc gặp lại Trịnh Lâm. Anh ta gầy đi rất nhiều, chiếc áo da mặc trên người có vẻ rộng thùng thình. Thấy Phương Mộc đi tới, đôi mắt đầy tơ máu của Trịnh Lâm nhất thời phóng ra một thứ ánh sáng như là mắt chim ưng.

"Chào." Trịnh Lâm giọng nói lạnh như băng, trong lời chào hỏi không có chút ý tốt nào.

"Anh ở đây làm gì vậy?" Phương Mộc dừng bước, đứng trước Trịnh Lâm cách một mét.

"Hỏi cung." Trịnh Lâm trả lời gọn lỏn, hướng phòng hỏi cung thứ hai trẻ môi: "Tiểu Hải đang ở bên trong."

"Ồ." Phương Mộc cúi đầu, chuẩn bị vòng qua hắn.

"Cậu vì sao lại nằm trong danh sách tình nghi?" Trịnh Lâm bước ngang, chắn đường Phương Mộc: "Cậu gọi điện thoại cho thằng nhóc đó làm gì?"

"Chuyện này không liên quan gì tới anh." Phương Mộc nhìn chằm chằm vào mắt Trịnh Lâm: "Đừng quên anh cũng nằm trong danh sách tình nghi."

"Ha Ha." Trịnh Lâm toét miệng: "Tôi ngược lại thực hi vọng việc đó là do tôi làm. Chặt tay, cầm nắm... đã thiệt."

Phương Mộc cười khô, khấp hờ mắt "Mẹ kiếp, gặp phải kẻ điên."

"Ha ha ha." Trịnh Lâm cười ha hả, liên tục vỗ vỗ bờ vai Phương Mộc. Người qua lại bất luận là cảnh sát hay người dân đều không ai là không ghé mắt nhìn sang.

Bỗng nhiên tiếng cười của Trịnh Lâm im bật, cánh tay đang vỗ siết chặt bờ vai Phương Mộc: "Bọn chúng tìm cái gì?" Trịnh Lâm nhú chặt hai mắt, trong giọng nói lộ ra ý lạnh thấu xương, "Chặt tay, cầm nắm, đó là bức cung... cậu đã đến đó đúng không?"

Phương Mộc cũng không thấy ngạc nhiên, theo lẽ thường nhân viên điều tra sẽ giải trình hiện trường Cảnh Húc bị giết chứng tỏ đây là hành vi giết người báo thù, nhưng tuyệt đối không lừa được Trịnh Lâm. Phương Mộc từng nghĩ sẽ nói thực cho Trịnh Lâm biết, nhưng với tâm lý hiện tại của anh ta, làm không tốt lại xảy ra chuyện. Cứu Hình cục phò đã rất khó khăn rồi, không thể lại mất thêm Trịnh Lâm nữa.

"Tôi không biết." Phương Mộc mặt không biểu cảm gỡ tay anh ta ra, xoay người bỏ đi, vừa mới bước đi mấy bước, liền nhìn thấy một người cao to ướt sũng từ trong nhà vệ sinh đi ra. Là a Triển.

A Triển liếc Trịnh Lâm một cái, liền ngăn Phương Mộc lại.

Lúc này, giọng nói Trịnh Lâm từ sau lưng Phương Mộc vang lên, hoàn toàn trái ngược với giọng nói lạnh lẽo vừa rồi, trong ngữ điệu tràn đầy bi thương.

"Năm 95, tôi cùng Hình cục phó ra tay bắt bọn buôn ma túy ở Dương gia điểm, tôi vừa mới vọt vào trong liền bị quật ngã. Bọn khốn có 3 cây súng trường K56 hoàn toàn tự động, còn có thêm hai cây tiểu liên. Tôi quỳ rạp trên mặt đất, đạn bay như mưa bên cạnh, trong lòng tôi tưởng mình đã tiêu rồi, cuộc sống của tôi sẽ chấm hết ở đây." Anh ta ngơ ngẩn nhìn vách tường: "Là Hình cục phó đã lôi tôi ra khỏi đó, chiếc áo chống đạn của ông ấy đầy vết đạn, móc cũng không ra..."

Phuong Mộc xoay người, nhìn Trịnh Lâm đang thì thào một mình.

"Cho nên cái mạng này của tôi là thuộc về ông ấy." Trịnh Lâm thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm Phuong Mộc: "Bằng bất cứ giá nào, tôi cũng phải cứu ông ấy!"

Phuong Mộc yên lặng nhìn hấn chần chừ một giây rồi thấp giọng nói: "Bây giờ, trước tiên anh cần tự lo cho bản thân thật tốt trước đã."

"Phuong Mộc!" Trịnh Lâm quát lớn một tiếng, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo: "Cậu đừng có ép tôi. Vì Hình cục phó chuyện gì tôi cũng dám làm!"

"Tôi biết." Phuong Mộc không chút nhượng bộ: "Đây chính là lý do mà tôi không tin tưởng anh!"

Cảnh Húc bị sát hại thật sự nằm ngoài dự liệu của Phuong Mộc, lúc ấy chỉ có cậu cùng Cảnh Húc ở đó, không có khả năng bí mật bị tiết lộ. Rốt cuộc là kẻ nào đã đi trước một bước? Lúc thấy tình cảnh bi thảm của Cảnh húc, thực sự người đầu tiên mà Phuong Mộc nghĩ đến chính là Trịnh Lâm, chính bởi vì như hấn vừa nói vì Hình cục phó chuyện gì cũng dám làm, nhưng ý nghĩ này liền bị Phuong Mộc loại trừ rất nhanh, Trịnh Lâm tuy rằng đã gần như mất đi lý trí, nhưng còn chưa đến mức ra tay độc ác như vậy. Hơn nữa, câu hỏi vừa rồi của Trịnh Lâm, cũng chứng tỏ hấn đích xác không biết chuyện cuộn băng ghi hình. Còn tên Từ Hợp Phi kia tuy rằng hung ác, nhưng sẽ không có can đảm đi giết người, xử lý Cảnh Húc hấn là người trong cái tổ chức kia. Trong lòng Phuong Mộc hiểu rõ, bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, chuyện giao dịch băng ghi hình đã bại lộ, việc ở trong bóng tối điều tra của mình chắc chắn đã bị đối phương phát giác, hiện tại người đang có khả năng gặp nguy hiểm nhất là chính bản thân Phuong Mộc.

Ba người ở trong hành lang nét mặt nghiêm trọng, không ai nói một lời, không khí càng lúc càng căng thẳng. Lúc này, cửa một gian phòng làm việc bật mở, Biên Bình thò đầu ra, thấy ba người buông tay đứng im, không khỏi có chút ngạc nhiên: "Các cậu đang làm cái trò gì vậy?"

Phuong Mộc dời mắt khỏi khuôn mặt Trịnh Lâm hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Ừ, có chuyện." Biên bình vẫy tay bảo Phuong Mộc lại, chờ cậu đến gần, nhỏ giọng nói: "Có người gọi điện thoại đến phòng tìm cậu."

"Sao?" Phuong Mộc giật mình mở to hai mắt: "Ai vậy?"

"Không biết nữa, chỉ lưu lại số điện thoại." Biên Bình đưa cho Phuong Mộc một tờ giấy: "Thằng quỷ này sao lại tắt máy thế?"

Phuong Mộc lấy điện thoại di động ra thì ra là hết pin.

"Dùng cái này đi." Biên Bình đẩy chiếc điện thoại trên bàn qua.

Nghe điện thoại là một người con gái. Phuong Mộc tự báo thân phận, đối phương liền có chút bối rối.

"O....Tôi là y tá khoa ngoại bệnh viện nhân dân số 2 thành phố S, anh...Anh có để quên một thứ ở đây."

"Sao?" Phuong Mộc cảm thấy kỳ quái, lúc ấy sau khi cậu bị Lục Đại Xuân đánh bầm dập một trận, lại bị lột quần áo rồi đẩy xuống xe. Lúc người tài xế tốt bụng đưa cậu đến bệnh viện, trên người đã không còn cái gì cả: "Là cái gì vậy?"

"Chân trái của anh, lấy ra được... Một cái thẻ nhớ."

Những người đàn ông thâm trầm, lạnh lùng nhìn chung rất dễ cuốn hút phụ nữ. Cô y tá khoa ngoại bệnh viện nhân dân thành phố S Đinh Yến rất muốn gặp lại người bệnh nhân lúc nào cũng im lặng kia. Anh ta đột nhiên rời đi khiến cô chưa kịp thực hiện ý định trả lại cho anh cái thẻ nhớ mà người ta tưởng là rác rưởi vứt đi sau khi xử lý vết thương. Nhưng Đinh Yến lại ngấm giữ nó lại, còn tìm hiểu qua bảo hiểm y tế tên cùng đơn vị công tác của bệnh nhân này...một cảnh sát trẻ.

Cảnh sát bị thương, y tá thuần khiết, một lần hội ngộ bất ngờ, một tín vật nho nhỏ.....thật giống tình tiết trong một bộ phim ướt át.

Những tưởng tượng lãng mạn của cô y tá Đinh Yến chỉ sau mấy giờ đồng hồ đã bị đập nát. Người cảnh sát kia dùng động tác thô bạo chụp lấy chiếc thẻ nhớ di động từ trong tay cô, hoàn toàn không chú ý đến bộ móng tay cô mới trang điểm cầu kỳ. Đinh y tá có chút tủi thân, nhưng thấy bộ dạng sưng sờ của anh ta khi nhìn chiếc thẻ nhớ trong lòng bàn tay, cô lại mềm lòng.

"Sao vậy?" Cô hiểu kỳ hỏi: "Thứ này của anh phải không?"

Đó không phải thẻ nhớ điện thoại di động của Phuong Mộc, nó hoàn toàn không vừa với điện thoại của Phuong Mộc.

Như vậy nó nhất định là của Lục Hải Đào!

Hồ hấp của Phuong Mộc trở nên dồn dập, cậu nhớ lại ngày hôm đó Lục Hải Đào đã vô cớ cào vào bắp chân của mình đến bị thương, đây cũng chính là lý do khiến những thôn dân kia cho rằng cậu ta phát điên.

Nhưng sự thật là lúc Lục Hải Đào chạm tay vào những mảnh vụn điện thoại, chắc chắn đã nhặt chiếc thẻ nhớ cầm trong tay, sau đó, cậu ta cào rách da Phuong Mộc rồi nhét nó vào.

Trong thẻ nhớ rốt cục là có cái gì?

Phương Mộc vội vã nhìn bốn phía chung quanh, Đình y tá cẩn thận dè dặt hỏi: "Sao vậy?"

"Có thể tìm được một cái máy tính ở đâu?"

Đình y tá do dự một chút, "Tôi có một cái notebook. Không biết..."

"Tốt." Phương Mộc lại nghĩ đến một chuyện: "Cô có đầu đọc thẻ không?"

"Chỗ y tá trực ban có lẽ có, anh đợi một chút." Đình y tá liền cất bước đi, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào, mỹ nữ giúp anh hùng. ...càng lúc càng giống điện ảnh.

Lúc phía dưới màn hình bên phải hiện ra "The new hardware has been installed and can use", Phương Mộc cảm giác như mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua. Cậu gấp đến độ không thể đợi thẻ nhớ mở hết, lập tức click lần lượt kiểm tra từng tập tin. Khi tìm thấy tập tin "images", tay Phương Mộc hơi run run.

Trong tập tin có mười một tấm hình, mấy tấm đầu đều là chụp cảnh Lục Hải Đào ở trung tâm thương mại, ngã tư đường và nhà hàng, nhìn mặt có vẻ rất hưng phấn, nghĩ đến số phận đáng sợ mấy ngày sau của hắn, trong lòng Phương Mộc không thể không ảm đạm.

Tấm thứ 8 là tấm hình Lục Lộ mà Phương Mộc bán cho cậu ta. Tấm thứ 9 cùng thứ 10 theo thứ tự là tấm hình mà Lục Hải Đào dùng bluetooth gửi cho Phương Mộc. Phương Mộc phóng to tấm hình hết cỡ, cũng không nhìn ra cậu ta rốt cục là chụp cái gì.

Như vậy, tấm thứ mười một là gì?

Phương Mộc rê mũi tên đến tấm hình thứ mười một, click hai cái. Gần như đồng thời cậu cảm giác cơ thể ngừng hô hấp. Trạng thái này duy trì liên tục gần nửa phút, đến khi Đình y tá hiếu kỳ định đến nhìn xem rốt cục là chuyện gì.

Phương Mộc phục hồi tinh thần lại, "Cạch" một tiếng gấp máy tính lại, rút đầu đọc thẻ nhớ, lấy thẻ nhớ ra.

Cậu xoay người đối mặt với Đình y tá khiến cô giật nảy mình, gần từng chữ hỏi: "Cái thẻ nhớ này cô đã từng xem qua chưa?"

Đình y tá liên tục xua tay: "Chưa, chưa có."

Phương Mộc nhìn chằm chằm cô ta vài giây, sau khi xác nhận cô ta không nói dối, giọng điệu ôn hòa trở lại: "Chuyện này không được nói với bất kỳ ai, cứ coi như cô trước giờ chưa từng gặp tôi, có được không?"

Đình y tá sắc mặt trắng bạch, một tấm chân tình đối lấy câu nói này đây: "Chúng ta...không thể là bạn sao?"

"Cô không nên quen tôi thì tốt hơn." Phương Mộc mỉm cười, chân thành nói: "Cảm ơn cô."

Đối với một vài người mà nói gặp nhau cũng có nghĩa là li biệt. Giống như sao băng xẹt qua bầu trời, chiếu ra ánh sáng chói mắt đồng thời cũng thiêu đốt mọi thứ. Điều duy nhất mà nó có thể làm đơn giản chỉ là vạch ra một con đường mà thôi. Đình y tá nhìn theo vị cảnh sát thần bí biến mất tại cuối dãy hành lang, trái tim thanh xuân đã lặng lẽ khép lại. Cô thọc hai tay vào túi áo, nhún nhún vai, lòng thầm nghĩ đến bác sĩ Trương khoa nhi cũng không tệ.

Phương Mộc trở lại xe, cũng không vội khởi động máy, mà châm một điếu thuốc, yên lặng nhìn chăm chú cảnh đường phố và con người qua lại bên ngoài cửa xe.

Trên cái thành phố bao la rộng lớn này, bạn đã nhìn thấy bao nhiêu tội ác từ trong lòng đất đang âm thầm trỗi dậy đây?

Ở đây con người vốn hiền lành và vô tâm, vì sao với những chuyện không liên quan đến mình đều lựa chọn làm ngơ?

Các bạn có biết không khi mà con sông ngầm đang lặng yên bỗng phun trào từ trong lòng đất, chính là lúc trăng lặn sao mờ, bóng tối bao trùm vĩnh viễn!

Thành phố này đối với cậu mà nói đã không còn xa lạ. Lúc lần đầu tiên tới đây, cậu ca khúc khai hoàn ra về cùng với một việc thiện ngoài ý muốn; lần thứ hai tới đây, thất thủ ra về thảm bại và nhát gan; còn lần này thì sao?

Phương Mộc ném tàn thuốc đi, nắm chặt tay lại.

Phải trả lại cho Lục Hải Đào công lý.

Thời điểm sinh mệnh cậu ta sắp kết thúc, đã dùng biện pháp duy nhất có thể nghĩ đến lúc ấy để bảo tồn manh mối cuối cùng. Phải trả lại cho đúng khí cùng lương tri của cậu ta công lý. Phương Mộc khởi động xe chạy thẳng đến khu buôn bán, cậu phải tìm cửa tiệm bán đồ dùng dã ngoại, rồi trở lại động Long Vi.

Không phải là lần đầu tiên Phương Mộc đến nơi này, thân phận vẫn là du khách, có điều lần này với lúc đó, tâm tình đã không hề giống nhau.

Tuy rằng đã bắt đầu mùa đông, du khách trong động vẫn nối đuôi nhau không dứt. Phương Mộc ngồi trên một chiếc thuyền du lịch, vừa ghi nhớ lộ tuyến của con thuyền, vừa dùng GPS xác định vị trí.

Sông ngầm men theo động một đường uốn lượn, khi thì rộng, khi thì hẹp, quanh co khúc khuỷu. Cảnh trong động thiên hình vạn trạng rờ rợn lạ lùng, rất đáng để thưởng thức. Các du khách thỉnh thoảng lại phát ra thanh âm tán thưởng với những thứ như "Tuyết sơn", "Tượng ngọc". Tại nơi đặt ngọn đèn chiếu, đỉnh thạch nhũ treo cao, lóng lánh sắc sỡ, trên mặt nước còn có sương mù nhân nhật phiêu đảng, tưởng chừng giống như tiên cảnh giữa chốn nhân gian.

Phương Mộc cúi đầu xuống, vốc một chút nước trong vát trong lòng bàn tay, lại mặc cho nó chảy qua kẽ ngón tay, rót xuống nước làm cho ánh đèn dưới đáy nước tan thành từng chùm như sao.

Đẹp. Cho dù tâm sự đang nặng nề Phương Mộc cũng không thể không thừa nhận, đây đích xác là cảnh đẹp hiếm thấy.

Du thuyền đã chạy tới tận cùng của con sông ngầm được khai phá, thuyền bắt đầu quay lại, trở về bến. Cùng một dải nhưng một bên đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo, khúc sông còn lại là một mảng tối đen, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy không quá mười mét. Phương Mộc cảm sơ đồ vẽ phác thảo bên trên có đánh dấu vị trí rõ ràng trong tay, ngẩng đầu nhìn nơi tối tăm âm u kia lần nữa, nét mặt dần dần ngưng trọng.

Tiên cảnh, địa ngục, đều trên cùng một con sông.

Từ trong động Long Vĩ đi ra, trời chiều đã ngã về Tây. Phương Mộc lái xe vòng qua một bên động Long Vĩ, dừng lại ở chỗ lần trước lên núi. Sau khi ăn qua loa một chút, cậu kiểm tra lại một lần vật phẩm trong balô, sau đó thả lỏng trên ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mấy phút đồng hồ sau, Phương Mộc cảm giác được trong lòng mình đã vô cùng yên tĩnh. Ở trong đầu cậu, vẫn quanh quẩn tám hình thứ 11 trong thẻ nhớ.

Đêm hôm đó trong động Long Vĩ, Phương Mộc nghĩ hoài không ra chỗ ẩn thân của Lục Hải Đào. Đối chiếu với cự ly gửi Bluetooth, vị trí Lục Hải Đào cách mình không quá 20 mét, nhưng mà chung quanh không hề thấy một bóng người.

Chính là tám hình thứ 11 đã tiết lộ đáp án.

Trong tám ảnh có một vài bé gái đầu tóc rối bù ra sức chen chúc ở cùng một chỗ, hoảng sợ nhìn màn hình, đèn flash làm cho hai mắt chúng biến thành đỏ ngầu, nhìn qua giống như những con thú bị cầm tù. Sau lưng chúng có thể thấy rõ thạch nhũ đảo ngược.

Lúc ấy Lục Hải Đào đang ở trong dòng sông ngầm dưới chân Phương Mộc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lục Hải Yên đã lừa Phương Mộc. Lục Hải Đào chắc chắn đã gửi tám hình này đến điện thoại của Phương Mộc, mà Lục Hải Yên thừa dịp Phương Mộc tìm kiếm Lục Hải Đào bốn phía, đã xóa bỏ tám hình quan trọng này, đồng thời nói dối là Lục Hải Đào chỉ gửi tới hai tám hình.

Ngoài ra, lúc gặp chị em cô ấy tại từ đường, Lục Hải Đào đã từng đề cập rằng bản thân cùng chị gái trước đây thường tới "nơi đó" chơi, điều đó cũng lý giải vì sao tối hôm đó Lục Hải Yên đã định dắt Phương Mộc lên chỗ đó, nhưng sau khi cô ấy hiểu rõ bí mật, đã quyết định giữ kín cái bí mật này. Cũng chính vì nguyên này mà cô ấy ngăn cản Phương Mộc tiếp tục tìm kiếm.

Như vậy có thể khẳng định còn có một cửa khác để tiến vào động Long Vĩ, đây cũng chính là nơi mà chị em Lục Hải Yên thường xuyên tới.

Cái cửa vào này nhất định ở gần với chỗ mà hai người bọn họ ở lại qua đêm!

Vừa mới quá nửa đêm, điện thoại di động của Phương Mộc liên rung lên. Cậu tắt chuông báo thức, xách ba lô lên, lặng lẽ đi xuống. Lúc này đã âm hai mươi mấy độ C, gió lạnh thổi qua rừng cây vù vù tựa hồ cảnh cáo một ngoại nhân đang cố tình xâm nhập này. Phương Mộc nâng mắt kính, sải bước đi đến.

Đêm nay không có sao, trăng lúc mờ lúc tỏ, mượn ánh trăng Phương Mộc đi xuyên qua những con đường mòn giữa núi, dựa vào ký ức tìm kiếm con đường tắt lên núi mà mình cùng Lục Hải Yên đã đi qua. Xuyên qua khu rừng rậm này, phía trước còn có một mảng rừng khác, nơi đó chính là con đường lên núi.

Nơi này hiếm có dấu chân người, trong rừng tuyết tiếp tục động rất dày. Phương Mộc khó nhọc tiến bước, rất nhanh chóng cảm thấy dần kiệt sức, cậu đành phải đi một chút lại tựa vào gốc cây thở dốc một trận, đợi sau khi thể lực hơi khôi phục, mới tiếp tục đi về phía trước. Mỗi lần dừng lại, cậu đều rất muốn hút một điếu thuốc, nhưng lại sợ ánh lửa sẽ làm bại lộ vị trí của mình, đành cố nhịn.

Thật không dễ dàng ra khỏi khu rừng rậm này, trước mắt là một đoạn dốc dài xuống một vùng trũng. Phương Mộc nhớ lại lúc ngồi trên xe vận tải của Lục Tam Cường, đích thực đã từng qua một con đường dốc. Điều này chứng tỏ bản thân không đi nhầm đường, trong lòng không nhịn được trào dâng một con hưng phấn.

Đường xuống dốc tuy rằng cũng không dễ đi, nhưng tốc độ di chuyển dù sao cũng nhanh hơn rất nhiều. Chỉ là do trời tối đường trơn, lại thêm Phương Mộc đang nóng vội, việc té ngã là không thể tránh khỏi. Mỗi khi nằm trong tuyết thở hồng hộc như trâu, cảm thấy ở khuỷu tay và lưng eo đau nhức như kim châm muối xát, dừng khi trong lòng liền giảm đi một phần.

Mình có thể tìm thấy cái cửa vào kia sao?

Mình có thể kiên trì đến cuối cùng sao?

Vì sao phải một lần nữa đơn thân độc mã xâm nhập hiểm cảnh?

Vì sao phải cố chấp gánh vác những trách nhiệm không phải của mình trên vai?

Chỉ là trong thời điểm chúng ta lựa chọn làm việc gì đó, nhất định phải suy xét tới ý nghĩa sao?

Nếu như ai cũng nghĩ như vậy, vậy thì nó lập tức đã không còn ý nghĩa.

Phương Mộc mỉm cười, lau đi băng tuyết dính trên lông mi, thò tay lấy ra một cây gậy chống trong ba lô, cố sức đứng lên.

Đi thôi, đi xuống, bởi vì như vậy mới là nĩ.

Tế ngã liên tục trên đất cuối cùng cũng đến cuối dốc, khu rừng cây thứ hai ở ngay trước mặt. Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, yên lặng ước lượng tính toán thời gian, chỗ này chính là chỗ mà đêm đó cùng Lục Hải Yến lên núi. Cậu vừa nhìn khu rừng, vừa hướng núi Long Vi đi tới. Càng tiếp cận chân núi, bước chân của Phương Mộc càng chậm, đồng thời lưu ý động tĩnh chung quanh. Xác nhận dưới chân núi không có người canh gác, cậu mới nấp sau một tảng đá lớn, nghỉ ngơi, chuẩn bị một chút.

Đứng ở vị trí này, tòa núi lớn trước mắt có vẻ cao không thể chạm tới. Phương Mộc quay đầu nhìn con dốc trũng đã đi qua, nếu như bỏ đi cái độ cao này, vị trí sông ngầm xuyên núi phải ở lưng chừng núi. Điều này cũng một lần nữa nghiệm chứng suy đoán của Phương Mộc. Cậu lau mồ hôi không ngừng thấm ra trên trán, mang mũ bảo hiểm cùng bao tay, đứng dậy leo lên núi.

Phương Mộc nỗ lực nhớ lại con đường lên núi lúc đi cùng Lục Hải Yến, vừa đi lên trên, vừa xem xét bốn phía. Rốt cục sau khi đi được mấy chục mét, cậu thấy một cành cây lớn bị. Phương Mộc cầm đèn pin gắn lên trên mũ, chiếu sáng, xem xét trên dưới nhánh cây, nhận ra tóc của Lục Hải Yến vẫn còn ở mặt trên, nhẹ nhàng bay trong gió. Điều này làm cho lòng tin của Phương Mộc tăng thêm rất nhiều, cậu nghĩ đến tối hôm đó Lục Hải Yến đã đi thẳng về phía tây, liền lấy kim chỉ nam ra, vừa nhìn phương hướng, vừa ra sức đi lên núi.

Đường núi cơ bản đều giống nhau, cũng may có ánh trăng chiếu rọi ở trên mặt tuyết, cho nên đường núi rõ ràng hơn nhiều. Sau khi trèo lên gần một tiếng, Phương Mộc xem xét độ cao, thấy đã tiếp cận sườn núi cậu mới dừng bước lại, vừa lau mồ hôi, vừa nhìn xung quanh bốn phía.

Nếu như có thể tìm thấy sơn động qua đêm hôm đó, thì có thể tìm thấy cái lối vào kia.

Nhìn chung quanh một vòng, Phương Mộc lại có chút thất vọng, chỗ ánh trăng có thể chiếu tới, cũng không nhìn thấy sơn động nhỏ kia. Cậu suy nghĩ quyết định tìm kiếm theo chiều ngang.

Qua hướng tây hơn mười mét, Phương Mộc chợt phát hiện, trên một dãy núi đá được ánh trăng mạ lên một đường viền màu bạc lạnh lạnh xuất hiện một cái lỗ. Cậu lấy kính viễn vọng ban đêm ra, thấy một cái sơn động nho nhỏ.

Phương Mộc vội vàng chạy qua, khoanh khắc bước vào sơn động, cậu nhẹ nhàng thở ra. Ở cửa động, một cây đuốc cháy hết vẫn còn ở đó. Là nơi này.

Phương Mộc nghỉ ngơi một chút, liền bắt tay tìm kiếm lối vào kia ở chung quanh sơn động. Theo suy đoán của cậu, lúc đó nhận được tấm hình Lục Hải Đào gửi tới ở chỗ này, như vậy lối vào nhất định cách nơi này không xa. Nhưng trong phạm vi mấy chục mét chung quanh cậu đã tìm tới mức cơ hồ mỗi một tảng đá đều bị lật tung, mỗi một gốc cây đều bị xọc xạo nhưng cái lối vào kia vẫn bật vô âm tín. Phương Mộc xem đồng hồ, đã hai giờ mười lăm phút sáng, còn năm tiếng nữa thì trời sẽ sáng.

Chẳng lẽ mình tìm lầm chỗ?

Phương Mộc hơi nhụt chí, đặt mông ngồi xuống mặt đất, lập tức cảm thấy gió lạnh chui vào cổ áo, quần áo ướt đẫm mồ hôi trong phút chốc trở nên lạnh buốt. Cậu gạt thót mình vội vàng đứng dậy hướng sơn động kia đi đến.

Trong sơn động gió lạnh gào thét thổi ra bên ngoài. Phương Mộc nhìn núi rừng bên ngoài động, trừ tiếng gió thổi, không còn động tĩnh nào khác. Cậu lấy thuốc ra, châm, ra sức hút một hơi, lại chậm rãi nhả khói, sau đó, nhắm mắt lại, chậm rãi thưởng thức tư vị một môi từ trong lỗ chân lông toàn thân từng điểm từng điểm thấm ra.

Làn khói màu lam từ trong miệng mũi Phương Mộc bay ra, lượn một vòng trước mắt cậu rồi trở lại, sau đó đọng vào mặt cậu tan ra, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt bay về phía sau.

Phương Mộc tưởng tượng đến bộ dạng mình bị mây khói vây quanh, không khỏi cảm thấy buồn cười: nếu như giờ phút này có người nhìn thấy cậu, có thể tưởng lầm cậu là tiên nhân đang tu luyện hay không?

Phương Mộc lấy ra một bao diêm, đánh lửa, ngọn lửa bùng đưa cháy sáng. Trong động sao lại có gió được nhỉ, Phương Mộc theo phản xạ nhìn xuống tàn thuốc trên tay, làn khói thuốc mỏng manh, vẫn bay theo một hướng nhất định, Phương Mộc nhìn về phía sau, tìm bắt đầu đập nhanh hơn.

Cậu lấy đèn pin ra, hướng luồng ánh sáng vào sâu trong động, động này không lớn, độ sâu chỉ tầm vài mét, bốn mặt đều là vách đá trơ trụi, chỉ có phía dưới nền là có một bụi cỏ khô.

Phương Mộc đi tới, ngồi xổm xuống, đồng thời lấy sức hít một hơi thuốc thật dài sau đó phun ra. Khói thuốc không hề đọng lại mà nhanh chóng luồn vào trong cỏ khô.

Phương mộc ra sức lôi búi cỏ khô ra, thân rễ không hề dính liền với nhau, hiển nhiên là do con người mang vào.

Dưới búi cỏ khô, một cái cửa động hiện rõ trước mắt.

Phương Mộc nhìn cửa động, lặng người chừng nửa phút. Cậu ngàn vạn lần cũng không nghĩ ra, nó lại ở chính trong cái động nhỏ mà cậu và Lục Hải Yến đã từng ở qua đêm. Có lẽ tối hôm đó lúc Phương Mộc vất vả tìm kiếm Lục Hải Đào, thì cậu ta cũng đang trốn cách phía sau cậu chỉ vài mét mà không dám thở mạnh.

Phương Mộc phục hồi tinh thần trở lại, dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào cửa động. Cửa động đường kính ước chừng một mét, rêu xanh lơ lửng trên vách, có vết tích bị trầy sát rất mới, nhưng không nhiều. Cửa động dài khoảng hai mét rồi ngoặt xuống dưới chiều sâu không xác định.

Phương mộc vút tàn thuốc, đứng lên, ngẩng đầu ngó ánh trắng ngoài động, có thể đây là lần cuối cùng mình thấy được ánh trắng sáng.

Phương Mộc hít sâu một hơi, chui vào cửa động.

Rêu xanh trơn trượt ngoài sức tưởng tượng của Phương Mộc, vừa mới bước xuống cậu liền bị ngã sấp mặt, cả người lăn về phía trước. Phương mộc bắt chập khuôn mặt bị trầy xước vội vàng chụp lấy chiếc đèn bị văng ra, dưới ánh đèn pin, một động đá màu đen sâu thẳm hiện ra trước mặt cậu. Động cao chừng 1,5 mét, chiều sâu không thể xác định. Phương Mộc điều chỉnh ánh sáng đèn pin tới mức yếu nhất, khom người, cẩn thận từ từ tiến về phía trước.

Trong động tràn ngập một mùi hôi thối, dưới chân có cảm giác trơn trượt, thỉnh thoảng còn truyền tới mấy tiếng “rắc” giòn tan. Phương Mộc chiếu đèn pin xuống chân, chỉ thấy một đám đen đặc, ở giữa đồng lớn nhón đó còn có một số vật thể màu trắng, nhìn qua giống như xương cốt động vật. Đang định xem rõ cục là cái gì, Phương Mộc lại thấy trước mặt tối om, tiếp đó một loạt tiếng phạch phạch vang lên, trong động bỗng nhiên bay lên một đám sinh vật gì đó. Phương mộc vội vàng dùng tay che đầu, cảm giác có mấy đôi cánh tấp vào mặt, những cái vuốt sắc nhọn cào lên người. Bầy sinh vật này tới cũng nhanh mà đi cũng lẹ, trong nháy mắt biến mất ở một hướng khác của động.

Phương Mộc hoảng hồn dựa vào vách động, tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Sau khi cố gắng phục hồi lại được tinh thần, cậu mới nhận ra loài sinh vật bay loạn xạ kia hẳn là dơi. Một nỗi lo âu càng lúc càng lớn ập vào lòng Phương Mộc: không biết động này dài bao nhiêu, cũng không biết bầy dơi bị đánh động bay tứ tung kia có làm cho người trong động phát hiện ra hay không?

Phương Mộc ngồi xổm người xuống, tắt đèn pin, nín thở tập trung, mấy phút đồng hồ sau, không gian trong động vẫn im lìm như trước, lúc này cậu mới bật sáng đèn pin, tiếp tục tiến tới. Đi được khoảng chừng mấy trăm mét, trước mặt đột nhiên xuất hiện một ngã ba. Ngoài lối đi thẳng về phía trước, hai bên trái phải cũng chia làm hai nhánh. Phương Mộc hơi do dự, lấy sổ ghi chép ra, ngấm đèn pin vẽ phác thảo một bản sơ đồ, sau đó chọn lối đi chính giữa tiếp tục tiến tới.

Đi được mấy chục mét, Phương Mộc phát hiện đây là một con đường cụt, trước mặt ngoài vách đá lõm chồm, không còn lối đi nào khác. Phương Mộc theo đường cũ quay lại, rẽ vào lối đi bên trái, sau khi đi được một đoạn, phát hiện lối đi cũng là đường cụt, chỉ khác là ở cuối lối đi có một hồ nước nhỏ mà thôi. Phương Mộc vốc một vốc nước xem thử, nước rất trong, chắc là có mạch nước ngầm, dùng giấy gấp thấm dò cũng không thể thấy đáy.

Phương mộc vòng lại lần nữa, tiến về hướng bên phải, bên trong động vẫn một màu tối đen như cũ, tình trạng không khác gì so với lúc trước. Vì động bên trái có một hồ nước, cho nên để phòng sẩy chân rớt xuống nước, Phương mộc phải cẩn thận để tâm chú ý dưới chân. Đi được mười phút đồng hồ, bên tai bỗng nhiên mơ hồ truyền tới tiếng nước chảy, lòng phương mộc chợt lạnh, phía trước chẳng lẽ lại là một cái hồ nước, vậy thì thực sự là không có đường để đi rồi.

Phương mộc giơ đèn pin chiếu về phía trước, chỗ ánh sáng chiếu tới không phải là vách đá lõm chồm nữa mà dường như là một khoảng không rộng rãi. Phương Mộc lập tức chỉnh đèn pin tới mức yếu nhất, đồng thời bước chậm lại, nhích từng chút từng chút một tới gần.

Cuối cùng, Phương Mộc dừng lại bên một cái cửa động khác, qua tiếng nước chảy cùng ánh đèn pin yếu ớt, Phương mộc có thể cảm nhận, hệ thống sông ngầm chảy xuyên qua động Long Vĩ đang ở ngay phía dưới cách cậu không đầy ba mét.

Phương Mộc soi đèn pin xuống dưới chân, rêu xanh trên cửa động cũng có dấu vết bị trầy sát, lần theo dấu vết này, cậu nhìn thấy vết trà kéo dài từ khối nhám thạch gồ gề trên cửa động thẳng đến gần bờ sông ngầm, chỉ cách một đoạn rất ngắn mà thôi.

Phương mộc không cảm nổi lòng mình trào dâng cảm giác hưng phấn, vậy là cuối cùng cũng tới rồi.

Cậu không vội đi xuống bờ sông ngầm, mà ngồi tại chỗ thận trọng quan sát động tĩnh chung quanh, sau khi xác định không có người, mới chậm rãi gãi lên mấy khối nhám thạch kia cẩn thận đi xuống.

Nói là bờ sông, kỳ thật nơi này chỉ cách mặt nước chừng nửa mét, Phương mộc xem thiết bị định vị toàn cầu GPS, chỗ cậu đang đứng nằm ở thượng du sông ngầm, cũng chính ở khúc sông chưa được khai phá kia. Phương mộc quan sát bốn phía một chút, không có những ánh đèn lung linh, trước mắt chỉ là động đá vôi vôi trắng về âm trầm đáng sợ, với những nhũ đá đã tồn tại hàng vạn năm, giống như những móng vuốt từ trên trời chụp xuống, còn dòng sông ngầm lằng lằng chảy xuôi kia, giống như một cái miệng khổng lồ đang chờ nuốt trọn hết thảy. Phương Mộc nhìn chăm chú mọi thứ trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh. Đối diện với tạo vật đã hình thành từ thời tiền sử này một phương mộc còn chưa tới ba mươi tuổi thật sự là quá nhỏ bé. Mấy ngàn năm trước, hoặc lâu hơn nữa, có lẽ cũng có người từng bước vào đây và khi dòng sông ngầm này hiện ra trước mắt người đó cảm giác của họ so với phương mộc giờ phút này cũng giống nhau như đúc. Dòng sông vẫn đứng lặng yên như vậy, làm lũ chảy xuôi, cho dù bên ngoài đã trải qua bao năm tháng, vật đổi sao dời cũng không hề ảnh hưởng. Cho dù tới khi con người được tôn xưng vạn tuế đã tan thành sương khói, nó vẫn tồn tại như vậy, mấy trăm vạn năm vẫn một dáng hình như muốn chứng minh bản thân mãi mãi trường tồn.

Những thứ gọi là bất hủ đều vô nghĩa. Không ai biết rằng, sự vĩnh hằng mới đáng sợ biết bao.

Phương Mộc xem đồng hồ đeo tay, mới đó mà đã ba giờ sáng, thời gian không còn nhiều. Phương Mộc xem thiết bị định vị GPS, tính toán khoảng cách. Vị trí trước mắt của bản thân đã gần khúc sông được khai phá hơn một chút, chắc chắn chỗ giấu những bé gái kia không phải ở hạ du, nếu không sẽ rất dễ bị phát hiện.

Phương Mộc xoay người đi về hướng thượng du, mới bước đi mấy bước, liền phát hiện đường rất khó đi, lối đi này căn bản không hề có đường. Trong sơn động tuy tối tăm, nhưng mặt đất bằng phẳng, còn ở trên bờ sông này chỗ đặt chân chỉ là những tảng nham thạch cao thấp chằng chịt, hơi lơ là chút thôi, sẽ ngã xuống sông ngằm ngay. Phương Mộc gắn đèn pin lên trên mũ, dùng cả tay chân bò tới. Chẳng mấy chốc toàn thân cậu đã đầm mồ hôi. Điều này cũng dễ hiểu, nơi đây nhiệt độ khoảng chừng gần 10 độ, chênh lệch so với bên ngoài đến mấy chục độ. Phương Mộc đứng ở một chỗ nham thạch tương đối bằng phẳng cởi áo khoác nhét vào ba lô, cảm thấy cơ thể di chuyển nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đoán chừng nơi mà đôi phương đang ẩn náu có lẽ đã ở phía trước mặt không xa, Phương Mộc không dám vặn đèn pin quá sáng, bởi vậy chỗ mà ánh sáng đèn có thể chiếu tới đều là một màu đen của đất đá. Khi bò qua một khối nham thạch thấp hơn, trong ánh đèn đột nhiên thoáng xuất hiện màu trắng lấp lánh khiến cậu cảm thấy hơi ngạc nhiên. Cậu gỡ đèn pin xuống, đi tới chỗ có ánh quang, nhìn thấy phía sau một khối nham thạch gồ lên dường như có cái gì đó.

Phương Mộc ngẫm nghĩ, lấy từ trong balô ra cây gậy gập, tay trái nắm chặt một góc nhũ đá phía trên, chân trái móc vào trong khe nham thạch, thân người cố gắng rướn về phía sông ngầm, sau khi làm đi làm lại mấy lần, rốt cục cũng có thể lòi cái thứ kia vào bờ.

Sau khi đứng vững, Phương Mộc nhìn thử thứ trong tay, hóa ra là bao ni lông của chai nước khoáng, chắc là từ trên thượng du trôi xuống, mắc vào phía sau khối nham thạch kia.

Vậy thì thượng du chắc chắn có người!

Điều này làm cho niềm tin của Phương Mộc tăng lên rất nhiều, điều đó chứng tỏ mình đã chọn đúng hướng đồng thời cũng khiến cậu nảy sinh một ý định.

Phương Mộc lấy từ trong ba lô ra bình nước khoáng chỉ còn một nửa, uống cạn, sau đó xé từ trong sổ ghi chép ra một mảnh giấy, vội vàng viết: Nếu như có người nhặt được tờ giấy này, chứng tỏ tôi đã gặp nguy hiểm, xin gọi: 1351428****, cảm ơn.

Đây là số điện thoại của Tiêu Vọng, lần trước cậu không nói lại chuyện giao dịch với Cảnh húc cho Tiêu Vọng biết, kết quả bản thân đã không bảo đảm nổi sự an toàn của Cảnh Húc, dẫn đến thua một nước cờ. Hơn nữa, Tiêu Vọng từng công tác tại cục công an thành phố S, điều động nhân lực cũng tương đối thuận lợi. Nếu như lần này mình có gặp bất trắc gì, Tiêu Vọng nhất định có thể lần theo manh mối này mà điều tra.

Phương Mộc gấp tờ giấy lại, nhét vào trong chai nước khoáng, cẩn thận để vào trong ba lô, có tờ giấy giống như bản di ngôn này khiến Phương Mộc như trút được gánh nặng cậu chỉnh lại hành trang tiếp tục tiến lên.

Treo lên rồi lại leo xuống, quan sát, lắng nghe. Phương Mộc dần dần quên mất khái niệm về thời gian, chỉ biết tiến về phía trước. Đến lúc thiết bị định vị GPS trong tay báo hiệu bản thân sắp đi đến thượng nguồn sông ngầm, cậu mới để ý, một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Tốc độ của Phương Mộc chậm lại, tập trung chú ý theo dõi động tĩnh xung quanh, mục tiêu có lẽ ở ngay phía trước. Quả thật, sau khi qua một khúc ngoặt, màu nước sông trước mắt bỗng nhiên sáng lên trong xanh. Phía trước có ánh lửa!

Phương Mộc lập tức tắt đèn pin, khom người xuống, lặng lẽ từng bước từng bước tiến tới.

Càng tới gần chỗ đó, nước sông càng sáng, còn mơ hồ có tiếng người vẳng tới. Phương Mộc nhìn thấy một khối nham thạch khổng lồ chừng mười mấy tấn chắn ngang con sông phía trước. Cậu núp ở phía sau nham thạch, quan sát xung quanh một chút, tới gần bức tường nham thạch, có mấy chỗ gồ lên, có thể bám vào để leo lên trên. Cậu vừa suy nghĩ, vừa dùng tay chân nhẹ nhàng trèo lên, tay trái vịn chặt nham thạch, dồn sức, cả cơ thể liên sát trên vách nham thạch. Chân phải của cậu dò dẫm ở trên khối nham thạch vài cái, tìm thấy một cái hốc đá cạn, dẫm vào đó, chân trái bước lên một chỗ nham thạch gồ lên. Phương Mộc hít sâu một hơi, bất ngờ dồn sức rướn lên trên, hai mắt liền thấy tình hình ở phía sau khối nham thạch.

Cách đó không xa, dưới vách đá có một khoảng đất trống lớn, trên đó rải rác mấy đồng lửa, có bóng người chập chờn lay động.

Phương Mộc không dám nhìn nhiều, nhanh chóng rút đầu lại. Vừa rồi thoáng nhìn, ngoài những hoạt động đang diễn ra trước mắt, Phương Mộc còn thấy rõ địa hình nham thạch ở đó, mặt đất khá bằng phẳng, lý tưởng nhất là ở gần bức tường bằng nham thạch, còn có một cái khe, một người ẩn nấp không thành vấn đề.

Hai tay Phương Mộc bám vào rìa khối nham thạch, ngẫm lấy hơi, chân phải bước lên một khối nham thạch cao hơn, khẽ rướn quá nửa người phía trên lên khối nham thạch kia. Cả người cậu nằm phục dưới đất, từ từ bò tới cái khe ở phía trước, nghiêng người lặn một vòng, ẩn mình trong cái khe kia.

Lúc đã an toàn trong khe đá, Phương Mộc mới nằm thở dốc. Cậu không dám hít thở quá mạnh, cố gắng từ từ điều hòa hơi thở. Chờ tới lúc hơi thở hơi phục một chút, cậu mới lấy từ trong ba lô ra kính viễn vọng nhìn ban đêm, nhìn về phía đám lửa.

Nơi này chắc hẳn là điểm bắt nguồn của con sông ngầm. Khoảng đất trống dưới vách đá rộng chừng trên một trăm mét vuông, giống như một gian phòng khách. Những ánh lửa kia đến từ những ngọn nến cắm xung quanh. Hai gã đàn ông ngồi tùm tùm trên bờ sông, đang uống rượu và ăn thứ gì đó. Ở phía sau bọn họ, chỗ gần vách đá có một khối nham thạch lớn, một sợi dây xích quấn quanh đó, bên kia xích sắt là một đồng cỏ khô vung vãi, bốn đứa bé gái nằm ngòi co ro trên đó, tất cả đều bị khóa chân bằng xích sắt kia.

Cơ thịt trên mặt Phương mộc từ từ đàn lại, hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng ken kết. Hướng tầm nhìn sang góc bên phải ánh mắt của cậu bắt gặp hai người một nam một nữ.

Mắt Phương mộc liền tròn trũng.

Người nam là Lục Đại Xuân, còn người phụ nữ bên cạnh hẳn chính là Lục Hải Yến.

Lục Đại Xuân mặt đỏ bừng bừng, bước chân không có lực, dường như đã uống quá nhiều rượu. Hắn kéo Lục Hải Yến tới một đồng cỏ khô khác sạch sẽ hơn, sau khi điên cuồng hôn hít một lúc, liền bắt đầu giờ trò.

Lục Hải Yến nét mặt ngây dại, vẫn không nhúc nhích mặc cho hắn hành sự, dường như đã chai sạn rồi.

Hai gã gần ông kia ngồi không yên, bắt đầu cười hô hô.

"Đại Xuân, thằng nhóc này không lo làm việc cho tốt, bắt Yến Tử tới đây để chơi, cẩn thận tao mách lại với cha mày!"

Phương Mộc nhận ra giọng nói này, chính là gã nông dân tên Lục Đại Giang.

Gã kia cũng bắt đầu phụ họa theo: "Đúng vậy, mẹ kiếp mày chơi sướng vậy, để anh em tao ở đây làm ké với!"

"Làm con mẹ chúng mày, chúng mày dám!" Lục Đại Xuân đẩy Lục Hải Yến ra, lắc lư loạng choạng đứng dậy, rút từ sau lưng ra một khẩu súng lục K54, "Có tin bố bắn hai đứa chúng mày không?"

Lời nói không biết thật giả nhưng súng trong tay là thực. Lục Đại Giang cùng gã kia cười gượng rồi ăn uống tiếp, không dám nói gì nữa.

Lục Đại Xuân tựa hồ khâm phục "Khí phách anh hùng" của mình, liền lôi Lục Hải Yến lên, đi đến phía sau một khối nham thạch.

Lục Hải Yến không chút kháng cự, cứ ngây ngây dại dại nhìn về phía trước, mặc kệ vạt áo trước ngực bung ra, hiện ra một đôi nhũ hoa nửa lộ nửa khép, khiến Lục Đại Giang cùng gã thôn dân kia cứ lên lút nhìn trộm.

Khối nham thạch kia tuy rằng có thể che mắt người khác, nhưng lại ở trong tầm nhìn của Phương Mộc. Lục Đại Xuân thô lỗ xoay thân thể Lục Hải Yến lại, bắt cô khom người chống hai tay lên trên khối nham thạch, sau đó tụt quần của cô xuống tới dưới đầu gối, tự mình cũng còi quần, áp sát vào...

Phương Mộc để kính viễn vọng xuống, nhắm hai mắt lại.

Cứu cô ấy ư? Lục Hải Yến bây giờ chỉ giống như một xác chết biết đi mà thôi, thậm chí cậu cũng không biết chắc chắn cô ấy bị ép buộc hay là tự nguyện. Hơn nữa, bây giờ mà ra tay có thể sẽ "đánh rần động cỏ".

Không cứu cô ấy sao? Cậu làm sao có thể trở mặt nhìn một cô gái đầu óc ngây thơ, giản đơn bị làm nhục như vậy?

Những tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ của gã đàn ông cầm thú kia được động đá vôi thiên nhiên rộng lớn này khuếch tán đến vô hạn!

Phương mộc bật chặt lỗ tai, trong lòng dường như cảm thấy nổi nhục nhã còn dữ dội hơn so với Lục Hải Yến.

Cuối cùng, mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh. Lục Đại Xuân thỏa mãn kéo quần lên, lách người đến ngồi trước đồng cỏ khô, dạng tứ chi nằm ngửa ra. Lục Hải Yến toàn thân run rẩy, kiệt sức quỳ xuống, một lúc lâu mới run run kéo quần lên, buộc lại dây lưng.

Hàm răng Phương mộc muốn cắn nát mọi thứ. Cậu lấy thiết bị GPS ra, đánh dấu vị trí hiện tại. Lừa gạt trong lòng cuộn lên tưởng như sắp làm cho máu cậu sôi trào, nhưng Phương mộc hiểu rõ, giờ phút này cần nhất là phải kiềm chế và tỉnh táo. Ở đây không có tín hiệu điện thoại, phải nghĩ cách rời khỏi chỗ này trước khi hừng đông tập hợp lực lượng đặc nhiệm bao vây nơi này. Đến lúc đó sẽ đòi lại hết mọi thứ!

Phương Mộc chống cả tay chân xuống đất, quyết định bò theo đường cũ xuống tầng nham thạch. Lúc này, giọng nói lơ đãng của Lục Đại Xuân lại truyền tới: "Mấy giờ rồi?"

Lục Đại Giang nhìn đồng hồ đeo tay: "Bốn giờ mười lăm phút."

"Ồ, Xe tải năm giờ rưỡi sẽ tới." Lục Đại Xuân xoay người ngồi dậy: "Đừng có ngủ đấy."

Xe tải sao? Phương Mộc dừng lại, nhắm nghiền, rồi lui trở lại cái khe.

Lục Đại Xuân vẫy tay, Lục Hải Yến nghe lời đi qua, ngồi ở bên cạnh hắn. Lục Đại Xuân ôm cô vào ngực, lại tự tiện sờ soạng.

Lục Đại Giang nhìn bọn họ, hiển nhiên bị kích thích không nhỏ, hắn uống một hơi cạn bình rượu, xoa xoa đùi quần, đứng dậy đi tới chỗ mấy cô bé kia.

Hắn đứng bên cạnh đồng cỏ khô, cúi người nhìn một hồi, sau khi lựa được một bé gái, không cần giải thích, nhào đến xé rách y phục của nó. Bé gái bừng tỉnh, ra sức giãy dụa, kéo mạnh xích sắt ở chân, khiến những bé gái khác đang ngủ cũng tỉnh dậy, chỉ một thoáng, tiếng la khóc vang âm ỹ trong động đá vôi.

Lục Đại Xuân chửi đồng một tiếng, tiện tay nhặt một cục đá ném tới, trúng ngay phía sau lưng Lục Đại Giang. Lục Đại Giang ối một tiếng, hồn hồn quay đầu : "Mẹ kiếp, mày làm gì vậy?"

"Cút xuống cho tao!"

"Bố mày không động đến đàn bà của mày, chơi bọn nó cũng không được sao?"

"Thối! Ông chủ Lương đã đặc biệt dặn bảo, không thể động đến bọn nó!"

"Dù sao cũng không còn là chim non nữa rồi, chơi một chút có ai biết đâu?" Lục Đại Giang hai mắt bị lửa dục thiêu đốt đỏ bừng bừng, cúi người xuống tiếp tục xé rách quần áo của bé gái kia.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng "cạch", Lục Đại Giang không khỏi giật thót mình, từ từ quay đầu lại. . . khẩu súng trong tay Lục Đại Xuân đã lên đạn, hòng súng đen ngòm chĩa vào người hắn.

"Cút xuống cho tao! Đừng bức bố mày trở mặt!"

Lục Đại Giang ừ ừ, chửi thầm một câu, phần nộ đứng dậy: Được được, xem như mày lợi hại."

Lục Đại Xuân cũng cảm thấy hành động của bản thân hơi quá đáng, giọng điệu cũng có vẻ dịu xuống: "Mày ngu như con lừa chỉ biết ăn no thôi, đợi đến lúc tổng mấy con bé này đi rồi, về nhà làm với vợ mày có phải đã hơn không. Nếu như mày thấy không đã ghiền, lần sau đi mua đồ tao sẽ dẫn mày theo, cho mày nếm thử mùi vị con gái thành phố."

Lục Đại Giang sắc mặt khá hơn một chút, nhưng nhìn khẩu súng trong tay Lục Đại Xuân mặc dù đã hạ xuống, đáng về vẫn còn sợ hãi: "Hay là bảo cha mày nói với ông chủ Lương cấp cho hai người chúng tao mấy con chó lửa này đi."

Lục Đại Xuân cười khẩy, vẻ kiêu ngạo.

"Thứ này có thể tùy tiện cấp được sao?" Hắn khóa cò súng lại, lật qua lật lại khẩu súng sáng bóng trong tay: "Cha tao có nói, ai có súng trong tay, kẻ đó chính là đại ca!"

Lông mày Phương Mộc càng nhíu chặt. Xem ra năm giờ rưỡi, sẽ có xe tải tới chở mấy cô bé này đi. Núi Long vĩ ở gần biên giới, các cô bé này trước khi bị mang sang biên giới làm gái điếm sẽ được đưa qua trạm trung chuyển chính là nơi này.

Phương Mộc nghĩ lại lúc mình lần đầu tiên lên núi, ngồi ở trên xe tải do Lục Tam Cường lái. Lúc ấy cậu nghe mang máng ở phía sau có tiếng động, hỏi cái gì, thì Lục Đại xuân trả lời là heo. Số "heo" đó chính là bốn cô bé bị xích này.

Nghĩ đến cảnh mình từng gần những bé gái đáng thương này trong gang tấc, trong lòng Phương Mộc liên tục mắng mình ngu ngốc. Tiếp đó trong đầu cậu liền xuất hiện một nghi vấn ngày càng lớn.

Ông chủ Lương là ai?

Từ cách nói chuyện của bọn chúng, ông chủ Lương chắc chính là chủ sự đứng đằng sau đường dây buôn bán trẻ em qua biên giới, cũng chính là hắn cung cấp tiền tài cùng vật chất cho thôn dân trong Lục gia thôn. Phương Mộc không thể nào đoán biết được, vì thứ nhất những manh mối thu thập được về nhân vật này quá ít, thứ hai cậu cũng không có thời gian suy nghĩ chuyện này.

Phương Mộc hiểu rất rõ tình thế bây giờ...không thể không thay đổi kế hoạch. Nếu như bây giờ cậu đi khỏi, chưa cần chờ cậu dẫn cảnh sát đến, thì bốn đứa bé gái đã bị xe tải chở đi qua bên kia biên giới. Có lẽ cơ hội giải thoát bọn chúng sẽ còn khó hơn lên trời.

Cứu người, hay là bắt người, nhất định phải đưa ra quyết định ngay lập tức.

Phương Mộc thầm cười khổ một cái, với tính cách của cậu, còn có lựa chọn nào khác sao?

Cứu người, khó khăn rất lớn. Đầu tiên, đối phương có ba người (phương mộc chỉ có thể hy vọng Lục Hải Yến không đối địch với mình), mình đơn thân độc mã, tiếp nữa, trong tay Lục Đại xuân có súng còn vũ khí mạnh nhất của cậu thì chẳng qua chỉ là một cây gậy gập. Cuối cùng, chân của bốn bé gái kia đều bị khóa ở trên tảng nham thạch, trừ phi có chìa khóa, nếu không, dẫn mấy cô bé này đi mà không làm kinh động bọn chúng là điều không thể.

Nhưng, cậu có quyền lựa chọn sao?

Phương Mộc chậm rãi rời khỏi cái khe, lặng lẽ trượt xuống khỏi khối nham thạch. Sau khi tiến tới mấy chục mét, cậu lấy ra một cái chai nhựa có chứa tờ giấy, ném vào dòng sông ngầm. Nhìn nó theo dòng nước chảy xuống hạ du, Phương Mộc âm thầm cầu nguyện cái chai này có thể nhanh chóng được người ta nhìn thấy.

Trở lại trên khối nham thạch, Phương Mộc kiểm tra lại trang bị trên người, cài cây gậy gập ở chỗ thuận tiện để có thể rút ra kịp thời , sau đó lẳng lặng núp ở trong cái khe, thỉnh thoảng ngó động tĩnh trên bãi đất trống. Cậu đang chờ đợi cơ hội, nếu như thật sự không còn cách nào khác thì chỉ có thể cố gắng mà thôi.

Có điều khả năng thành công là cực kỳ nhỏ bé. Nếu như thực sự có thể ra khỏi nơi này an toàn thì đó đúng là một kỳ tích. Phương Mộc cố gắng không

nghĩ tới hậu quả nếu như thất bại, dù sao chiếc chai kia cũng đã được thả vào dòng sông, bất luận ra sao, thì cũng có thể lưu lại một vài manh mối. Nghĩ đến điều này, Phương Mộc dần dần bình tĩnh trở lại, cảm giác nhẹ nhõm hơn một chút.

Ban đầu có thể nghe thấy loáng thoáng giọng nói của ba người kia, về sau thanh âm dần dần nhỏ lại, cuối cùng thì hoàn toàn yên tĩnh.

Phương Mộc lặng lẽ thò đầu ra, Lục Đại Xuân đang ôm Lục Hải Yến, nằm trên đồng cỏ khô ngáy khò khò. Lục Đại Giang cùng gã thôn dân kia có vẻ uống hơi nhiều rượu, dựa vào nhau mà ngủ.

Phương Mộc nín thở, bây giờ có lẽ là cơ hội tốt nhất dành cho cậu. Cậu lặng lẽ bò đến một phía khác của tảng nham thạch, trong lòng không kim được cảm giác vừa mừng vừa lo: chỗ đó có một sườn dốc nối liền với bãi đất phía dưới. Phương mộc xoay người lại, từ từ trượt xuống sườn dốc từng chút từng chút, rốt cục cũng xuống tới khoảng đất trống.

Phương mộc không vội hành động, mà núp ở một nơi bí mật gần đó quan sát động tĩnh của bốn người, sau khi xác định bọn họ đều đã ngủ say, mới nhón mũi chân, cẩn thận dè dặt đi tới. Đến khi cách vị trí của những bé gái kia hơn mười thước, Phương Mộc cảm giác như mây thế kỷ đã trôi qua. Quả thật tới được chỗ đó không hề đơn giản, Phương mộc cúi người xuống xem xét những sợi xích sắt, một bé gái bỗng nhiên bị đánh thức. Con bé nhìn thấy Phương mộc đang lúi húi, vừa định khóc thét lên, liền bị Phương Mộc bịt chặt miệng.

"Đừng kêu, anh là cảnh sát." Phương Mộc nói khẽ bên tai nó: "Anh tới đưa bọn em ra khỏi nơi này, nghe hiểu không?"

Có lẽ bị nhốt quá lâu, con bé phản ứng có chút chậm chạp, vài giây sau, đôi mắt đang hoang mang mới trợn lên liên tục gật đầu.

"Đánh thức mấy bé gái kia đi, nhỏ giọng một chút." Phương Mộc buông tay ra, chỉ chỉ ra chỗ bọn Lục Đại Giang cùng gã thôn dân kia đang ngủ: "Đừng kinh động bọn chúng."

Nhân lúc cô bé gọi bạn, Phương Mộc quan sát xích sắt trên chân bọn họ, trên chân mỗi đứa đều có một cái vòng sắt nối liền với nhau, chỗ tiếp nối là một cái lỗ tròn đường kính khoảng ba milimét, một cây sắt gấp khúc gài ở bên trong, bên kia bị khóa vào xích sắt bằng ổ khóa. Nếu như muốn rút cây sắt ra, nhất định phải mở cái ổ khóa này. Mặc dù chỉ cần mở một ổ khóa, Phương Mộc vẫn vô cùng thất vọng, vì sao lúc trước không chịu học mấy chiêu mở khóa của lão Quỷ.

Dùng sức cạy chắc chắn sẽ kinh động ba tên canh giữ kia, biện pháp duy nhất là tìm được chìa khóa. Phương mộc suy nghĩ, chìa khóa chắc chắn ở trên người Lục Đại Xuân. Cậu hướng mấy bé gái nét mặt đầy mong chờ hi vọng nhìn mình kia dùng tay ra hiệu im lặng, xoay người lặng lẽ tiến đến bên cạnh Lục Đại Xuân.

Lục Đại Xuân đang ngửa mặt lên trên trời ngủ say, Lục Hải Yến nghiêng người co ro trong cánh tay trái của hắn, hai mắt nhắm nghiền. Phương Mộc quan sát trên dưới Lục Đại Xuân một chút, hắn mặc một cái áo lông, quần bò, trên người hắn có chừng sáu bảy cái túi. Chìa khóa đầu ở chỗ nào đây? Phương Mộc suy nghĩ, cúi người lặng lẽ mở túi áo lông bên phải. Không có. Phương Mộc thăm chửi rửa một câu, đang định lục túi áo bên trái của hắn, đôi mắt Lục Hải Yến bỗng nhiên mở to.

Trong phút chốc, bốn mắt nhìn nhau, mọi thứ chung quanh cơ hồ như đều ngừng lại.

Ánh mắt Lục Hải Yến vẫn đờ đẫn như cũ, cảm giác như trước mặt Phương Mộc chỉ là một tảng đá hoặc một thứ gì đó không có sinh mệnh. Vài giây sau, cô dường như nhận ra cậu, đồng tử đột nhiên thu nhỏ lại, hai ánh mắt sáng rực chiếu thẳng vào mặt Phương Mộc.

Cậu không nói gì, cô cũng không nói.

Chỉ cần trong phút chốc ánh mắt giao nhau là đủ rồi.

Có hồi hận vui mừng cùng phần nộ, nhưng hơn hết là tâm trạng được an ủi.

Phương Mộc hướng phía cô khẽ gật đầu, dùng tay ra hiệu động tác mở khóa. Lục Hải Yến ánh mắt tựa hồ không muốn rời khỏi khuôn mặt cậu, thò tay vào trong túi quần bò của Lục Đại Xuân. Khi tay cô rút ra từ trong túi quần bên cạnh, trong lòng bàn tay đã có thêm một chiếc chìa khóa.

Phương Mộc nhận chìa khóa, chỉ kịp trao cho cô một ánh mắt cảm kích, liền vội vàng đi về phía mấy bé gái kia.

Mở khóa, nhẹ nhàng rút cây sắt ra, vừa mới mở những cái vòng sắt kia, nỗi vui mừng trong lòng Phương mộc tăng thêm một phần. Cuối cùng, bốn bé gái đều được giải thoát khỏi xích sắt, nom nớp lo sợ chụm vào nhau run rẩy, trong mắt lại có thêm một tia hi vọng có thể sống sót thoát khỏi nơi này.

Phương Mộc nhìn khoảng trống phía sau động đá vô vàn là con sông ngăm lạng yên như trước, lại đột nhiên nghĩ tới một vấn đề rất lớn: đi đường nào bây giờ?

Phương Mộc nhìn con đường mình vừa mới tới, bảo mấy đứa bé này bò lên sườn dốc kia có lẽ không phải việc khó, có thể không bị phát hiện nhưng trèo từ khối nham thạch kia xuống tuyệt không phải chuyện dễ. Còn nữa, từ nơi này đến cái cửa động kia, đều là dốc cao núi hiểm, bản thân còn có thể cố gắng xoay sở, mấy bé gái này có thể làm được sao? Trời sắp sáng rồi, những tên canh giữ này lại có thể để cho bọn cậu có nhiều thời gian thông thả mà đi hay sao?

Mồ hôi lạnh thấm đầy trán Phương Mộc, cậu không có thời gian tự trách mình tính toán không chu đáo, bây giờ cần phải tỉnh táo suy tính lại.

Từ dấu vết trên cửa động mà mình vừa đi qua, lối vào đó hẳn là không phải lối mà người trong Lục gia thôn thường xuyên qua lại, có lẽ chỉ có hai chị em

Lục Hải Yến mới biết lối đi đó mà thôi. Như vậy, người Lục gia thôn đi vào động đá vôi này từ chỗ nào?

Nhất định còn có một lối ra khác!

Phương Mộc hướng ánh mắt dò hỏi về phía Lục Hải Yến. Cô trước sau vẫn lặng yên nhìn chăm chăm hành động của Phương Mộc, lúc bốn mắt chạm nhau, ý tứ của cậu cô đã nắm rõ trong lòng.

Lục Hải Yến giơ một bàn tay lên, chỉ một nơi nào đó phía sau.

Phương Mộc nhìn theo, thấy một cái động chữ V thấp thoáng trên vách đá. Nhất thời, cậu cảm giác toàn thân đều tràn đầy sức lực. Cậu xoay người ra hiệu cho mấy bé gái đi theo mình, sau đó....

Cậu lại xoay người lại, nhìn Lục Hải Yến, giơ một bàn tay ra.

Tôi đã nói, tôi nhất định sẽ trở lại. Bây giờ, tôi sẽ dẫn em đi.

Đừng băn khoăn về quá khứ, cũng đừng lo lắng cho tương lai. Chuyện này không phải là tình yêu nam nữ, càng không liên quan tới mối duyên một lần gặp gỡ.

Chỉ đơn giản là trách nhiệm.

Lục Hải Yến vẫn không nhúc nhích cứ nhìn chăm chăm bàn tay cậu, vài giây sau, đôi mắt vẫn đục của cô sáng ngời lên.

Em đã chết rồi. Tại thời khắc vung búa lên đập chết em trai mình, em coi như đã chết.

Có điều anh đã trở về.

Có lẽ em có thể tiếp tục gắng gượng mà sống?

Lục Hải Yến chậm rãi ngồi dậy, trong chớp lát hai mắt không muốn rời khỏi đôi bàn tay kia. Nó có thể đưa mình đi tới đâu?

Tới đâu cũng được, chỉ cần nơi đó không có hồi ức, không có sự si nhục, không có niềm vui tội cùng, không có đau đớn xé nát tâm can. Nơi nào cũng được

Hiện tại mình vẫn ở trong địa ngục tăm tối, nhưng bước về phía trước một bước, chính là thiên đường.

Lục Hải Yến đứng dậy, giơ một bàn tay lên.

Bỗng nhiên, cô liền cảm thấy cổ chân mình bị túm chặt.

Lục Đại Xuân ngáp một cái, ngồi dậy, nóng ruột hỏi: “Em định đi đâu?”

Lập tức hắn liền nhìn thấy Phương Mộc cùng bốn bé gái kia.

Lục Đại Xuân tròn trừng mắt, nhìn Phương Mộc, tựa hồ không thể tin nổi.

"Mây...."

Trong thời khắc Lục Đại Xuân tỉnh lại, Phương Mộc cảm giác như toàn bộ máu trong cơ thể đều đông cứng lại, có điều giờ khắc này không được phép do dự. Cậu hét to một tiếng "Bỏ vũ khí xuống, cảnh sát đây!"

Đây là thủ tục quy định trong nghề của cậu, cậu biết làm như vậy căn bản không dọa được đối phương. Lời còn chưa dứt, cậu đã nhanh chóng vọt tới trước mặt Lục Đại Xuân, rút cây gậy gập ra dồn lực đập tới.

Lục Đại Xuân theo quán tính giơ tay trái lên đỡ, “oành” một tiếng trầm đục, cây gậy gập làm bằng hợp kim nhôm biến dạng thành hình chữ L, Lục Đại Xuân hét thảm một tiếng, lăn sang một bên.

Phương Mộc ném bỏ cây gậy gập, không cần nhìn, cậu cũng biết hai tên thôn dân ở phía sau lưng đã bị đánh thức. Cậu hướng về phía bốn bé gái đang sợ đến ngây ngốc hét lớn một tiếng "Chạy!" rồi lập tức xoay người chạy tới sợi xích sắt. Vừa mới chạy được một bước, liền nhìn thấy Lục Đại Xuân chân tay luống cuống chần ờ trước mặt mình, dường như còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Phương Mộc bay lên đập một đập vào ngực của hắn. Thừa dịp hắn ngã xuống đất kêu gào, Phương Mộc đã vọt tới trước sợi xích sắt, duỗi tay chụp lấy thanh sắt kia.

Ngay vào lúc này, phía sau truyền tới một tiếng “đùng” là tiếng súng, gần như đồng thời, một viên đạn bắn trúng tảng nham thạch bên cạnh cậu, tóe lửa.

Phương Mộc hạ quyết tâm, xoay người lại.

Lục Đại Xuân tay trái đặt ngang trước ngực, tay phải nắm chặt khẩu súng, hòng súng đen ngòm chỉ thẳng vào mình.

"Tao đã từng nói với mày, nếu mày còn trở lại tao sẽ giết chết mày!" Lục Đại Xuân vẻ mặt hung ác điên cuồng, ngón tay đặt trên cò súng bất ngờ bóp mạnh, "Mày chết đi cho tao..." Lời còn chưa dứt, Lục Đại Xuân đột nhiên cảm thấy trọng lượng cơ thể tăng lên, mắt thẳng băng, viên đạn kia bắn trúng đỉnh động đả vôi. Ngay sau đó gò má và cần cổ của hắn truyền tới cảm giác đau rát.

Là Lục Hải Yến đầu tóc cô bù xù giống như một con báo mẹ nhào lên trên người Lục Đại Xuân, vừa cào vừa cắn.

Phương Mộc đang định tiến lên đoạt súng, liền bị Lục Đại Giang nhặt một cục đá ném tới.

Thừa dịp Phương Mộc nghiêng người né, hắn nhặt một cây gậy gỗ, nhảy tới nhảy lui tại chỗ. Nhìn hắn còn căng thẳng hơn cả Phương Mộc, hai mắt ra sức nhìn chăm chăm cậu, trong ánh mắt tràn ngập hoang mang.

Phương Mộc không muốn dây dưa mất thời gian với gã, xách cây sắt xông tới phía Lục Đại Giang, gã thôn dân này ngay cả dừng khí để ngăn cản cũng không có, liền tiếp lui về phía sau. Trong nháy mắt Phương Mộc đã đánh bay cây gậy gỗ trong tay hắn, gậy thứ hai đập trúng ngay đầu của hắn, thoáng chốc máu tươi văng tung tóe.

Giải quyết tên này trước đã! Phương Mộc tiến lên đang định đập thêm một nhát, lại bị tên thôn dân còn lại từ phía sau ôm chặt lấy thắt lưng. Phương Mộc dồn sức đâm đá liên tục, nhưng vẫn không thể thoát. Mắt thấy Lục Đại Xuân đã lui được Lục Hải Yến ở trên người xuống, ném xuống đất, Phương Mộc cắn chặt răng đột nhiên lùi nhanh mấy bước về phía sau, tên thôn dân kia bất ngờ không kịp đề phòng, cũng đành phải lùi về phía sau.

Bỗng nhiên gã thét lên một tiếng kinh hãi, Phương Mộc cảm thấy vòng tay ôm ngang hông mình đột nhiên buông lỏng, ngay sau đó, liền ngã chổng vó!

Hai người đều rơi vào trong sông ngầm.

Lúc bị nước sông chui vào trong miệng mũi, Phương Mộc chỉ kịp hít sâu một hơi, trước mắt là một màu tối đen, cậu nín thở, vừa gạt nước, vừa dùng mũi chân đạp đạp phía dưới, chẳng mấy chốc đã chạm tới đáy sông rắn chắc. Phương Mộc dồn sức khê đạp chân trời đầu lên khỏi mặt nước. Lúc đang định bơi vào bờ, cậu cảm giác dây thắt lưng bị người nào đó ra sức túm chặt, lôi xuống, Phương Mộc lại bị kéo xuống đáy sông lần nữa, cậu cuống quýt mở khóa thắt lưng, tháo bỏ ba lô, nhưng cổ áo lại tiếp tục bị gã thôn dân kia túm chặt.

Hai người quần nhau dưới nước, khả năng xoay sở dưới nước của đối phương hiển nhiên là giỏi hơn Phương Mộc, nên hắn muốn chìm cho Phương Mộc chết đuối. Trong lúc giằng co Phương Mộc cảm thấy không khí càng lúc càng thiếu, rất suốt ruột, đột nhiên nổi lên ý định giết người. Cậu liền níu chặt gã thôn dân kia, dồn sức trời lên trên, đầu ngón tay của bàn tay kia chọc thật mạnh vào cổ họng để lộ ra của hắn. Đối phương bị đau nhói nơi cổ họng, hơi thở không thông, nước sông lập tức tràn vào miệng rồi tiến vào trong phổi, nháy mắt liền bị tê liệt trong dòng nước.

Phương Mộc thoát ra được, trái tim cũng gần như muốn ngừng đập. Cậu dùng một chút hơi sức còn lại chồm lên trên mặt nước, còn chưa kịp thở một hơi, liền cảm thấy trước mắt tối om, cậu vượt hết nước từ trên đầu xuống, nhìn chăm chú bóng đen trước mặt, lập tức cảm thấy đáy lòng lạnh buốt.

Bên bờ, Lục Đại Xuân đứng thẳng, súng trong tay đang chỉ thẳng vào trán Phương Mộc. Ở phía sau hắn, Lục Đại Giang đang ôm đầu không ngừng chửi rủa, và Lục Hải Yến mặt đầy máu đang nằm bất tỉnh nhân sự. Lục Đại Xuân vận vẹo khuôn mặt, một con mắt bị bầm tím xung quanh, một con mắt khác đang phóng ra một thứ ánh sáng như dã thú.

"Mày giỏi lắm, ngay cả đàn bà của tao cũng giúp mày." Cơ thịt trên mặt Lục Đại Xuân liên tục co giật: "Bây giờ, mẹ kiếp mày đi chết đi!"

Kết thúc.

Lần này, thực sự phải chết rồi.

Không, không nên nhắm mắt lại, không được để cho chúng thấy sự mềm yếu, trước từ đường mình đã nhát gan, chỉ một lần được phép như vậy thôi.

Giống như Đinh Thụ Thành, giống như Lục Hải Đào đã chết mà thôi.

Phương Mộc ra sức nhìn chăm chăm họng súng đen ngòm như hắc động kia, chờ đợi viên đạn kia bắn thủng đầu mình.

"Àm!"

Trước mắt Phương Mộc tóe lên một ánh lửa, đáy lòng của cậu vô cùng yên tĩnh.

Trong giây phút ánh lửa chớp lên, cậu biết viên đạn kia đã xoay tròn bên trong nòng súng, bay ra xuyên thấu xương sọ của mình, sau đó quấy cho óc của mình nát như, xuyên qua gáy, bắn vào con sông ngầm lạnh lẽo chảy ở phía sau. Đến lúc đó, đầu của mình sẽ biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

Nhưng mọi thứ đều không diễn ra như cậu tưởng tượng.

Lúc Phương Mộc khôi phục lại thị giác từ trong ánh lửa chói mắt, phát hiện mình vẫn nổi ở trên sông như trước. Đầu vẫn còn nguyên vẹn, Phía trước cậu là Lục Đại Xuân đang trợn mắt há mồm.

Lục Đại Xuân tựa hồ còn chưa định thần lại, chỉ ngây dại nhìn cánh tay của mình, dưới chân hắn, từ khẩu súng lục đã vỡ tan tành bay lên từng làn khói nhẹ.

Phương Mộc liền hiểu ra, đây nhất định là một khẩu súng tự chế phi pháp, vì bắn liên tục nên sinh ra tắc đạn.

Chẳng lẽ mình thực sự đang có thần phật phù hộ?

Phương mộc vịn vào tảng nham thạch bên bờ, dồn sức bò lên bờ sông.

Bàn tay phải Lục Đại Xuân cơ hồ hoàn toàn bị nỏ bay, chỉ còn lại những sợi gân nhỏ nối liền với cổ tay. Hắn hoàn toàn không chú ý đến Phương Mộc đang đi qua bên cạnh, chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay phải vừa biến mất trong nháy mắt.

Phương Mộc dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn thoáng qua Lục Đại Giang đã hoàn toàn bị dọa đến ngây ngốc, bước nhanh đến bên cạnh Lục Hải Yến, ngồi xổm người xuống, lay lay cô: "Hải Yến, Hải Yến, tỉnh lại tỉnh lại."

Lục Hải Yến đầu lắc qua lắc lại theo từng cú lay của Phương mộc, hai mắt trước sau vẫn nhắm chặt.

"Aaaaaaaa"

Phương Mộc giật mình quay đầu lại. Là Lục Đại Xuân, hẳn cuối cùng cũng biết bàn tay phải của mình đã hoàn toàn bị mất đi, sau khi thét lên tiếng thét tuyệt vọng, ngã lộn xuống đất ngất xỉu.

Phương Mộc dời ánh mắt về phía Lục Đại Giang đang run rẩy.

"Xuống vớt hắn lên," Cậu chỉ chỉ sông ngầm: "Có lẽ hắn còn có thể cứu."

Lục Đại Giang không nói tiếng nào, vừa lặn vừa bò xuống sông.

Lúc này thân thể mềm mại ở trong lòng Phương mộc động đậy.

Quay lại nhìn Lục Hải Yến, cô đã tỉnh lại, sau khi ánh mắt vẫn đục chuyển động vài cái, liền yên lặng chăm chú nhìn ánh mắt Phương Mộc.

"Anh...Anh thực sự trở lại rồi sao?" khóe miệng bị rách bầm tím của cô hé nở một nụ cười, tựa hồ như không phải đang ở nơi giao tranh mà là ở trong màn sương dạt dào ý xuân.

"Em đi được không? Anh đưa em đi khỏi nơi này." Phương Mộc lấy sức đỡ Lục Hải Yến, cố gắng dìu cô dậy.

"Không, em không đi được." Lục Hải Yến lắc đầu: "Anh đi nhanh đi, đi tìm những đứa bé kia...Nơi này sẽ có người tới liền đó."

"Không được." Phương Mộc dốc hết sức nâng thân thể Lục Hải Yến lên: "Anh không thể để em ở lại chỗ này."

"Anh đi nhanh đi!" Lục Hải Yến khẳng khái đẩy Phương Mộc ra: "Lục Đại Xuân sẽ không làm gì em đâu...Dù sao em đã là người của hắn..."

Tiến thoái lưỡng nan. Phương Mộc chân tay luống cuống ngồi ở bên cạnh Lục Hải Yến, lòng như dao cắt.

Lục Hải Yến nhắm mắt lại, giơ một bàn tay lên, nhẹ nhàng ra dấu "Đi nhanh đi"

Phương Mộc cắn chặt răng, thấp giọng nói: "Em hãy bảo trọng."

Nói xong, cậu đứng dậy chạy về phía cửa động kia. Vừa mới chạy được mấy bước liền nghe thấy phía sau truyền tới một tiếng gọi "Phương mộc."

Phương Mộc vội vàng dừng lại, quay đầu.

Lục Hải Yến ánh mắt mở to, trong trẻo vô cùng, giống như lúc mới gặp nhau.

"Lần này, em làm đúng..." cô nhẹ nhàng hỏi: "Có phải không?"

Phương Mộc nhìn chăm chăm cô vài giây, ánh mắt dần dần mờ hồ.

Cậu ra sức gật gật đầu.

Lục Hải Yến cười, hai mắt một lần nữa khép lại, một giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn xuống khuôn mặt.

Phương Mộc nhìn cô một lần cuối, xoay người, nhanh chân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Huyết chiến

Chương 20 :

Gió thổi cả đêm, lúc trời sắp hừng đông, trên bầu trời bông tuyết lay động theo chiều gió. Chị cả Triệu vén màn, nhớ đến cái trắng đẽ dùng qua mùa đông còn đang phơi ngoài sân, vội vàng khoác áo xuống giường.

Vừa mới đẩy cửa ra, chị cả Triệu liền nhìn thấy một chiếc Santana màu xanh đậm có rèm che đang đậu ở ngoài đường. Xe không tắt máy, nhìn qua không thể thấy rõ trên xe có mấy người.

Chị cả Triệu không để ý, giữ một tấm nylon ở trong tay ra, phủ trên đồng cái trắng, rồi tìm mấy cục gạch cần thận chèn ở trên.

Chị không hề biết, mấy người trong xe đang theo dõi mọi hành động của chị.

"Là chị ta sao?"

"Đúng vậy."

"Tốt, các cậu..."

"Đợi một chút, tôi có điện thoại...a lô, anh Nam ạ...Dạ....Đang di chuyển rồi ạ? Vâng..Giữ liên lạc...Cảm ơn, trở về sẽ mời anh ăn cơm."

"Sao rồi?"

"Đã tìm được hân."

"Được, ra tay đi."

Làm xong việc, chị cả Triệu cảm thấy thất lưng hơi mỏi, chị cố sức đứng lên, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng bước chân.

Chị quay đầu lại theo phản xạ, nhìn thấy có ba người đàn ông đang đi về phía mình. "Các anh là?" Câu hỏi của chị cả Triệu vừa mới buột ra khỏi miệng, đột nhiên chị nghĩ tới một vấn đề : bọn họ làm sao có thể mở khóa cổng sắt chứ? Người đàn ông dẫn đầu không trả lời, mà hỏi lại chị một câu: "Chị họ Triệu, đúng không?" "O." Chị cả Triệu hơi lúng túng: "Các anh..." Người đàn ông hơi hơi cúi người xuống, gần từng chữ hỏi: "Chị có quen biết Phương Mộc không?"

Cửa động rất hẹp một người trưởng thành khó khăn lắm mới chui lọt. Vừa mới chui vào, trước mắt Phương Mộc là một màu tối đen. Cậu thò tay lấy đèn pin, lúc này mới nhớ ra ba lô đã bỏ lại trong sông ngầm. May mà còn chiếc bật lửa, Phương Mộc vuốt vuốt nước trên mặt, trong lòng thầm cầu nguyện nó còn dùng được. Sau khi quẹt mấy cái, ngọn lửa nhỏ rớt cục cũng cháy lên. Trước mắt là một nhánh động rất sâu, sâu bao nhiêu thì không rõ được. Phương Mộc nhìn đồng hồ, đã năm giờ bốn mươi phút. Cậu không biết mấy cô bé kia đã chạy đi đâu, cũng không biết cửa động có người canh gác hay không, chỉ đành cố gắng đi thẳng về phía trước.

Cứ đi được một đoạn, Phương Mộc lại phải tắt bật lửa vì quá nóng, sau khi dò dẫm đi về về phía trước một đoạn, lại bật lửa trở lại. Đi được hơn trăm mét, vẫn không thấy bóng dáng mấy bé gái kia đâu. Cậu nghĩ lúc này vẫn đề bị lộ hay không đã không còn quan trọng nữa, Phương Mộc cố gắng hét gọi thật to. Cứ như vậy vừa đi vừa gọi, sau khi đi thêm được một đoạn, trước mặt xuất hiện lối rẽ. Phương Mộc thăm chửi rửa một câu, rồi chọn con đường bên phải. Vừa mới rẽ vào một khúc ngoặt, chợt nghe thấy một giọng nói thật nhỏ. "Chú cảnh sát..." Phương Mộc vừa mừng vừa sợ, vội vàng dùng hộp quẹt chiếu sáng xung quanh.

"Mấy đứa ở chỗ nào?" "Ở đây ạ." Giọng nói vang tới từ chỗ rẽ. Phương Mộc vội vàng quay lại, men theo con đường bên trái chui vào động, vừa đi được hơn chục mét, liền thấy một cái hồ nhỏ, bốn cô bé ra sức ôm chặt lấy nhau, nhìn thấy Phương Mộc, một cô bé khóc òa.

Phương Mộc thờ phào một hơi, vẫy tay ra hiệu bọn trẻ lại: "Sao lại trốn ở đây?"

"Chúng con chạy đến đây, phía trước đã là đường cùng rồi." Một cô bé xem chừng khá già dặn trả lời: "Chúng con không dám đi tiếp, đành trốn ở đây." Phương Mộc gật gù đầu, xem ra mình chọn con đường bên phải là đúng. "Con tên là gì?" "Con tên là Điền Tiểu." "Được rồi, Điền Tiểu, con dẫn theo các bạn nhỏ khác, cố gắng theo sát chú, được không?"

"Dạ." Bé gái tên Điền Tiểu thò tay nắm chặt vạt áo của Phương Mộc, dồn sức khê gạt đầu. Bốn cô bé, một nam thanh niên, nhìn tư thế di chuyển của họ giống như đàn gà con đang được gà mẹ dẫn đi trốn tránh lũ diều hâu. Tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, nhưng trong lòng Phương Mộc vẫn cảm thấy vững tin hơn nhiều. Đáng tiếc là tâm trạng thoải mái này cũng không duy trì được bao lâu, sau khi rẽ qua rất nhiều lối rẽ quanh co, cuối cùng trước mặt họ lại xuất hiện giao lộ.

Phương Mộc suy nghĩ một chút rồi xoay người hỏi Điền Tiểu: "Các con có nhớ lúc các con bị bắt vào trong động đường nào không?"

"Không nhớ." Điền Tiểu lắc đầu: "Lúc đó, chúng con đều bị bịt mắt."

"Ừ." Phương Mộc cắn chặt răng, đành thử rẽ bừa vào một lối.

"Chú, chú nhìn kia!" Bỗng nhiên, cô bé vừa rồi khóc nhè kêu lên: "Bên kia!"

Phương Mộc nghe tiếng kêu của cô bé liền quay lại, ở cuối một nhánh động, dường như thấp thoáng có ánh sáng lấp lờ. Tim Phương Mộc như nhảy dựng lên, cậu tiện tay ôm một bé gái lên, chạy về hướng có ánh sáng kia.

Càng tới gần, Phương Mộc càng khẳng định đó là ánh nắng.

Ánh nắng, có nghĩa là có mặt trời chiếu vào, cũng có nghĩa là đã tìm thấy con đường sống. Đó là một cái cửa động cách đây khoảng nửa mét, trên mặt cửa vào phủ đầy cành cây và cỏ khô. Phương Mộc lập tức chồm tới kéo chúng ra, ánh mặt trời ảm ập liền chiếu xuống.

Phương Mộc lần lượt nâng bốn bé gái lên, thời khắc thoát ra khỏi cửa động, cô bé nào cũng hét lên một tiếng nhỏ đầy hưng phấn, khiến cho Phương Mộc cảm giác cơ thể như tràn đầy sinh lực. Dường như đã rất lâu rồi cậu không đi bộ dưới ánh mặt trời, nên lúc cậu dồn sức chui ra khỏi cửa động, liền bị ánh mặt trời chói chang chiếu vào mặt làm cho đầu óc cậu hơi choáng váng. Mặt trời đang mọc lên từ phía đường chân trời.

Cuối cùng đã ra khỏi con sông ngầm tới tầm kia! Phương Mộc đột nhiên cảm thấy kiệt sức, ngồi bệt xuống đất. Sau khi thở dốc hồi lâu, Phương Mộc mới ý thức hiện tại còn chưa phải lúc có thể xả hơi. Cậu gắng gượng đứng lên, quan sát địa hình bốn phía. Bọn họ đang ở sườn đông của núi Long Vũ, khúc giữa sườn núi. Phương Mộc nhìn xuống dưới chân núi, vừa vặn nhìn thấy phần đuôi của một chiếc xe tải đang thấp thoáng giữa núi đá. Có lẽ đó chính là xe của "người mua". Phương Mộc nhìn đồng hồ trên tay, 6 giờ rưỡi. Chờ lâu không thấy ai "Người mua" có lẽ đã biết có chuyện xảy ra. Bọn chúng có thể sẽ đuổi tới đây liền. Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, trong lòng liền cảm thấy chán nản. Vừa rồi đánh nhau ở trên dòng sông ngầm, điện thoại di động bị ngâm nước giờ không lên nổi. Cậu biết phải liên lạc ngay với cảnh sát càng nhanh càng tốt, nếu không cho dù mình và bốn bé gái này đã thoát khỏi khỏi sông ngầm, vẫn sẽ không được an toàn. Phương Mộc quan sát dưới chân núi, không có xóm làng, cũng không có đường lớn, tiếp tục nhìn về phía xa xa, liền thấy từ ống khói một căn nhà bốc lên làn khói màu hồng cùng với kiến trúc xung quanh có vẻ như là một khu xưởng. Phương Mộc đột nhiên nhận ra địa điểm đó, xưởng thép Tụ Nguyên. Ở xưởng thép chắc chắn là có điện thoại, Phương Mộc ổn định lại tinh thần, dẫn theo bốn bé gái đi xuống núi. Mặc dù mặt trời đã lên cao nhưng nhiệt độ trên núi vẫn chỉ khoảng âm 20 độ. Trong động đá với tuyết rằng tới tầm, nhưng ẩm hơn bên ngoài rất nhiều. Thay đổi nhiệt độ đột ngột khiến toàn thân Phương Mộc liền cảm thấy lạnh thấu xương, áo ngoài cũng đông lại cứng ngắc. Để không bị chết cứng, cậu đành phải tăng tốc bước nhanh về phía trước, nhưng mấy bé gái kia lại không theo kịp tốc độ của cậu, đành phải chốc chốc lại dừng lại đợi chúng. Cứ như vậy mà đi, đi lại ngừng, ngừng lại đi, cuối cùng cũng xuống tới chân núi Long Vũ, xuyên qua một khoảng đất hoang, lúc năm người bọn Phương Mộc đi tới trước cửa nhà máy thép Tụ Nguyên, đã sắp tám giờ. Cửa nhà máy thép rất vắng vẻ, không có một bóng người. Phương Mộc cảm thấy khá kỳ lạ, tuy bây giờ chưa đến giờ đi làm, nhưng cũng không tới mức vắng vẻ như vậy chứ. Đang nghĩ ngợi, cánh cửa sắt điều khiển bằng điện từ từ từ mở ra. Một gã bảo vệ từ trong phòng trực ban bước ra, quan sát trên dưới Phương Mộc: "Có việc gì vậy?" "Có thể cho tôi dùng nhờ điện thoại một chút không?" Phương Mộc lấy thẻ cảnh sát ra "Tôi là cảnh sát." "Được thôi." Viên bảo vệ lạnh nhạt trả lời một tiếng, chỉ chỉ phòng trực ban: "Điện thoại ở trong đó."

"Cám ơn." Phương Mộc dẫn theo bốn bé gái tiến vào trong sân, đi về phía phòng trực ban. Khi còn cách hơn chục mét, bỗng nhiên, ánh mắt cậu bị máy thử dưới đất thu hút. Đó là một cái bánh bao rơi dưới đất và một cốc sữa đậu nành đổ nghiêng, vẫn còn bốc lên hơi nóng. Dường như ở đây có người vừa mới vội vàng đi khỏi. Phương Mộc hơi nhíu mày, mỉm cười với Điện Tiểu nói: "Các con đợi ở đây, chú sẽ quay lại nhanh thôi." Dứt lời, liền đi vào phòng trực ban. Diện tích phòng trực ban không lớn lắm, bên trong chỉ có một cái giường với một cái bàn. Viên bảo vệ cũng bước vào, nhìn điện thoại trên bàn giờ giờ tay lên cầm ra dẩu.

Phương Mộc để ý chiếc dùi cui bằng nhựa mà hắn đang cầm trong tay, xoay người nhắc ống nghe, ánh mắt trước sau vẫn nhìn chằm chằm một thanh thép không rỉ bên cạnh. Bề mặt thanh thép bóng loáng như gương, hiện lên rõ ràng hình ảnh phía sau lưng Phương Mộc. Phương Mộc thò ngón tay ấn phím 1, 1... Không đợi cậu nhấn phím "0", bóng người trên bề mặt thanh thép nhoáng lên một cái, sau đó, bên tai truyền tới một tiếng "vù vù" Phương Mộc lập tức nhảy sang bên cạnh, vừa vặn tránh được cái dùi cui nhựa tổng hợp từ phía sau đập tới vai của mình, cây gậy theo đà nện mạnh xuống chiếc máy điện thoại vỡ tan tành. Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, dồn sức vung cùi chò về phía sau, chỉ nghe một tiếng "Ồi", lúc quay đầu lại, gã bảo vệ kia đã bùm một nắm ngã trên mặt đất. Phương Mộc lao ra khỏi phòng trực ban, tiện tay ôm một cô bé lên chạy ra cửa. Vừa mới chạy được vài bước, liền thấy cửa điện đã đóng kín, có mấy người chạy về phía này. Rời vào bấy rồi! Phương Mộc quay đầu đối mặt với ba bé gái điên cuồng gào lên một tiếng "Chạy mau!"

Không thể chạy ra ngoài, biện pháp duy nhất bây giờ là trốn vào trong xưởng trước, rồi tìm kiếm cơ hội phá vây. Phương Mộc mang theo mấy bé gái vọt vào một gian nhà xưởng, vừa mới chạy vào, liền cảm thấy luồng hơi nóng rực ập vào mặt. Phương Mộc nhìn thấy trên trần của xưởng mấy máng trượt để cho thép lỏng chảy xuống đặt song song với nhau cùng với hai cái lò nung bằng điện khổng lồ, chỗ này chắc là xưởng khuôn. Cậu vừa ra hiệu cho mấy bé gái tìm chỗ trốn, vừa quan sát bốn phía, rồi hô lớn "Có ai không?" Vừa mới mở miệng, liền cảm thấy một luồng khí nóng rực ào vào cổ họng khiến Phương Mộc ra sức ho khan. Có điều từ tiếng gầm rú của máy móc ra, trong nhà xưởng không hề có tiếng đáp lại. Phương Mộc chợt hiểu, nơi này vẫn đang sản xuất, nhưng toàn bộ công nhân đã vừa bị đuổi ra khỏi nhà máy thép, mục đích chỉ có một, chính là muốn lấy mạng Phương Mộc cùng bốn bé gái tại đây.

Không kịp nghĩ nhiều, Phương Mộc xoay người đóng cửa phân xưởng lại, tiện tay nhặt một cái xẻng cắm vào then cửa. Vừa mới làm xong mọi chuyện, cửa sắt liền bị đập, tiếng đập cửa càng lúc càng dồn dập.

Phương Mộc quan sát xung quanh, xưởng rộng khoảng bốn năm trăm mét vuông, phía trên là một cái giá đỡ bằng xi măng rộng chừng bốn mét chia làm hai. Trong xưởng đầy xi thép, mấy cái thùng đựng thép lỏng và khuôn đúc khổng lồ đã qua sử dụng còn chất đống ở đó. Mấy cô bé kia không còn thấy bóng dáng đâu nữa, có lẽ đã kiếm được chỗ trốn.

Nhiệt độ trong xưởng cực cao, mỗi một lần hô hấp phổi đều nóng ran giống như đang bị nung chảy ra. Chẳng mấy chốc Phương Mộc liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Quần áo ướt đẫm nước sông còn chưa kịp khô, liền bị mồ hôi chảy ra làm cho ướt đẫm trở lại. Phương Mộc quyết định cởi bỏ áo khoác, chỉ để lại một chiếc áo trong mềm. Cậu lau mồ hôi không ngừng chảy xuống trên mặt, chiếc xẻng cắm ở then cửa gần như đã bị bẻ cong, khe cửa

cũng càng lúc càng lớn, có thể nhìn rõ khuôn mặt hung ác của bọn người truy đuổi. Thân phận của bọn chúng là thế nào đây?

Lần trước ở cửa từ đường, Phương Mộc đã gặp qua phần lớn thôn dân của Lục gia thôn. Những người này không phải là người của Lục gia thôn. Như vậy, có lẽ chính là đàn em của tên "ông chủ Lương" kia.

Nhưng bọn chúng làm sao biết mình ở nhà máy thép Tự Nguyên chứ?

Thời gian không cho phép Phương Mộc nghĩ nhiều, sau một tiếng "cách" đánh gọn, cán gỗ của chiếc xẻng đã gãy làm hai đoạn, cửa bị mở toang. Đám sát thủ xông vào. Phương Mộc vội vàng vọt đến phía sau một cái thùng đựng thép lỏng, nín thở. Đám sát thủ cũng không hề nôn nóng tìm kiếm, đứng yên tại ngưỡng cửa vài giây sau đó bước vào trong một bước. Đầy giầy ma sát với mặt đất phát ra âm thanh đều đều, riêng tiếng động phát ra lúc rút súng khỏi bao thì có vẻ đặc biệt hơn. Đối phương có súng, hơn nữa không phải chỉ có một khẩu. Phương Mộc thầm chờ đồng một tiếng, quan sát bốn phía xem có thứ gì có thể sử dụng làm vũ khí được không. Nhưng trừ xi thép trong tay thì không còn thứ gì khác. Bỗng nhiên, ánh mắt của cậu dừng lại trên một đoạn ống nước bằng cao su mềm. Đây hẳn là ống nước cao áp dùng để hạ nhiệt độ lò nung. Phương Mộc ngẫm nghĩ, lặng lẽ đi tới. Đám sát thủ gồm sáu tên, quần áo khác nhau, vẻ mặt lạnh lùng, hung ác tên nào tên nấy đều hết sức cảnh giác. Hai tên đứng canh ở cửa, bốn tên khác cầm súng, thận trọng nhắm về phía trước tìm kiếm. Xưởng này diện tích không lớn, chỗ có thể ẩn nấp lại càng đếm trên đầu ngón tay. Mục tiêu của đám sát thủ liền nhanh chóng tập trung vào chung quanh những thùng đựng thép lỏng và khuôn đúc khổng lồ đã qua sử dụng. Một tên nhặt lên một cục xi thép ném vào trong một cái thùng đựng Thép lỏng, "Coong" một tiếng liền đó kèm theo một tiếng thét chói tai. Một cô bé bị lấy lý do nhảy từ trong thùng đựng thép lỏng ra, thấy tên sát thủ kia, sợ hãi đến cơ hồ muốn ngã xuống đất.

Về mặt tên sát thủ không hề biến đổi giờ súng trong tay lên, nhắm ngay đầu cô bé. Đột nhiên, trong khóe mắt hần lóe lên một bóng người, là người đàn ông mà ông chủ hẳn đã nói rõ cần phải tiêu diệt. Thấy đối phương cầm đầu ống nước, khóe miệng hần lộ ra một tia cười nhạo. Sao, định chơi thủy chiến hả? Lập tức, hần thấy đối phương mở van trên ống nước.

Gần như đồng thời, hần cảm một cơn đau rất trên mặt. Đây là nước sao? Không, rõ ràng là vô số cây kim thép lạnh ngắt. Dòng nước cao áp phun trào ra, thoáng chốc tên sát thủ bị xịt đến nổi mặt nở đầy hoa, hần hét to một tiếng, ôm mặt ngã xuống đất, máu tươi theo khe hở chảy ào ào xuống. Phương Mộc quảng ống nước sang một bên, cúi người nhặt khẩu súng mà tên kia bỏ lại, lúc định đứng dậy, một tên sát thủ khác vừa nghe thấy tiếng liền thò nửa người ra. Phương Mộc không chút do dự, giơ cao tay bắn hai phát, một viên bắn thủng bắp đùi của đối phương. Tên sát thủ ngã xuống đất, ôm bắp đùi kêu gào thảm thiết. Trong khoảnh khắc, vô số viên đạn bắn xẹt qua người Phương Mộc, cậu khom người xuống, cố sức bẻ bẻ gãi kia lên. Vừa lăn vừa bò trốn ở phía sau một cái khuôn đúc.

Sau trận mưa đạn ngắn ngủi, đối phương lại không có động tĩnh gì tiếp. Trong nhà xưởng chỉ có hai tên bị thương đang đau đớn rên rỉ mà thôi. Mấy phút đồng hồ sau, tiếng rên rỉ trở nên gián đoạn, cùng lúc có tiếng kéo vật gì đó. Có vẻ như đồng bọn đang kéo bọn chúng đến chỗ khác. Phương Mộc tháo băng đạn ra, còn 5 viên, cộng thêm một viên trong nòng súng, chỉ có 6 viên. Nhưng nghĩ đến việc đã hạ gục được hai tên, trong lòng Phương Mộc yêu tâm hơn nhiều. Từ các âm thanh phát ra mà phán đoán, bốn tên còn lại đang ở gần cửa. Hai bên đều e dè hỏa lực trong tay đối phương, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tuy rằng hiện tại đang ở vào cục diện giằng co, nhưng Phương Mộc biết, ưu thế đang nghiêng về phía đối phương.

Mặc dù đã đập phanh, nhưng chiếc Santana có rèm che vẫn lè trên mặt đường mấy mét mới dừng lại được. Trịnh Lâm nhìn xưởng thép cách đó không xa, im lặng vài giây, quay đầu hỏi a Triển "Là nơi này không sai chứ?"

A Triển cũng nhìn nhà xưởng: "Không sai. Anh Nam nói tín hiệu điện thoại di động của Phương Mộc phát ra từ đây, vẫn chưa có dấu hiệu rời đi."

Trịnh Lâm trầm ngâm một chút, thấp giọng nói: "Tiểu Hải, đi xem thử xem."

Tiểu Hải đáp lại một tiếng, mở cửa bước xuống xe, sau khi quan sát bốn phía một chút, chạy nhanh về phía khu xưởng. Nơi đó vừa truyền tới tiếng súng, chắc hẳn là đã xảy ra chuyện. Ánh mắt Trịnh Lâm không dám rời khỏi khu nhà xưởng kia, anh ta thò tay vào túi áo lấy thuốc, vừa mới thọc vào, liền cảm thấy vết xước do bị cào trên mu bàn tay truyền tới từng cơn đau rất. Mẹ kiếp, cái con mụ họ Triệu kia thật là ngoan cố. Nghĩ đến chuyện này, anh ta quay đầu nhìn con bé đang ngồi kế bên tài xế. Nó vẫn ngoảnh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tựa hồ như việc đang khiến mọi người vô cùng căng thẳng này chẳng liên quan gì tới nó. Trịnh Lâm ngẫm nghĩ, mở miệng hỏi: "Con tên là gì?" Kỳ thật, vấn đề này anh đã hỏi con bé vô số lần. Ngoài ra, những câu dạng như là "Con bao nhiêu tuổi?" "Con từ đâu đến đây?" "Con và Phương Mộc có quan hệ gì?" Các chuyện vu vơ cũng hỏi một mớ. Nhưng con bé trước sau vẫn không nói một lời. Thậm chí hỏi những câu hỏi hơi mềm mỏng một chút, ví dụ như "Con học lớp mấy?" "Tương lai con muốn làm gì?", cũng không thể nào dụ được con bé đáp lại. Trên đường tới đây, về mặt của con bé thậm chí cũng không hề biến đổi, ánh mắt trước sau vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho dù con bé này có liên quan gì với vụ án của Hình cục phó hay không, mà nó trước sau vẫn không nói gì, làm sao có thể làm nhân chứng được? Nhưng Phương Mộc bị thương dẫn theo nó trở về, lại bí mật đem nó giấu ở trong một cô nhi viện, chắc chắn là có nguyên nhân. Trịnh Lâm châm thuốc, ra sức hút vào rồi nhả ra. Cũng không biết con bé này có thể cứu được Hình cục phó hay không. Bỗng nhiên, điện thoại di động rung lên, Trịnh Lâm vội vã bấm loa ngoài, "Alô?" "Anh cả, tôi thấy." giọng nói của Tiểu Hải tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng: "Phương Mộc và mấy đứa bé gái ở bên trong, đối phương có sáu người, có một tên là Kim Vĩnh Dụ, hai tên bị thương ở trước cửa, nhưng trong tay đều có vũ khí. Làm sao bây giờ?"

"Cậu ở đâu?" "Tôi ở phía sau cửa sổ, không ai phát hiện ra đâu, anh yên tâm." Tiểu Hải dừng một chút: "Anh cả, phải xử lý thế nào?" Trịnh Lâm hơi do dự, hần quay đầu nhìn a Triển, a Triển cũng nhìn lại hần, vài giây sau, nhẹ lắc lắc đầu. Ánh mắt Trịnh Lâm nhú lại một chút, trước sau vẫn không rời khỏi khuôn mặt a Triển. A Triển biết mình phải đưa ra một phương án. "Anh cả, ba người chúng ta đều đang tạm thời bị cách chức. Nếu như tiếp tục gây rắc rối, chắc chắn sẽ xong đời." Anh ta nhẹ giọng nói: "Còn nữa, Phương Mộc có quan hệ gì với đối phương, chúng ta cũng không biết rõ ràng. Nếu như không liên quan gì tới việc của Hình cục phó, chúng ta liệu mạng có phải là đúng đắn không." Nghĩ ngợi một chút, a Triển lại bổ sung thêm một câu: "Hai người là là anh em của tôi, Phương Mộc không phải." Trịnh Lâm nghiêng đầu. Lời nói của a Triển có lý, và lại, đối phương có 6 người, trong tay lại có súng, bên ta chỉ có bốn người, mấy bé gái kia chỉ có thể cản tay cản chân, khả năng thắng lợi không hề lớn. Trịnh Lâm cúi đầu nói vào điện thoại: "Tiểu Hải, cậu ẩn nấp cho tốt, đợi lệnh." "Nhưng, lão đại..." Tiểu Hải có vẻ rất khó xử: "...Bên trong còn có mấy đứa bé." "Bây giờ không nên nhiều chuyện, xem Phương Mộc hành động thế nào." Trịnh Lâm cắt đứt lời nói của hần "Đội đánh xong, chúng ta đi thu thập tàn cuộc." Đầu dây bên kia hoàn toàn im ắng, vài giây sau, truyền tới giọng nói lưỡng lự của tiểu Hải: "Anh cả?"

Trịnh Lâm khép hờ mắt, chậm rãi nói: "Cứ như vậy đi, ắt nấp đợi lệnh."

Dứt lời anh ta liền dựa vào sau ghế, nhắm hai mắt lại. Chờ đến khi hai bên sống mái với nhau xong, có lẽ đều có thương vong (Trịnh Lâm đương nhiên không muốn nghĩ đến việc Phương Mộc hoặc là mấy bé gái kia sẽ bị bắn chết), đến lúc đó ra tay, là biện pháp an toàn nhất. Cho dù làm vậy không thể cứu được Hình cục phó, chí ít cũng có thể bắt Kim Vinh Dự tội cố ý giết người. Không nên hành động hồ đồ, mà phải biết chờ đợi thời cơ. Có lẽ, nghĩ như vậy có thể khiến cho trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút? Bầu không khí nặng nề trong xe khiến người ta cảm thấy khó chịu, Trịnh Lâm và A Triền đều tránh né ánh mắt của đối phương, từng người lắng nghe động tĩnh trong điện thoại di động, cố gắng qua tiếng "sột soạt" ồn ào để suy đoán tình hình trong nhà xưởng.

Đột nhiên, một thanh âm rất nhỏ nhưng rõ ràng vang lên trong xe: "Làm cảnh sát, bắt kẻ xấu." Trịnh Lâm sững sốt. Anh đột nhiên nghiêng đầu, nhìn chăm chăm con bé hỏi: "Vừa rồi con nói cái gì?"

Nét mặt Cô bé vẫn như trước thờ ơ, nhìn ra ngoài cửa sổ cơ thể không hề nhúc nhích. Trịnh Lâm ra sức nhìn chăm chăm ánh mắt con bé, trong đầu máu nóng lại sôi trào, tựa hồ như bị thiêu đốt vậy.

Anh hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc con bé đang nghĩ cái gì, nhưng nó đã trả lời câu hỏi của anh. "Tương lai con muốn làm gì?"

Một câu trả lời đơn giản đến buồn cười. Thoáng chốc, Trịnh Lâm nghiêng đầu sang chỗ khác, toàn thân thả lỏng, tựa hồ như đỡ được một tảng đá đang đè nặng xuống. "Làm cảnh sát, bắt kẻ xấu." Anh nhẹ giọng lầm bầm câu nói này, khẽ cười. Trịnh Lâm ngẩng đầu, nhìn A Triền qua kính chiếu hậu, A Triền cũng nhìn lại anh, trong mắt tràn đầy kiên nghị và quyết đoán.

Trịnh Lâm cúi người nhìn về phía chiếc điện thoại trên công tơ mét, nói ngắn gọn "Tiểu Hải, cứu người." Trong xưởng khuôn thép giống như một chiếc lồng hấp tạm thời chìm vào tĩnh mịch. Hai bên đều nín thở tập trung, cẩn thận đề dặt suy đoán vị trí cùng hành động mà đối phương có khả năng lựa chọn. Điều Phương Mộc lo lắng nhất không phải là khi nào đám sát thủ phát động tấn công, mà là an toàn của ba bé gái khác.

Cậu thấp giọng hỏi bé gái bên cạnh: "Mấy bé khác đâu?"

Mặt cô bé đầm mồ hôi cùng nước mắt, việc đêm nào cũng sống trong sợ hãi dường như làm cho nó mất đi năng lực suy nghĩ cùng biểu đạt, run rẩy hồi lâu, mới lắp ba lắp bắp nói "Không biết... Vừa vào, mọi người liền tản ra..."

Phương Mộc cắn chặt răng, cứ kéo dài như vậy chắc chắn sẽ bất lợi cho bên mình. Nhưng trừ cửa ra, chỉ có một chỗ để thoát thân chính là những cái cửa sổ cách mặt đất chừng hai mét kia, bảo cô bé này leo lên hiển nhiên là không thể. Hiện tại chỉ đành thăm cầu nguyện mấy bé gái khác không bị phát hiện. Chỉ mấy phút đồng hồ sau, lo lắng của Phương Mộc đã trở thành hiện thực. Một loạt đạn không địa chỉ xẹt qua bên cạnh Phương Mộc, cậu giật mình, theo phản xạ rút xuống phía sau khuôn đúc. Sau đó, cậu liền nhận ra mục đích của đối phương không phải là sát thương, mà nhằm để kiểm chế hỏa lực của cậu. Cùng với đó là một loạt tiếng bước chân dồn dập, hai tên sát thủ đã rời khỏi ngưỡng cửa, né tránh phạm vi bắn của cậu, lao thẳng đến chỗ ẩn náu của những bé gái kia.

Phương Mộc định liều mạng xông tới, nhưng vừa mới thò nửa người ra, liền bị một loạt đạn khác dồn dập bắn ép tới không cho cậu ngẩng đầu lên.

Ngay lúc này, từ đồng sắt thép truyền tới một tiếng thét hoảng sợ chói tai, tiếp đó, một giọng nói Phương Mộc cảm giác khá quen thuộc vang lên: "Lăn ra đây, nhanh một chút, nếu không tao giết con bé này!"

Phương Mộc thầm chửi đồng một tiếng, trong lòng ra sức đấu tranh tư tưởng: ra hay là không ra đây? Ra thì chắc chắn chỉ có con đường chết; không ra.....chẳng lẽ trở mặt nhìn bé gái kia bị giết? "Nhanh lên!" Lời còn chưa dứt, tiếng súng đã vang lên. Tiếng thét chói tai của cô bé kia đã trở thành tiếng gào khóc. Phương Mộc hạ quyết tâm, đứng dậy ra khỏi chỗ nấp. Là Kim Vinh Dự, tay trái của hắn đang túm chặt tóc của Điền Tiểu, tay phải cầm súng chia vào đầu con bé "Là mày sao?" Trong thoáng chốc nhìn thấy Phương mộc, Kim Vinh Dự lắp bắp kinh hãi. Hôm đó tại cục công an thành phố gã thấy tên cảnh sát này rất yếu đuối mà bây giờ lại có gan to như vậy sao? Bất kể hắn là ai, đều nhất định phải xử lý.

"Bỏ súng xuống." Kim Vinh Dự nắm đầu Điền Tiểu, hợng súng ra sức chỉ vào thái dương cô bé: "Nhanh lên!" Phương Mộc nhìn thấy Điền Tiểu đã như cái xác không hồn, giờ tay ném khẩu súng xuống đất.

Thấy Phương Mộc đã bỏ vũ khí, ba tên sát thủ khác đều đứng lên, từ từ vây lại. Kim Vinh Dự khẽ cười, cầm súng trong tay ngắm ngay Phương Mộc:

"Cảnh sát vẫn là cảnh sát, tinh thần trọng nghĩa hay cái gọi là bảo vệ chính nghĩa chính là điểm yếu trí mạng của bọn mày. Hôm đó tại nhà tắm Bách Hâm, nếu như không phải vì cứu nha đầu Lục Lộ, Đinh Thụ Thành cũng sẽ không chết." "Hôm nay cũng vậy, nếu như mày để mặc bọn ta giết mấy con nhóc này, chúng ta cũng sẽ không chắc chắn có thể xử lý được mày." Có điều Kim Vinh Dự không biết, lương thiện không phải yếu đuối, mà là sức mạnh! "Cảnh sát đây! Bỏ súng xuống!" Một giọng nói như tiếng sấm gầm lên gần gũi ở cửa. Kim Vinh Dự giật thót mình, theo phản xạ nhìn theo hướng phát ra tiếng nói. Chỉ thấy hai nam thanh niên đang từ ngoài cửa xông tới, cầm đầu chính là một gã cảnh sát đã từng bị mình làm cho sống dở chết dở. Quá kinh hãi, nòng súng của Kim Vinh Dự chỉ về phía người cảnh sát kia, lại không để ý tới Phương Mộc đã dùng đầu húc tới. Trong phút chốc, ba người ngã lăn tại chỗ. Phương mộc vừa ôm Kim Vinh Dự vật lộn, vừa đẩy Điền Tiểu một cái "Nhanh trốn đi!" Bị xô ngã, súng của Kim Vinh Dự đã văng khỏi tay. Ánh mắt Phương mộc liếc qua hướng Trịnh Lâm đang đánh nhau với một tên sát thủ, tay túm chặt cánh tay cầm súng của đối phương. Phương Mộc quay người lại, hô to một tiếng "Trịnh Lâm!" Một đả đả khẩu súng dưới đất bay qua. Trịnh Lâm đẩy tên sát thủ kia ra, nghiêng người lộn một cái, nhặt súng lên, bắn hai phát về phía tên sát thủ đang định bỏ nhào qua, gã đó hét lên rồi gục ngã. A Triền ở chỗ khác một mình vật lộn với hai tên, một tên sát thủ đã thoát ra được, giờ súng lên bắn một phát. Thân thể A Triền run lên, ngã về phía sau nằm ngửa trên đất. Đối phương giờ súng đang định bắn tiếp, liền nghe thấy cửa sổ thủy tinh ở phía sau vang lên một tiếng ầm giòn tan. Hắn nhìn lại theo phản xạ, vừa đúng lúc thấy một người đàn ông nhảy từ trên cao xuống, nhào lên người hắn. Là tiểu Hải.

Bên này, Kim Vinh Dự và Phương Mộc vẫn đang quần thảo. Chạy trốn một đêm thể lực của Phương Mộc bị giảm sút rất nhanh, chẳng mấy chốc đã

không chống đỡ nổi, lực tay buông lỏng, liền bị Kim Vĩnh Dụ đá một đá văng ra. Kim Vĩnh Dụ không hề muốn quần thảo tiếp với Phương Mộc, xoay người lại chạy ra cửa. Ngay lúc này, trong nhà xướng vang lên tiếng súng nổ, tên sát thủ từng bị Phương Mộc bắn bị thương bắp đùi nằm ở ngưỡng cửa, hướng vào trong này liên tục nổ súng. Phương mộc vội vàng khom người xuống, cùng với Trịnh Lâm chạy đến bên cạnh a Triền, dìu anh ta đến phía sau một đồng khuôn đúc. Lại nhìn sang một chỗ khác, tên sát thủ kia đã bị tiểu Hải chế ngự, mặt đầy máu nằm rên rỉ trên mặt đất. Tiểu Hải tước súng của hắn, hụp xuống núp ở phía sau một chiếc xe đẩy.

Phương Mộc hơi thả lỏng, quay đầu hỏi Trịnh Lâm đang thờ gập: "Sao anh lại biết tôi ở đây?" Trịnh Lâm không thèm để ý đến cậu, sắc mặt tái mét nhìn a Triền. A Triền nằm thẳng trên mặt đất, tay phải che một mảng đỏ thẫm phần bụng, máu tươi còn đang không ngừng thấm qua kẽ tay. "Cậu sao rồi?" Trịnh Lâm hỏi. "Không sao." A Triền dồn sức ngồi dậy, thò tay sờ sờ sau lưng, "Viên đạn đi xuyên qua, không chết được."

Phương Mộc nhìn sắc mặt trắng bệch của a Triền, trong lòng day dứt: "Thực sự xin lỗi, vì tôi mà mọi người..." "Mẹ kiếp, ít nói nhảm đi!" Trịnh Lâm không bình tĩnh cắt ngang lời Phương Mộc: "Mấy đứa bé kia đâu?"

Phương Mộc thò đầu ra, nhìn bốn phía chung quanh. Trong một cái thùng đựng thép lỏng phía trước bên phải, có thể nhìn thấy mấy bàn chân nhỏ đang run lẩy bẩy. Vách thép rất dày, chắn đạn không thành vấn đề.

"Ồ bên kia." Phương Mộc rút người lại, chỉ chỉ cái thùng đựng thép lỏng kia: "Tạm thời an toàn." "Bọn nó là ai?" Trịnh Lâm gật gật đầu, cởi áo khoác của mình, chặn trên vết thương của a Triền: "Rốt cục là xảy ra chuyện gì?" "Vụ án của Hình cục phó có liên quan tới đường dây buôn bán trẻ em qua biên giới. Mấy đứa bé này chính là nạn nhân, bị nhốt ở trong động đá vôi núi Long Vi." Phương mộc cố sức nói ngắn gọn: "Chủ sự đứng phía sau là một tên họ Lương." "Ồ." Trịnh Lâm đột nhiên cùng A Triền trao đổi ánh mắt "Trận này thật đáng đánh." Trịnh Lâm giống như được tiêm thuốc kích thích, trong phút chốc tinh thần phấn chấn. Anh kiểm tra súng đạn một chút, quay đầu nói với Phương Mộc: "Tôi đã báo cảnh sát. Những tên còn khả năng chiến đấu bên phía đối phương chỉ còn có ba tên. Cậu, tôi, cộng thêm tiểu Hải, ba người chúng ta, đối phó với bọn chúng không thành vấn đề....nhất định phải dẫn mấy bé gái này ra ngoài. ...cậu cứ nằm ở đây, đừng đi đâu." Hắn phất tay ngăn a Triền đang muốn ngồi dậy. Lúc này, tiểu Hải đang núp ở một bên đột nhiên kêu lên "Anh cả!" Trịnh Lâm theo tiếng gọi nhìn lại, thấy tay của tiểu Hải đang chỉ nghiêng lên trên. Phương mộc nhìn theo hướng ngón tay tiểu Hải, mắt liền tròn trĩnh. Thùng đựng thép lỏng mà bốn bé gái kia đang trốn đột nhiên di động! Thùng đựng thép lỏng kia đang lăn theo đường ray sắt đi lên!

Phương Mộc đang muốn đứng dậy nhìn xem rốt cục là chuyện gì, thì mấy viên đạn đã xẹt tới, bắn vào trên khuôn đúc kêu ong ong. Phương Mộc vội vàng cúi người xuống, cùng với Trịnh Lâm cũng đang quỳ rạp trên mặt đất ánh mắt nghi hoặc nhìn nhau nghi hoặc. Bọn chúng đang muốn làm gì? Mấy bé gái đang trốn trong thùng đựng thép lỏng cũng biết mình đang di chuyển, thỉnh thoảng thét lên mấy tiếng chói tai. Vài giây sau, tiếng thét càng lúc càng to! Phương Mộc cắn chặt răng, mạo hiểm thò đầu ra lần nữa. Cái thùng đựng thép lỏng kia đã nghiêng hết cỡ, từ từ đều đặn đổ xuống, bốn bé gái tay vịn chân đạp, vẫn không bám nổi chỉ đành từng đứa từng đứa rơi vào trong cái khuôn đúc khổng lồ ở phía dưới. Phương Mộc hoảng sợ trong lòng, theo phản xạ nhìn lên trên đó, lò nung thép bằng điện khổng lồ đang phát ra tiếng gầm rú. Một cảm giác sợ hãi chưa bao giờ xuất hiện trong phút chốc đâm xuyên qua toàn thân Phương Mộc.

Cậu đã biết ý đồ của đối phương! Trịnh Lâm nhìn thấy Phương mộc sững sờ như hóa đá, vội vàng lôi cậu xuống, chụm đầu hỏi: "Sao rồi?" Phương Mộc toàn thân run rẩy giống như phát sốt, hồi lâu mới lắp bắp phát ra mấy tiếng: "Mấy con bé ở trong khuôn đúc...thép lỏng...bọn chúng định...."

Dù cho lời nói của Phương Mộc bị gián đoạn, không rõ ràng, nhưng Trịnh Lâm lại hiểu ngay, anh cũng sững người giống như bị điện giật. Vài giây sau, Trịnh Lâm mới phục hồi lại tinh thần, trong mắt vẫn là nỗi sợ hãi không thể nào xua tan được. "Bọn súc sinh này!" Trịnh Lâm liền cầm súng lên lao ra, vừa mới đứng dậy, liền có một loạt đạn vèo vèo bay tới. Anh không thể không thụt người xuống. Phải làm sao đây?

Phương Mộc nóng lòng suy nghĩ, nhất định phải nhanh chóng cứu mấy bé gái kia ra khỏi khuôn đúc, nếu không, chỉ chút nữa thôi bọn chúng sẽ bị đúc thành thép lỏng 1500 độ mất! Cái thùng đựng thép lỏng kia tiếp tục lăn lên, ầm một tiếng dừng ở dưới lò nung bằng điện. Lò nung nóng chảy bắt đầu hoạt động, nước thép đỏ rực sôi trào đang từ từ rót vào trong thùng đựng thép lỏng. Trịnh Lâm tựa lưng ngồi trên mặt đất, nhìn dòng nước thép trút xuống như thác đổ kia, lòng ngực không tự chủ được nhấp nhô. Đột nhiên, anh hét lớn một tiếng "Tiểu Hải, nổ súng!" Lập tức anh đứng dậy chỉ súng về phía ngưỡng cửa bộp cò liên tục. Gần như đồng thời, tiểu Hải cũng từ chỗ núp nhảy ra, giơ súng bắn. Sau một loạt đạn bắn ra như gió táp mưa sa, tiếng súng rốt cục cũng lắng lại. Hai tên sát thủ ở ngưỡng cửa toàn thân lỗ chỗ vết đạn, chết tại chỗ. Gò má Trịnh Lâm bị viên đạn xẹt qua thành một vết máu dài, cánh tay tiểu Hải cũng bị trúng đạn. Bọn họ ném súng lục đã hết đạn, chạy nhanh lên giàn giáo bên tông phía trên. Tiếng súng ngưng, Phương Mộc chạy đến bên cạnh khuôn đúc. Cậu nhẩy lên giàn giáo đặt khuôn đúc, nhìn vào bên trong khuôn đúc. Vừa nhìn, trong lòng lập tức lạnh băng. Khuôn đúc hình trụ, đáy hình bán nguyệt, đường kính trong ước chừng khoảng 3 mét, sâu chừng bốn mét. Mấy bé gái chen chúc cùng một chỗ, tám bàn tay đều giơ lên phía mình, nhưng không làm sao bò lên được. Phương Mộc nhìn lên đỉnh đầu, thùng đựng thép lỏng đã đổ đầy nước thép, đang men theo khe trượt từ từ chảy xuống. Không còn thời gian do dự, Phương Mộc thả người nhảy xuống khuôn đúc, dựa lưng vào vách ngồi xổm người xuống, cho một bé gái dẫm lên vai, rồi ra sức đứng dậy. "Không tới!" Đỉnh đầu truyền tới giọng nói của Trịnh Lâm, "Cao thêm một chút nữa!"

Phương Mộc cảm thấy hai bắp đùi đang run rẩy, cậu cố hết sức thẳng người lên, cảm giác bé gái trên vai được đẩy lên cao hơn một chút.

Vẫn không đủ! Trịnh Lâm ghé vào bên cạnh khuôn đúc cúi gập người, cơ hồ chui cả nửa người vào trong, nhưng, tay vẫn cách tay của cô bé vẫn còn cách một khoảng rất lớn. Phương Mộc vẫn đang cắn răng kiên trì, cậu không nhìn được tình hình phía trên đầu, nhưng trong lượng trên bờ vai vẫn không giảm bớt chút nào cũng khiến cậu hiểu được, bọn Trịnh Lâm vẫn không thể lòi cô bé lên. Làm sao đây? làm sao đây? Phải làm sao đây?

Đột nhiên, trước mắt Phương Mộc tối sầm lại, một bóng người nặng nề rơi xuống trước người mình. Ngay sau đó, "oành", "oành" hai tiếng, lại có hai người nhảy xuống. Là Trịnh Lâm, tiểu Hải, còn có cả a Triền đang bị thương.

Tám người chen chúc ở trong khuôn đúc, vô cùng chật chội. Trịnh Lâm đẩy bé gái đã hoàn toàn ngơ ngẩn sang một bên, không nói một lời ngồi xổm người xuống, vồ vồ bờ vai của mình: "Phương Mộc, lên đi!"

Phương Mộc do dự một chút, "Anh...được không?" "Mẹ kiếp đừng nhiều lời!" Trịnh Lâm chửi ầm lên: "Còn cách nào khác đâu? Nhanh lên!"

Phương Mộc cắn chặt răng, bước lên bờ vai Trịnh Lâm. Trịnh Lâm hít sâu một hơi, đột nhiên đứng dậy, sau đó ôm bé gái kia lên, cố sức nâng qua đỉnh đầu. Phương Mộc nhận lấy cô bé, tiếp tục dồn sức nâng lên, cho nó dẫm lên trên vai của mình. Đột nhiên trọng lượng tăng lên khiến cho chân Trịnh Lâm khụy xuống, mặt anh tím tái cố sức chịu đựng, cố sức đứng vững. Non nửa thân thể của con bé rốt cục đã thò được ra khỏi khuôn đúc, bàn nâng cầu sinh khiến cho nó cố hết sức leo lên...rốt cục cũng nhảy được ra ngoài! Phương Mộc không kịp mừng rỡ. Cậu nhìn thùng đựng thép lỏng trên đầu đang từ từ tiến đến, cúi xuống hét: "Anh Trịnh, mau lên!" Tiểu Hải và A Triền tạo thành một cái cầu thang người thứ hai. Tiểu Hải ở dưới, A Triền ở trên, làm theo như vậy, đứa bé thứ hai cũng đã ra được. Mỗi khi lên cao được một phần sức lực trên người lại bị rút đi một phần. Mỗi một giây đồng hồ trôi qua, cuộc sống tuổi trẻ liền tới gần từ thân một chút. Bởi vì nước thép nóng rực trên đỉnh đầu, đang càng ngày càng tới gần. Đứa thứ ba, đứa thứ tư. Rốt cục, đứa bé cuối cùng cũng đã thoát khỏi khuôn đúc. Phương Mộc đã không còn một chút sức lực nào nữa, hai chân đập trên vai của Trịnh Lâm không ngừng run rẩy. Cậu miễn cưỡng tựa vào vách thép của khuôn đúc, gờ tay xuống phía A Triền đang nằm xụi lơ ở dưới đáy khuôn đúc. "Cậu bị thương nặng, cậu lên trước đi!" A Triền cố mở to mắt, nhìn thoáng qua tay của Phương Mộc, lại nhìn Trịnh Lâm cùng Tiểu Hải. Ba người trao đổi ánh mắt với nhau, đồng thời cười ha ha. "Nhanh lên!" Phương Mộc nhìn lên đỉnh đầu, thùng nước thép đã ngừng ở phía trên khuôn đúc, sóng nhiệt bức người đang từng đợt từng đợt ập tới. A Triền lại chẳng hề để ý đến cậu, mà trườn tới, chụp một chân Trịnh Lâm cố sức nâng lên. Cánh tay Tiểu Hải đã bị thương không thể dùng sức được nữa, anh ta cũng trườn bờ vai xuống, dùng một cánh tay khác cố sức nâng một chân khác của Trịnh Lâm lên. Trịnh Lâm mất thăng bằng, Phương Mộc cũng loạng choạng, lại cảm thấy thân thể đang từ từ được nâng lên. Phương Mộc lập tức hiểu được ý định của bọn họ, vội gào to "Không được! Các cậu..." "Ngậm miệng!" tiếng quát của Trịnh Lâm cũng trở nên rất thê lương: "Chúng tôi đã không còn sức lực nữa rồi, mọi người không thể thoát được hết." Anh dừng lại thở dốc một hơi: "Tôi và hai người anh em của tôi chết cùng một chỗ, cũng có ý nghĩa." Nước mắt anh, rốt cục tràn mi. Thùng đựng nước thép từ từ nghiêng xuống, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ.

"Anh Trịnh..." "Đừng nói." Giọng Trịnh Lâm càng ngày càng nhỏ: "Chuyện của Hình cục phó...Xin nhờ cậu!" Phương Mộc đã nói không ra lời, cũng không nhìn thấy mặt Trịnh Lâm nữa, trước mắt chỉ thấy Tiểu Hải cùng A Triền mặt đỏ bừng, cần cổ nổi lên gân xanh. Trịnh Lâm thấp giọng quát "Một, hai, a..." "Khó mà có thể tin được một tiếng hét lớn như vậy lại có thể phát ra từ trong lồng ngực của ba người đã sắp chết, cũng khó mà tin nổi hành động cuối cùng này của họ lại có một sức mạnh to lớn đến như vậy. Phương Mộc cảm thấy cả người bay lên. Tiếng hét ấy khiến cho con người ta hiểu ra, sự sống của Phương Mộc được ba người Trịnh Lâm hát ra từ khuôn đúc. Gần như đồng thời, thùng đựng nước thép hoàn toàn nghiêng xuống, nước thép 1500 độ trút vào trong khuôn đúc.

Phương Mộc ngã xuống trên giàn giáo bê tông, lập tức cảm thấy phía sau lưng đã bị phỏng. Nhiệt độ chung quanh thoáng chốc tăng lên mấy trăm độ. Phương Mộc không dám trì hoãn, nhảy xuống giàn giáo, thất tha thất thểu chạy ra cửa. Cậu không thể quay đầu, cũng không dám quay đầu.

Trong nước thép cuộn cuộn có thể đốt cháy không khí trong nháy mắt, vang lên tiếng thét thấu trời, rồi im bặt.

Bạn đang đọc truyện *Sông Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nhân Chứng Im Lặng

Chương 21 : Nhân Chứng Im Lặng

Biên Bình đứng khoanh tay, lẳng lặng nhìn Phương Mộc từ bên ngoài cửa sổ. Cậu nằm úp ở trên giường, thân trên để trần, hai cô y tá đang thay thuốc giúp cậu. Chỗ bị bỏng phía sau lưng lộ ra da thịt đỏ lôm, nhìn qua thật ghê người. "Trưởng phòng Biên." Biên Bình nghe thấy có người gọi tên mình liền quay đầu lại, thấy Tiêu Vọng dẫn theo hai người từ đầu kia hành lang đi tới. "À xin giới thiệu vị này là phó cục trưởng của chúng tôi Vương Khắc Căn, còn đây là đội phó Từ Đồng....vị này là trưởng phòng Biên ở công an tỉnh tới." Tiêu Vọng giới thiệu Biên Bình với từng người một lượt, sau khi hai bên bắt tay chào hỏi xong, Biên Bình liền hỏi thăm ngay tình hình trước mắt. Từ Đồng đưa cho Biên Bình một tập hồ sơ tài liệu, để anh vừa nghe giải trình vừa đọc. "Sáng nay chúng tôi nhận được tin báo, bên phía xưởng thép Tụ Nguyên có dấu súng. Sau khi chạy tới hiện trường chúng tôi phát hiện ba thi thể nam giới, ngoài ra còn có một thanh niên và bốn bé gái." Từ Đồng hướng về phía Phương Mộc trong phòng bệnh lắc đầu: "Chúng tôi cũng không ngờ lại là cậu ta. Ngoài ra, ở gần hiện trường còn phát hiện một chiếc Santana có rèm che, trên xe có một bé gái. Mọi việc đang trong quá trình điều tra." Biên Bình gật gù đầu. Lúc này, Phương Mộc đã mặc xong áo, từ trong phòng bệnh đi ra. Cậu không để ý đến lời chào hỏi của Biên Bình, liền hỏi từ Đồng: "Mấy đứa bé kia sao rồi?" "Đều đang ở trong cục chúng tôi, cậu yên tâm. Qua Bộ phận hộ tịch chúng tôi đã điều tra ra lai lịch của bốn đứa bé, đang xem xét thông báo cho cha mẹ bọn chúng. Cậu cũng biết, lấy lời khai đối với nhân chứng là vị thành niên cần phải có mặt người giám hộ, cho nên, tạm thời chưa thể tiến hành lấy lời khai của chúng được. Có điều," Từ Đồng nhìn quyển sổ ghi chép trên tay: "Chúng tôi không điều tra ra được lai lịch của cô bé trong chiếc xe Santana, cũng không biết người giám hộ của cô bé là ai." Thấy Phương Mộc nhíu chặt lông mày, Biên Bình xen vào một câu: "Theo yêu cầu của cậu, tôi đã dẫn chị cả Triệu tới, cô bé tên là Lục Lộ kia đang ở chung với chị ta...vết thương của cậu thế nào rồi?" "Tôi không sao." Phương Mộc quay đầu ngó về phía Từ Đồng: "Mấy thôn dân ở Lục gia thôn thung lũng Long Vĩ có hành vi cố ý giết người và đồng phạm buôn bán trẻ em qua biên giới, kẻ cầm đầu tên là Lục Thiên Trường, những thủ phạm khác theo thứ tự là Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang, hãy nhanh chóng bắt giữ bọn họ lại. Còn nữa, " Cậu bổ sung một câu: "Có một thôn nữ tên là Lục Hải Yên, phải bảo vệ cô ấy cẩn thận." Tuy rằng thiết bị định vị GPS đã bị chìm vào dòng sông ngầm cùng với chiếc balô, nhưng Phương Mộc cố gắng nhớ lại, báo cho Từ Đồng biết vị trí đại khái của địa điểm đó.

"Chỗ đó từng là nơi nhốt các cô bé bị lừa bán qua biên giới, nếu thực sự cần thiết, có thể dẫn mấy cô bé ấy đi chỉ đường và nhận diện."

Việc này không nên chậm trễ, Từ Đồng cùng Vương phó cục trưởng vội vàng từ biệt, Tiêu Vọng cũng hăng hái đi hiệp trợ. Vừa mới đi được mấy bước, lại bị Phương Mộc gọi lại. "Hôm nay...có người gọi điện thoại cho anh không?" Phương Mộc cẩn thận quan sát nét mặt của Tiêu Vọng.

"Có." Tiêu Vọng trả lời gọn gàng linh hoạt. "Ai?" tìm Phương Mộc lập tức nhảy vọt lên cổ họng. "Cậu." Tiêu Vọng nhìn cậu đang ngơ ngác sờ sờ đầu: "Không phải cậu gọi điện thoại cho tôi và trưởng phòng Biên tới sao?"

"Ồ." Phương Mộc ngẫm nghĩ, đã xua tan được những nghi ngờ trong lòng, hướng Tiêu Vọng vẫy vẫy tay: "Không sao. Vất vả cho anh quá."

Xem ra không có ai vớt được cái bình trôi theo dòng nước kia, vậy Kim Vĩnh Dụ và đám người kia làm sao lại biết được hành tung của mình mà mai phục chứ? Trong hành lang, chỉ còn lại Phương Mộc cùng Biên Bình.

"Bắt được Kim Vĩnh Dụ chưa?" "Hiện đã tiến hành truy nã tại thành phố C và thành phố S." Biên Bình nói: "Bắt được hẳn chỉ còn là vấn đề thời gian thôi." Anh ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi tiếp: "Sáng nay là cậu báo cảnh sát sao?" "Không phải tôi. Điện thoại của tôi bị hỏng." Về mặt Phương Mộc vô cùng âm thầm lắc đầu: "Là bọn đội trưởng Trịnh."

"Bọn Trịnh Lâm? Ý cậu là, còn có cả Trịnh Lâm, Phùng Nhượng Hải và Triển Hồng?" Biên Bình nhìn ngó xung quanh: "Bọn họ đang ở đâu?"

"Ồ hiện trường anh có thấy một khuôn đúc đồ đầy thép hay không?" Phương Mộc đột nhiên khàn và nhỏ. "Sao?" Biên Bình mở tập hồ sơ trong tay ra, trong đó có một tấm ảnh chụp hiện trường, một lò nước thép vẫn còn chưa nguội hẳn còn đang bốc lên những luồng hơi nóng.

"Anh Trịnh, tiểu Hải và A Triển..." Phương Mộc nhìn thoáng qua tấm hình, chợt cố sức nhắm chặt hai mắt lại, "...ở trong đó." Tập hồ sơ trong tay Biên Bình "cạch" một tiếng rơi trên mặt đất, hai mắt anh tròn tròn, ra sức nhìn chăm chăm Phương Mộc, tựa hồ hoàn toàn không thể tin nổi lời nói của cậu. Thật lâu sau, anh mới cúi đầu nhặt tập hồ sơ lên, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt của Phương Mộc như trước, gần từng chữ hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Ngồi trên ghế băng trong bệnh viện, Phương Mộc đem toàn bộ sự thật hai năm rưỡi kể lại cho Biên Bình nghe. Biên Bình là một người tâm tính lương thiện, vui giận không lộ ra mặt, nhưng sau khi nghe Phương Mộc kể lại, tất cả biểu cảm kinh sợ, bất an, phẫn nộ, bị thương lại hiện ra rõ ràng theo thứ tự trên khuôn mặt của anh.

Nghe xong, Biên Bình ngồi yên lặng rất lâu, sau đó, đột nhiên đứng dậy. "Cậu còn cần nghỉ ngơi bao lâu?" "Sao?" Phương Mộc kinh ngạc nhìn một Biên Bình hiền lành chất phác, giờ phút này anh lại giống như một pho tượng bằng sắt thép đang trợn mắt: "Không, không cần nghỉ ngơi."

"Đi thôi. Còn có nhiều việc cần phải hoàn thành." Biên Bình xoay người rời đi, bước chân mạnh mẽ: "Nhất định phải bắt bọn chúng trả một cái giá đích đáng!" Công tác điều tra được triển khai với quy mô lớn. Trong vòng chưa tới một ngày, bộ phận điều tra đã đưa ra kết luận khám nghiệm hiện trường cùng kết quả kiểm tra vật chứng. Ba thi thể phát hiện tại hiện trường thân phận đều đã được xác minh rõ ràng, cả ba đều là những công dân không nghề nghiệp của thành phố S, tên nào cũng đã từng có tiền án tiền sự. Tại hiện trường phát hiện tổng cộng 5 khẩu súng, cùng với những viên đạn bắn ra. Trên một khẩu súng, phát hiện dấu vân tay của Phương Mộc, vân tay trên hai khẩu súng khác trùng khớp với hai người trong số ba người đã chết. Còn vân tay trên hai khẩu súng khác lại không rõ ràng, chồng chéo lẫn nhau. Căn cứ theo lời khai của Phương Mộc, vân tay trên một khẩu nhất định là của Kim Vĩnh Dụ. Ngoài ra đang tiến hành so sánh tư liệu lấy từ thành phố C. Chỉ có Phương Mộc biết, trên đó còn có vân tay của hai người khác, là Trịnh Lâm và tiểu Hải. Khuôn đúc kia rốt cục cũng đã nguội hẳn. Khối thép được công nhân lấy ra từ trong khuôn đúc, đặt trong sân của nhà máy thép Tự Nguyên. Khối thép khổng lồ thô ráp nhìn qua rất bình thường kia dường như đã hoàn toàn quên mất mình đã từng nuốt chửng ba người cảnh sát trong nháy mắt. Phương Mộc đi một vòng quanh khối thép, duỗi tay vuốt ve bề mặt thô ráp của nó, cảm giác lạnh buốt. Cậu dán lỗ tai lên trên khối thép, dường như muốn nghe tiếng trái tim đập liên hồi của bọn họ ở bên trong. Nhưng chỉ hoàn toàn vô ích, nó cứ im lặng đứng đó, giống như đang cố gắng giam cầm sinh mệnh của con người. "Thật khó có thể tưởng tượng được." Chẳng biết từ lúc nào, Biên Bình đã đứng ở bên cạnh Phương Mộc: "Ba con người đang sống sờ sờ, cứ như vậy mà..." Thật lâu sau, Phương Mộc mới thở dài một hơi, thấp giọng hỏi: "Tình hình bên này thế nào rồi?" "Chủ xưởng thép tên là Bành Trung Tài, 44 tuổi, theo lời của công nhân xưởng thì ngày hôm đó hẳn đã đuổi tất cả công nhân ra khỏi xưởng." Biên Bình đưa cho Phương Mộc một tấm hình, Phương Mộc nhìn qua, nhận ra đó chính là tên sát thủ là mình đã bắn thủng bảp đùi. "Người đâu?" "Trốn rồi." Lời nói của Biên Bình tuy ngắn gọn, nhưng giọng điệu lại vô cùng đáng thép, trước đây cậu chưa từng nghe thấy: "Nhưng chắc cũng giống như Kim Vĩnh Dụ, chạy không thoát đâu." Đến tối, các tuyến tin tức liên tục phản hồi về. Tốt có xấu có, cha mẹ của bốn bé gái cũng đã lục tục chạy tới thành phố S, cục công an đã sắp xếp bọn họ với bốn đứa con mỗi gia đình ở trong một khách sạn, đồng thời cũng phái nhân viên đến chăm nom. Dự tính ngày hôm sau có thể tiến hành lấy lời khai bọn trẻ. Đội đặc nhiệm đã bắt được Lục Thiên Trường và hai tên đồng bọn, nhưng bọn họ đều được thôn dân ở đó làm chứng ngoại phạm. Lục Hải Yên bị một vài vết thương ngoài da, tính mạng không đáng lo ngại. Về phần nơi giam giữ trong động đá vôi, cảnh sát tuy đã tìm ra, nhưng hiện trường đã bị dọn dẹp sạch sẽ, không thể tìm được bằng chứng nào. Di hài của ba người Trịnh Lâm là vấn đề lớn nhất, cho dù bọn họ tạm thời bị cách chức, Phương Mộc vẫn quyết tâm phải đòi bằng được các quyền lợi cho đồng đội đã hi sinh. Nhưng Biên Bình cũng nói cho Phương Mộc biết, với trình độ kỹ thuật hiện nay, rất khó chứng thực ba người Trịnh Lâm bị đúc ở trong khối thép, bởi vì nhiệt độ cao tới 1500 độ rất có thể đã phá hủy cấu trúc DNA của họ, không có cách nào tiến hành xác định, so sánh được.

Không quan trọng, không quan trọng. Phương Mộc cắn chặt răng tự an ủi mình.

Chỉ cần lấy được lời khai của bốn bé gái, tất cả mọi việc đều không thành vấn đề. Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Phương Mộc và Biên Bình, Tiêu Vọng đã chạy tới cục công an thành phố S. Kỳ lạ là, vào ngày thường trong cục công an người qua lại rất nhiều nhưng hôm nay lại có vẻ rất khác thường, cảnh vật vô cùng vắng vẻ, chỉ có một vài cảnh sát trực ở đó mà thôi. Phương Mộc cố chờ đến tám giờ rưỡi, cuối cùng không ngồi yên nổi, đứng dậy đi tới đội cảnh sát hình sự. Từ Đồng không có ở đây, đi đến phòng làm việc của cục trưởng, hai người cục trưởng cùng phó cục trưởng cũng không thấy đâu. Phương Mộc hơi bức bối, vội vàng gọi điện thoại cho Từ Đồng cùng phó cục trưởng Vương, kết quả ai cũng tắt máy.

Biên Bình cảm thấy có gì đó không ổn, bảo Phương Mộc và Tiêu Vọng lập tức chạy đến khách sạn nơi mấy đứa bé gái kia và gia đình đang ở, bản thân thì đợi ở cục công an chờ tin. Trên đường đi, trong lòng Phương Mộc dự cảm bất an càng ngày càng mãnh liệt, cậu không ngừng thúc giục Tiêu Vọng lái xe nhanh hơn. Sau khi chạy tới khách sạn, Phương Mộc lập tức xông lên lầu bốn, vừa mới tiến vào hành lang, trong lòng liền trầm xuống. Đứng ra ở đây phải có cảnh sát canh gác nhưng lúc này lại không thấy một bóng người. Phương Mộc thầm kêu không ổn, chạy nhanh tới trước cửa một căn phòng trên đây hành lang, liền phát hiện cửa chỉ khép hờ. Cậu nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Tiêu Vọng, Tiêu Vọng rút súng ra, Phương Mộc dồn sức đẩy cửa phòng, Tiêu Vọng lập tức xông vào bên trong.

Chỉ nghe thấy "Mẹ ời" một tiếng, nhân viên phục vụ phòng đánh rơi cây hút bụi trong tay xuống, té ngồi ở trên đất. Phương Mộc sững sờ, quan sát cả căn phòng, trừ nhân viên phục vụ ra, không còn ai khác.

"Khách ở trong căn phòng này đâu?" Nữ nhân viên phục vụ vẫn hoảng hốt chưa bình tĩnh lại, sau khi nghe Phương Mộc hỏi liên tiếp tới lần thứ hai, mới nom nớp lo sợ trả lời: "Đã...đã trả phòng." "Cái gì?" Phương Mộc tròn to hai mắt. Tiêu Vọng thu súng lại, liên tiếp nói ra ba số phòng: "Những người trong phòng này đâu?" "Cũng đều đã trả phòng, tôi vừa mới quét dọn xong." Nữ nhân viên phục vụ đứng dậy: "Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, anh đi hỏi lễ tân thử." Lễ tân khách sạn trả lời là: Sáng sớm hôm nay khoảng sáu giờ, những cảnh sát vẫn canh gác mấy căn phòng đó đột nhiên vội vàng bỏ đi. Liên đó, cha mẹ và mấy đứa bé ở mấy căn phòng đó từng người từng người tiến hành thủ tục trả phòng, rồi đi đâu không rõ. Đầu óc Phương Mộc hoàn toàn trống rỗng, hai tay dãn ở trên quầy, một câu cũng không nói nên lời. Tiêu vọng vội phản ứng, lập tức gọi điện thoại cho Biên Bình, bảo anh hỏi thăm xem cảnh sát phụ trách canh gác vì sao rút đi. Một nhân viên phục vụ quan sát trên dưới Phương Mộc vài lần, mở miệng hỏi: "Xin hỏi, anh có phải là họ Phương hay không?" Phương Mộc ngẩn ra, vội vàng gật đầu. "Anh là cảnh sát?" "Đúng, có việc gì không?" Nhân viên phục vụ kia lấy từ trong quầy hàng ra một tờ giấy đưa cho Phương Mộc: "Buổi sáng hôm nay, có một bé gái giao cho tôi, bảo tôi phải giao cho một cảnh sát họ Phương, chắc là cậu."

Phương Mộc nhận tờ giấy kia, mở ra. Đó là một tờ trong sổ ghi chép của khách sạn, bên trên viết mấy hàng chữ, chữ viết rất đẹp, lại viết ngoáy, vừa nhìn là biết được viết trong lúc vội vã. Phương Mộc chỉ xem qua, toàn thân liền run rẩy. Cậu cúi người, đầu tựa ở trên quầy, trong cổ họng ngoài tiếng gào không ra gào, còn giống như có cái gì đó đang mắc ở trong khí quản. Tất cả mọi người đều bị cậu dọa cho hoảng sợ đến ngất ngắc, Tiêu Vọng vội vàng đỡ cậu hỏi: "Cậu sao thế, không sao chứ?"

Phương Mộc liền đẩy anh ta ra, sắc mặt trắng bệch chạy ra ngoài khách sạn, "Đi, trở lại cục công an!" Xe Jeep phóng như gió bay điện giật vọt vào sân cục công an thành phố S, không chờ xe dừng hẳn, Phương mộc đã nhảy xuống, xông lên lầu ba, lao vào hành lang, chạy thẳng đến phòng họp cuối hành lang. Trong phòng họp thành thang chỉ có Biên Bình, chị cả Triệu cùng Lục Lộ. Nhìn thấy Phương Mộc đột nhiên xông tới, ba người đều giật nảy mình, vội vàng đứng dậy. Phương mộc mặt tái mét không nói một lời, giật lấy tập hồ sơ trong tay Biên Bình, sau đó túm Lục Lộ lên như xách một con gà mắc cho nó cào cào giãy giụa, lập tức kéo nó đến phòng hỏi cung. Chị cả Triệu không hiểu gì cả vội vàng ngăn cản Phương Mộc, nhưng căn bản ngăn cản không được một Phương Mộc đã gần như phát điên. Cậu đề mặc chị cả Triệu cùng Biên Bình ở bên ngoài phòng hỏi cung, ấn Lục Lộ ngồi xuống ghế, sau đó lôi từ trong ngăn tủ ra một cuốn sổ ghi lời khai, ném ở trên bàn. "Ai dẫn con đến thành phố C, Lục Thiên Trường hay Lục Đại Xuân?" Lục lộ sợ hãi toàn thân run rẩy, cuộn tròn ở trên ghế, hoảng sợ nhìn Phương Mộc. "Ai nhốt con ở nhà tắm Bách Hâm?" Phương Mộc tựa hồ không nghe thấy tiếng đập cửa ầm ầm của chị cả Triệu cùng Biên Bình, cậu thậm chí không để ý đến Lục Lộ căn bản không hề trả lời câu hỏi của cậu. Cậu chỉ điên cuồng viết trong sổ hỏi cung, giống như gặp ma vậy lại không ngừng đặt câu hỏi.

"Trừ Cảnh Húc, còn có ai làm nhục con?" "Cùng bị nhốt với con, còn có người nào, biết tên không?" "Bọn họ có nói qua với con sẽ bán con đến nơi nào hay không?" "Trong những người mà con gặp có người nào họ Lương hay không?" Đột nhiên, Phương mộc không nói gì mà ném cuốn sổ hỏi cung vào tường, sổ hỏi cung dày cộm rầm một tiếng đập vào tường rách tan tành rớt tứ tung xuống mặt đất. Cậu vo chặt tóc mình, hai cùi chỏ chống xuống bàn, từ trong kẽ răng rít ra mấy chữ, dường như đang an ủi chính mình "Đừng như vậy, tỉnh táo một chút...đừng như vậy..."

Nhưng làm vậy hầu như không có tác dụng. Vài giây sau, Phương Mộc lại cầm tập hồ sơ đã giật được trong tay Biên Bình đập lên bàn. Ánh mắt cậu mê loạn, ngón tay co rút nhanh chóng mở tập hồ sơ ra, miệng nói không thành tiếng hồ đồ nhắc đi nhắc lại mấy câu: "Được, con không chịu nói đúng không? Được..." Cậu giờ một tấm hình của kẻ tình nghi lên, tuy nhìn Lục Lộ, nhưng trong ánh mắt lại là một khoảng trống rỗng, vô hồn. "Nhận ra người này không?" Lục Lộ cố sức ngửa người ra sau, dường như muốn khảm vào chiếc ghế dựa, không ngừng run rẩy. "Không nhận ra? Được." Phương mộc ném tấm hình sang một bên, dường như đã hoàn toàn không thể tự kiềm chế lắm lắm: "Không quan trọng, không quan trọng..." Cậu lại lấy ra một tấm hình, vẽ mặt điên cuồng: "Còn người này? Không nhận ra? Được...Còn người này?" Mỗi tấm hình trong tay Phương Mộc giờ lên đều không quá một giây đồng hồ, cậu tựa hồ nóng lòng muốn từ một nơi nào đó trong lời nói của cô bé nhận được lời khai mà mình mong muốn, nhưng lại không cho Lục Lộ một chút thời gian suy nghĩ nào cả. Biên Bình và chị cả Triệu đã mở được cửa phòng hỏi cung, há hốc mồm nhìn Phương mộc đang điên điên khùng khùng. Chẳng mấy chốc, tất cả các tấm hình đều đã được "nhận dạng" xong. Trên bàn, dưới đất, chỗ nào cũng vương vãi hình chụp cùng tài liệu. Phương mộc ra sức nhìn chăm chăm cô bé đang vô cùng sợ hãi ngồi trước mặt, lồng ngực nó không ngừng nhấp nhô. Đột nhiên, cậu hét lớn một tiếng: "Vì sao không nói?" Lời còn chưa dứt, Phương Mộc liền nhảy dựng lên, định thò tay bóp cổ cô bé! Tay cậu chưa kịp đụng tới được con bé, đã nghe một tiếng "chát" ...chị cả Triệu tát mạnh lên mặt Phương mộc một cái. "Cậu định làm gì?" Chị liền ôm lấy Lục lộ, phần nộ hỏi Phương Mộc. Phương Mộc mặt bị tát nghiêng về một bên, tiếng gầm gào trong họng cuối cùng cũng biến thành nghẹn ngào. Biên Bình cảm thấy tâm can day dứt, giọng tay nắm bờ vai của cậu: "Phương Mộc, bình tĩnh một chút..." Phương Mộc đột nhiên xoay người, gạt tay Biên Bình.

"Bình tĩnh? Tôi làm sao bình tĩnh nổi đây? Không có nhân chứng nào, nếu như nó tiếp tục không chịu mở miệng..." Phương Mộc nước mắt vương đầy mặt lớn tiếng hỏi Biên Bình, tựa hồ như tất cả lỗi đều do Biên Bình gây ra. "Thế nhưng cậu cũng không thể đối xử với Lục lộ như vậy!" chị cả Triệu lớn tiếng nói, ôm Lục Lộ càng chặt hơn: "Con bé này đã chịu quá nhiều đau khổ rồi..." "Thế ba người anh em đã chết của tôi thì sao? Ba người họ..." mắt Phương Mộc tròn lên thật đáng sợ, điên cuồng rống to: "Bọn họ ngay cả một mảnh xương cốt cũng không còn!" Sau tiếng thét, trong phòng hỏi cung hoàn toàn im lặng. Chị cả Triệu nhìn Phương Mộc, rớt cục không nói được câu nào. Tiếng thét dường như đã rút hết tất cả sức lực của Phương mộc, cậu lao đảo vài cái, suy sụp ngã ngồi ở trên ghế.

Một cục giấy từ trong tay của cậu lăn ra, rơi xuống đất. Biên Bình cúi người nhặt cục giấy lên, mở ra, nhẹ giọng lầm nhảm: "Chú Phương, có người cho ba con rất nhiều tiền. Chúng con phải dời đến một nơi rất xa, lập tức phải đi liền. Cảm ơn ba chú cảnh sát không biết tên."

Nghe đến câu cuối cùng, Phương Mộc rớt cục không kìm chế nổi, bật khóc thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cảnh Sát Chết Yếu

Chương 22 : Cảnh Sát Chết Yếu

Cục công an thành phố S giải thích: Năm giờ rưỡi sáng ngày hôm nay, trước cổng xưởng thép Tụ Nguyên tụ tập khoảng hơn hai trăm công nhân, phản đối việc đóng cửa xưởng thép, yêu cầu nhà nước cấp trợ cấp thất nghiệp. Những lãnh đạo trong tỉnh có liên quan rất coi trọng việc này, yêu cầu cục công an thành phố S huy động toàn bộ lực lượng cảnh sát duy trì trật tự, ngăn ngừa tình hình diễn biến càng lúc càng phức tạp. Trong đó bao gồm cả những cảnh sát phụ trách canh gác trong khách sạn.

Từ Đồng nói xong, liền trao đổi ánh mắt với Vương phó cục trưởng, không nói gì thêm nữa. Phương Mộc và Biên Bình, Tiêu Vọng ba người ngồi trên ghế sofa, cũng đều không nói một lời. Việc đến nước này, còn có thể nói gì nữa đây. Phòng làm việc bao trùm một bầu không khí im lặng khiến cho con người ta cảm giác vô cùng ngột ngạt. Thật lâu sau, Vương phó cục trưởng mới hắng giọng một tiếng, nói tiếp: "Việc xử lý của cục công an chúng tôi ngày hôm nay đã gây ảnh hưởng tới công tác của các anh, đây là điều chúng tôi cũng không mong muốn. Có điều, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của cảnh sát... Lần sau chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức phối hợp." Có lẽ cảm thấy những lời nói bằng tiếng Quan Thoại (Quan thoại (官話/官话; Guānhuà; nghĩa là "tiếng nói nhà quan"), hay Bắc phương thoại (北方話/北方话; Běifānghuà) bao gồm nhiều phương ngữ tiếng Trung sử dụng tại phần lớn khu vực phía bắc và tây nam Trung Quốc. Một số sách báo tiếng Việt dùng cách phiên âm không chuẩn và dùng tên Quan hỏa để gọi ngôn ngữ này. Khi được coi là một ngôn ngữ riêng biệt thì nó là ngôn ngữ có số lượng người sử dụng nhiều nhất trên thế giới.) không đầu vào đầu này khó mà dẫn lại con tức giận của đối phương, Từ Đồng ngẫm nghĩ rồi lấy ra một bao thuốc mời mọi người, chỉ có Tiêu Vọng nhận, Biên Bình tái mặt, xua tay không nhận, Phương Mộc từ đầu vẫn nhìn chằm chằm góc tường không để ý đến anh ta. Từ Đồng hơi lúng túng, tự châm cho mình một điếu, sau khi hút hết nửa điếu, mới mở miệng: "Mấy người anh em à, tôi tuy không hiểu rõ tình tiết cụ thể của vụ án này ra sao, nhưng những gì các anh nói, tôi tin chắc hoàn toàn đều là sự thật. Có điều người trong giang hồ, thân không phải do mình làm chủ, mệnh lệnh của lãnh đạo tỉnh, chúng tôi biết có vấn đề, nhưng cũng không dám không phục tùng." Vừa nói anh ta vừa đi đến trước mặt Phương Mộc, ngồi xổm người xuống, để tay trên bờ vai của Phương Mộc, thành khẩn nói: "Người anh em, đừng trách ông anh này, mấy người bọn anh còn phải chen chúc ở nơi này nhận đồng lương cơm sống qua ngày, trên có quan dưới có tiểu nhân, đối đầu với bề trên, chúng tôi bị cách chức không quan trọng, cả nhà sẽ lấy gì mà sống đây."

Nói đến độ này, gần như mọi lời nói đều xuất phát từ nội tâm. Sắc mặt Biên Bình hơi dịu lại, kéo Phương Mộc cùng Tiêu Vọng đứng dậy chào ra về. Đi đến ngưỡng cửa, Phương Mộc đột nhiên xoay người lại: "Tôi có một yêu cầu." Vương phó cục trưởng và Từ Đồng cùng đồng thanh: "Cậu nói đi." Phương Mộc gần từng chữ: "Tôi phải mang theo các anh em của tôi về." Bốn nhân chứng quan trọng "mất tích". một nhân chứng cuối cùng Lục Lộ trước sau đều không chịu mở miệng, công tác điều tra lâm vào cục diện bế tắc. Điều duy nhất có thể làm chính là tiếp tục truy bắt ba người bọn Kim Vĩnh Dụ đã chạy thoát khỏi hiện trường. Hai ngày sau, tên bị Phương Mộc dùng vòi nước cao áp phun bị thương bị bắt tại bệnh viện, mắt trái của tên nghi phạm hoàn toàn bị mù, thị lực mắt phải chỉ còn lại 0,05 cho nên vẫn nằm viện điều trị. Hẳn kiên quyết không khai một lời, không có cách nào lấy được khẩu cung, nhưng căn cứ vào những chứng cứ hiện có, khỏi tố tên đó không vấn đề gì. Về phần ba người Lục Thiên Trường, có thôn dân làm chứng, nhưng bản tường trình của nhân chứng lại hoàn toàn không giống nhau, sau khi hết thời hạn tạm giam quy định, đành thay đổi biện pháp ngăn chặn, chuyển thành bị cáo được bảo lãnh chờ xét xử hoặc là cấm đi khỏi nơi cư trú, nếu tiếp tục không tìm thấy chứng cứ, đành để mặc bọn chúng nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

Mà Phương Mộc thân là một trong những người có liên quan tới vụ án nên không được tham gia bất kỳ hoạt động điều tra nào còn bị hạn chế quyền tự do. Điều này khiến cho nhiều người rất khó hiểu, nhưng cũng là câu trả lời dễ hiểu nhất cho việc cậu dám đối đầu với một số nhân vật tầng lớp trên. Sự thực đã quá rõ ràng, đối phương vừa dăm vừa xoa, mục đích chỉ có một : ép Phương Mộc phải buông tay! Nhưng việc đã đến nước này, Phương Mộc sao có thể tỏ ra là chưa có chuyện gì xảy ra!

Mấy ngày nay, tiếng hô của Trịnh Lâm và tiểu Hải, a Triền trước sau cứ vang vọng bên tai Phương mộc. Mỗi khi cậu kiệt sức vì quá mệt mỏi hay có chút lười biếng, tiếng hô đó lại vang lên sang sảng, phảng phất như đang nhắc nhở bản thân: mọi chuyện chưa kết thúc, còn phải tiếp tục chiến đấu. Có điều bây giờ Phương Mộc thực sự phải tự chiến đấu một mình.

Đối với chuyện xảy ra ở nhà máy thép Tụ Nguyên và trong lòng sông ngầm, có người hiểu rất rõ trong lòng, có người lại mù tịt không hay biết, tuy nhiên thái độ của mọi người đều là: tránh né. Thế lực của đối phương quá lớn, Phương Mộc đã cảm nhận rất sâu sắc, người khác cũng đã âm thầm hiểu được. Tổ viên Tổ chuyên án tuy rằng ngoài miệng không ai nói ra, nhưng mỗi người đều hi vọng vụ án Hình cục phó mau chóng kết thúc, để vụ án này hoàn toàn chìm xuống, sau đó, mọi người đều trở lại cuộc sống bình lặng như trước. Trên thế giới người xui xẻo có ngàn vạn, chẳng qua lần này đến phiên Hình Chí Sâm mà thôi. Hướng hồ, họa đã đổ lên trên đầu Trịnh Lâm, tiểu Hải và a Triền, không ai muốn tiếp tục dẫm lên vết xe đổ đó để chuốc lấy tai họa. Tất cả mọi người đối với tội ác đều giữ thái độ im lặng, giống như động đá vôi câm lặng, sông ngầm lặng câm. Cho dù biết sông ngầm dưới mặt nước yên tĩnh đó đang bắt đầu sôi lên sùng sục, vẫn vờ như không thấy gì cả. Công việc điều tra của Phương Mộc tiến hành vô cùng gian nan. Ở bờ sông ngầm, Lục Đại Xuân từng nhắc đến một cái tên: "Ông chủ Lương". Người này chắc chắn là phần tử hàng đầu của tổ chức kia, Kim vĩnh Dụ nhiều lắm chỉ là nhân vật số hai. Hơn nữa, khách sạn thành loan và xưởng thép Tụ Nguyên chắc chắn có quan hệ với hắn. Theo lẽ thường, thông tin liên quan tới những tên đầu sỏ các tổ chức tội phạm đều nằm trong tay của cảnh sát, mà với người này, lại hoàn toàn không có một thông tin gì cả, mức độ ẩn thân không nói cũng có thể biết. Cho dù vậy, cậu cũng chỉ có thể điều tra từ quan hệ xã hội của Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài, có lẽ có thể từ đó tra ra được thân phận của người này. Phương mộc tận dụng tất cả các mối quan hệ xã hội có thể sử dụng, trắng đen đều không quan trọng. Tuy rằng có Biên Bình trợ giúp, nhưng đại đa số mọi người đều tuyệt đối kiêng kỵ với vấn đề này, cho nên những tin tức thu được từ phía chính quyền đã ít lại càng thêm ít. Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài bề ngoài đều là thương nhân kinh doanh tại địa phương, nhưng từ những tin tức mà cảnh sát thu được, hai người đó đều có giao thiệp với xã hội đen, và cả những vị tai to mắt lớn. Sau cuộc chiến ở xưởng thép Tụ Nguyên, những phần tử hàng đầu như Kim vĩnh Dụ, Bành Trung Tài của tổ chức đó cơ bản đã lộ diện. Nhưng tất cả các manh mối tới đây thì bị cắt đứt, vì thế vẫn không thể nào biết vị ông chủ đứng đằng sau hai người họ. Những tin tức do lão Quý cung cấp tuy rằng chưa được chứng thực, nhưng so với tư liệu của cảnh sát còn có giá trị hơn. Theo lời hắn, Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài tuy rằng một người ở thành phố C một người ở thành phố S, nhưng đều có chung một ông chủ. Con mắt của người này rất nhìn xa trông rộng, ở hai bên trắng đen đều có cơ sở rất vững chắc. Hơn nữa, thế lực của hai người họ ở địa phương, cũng đều do vị ông chủ này một tay gây dựng. Nhưng vị ông chủ này làm việc không hề phô trương, mà vô cùng thần bí, có thể liên hệ trực tiếp với ông ta chỉ có mấy người, đại đa số thành viên trong tổ chức cũng không biết hắn họ gì tên gì, càng chưa từng tận mắt nhìn thấy hắn. Có điều lão Quý nghe ngóng nhiều nơi vẫn thu được chút hiệu quả, nghe nói vị ông chủ đứng phía sau điều khiển này họ Lương, tự mình mở ra một công ty, ngành nghề đầu tư cụ thể của doanh nghiệp không rõ ràng, chỉ

biết có liên quan đến vận tải. "Vận tải" hai chữ này khiến Phương Mộc chú tâm. Cho dù là chuyển người bị hại đến động Long Vi hay là chuyển sang biên giới, đều cần phương tiện giao thông an toàn cỡ lớn. Lúc cậu đến Lục gia thôn lần đầu tiên, đã thấy chiếc xe tải mà Lục Đại Xuân và Lục Tam Cường điều khiển, lúc ấy, trong thùng xe phía sau chính là những bé gái bị lừa bán sang biên giới. Có thể nhận định quá trình buôn bán trẻ em qua biên giới, về cơ bản có lẽ bao gồm mấy bước: lừa gạt, bắt cóc, thu mua, vận chuyển, trung chuyển, bán. Trong đó vận chuyển là quan trọng nhất, cũng là mắt xích dễ dàng phát sinh tình huống ngoài ý muốn nhất. Từ những thông tin thu được, "ông chủ Lương" này là một người cực kỳ cẩn thận, chu đáo, cho nên hẳn nhất định đặc biệt quan tâm tới quá trình vận chuyển, thậm chí có khả năng thân hẳn làm công đoạn này. Trưởng phòng Ngụy của cục quản lý đường cao tốc trong tỉnh cúp điện thoại, nhìn người thanh niên đang đỏ mặt tía tai trước mặt, trong lòng không khỏi buồn cười: "Cậu chính là cháu của trưởng phòng Biên?" "Dạ". Phương Mộc lấy từ trong túi ra hai bao thuốc nhuyễn Trung Hoa, đặt ở trên bàn làm việc. Ngụy trưởng phòng giả vờ từ chối một chút, rồi vội nhét vào trong ngăn kéo. "Ai da không cần khách sáo, chuyện này cũng không to tát gì." "Sao lại không lớn chứ?" Phương Mộc vờ làm ra vẻ mặt hơi xấu hổ kèm giận dữ: "Ngụy trưởng phòng, chúng ta đều là người một nhà, mũi gì cũng có thể đội, nhưng mũi xanh thì không!" (đội mũi xanh: cảm sùng, ý chỉ vợ ngoại tình.) "Đừng nóng, đừng nóng." Vì việc không liên quan tới mình nên giọng điệu của Ngụy trưởng phòng cũng khá hời hợt: "Nói đi, tôi có thể giúp gì cho cậu?" "Tôi muốn biết có phải con tiện tỳ đó lái xe đưa đàn ông đi thành phố S." Phương Mộc nghiêng răng nghiêng lợi: "Còn bịa chuyện với tôi là về nhà mẹ đẻ." "Vậy thì dễ thôi." Ngụy trưởng phòng dụi dụi tàn thuốc, đứng dậy dẫn Phương Mộc đến phòng theo dõi. Ông ta vừa chỉ thị nhân viên dưới quyền đi lấy những băng thu hình lưu lại, vừa hỏi Phương Mộc: "Xe của vợ cậu số bao nhiêu? Chúng tôi giúp cậu tra." Phương Mộc lộ vẻ mặt khó xử "Ngụy trưởng phòng, tôi muốn tự mình tra có được không?" "Cũng được." Ngụy trưởng phòng cười thầm, đây là cái đồ bị cảm sùng mà còn sĩ diện. Phương Mộc tìm thấy băng thu hình hôm lần đầu tiên tới Lục gia thôn, lại tính toán thời gian chiếc xe tải đó ngừng ở trạm thu phí, liền nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt. Bởi vì lúc ấy không nhìn được đăng ký xe tải, khi ra khỏi núi lại bị Lục Đại Xuân dùng áo khoác trùm kín đầu, cho nên Phương Mộc chỉ có thể căn cứ vào hình dạng bề ngoài của chiếc xe mà sàng lọc. Trong vòng bốn tiếng đồng hồ, có ba mươi sáu chiếc xe tải có bề ngoài giống chiếc xe kia ngừng ở trước trạm thu phí thành phố S. Phương Mộc ghi nhớ số xe từng chiếc, tâm tình hơi vui lên một chút. Tuy rằng phạm vi điều tra không phải nhỏ, nhưng ít ra cũng có một vài manh mối. Ngay khi cậu định tắt máy thu hình, bỗng nhiên thấy một chiếc xe tải rất quen mắt đang từ hướng thành phố S đi tới, Phương Mộc vội vàng ghi nhớ biển số của chiếc xe này, tiếp tục lật xem những số xe ghi chép trong sổ tay, quả thật không lâu trước đó chiếc xe tải này từng ngừng ở trạm thu phí. Phương Mộc hơi nhíu mày, từ thời gian mà suy đoán, chiếc xe tải này không thể chạy đến thành phố S rồi mới vòng về. Như vậy, khả năng lớn nhất chính là nửa đường đã rẽ vào quốc lộ, mà đoạn quốc lộ đó chính là đoạn thông tới núi Long Vi. Nếu như chiếc xe tải này là chiếc xe mà Phương Mộc đã ngồi, thì lại có điểm mâu thuẫn. Xe tải chạy vào quốc lộ, lái vào núi Long Vi đến Lục gia thôn, tiếp đó chở những bé gái bị lừa bán đến động Long Vi... đây là một quy trình cần rất nhiều thời gian hơn nhưng trên băng hình lại không thể hiện như vậy. Có lẽ, có đến hai chiếc xe biển số hoàn toàn giống nhau, tại một nơi nào đó giữa đường đã trao đổi cho nhau? Chỉ có như vậy, mới có thể lý giải vì sao trong thời gian ngắn như vậy đã có thể vòng về. Phương Mộc khoanh một vòng lớn trên biển số xe. Trong mấy ngày này, Lương Tứ Hải dường như đã già đi mười tuổi. Không chỉ thể xác mà cả tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, tựa hồ khả năng tư duy cũng giảm đi rất nhiều. Bành Trung Tài đang ở trước mặt hẳn vô cùng kích động khoa chân múa tay nói chuyện gì đó, Lương Tứ Hải thỉnh thoảng lại bần thần. Nửa năm nay rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Các phiền phức cứ thay nhau tìm tới cửa. Đầu tiên là bị cảnh sát phái người vào nằm vùng, may mắn có nội ứng, nhưng phí rất nhiều sức lực hẳn mới được toại nguyện; tưởng rằng phế bỏ cái tên cảnh sát lâu năm họ Hình dễ như trở bàn tay, nhưng cũng phải mất một số tiền lớn, đến nay vẫn chưa hoàn toàn kết thúc; nhà tắm Bách Hâm không thể tiếp tục sử dụng, khách sạn Thành Loan cũng bị đóng cửa, bây giờ, ngay cả động Long vi bí ẩn nhất cũng bại lộ... Nghĩ đến nơi này, Lương Tứ Hải liếc chiếc điện thoại di động của mình một cái. Mới vừa rồi, Lục Thiên Trường hôn hên gọi điện thoại tới, tay con trai hẳn đã hoàn toàn bị phê, nguyên nhân gây nên việc này chính là do súng mà hắn đưa tới. Lương Tứ Hải cũng không thể không thừa nhận, đối với chuyện này mình đã không tính toán tới nơi tới chốn. Hẳn vốn cho rằng bọn Lục Thiên Trường căn bản không biết dùng súng, cũng không muốn mạo hiểm đi mua súng lục quân dụng buôn lậu, thế là, liền mua mấy khẩu súng do Long Hóa chế tạo phi pháp. Không ngờ mấy khẩu súng này trong thời điểm mấu chốt lại bị tặc đạn, đã hoàn toàn hủy đi sự hợp tác và tín nhiệm bao năm nay của hắn với Lục Thiên Trường, khiến cho tên quấy rối kia may mắn chạy thoát. Đúng, chính là cái tên cảnh sát tên Phương Mộc kia. Hẳn xuất hiện, không chỉ khiến cho Lương Tứ Hải bị tổn thất về kinh tế vô cùng lớn, hơn nữa còn hao binh tổn tướng. Nhất là trận chiến ở xưởng thép Tự Nguyên, mấy người đã chết tạm thời không tính, Lương Tứ Hải không thể không tiếp tục chi một số tiền lớn khai thông bên trên, mới khiến mình được yên thân. Trận chiến lần này đã khiến cho tiềm lực của Lương Tứ Hải bị tổn thương nghiêm trọng. Nhưng mà chuyện này còn chưa làm cho Lương Tứ Hải bức mình nhất. Tiền có thể kiếm, người cũng có thể tìm về, con đường phát tài một khi bị chặn, sẽ khó lòng thông trở lại. Hồ sâu ngăn cách giữa Lương Tứ Hải và Lục Thiên Trường đã không còn cách nào lấp đầy, đành lại phải tìm một "cái lòng" khác. Người mua bên kia biên giới cũng cực kỳ bất mãn đối với sự cố lần này, rất có thể sẽ tìm một đầu mối khác trong nước để hợp tác. Hiện thực chính là như vậy, bình an vô sự, mọi người cùng phát tài, một khi xảy ra chuyện, người mua bên biên giới sẽ vứt bỏ mình cũng như mình vứt bỏ Lục Thiên Trường vậy. Hết thấy mọi chuyện, đều là do tên cảnh sát đáng chết kia!

Về mặt Lương Tứ Hải đột nhiên lạnh lẽo. Kim Vĩnh Dụ vẫn ở bên cạnh im lặng không nói gì vội vàng ngăn cản Bành Trung Tài đang không ngừng liên tưởng. Hắn tự nhận hiểu rõ Lương Tứ Hải, vào lúc này tốt nhất đừng nên chọc giận ông chủ là hơn. Kỳ thật đối với sự oán hận của Bành Trung Tài, Lương Tứ Hải từ đầu đến giờ đều không để ý. Có điều dù không nghe, hẳn cũng biết đôi phương đang đòi hỏi vấn đề gì. Thứ nhất là tiền, thứ hai là hứa hẹn về tương lai. Lương Tứ Hải mở ngăn kéo, lấy ra hai phong bì đã chuẩn bị từ trước, ném ở trên mặt bàn.

"Ở đây có hai tám chi phiếu, mỗi một tám là 50 vạn, qua mấy ngày nữa, tôi sẽ bố trí cho mấy chú đi trốn, đợi mưa gió qua rồi, lại trở về."

Bành Trung Tài nhìn Kim Vĩnh Dụ, càu nhàu một chân đi tới trước, cầm một phong bì bỏ vào trong túi áo. Kim Vĩnh Dụ do dự một chút, cũng cầm phong bì còn lại. Một tám chi phiếu mỏng manh lại nặng tựa ngàn cân.

Đội mưa gió đi qua có lẽ là một năm hai năm, cũng có thể là tám năm mười năm. Đến lúc đó cho dù có trở về, một đại ca hô mưa gọi gió như hắn cũng chỉ có thể nhìn sắc mặt người khác mà kiếm cơm ăn.

Bành Trung Tài không nghĩ nhiều, mở miệng hỏi: "Ông chủ, tôi đi lần này, con trai tôi, còn có mấy bà vợ của tôi... phải làm thế nào?"

"Chú cứ yên tâm đi." Lương Tứ Hải khẽ cười: "Tôi sẽ chiều cô bọn họ"

Nói là chiều cố, kỳ thật là làm con tin. Nếu như hai người bọn họ làm chuyện gì bất lợi cho Lương Tứ Hải, thì gia đình mình sẽ gặp họa.

Kim Vĩnh Dụ cùng Bành Trung Tài đều hiểu rõ điều này, người trong giang hồ, thân không phải của mình, đã tham gia vào tổ chức này, chuyện nào nên nhin thì nhin, nên buông tay thì buông tay. Nhưng Kim Vĩnh Dụ vẫn có chút không cam tâm, ngẫm nghĩ, thấp giọng hỏi: "Ông chủ, tương lai nếu có thể trở về, hai anh em chúng tôi...Sẽ bố trí thế nào?"

"Chuyện tương lai, để tương lai rồi tính." Lương Tử Hải lập tức trả lời: "Chỉ cần người còn, chuyện khác chủ không cần lo lắng. ...tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi các chủ đầu." Đây chỉ là một lời hứa suông, nhưng đã nói đến nước này, Kim Vĩnh Dụ cũng không tiện cầu xin Lương Tử Hải điều gì nữa, đành phải đứng dậy cáo từ. Kỳ thật Lương Tử Hải không phải không tính toán qua chuyện này. Hai tên đàn em đặc lực đều không thể không trốn, tổ chức lại không thể giải tán, nhất định lại phải nâng đỡ một người.

Lương Tử Hải than nhẹ trong lòng một tiếng, người kia thật sự rất thích hợp, nhưng để hắn ở lại vị trí hiện tại, thì tác dụng càng lớn hơn. Con trai mình tuy rằng không ra gì, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể ủy thác trọng trách cho người trong gia đình. Đã định sẵn chủ ý, Lương Tử Hải cũng chưa vội sắp xếp. Bởi vì, có một chuyện bây giờ nhất định phải làm trước.

Phương Mộc thu thập số xe của ba mươi sáu chiếc xe tải mang đến bộ phận kiểm soát giao thông kiểm tra. Rất nhanh, chủ xe cùng đơn vị chủ quản của ba mươi sáu chiếc xe này đều đã tra được rõ ràng. Điều khiển cho Phương Mộc cảm thấy hưng phấn hơn cả là trong số đó có một công ty vận chuyển hàng hóa mà người đại diện hợp pháp họ Lương, hơn nữa một trong những chiếc xe của công ty này, chính là chiếc xe tải có biển số hư hư thực thực kia. Lương Tử Hải, nam, 49 tuổi, người thành phố C, người đại diện theo pháp luật của công ty vận chuyển hàng hóa. Công ty vận chuyển hàng hóa quy mô không lớn, chỉ có 6 chiếc xe tải, một vài nhân viên, vốn điều lệ cũng vèn vèn không quá mấy chục vạn. Theo sổ sách của bộ quản lý công thương, thủ tục đăng ký của công ty đầy đủ, nộp thuế đúng hạn, không có hành vi trái pháp luật. Mặc dù nhìn bề ngoài, công ty này không có tỳ vết, Phương Mộc vẫn quyết định phải đi dò thám thực hư. Công ty giao nhận vận chuyển ở khu nội thành cũ, bề ngoài không lớn, chỉ có một tòa nhà hai tầng phía sau là một bãi đỗ xe, xung quanh nơi này trước đây là tiệm tạp hóa cùng tiệm sửa chữa lắp ráp xe ô tô. Phương Mộc giả vờ đứng ở một quán bán đồ ăn mua gì đó, lặng lẽ đưa mắt quan sát công ty. Một gã bảo vệ ngồi ở phía sau cửa kính, nhìn có vẻ nhàn nhã, kỳ thực đang hết sức phòng bị. Phương Mộc suy nghĩ, đứng dậy vòng ra bãi đỗ xe phía sau. Chỗ đó có một tòa chung cư năm tầng. Phương Mộc đi vào leo lên một chiều nghỉ mở cửa sổ ra, lấy ra một cái kính viễn vọng quan sát tình hình bên trong công ty và bãi đỗ xe.

Người trong tòa nhà công ty không nhiều, lúc đặc có thể nhìn thấy trong hành lang xuất hiện một vài bóng người. Trên mỗi cửa sổ đều bố trí cửa chớp, vô cùng kín đáo. Phương Mộc quan sát một hồi, không thu hoạch được gì, liền đưa mắt nhìn bãi đỗ xe. Trên bãi đỗ xe đậu mấy chiếc xe tải, vài chiếc trong số đó đã được lưu trong sổ của Phương Mộc. Ngoài ra, trên sân còn đậu một chiếc xe tải rất cũ kỹ, biển số xe rất bẩn, bị bụi bặm và cặn dầu bít kín. Phương Mộc điều chỉnh bội số kính viễn vọng, đang định xem kỹ biển số của chiếc xe đó, cửa sau của tòa nhà bỗng nhiên mở ra, một gã bảo vệ bước ra, quan sát tình hình bốn phía chung quanh, rồi hướng phía bên trong cửa vẫy tay, lập tức có mấy người nối đuôi nhau bước ra. Hồ hấp của Phương Mộc lập tức ngưng trệ. Mặc dù người kia đội mũ lưỡi trai và mang kính râm, Phương Mộc vẫn khẳng định hẳn chính là Kim Vĩnh Dụ. Nhìn sang người bên cạnh, tuy rằng cũng như Kim Vĩnh Dụ mặt che kín, nhưng từ dáng vẻ chân đi và cách của hắn, gã này chính là gã đã bị mình bắn bị thương Bành Trung tài. Trong nháy mắt, mấy người liền chui vào trong xe tải. Gã bảo vệ kia chạy đến cổng sau, mở cổng sắt cho bọn chúng. Phương Mộc cảm thấy máu toàn thân chạy lên đỉnh đầu, cậu nhét kính viễn vọng vào trong túi, ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới lầu. Lúc cậu vọt xuống tới đường cái, chiếc xe tải đã không còn bóng dáng. Phương Mộc vừa mới chạy về phía trước hai bước, đột nhiên để ý gã bảo vệ đang đứng trước cổng bãi đỗ xe nhìn mình kinh ngạc. Cậu hùng hổ cản rằng chạy đến một cái trạm xe buýt gần đó, giả vờ đuổi theo một chiếc xe buýt vừa mới rời bến. Người trên xe kinh ngạc nhìn người thanh niên đang thở hồng hộc, không phải vì sự vội vã của cậu ta, mà là bởi vì nước mắt trên mặt cậu. Phương Mộc không hề để ý đến những người chung quanh đang xì xào bàn tán, bên tai cậu vẫn vang vọng những tiếng hét tiếng kêu kia. Đường như suốt cả đêm Phương Mộc không ngủ. Cậu sắp xếp lại những tư liệu thu thập được mấy ngày hôm nay vào cùng một chỗ, viết một bản báo cáo tỉ mỉ. Tuy rằng ở các cửa khẩu trong toàn thành phố đều đang đề cao cảnh giác, tạm thời không cần lo lắng bọn Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung tài chạy trốn ra nước ngoài, nhưng càng lâu thì càng khó tránh khỏi sẽ có sơ hở. Bởi vậy, nhất định phải mau chóng nhắm vào những hoạt động mà Lương Tử Hải sắp triển khai, chỉ cần tập trung sức lực, không lo không tìm thấy được vị trí để đột phá. Sáng sớm hôm sau, Phương Mộc liền chạy tới cục công an thành phố. Đây cửa phòng làm việc của cục trưởng, Biên Bình và cục trưởng đang trao đổi vấn đề gì đó. Phương Mộc không định bắt chuyện, sau khi gật đầu với Biên Bình, liền đặt balô lên bàn làm việc, thò tay vào lấy tài liệu ra: "Cục trưởng, tôi có chuyện muốn báo cáo với anh..."

Cậu không để ý về mặt của Biên Bình và cục trưởng đang vô cùng buồn bã.

"Vụ án của Hình cục phó và tổ chức buôn bán trẻ em qua biên giới có liên quan, tổ chức này..." "Phương Mộc," Biên Bình đột nhiên mở miệng, anh nhìn chăm chăm vào mặt của Phương Mộc, gần từng chữ: "Anh Hình chết rồi." Phương Mộc chấn động toàn thân, động tác tay cũng lập tức dừng lại. Vài giây sau, cậu cúi đầu lấy từng phần tài liệu, bày ở trên mặt bàn.

"Ông chủ đứng phía sau tổ chức này là một người tên là Lương Tử Hải, hắn thành lập một công ty vận chuyển hàng hóa, địa chỉ ở đây..."

"Phương Mộc, anh Hình chết rồi." Cơ thịt trên mặt Biên Bình bắt đầu run rẩy, anh cũng đang cố gắng làm cho tâm trạng của mình bình tĩnh lại.

Phương Mộc không ngẩng đầu lên nhìn anh, lật những tài liệu trong tay, những lời anh nói hoàn toàn như không lọt vào tai cậu, giọng nói càng lúc càng cao, tựa hồ như lần át đi giọng của Biên Bình. "Địa chỉ số 184 đường Châu Giang, công ty giao nhận vận chuyển..." "Phương Mộc, đừng như vậy." Biên Bình giữ tay của Phương Mộc lại: "Cậu đừng như vậy." Phương Mộc lại gạt tay của Biên Bình ra, vẫn tiếp tục nói: "Lương Tử Hải dụ dỗ, bắt cóc các thiếu nữ chưa thành niên trong nước, sau đó..." Phải chăng cậu muốn lần át giọng nói của Biên Bình, phải chăng cậu đang giả vờ không nghe thấy, mọi chuyện mà anh nói, có lẽ chưa từng xảy ra? "Đủ rồi!" Cục trưởng bỗng đứng dậy: "Hiện tại nói đến chuyện này đã không còn có ý nghĩa gì nữa rồi, xem xét một chút về chuyện hậu sự của lão Hình đi." Phương Mộc yên lặng, ngơ ngẩn nhìn cục trưởng, lại nhìn Biên Bình, về mặt hiện hữu một nụ cười như không phải cười: "Đừng nói giỡn...bây giờ...không phải lúc nói giỡn..." Ánh mắt của cậu không ngừng quét qua quét lại trên mặt Biên Bình và cục trưởng, cầu xin, tựa hồ mong đợi đối phương một giây sau sẽ há miệng cười vô vô bờ vai của mình: "Thằng quỷ ngốc, giỡn thôi, xem cậu sợ hãi kia."

Cuối cùng ánh mắt của cậu vô cùng u ám, cúi thấp đầu, ngẩn ngơ, luống cuống cất đồng tài liệu trên bàn, trong miệng dường như đang lầm bầm nhắc đi nhắc lại: "Sao lại như vậy...sao không chờ tôi...có kết quả ngay đây mà..." Đột nhiên Phương Mộc ngẩng đầu, nhìn Biên Bình, run rẩy hỏi như muốn chứng thực: "Thật không?" Biên Bình nghiêng đầu, không chịu được khi nhìn vào ánh mắt của cậu. "Chuyện này dừng ở đây đi." Cục trưởng xếp lại những tài liệu rải rác ở trên bàn: "Lão Hình chết, mọi chuyện đã kết thúc, tiếp tục điều tra cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ta đã mất ba người, tôi không chịu nổi thất bại nữa... cậu cậu cậu không sao chứ?"

Câu nói cuối cùng này là muốn nói với Phương Mộc, bởi vì cục trưởng thấy sắc mặt cậu trong phút chốc trở nên trắng bệch, cả người lão đảo.

Còn chưa dứt lời, Phương Mộc đã ngã lộn xuống đất. Rạng sáng hôm nay, trại tạm giam thành phố D phát sinh một vụ án mạng. Năm phạm nhân cãi cọ nhau dẫn tới ẩu đả, hậu quả làm cho một người chết, hai người bị thương nhẹ. Người chết nguyên là phó cục trưởng cục công an thành phố C Hình Chí Sâm. Toàn bộ nội dung vụ án được thuật lại là ban đầu phát sinh do mấy tên tội phạm bị giam giữ đánh nhau. Theo lời khai của bọn chúng, lúc sắp đi ngủ Hình Chí Sâm và tên tội phạm tử tù cùng buồng giam là Phạm Khang Mỗ chửi bới cãi vã gào giọng điệu rất hung dữ, cuối cùng phát sinh đánh nhau. Ba tên tội phạm khác tiến lên can ngăn, lại bị Hình Chí Sâm không phân phải trái đánh bị thương. Trong lúc hỗn chiến, Hình Chí Sâm bị Phạm Khang Mỗ đâm bị thương ngã xuống đất, sau khi giám thị dẹp yên tình hình đã nhanh chóng đưa Hình Chí Sâm đến bệnh viện cấp cứu, nhưng vì động mạch cổ của ông đã bị đâm thủng, mất máu quá nhiều dẫn đến bị sốc tim mà chết. Hung khí gây ra cái chết cho Hình Chí Sâm là một cán bàn chải đánh răng được mài nhọn. Tên Khang Mỗ không e dè thú nhận toàn bộ hành vi giết chết Hình Chí Sâm của mình. Hỏi về động cơ, Khang Mỗ chỉ trả lời năm chữ: "Nhất thời mất bình tĩnh." Vụ án giết người đã quá rõ ràng, chứng cứ vô cùng xác thực, cảnh sát đã chuyển hồ sơ của vụ án sang viện kiểm sát truy tố. Về phần vụ án giết người tại khách sạn thành loan, nghi phạm Hình Chí Sâm đã chết, vụ án được hủy bỏ. Sau khi được sự đồng ý của gia đình nạn nhân, sau khi hoàn tất việc khám nghiệm, tử thi của Hình Chí Sâm được đưa đến nhà hỏa táng Long Phong. Hôm đưa tang đám tang vô cùng vắng vẻ, người đến phúng viếng chỉ có lúc lắc vài người. Ngoài Biên Bình và Hàn Vệ Minh chạy từ Thẩm Dương tới ở bên cạnh chăm sóc Dương Mẫn ra, những người đến phúng viếng chỉ vài mấy cái, nói vài câu sau đó liền vội vã rời đi. Nếu như không có Tiêu Vọng sau khi phúng viếng xong chủ động ở lại an ủi, sợ rằng nỗi đau thương trong lòng của Dương Mẫn còn tăng lên mấy phần. Bởi vì Hình Chí Sâm trước lúc chết thân phận là nghi phạm, cho nên các cấp ngành có liên quan không đồng ý cho di thể của Hình Chí Sâm mặc cảnh phục. Cho dù Hình cục phó không thể mặc đồng phục, cũng phải đem nó hỏa thiêu cùng với ông. Lúc nghi thức cáo biệt di thể sắp kết thúc, cục trưởng tới. Ông đứng trước mặt người bạn nói khổ đồng cam cộng khổ nhiều năm, trịnh trọng bái ba bái. Sau đó, cục trưởng đi đến trước mặt Dương Mẫn, không nói một lời nắm chặt tay của bà, rồi xoay người bước nhanh rời đi. Lúc Dương Mẫn mở lòng bàn tay ra, nước mắt ào ào chảy xuống. Trong tay là thẻ cảnh sát lúc Hình cục phó bị bắt phải giao trả. Từ lúc bắt đầu nghi thức cáo biệt di thể, Biên Bình vẫn nhìn ra ngoài cửa, người cần xuất hiện nhất kia trước sau vẫn chưa tới. Vô tình quay đầu lại anh đều nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Dương Mẫn và Hàn Vệ Minh. Rốt cục Biên Bình nhìn không được, kéo Tiêu Vọng sang một bên hỏi: "Cậu có nhìn thấy Phương Mộc đâu không?"

"Không có." Tiêu Vọng đành chịu nói: "Mấy ngày hôm nay tôi không liên lạc được với cậu ta." Biên Bình hơi nhú mày, kể từ ngày té xỉu tại phòng làm việc của cục trưởng, không thấy bóng dáng Phương Mộc đâu nữa, điện thoại di động đều ở trong trạng thái khóa máy. Sự bị thương cùng phần nợ của cậu ta có thể lý giải được, nhưng hôm nay là ngày đưa tiễn lão Hình đến nơi an nghỉ cuối cùng, cho dù thế nào, Phương Mộc cũng nên xuất hiện chứ. Thời gian cho thuê sân để cáo biệt đã hết, nhân viên nhà tang lễ cũng tới thúc giục nhiều lần, Dương Mẫn lại lần nữa chưa chịu gạt đầu, chỉ vì muốn trước khi lão Hình được hỏa táng có thể liếc nhìn cậu ta một cái. Nhưng mà thời khắc cáo biệt cuối cùng đã hết.

Nhân viên nhà tang lễ cũng hết kiên nhẫn khiêng di thể của Hình cục phó sang xe đẩy, chuẩn bị mang đến phòng hỏa táng. Dương Mẫn vội vàng đem đồng phục cùng thẻ cảnh sát của ông đặt ở trên ngực Hình cục phó, vừa mới định nắm tay ông lần cuối, xe đã bị đẩy đi. Dương Mẫn đột nhiên nhận ra, lần vĩnh biệt này là sự thực rồi. Người đàn ông cao to vạm vỡ, không thích cười, nói chuyện lúc nào cũng cau mày, rốt cục cũng đã không còn được nhìn thấy nữa. Khủng hoảng, tuyệt vọng, áy náy, thương tiếc.... Các trạng thái tình cảm trong nháy mắt dồn nén ở trong lòng Dương Mẫn, đột nhiên tuôn trào, biểu hiện rõ rệt qua từng tia cảm xúc trên cơ thể bà. Con đau nhói xuất phát từ tận đáy lòng này khiến cho bà muốn vươn tay nắm cánh tay của Hình cục phó, nhưng trước mắt đột nhiên tối xầm lại. Dương Mẫn vừa định bước tới liền ngã quỵ xuống đất.

Trong tiếng hô hoán của đám người Biên Bình, một bóng người nhanh chóng xuất hiện. Ngay sau đó, một bàn tay vững vàng nâng Dương Mẫn dậy, một bàn tay khác, ra sức nắm lấy chiếc xe đẩy. Biên Bình hít sâu một hơi.

Người trước mắt, quả thực là Phương Mộc sao? Anh chưa bao giờ tưởng tượng nổi, một người chỉ trong vòng hai ngày đã có thể tiêu tụy đến như vậy, anh cũng chưa hề nghĩ qua một người thanh niên hiền lành thậm chí hơi rụt rè, lúc này toàn thân lại toát ra một khí chất cứng rắn như thế.

Phương Mộc không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho Biên Bình và Tiêu Vọng đỡ Dương Mẫn đã ngất lịm. Sau đó, cậu xoay người lại, lặng im nhìn chăm chăm Hình cục phó trên xe đẩy. Con người đã từng ngồi trong cục cảnh sát, dùng ánh mắt mỗi một mà sắc bén nhìn chăm chăm mình. Người nửa đêm đã đứng cùng với mình trên sân thượng, nhìn xuống thành phố ở dưới chân. Người đã đẩy một xe chặn mìn, rồi lấy tiền thay mình mang đến cho Liêu Á Phàm. Người mang công tay, mặt đầy vết thương nhìn mình mỉm cười hút thuốc. Cho dù phải trả bất cứ giá nào, tôi cũng phải vì anh làm một chuyện. Biên Bình và Tiêu Vọng dìu dương Mẫn ra khỏi sảnh cáo biệt, Hàn Vệ Minh gọi xe cấp cứu. Bỗng nhiên phía sau truyền tới tiếng xe đẩy. Biên Bình theo phản xạ quay đầu lại, Phương Mộc vừa rồi còn đứng ở bên cạnh xe đẩy, đã biến mất không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chân Tướng

Chương 23 : Chân Tướng

Khách sạn Đình Nguyên, phòng VIP đèn điện sáng trưng, trong một không gian rộng lớn như vậy nhưng đồ đạc được bày biện lại rất ít, ngoài một bàn tiệc, phía bắc gian phòng còn bố trí một cái sân khấu nho nhỏ. Vài cô vũ công trẻ đang điên cuồng lắc lư uốn éo cơ thể theo điệu nhạc, những bộ phận gợi cảm thấp thoáng dưới lớp vải mỏng đến đáng thương.

Nhưng những cảnh tượng nóng bỏng, kích thích này lại không làm cho các vị khách cảm thấy thích thú chút nào, bọn họ đều giống nhau cứ lặng yên xem các cô gái nhảy nhót trên sân khấu. Thành thạo có người vờ uống rượu hoặc là hút thuốc. Len lén nhìn trộm Lương Tử Hải đang ngồi trên ghế chủ tọa.

Lương Tứ Hải vô cùng khoái trá, thậm chí tư thế ngồi của hắn trông còn có vẻ rất thư thái, ánh mắt tuy nhìn chăm chăm những cô gái kia, nhưng rõ ràng lại biết mọi người chung quanh đều đang quan sát mình. Hắn hiểu rõ sự nghi hoặc của bọn họ. Chuyện xảy ra ngoài ý muốn mấy ngày trước đã làm cho hắn tổn thất nặng nề về lực lượng và tiền tài, quả thật lúc này không phải là thời điểm chúc mừng. Có điều con trai mình cứ khẳng khẳng muốn tuyên bố nó chính thức tham gia vào tổ chức ở trước mặt mọi người, hơn nữa, Lương Tứ Hải cũng hy vọng có thể có cơ hội thích hợp tụ họp lại, tăng một chút sĩ khí cho anh em.

Huống chi, tên cảnh sát già mang đến toàn bộ phiền phức, đã bị xử.

Lúc này, cửa mở, một người thanh niên cao lớn khỏe mạnh ôm một cô gái thân hình yếu đuối bước vào, vừa vào liền đắc ý vẫy tay chào mọi người.

Mọi người đang ngồi đều đứng dậy bắt chuyện, chỉ có Lương Tứ Hải vẫn ngồi không nhúc nhích. Từ trong đáy lòng của hắn rất phản cảm với chuyện con trai mình điều vô dương oai như thế này, nhưng lại đồ lỗi cho người đàn bà bên cạnh nó. Kiểm đàn bà loại nào chẳng được, có nhất thiết phải cặp kè với một nữ minh tinh không. Sự phở trương này, đoán chắc cũng là học từ ả ta. Có điều nó dù sao cũng là con của mình, hơn nữa, cũng chính là nó đã tìm ra cách xử lý tên cảnh sát già kia, về tình về lý, thì Lương Tứ Hải cũng phải cho nó tham gia vào cuộc chơi.

Lương Tứ Hải cúi người, ra hiệu cho mọi người ngồi vào chỗ, sau đó phát phát tay ra hiệu dừng chơi nhạc, rồi bảo đám vũ nữ đi ra ngoài.

Đại sảnh trở nên vô cùng yên ắng, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên mặt Lương Tứ Hải. Lương Tứ Hải mí mắt sụp xuống, chậm rãi nhấp một ngụm trà, lướt nhìn mọi người chung quanh, khẽ cười. "Chuyện mới xảy ra đây, ta không nói, trong lòng của anh em cũng đã rõ." Lương Tứ Hải ngừng một chút: "Chúng ta gặp một chút phiền phức, tổn thất mất mấy người." Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ. Lương Tứ Hải thoáng ngồi thẳng, tiếp tục nói: "Nhưng anh em cũng đừng quá lo. Chút chuyện vặt này, còn chưa đủ làm chúng ta bị lung lay. Việc nên làm thì anh em cứ làm bình thường, kiếm được bao nhiêu tiền thì cứ kiếm. Chỉ có điều, lão Kim với lão Bành tạm thời phải trốn ra nước ngoài. Chỗ của bọn họ, cũng phải có người tiếp nhận." Lương Tứ Hải ngừng đầu, nhìn hai bên một chút, chắc chắn rằng ánh mắt của mọi người vẫn đang tập trung vào mình, liền chỉ sang gã thanh niên đang sốt sắng muốn gia nhập cuộc chơi.

"Giới thiệu với anh em một nhân vật mới, cũng là con trai của ta." Hắn cất cao giọng hơn một chút: "Lương Trạch Hạo." Trong ba mươi năm tồn tại trên đời, ngày hôm nay có lẽ là thời khắc vinh quang nhất của Lương Trạch Hạo. Tạm thời chưa nói đến việc đàn em chung quanh đều cúi đầu khom lưng gọi hắn một tiếng đại ca, mà ngay cả ông bố lúc nào cũng không vừa mắt với mình bây giờ cũng nhìn hắn với ánh mắt đầy kỳ vọng.

Từ hôm nay trở đi, thiên hạ chính là của ta. Rốt cuộc ta cũng không còn là kẻ mà người ta mặt ngoài kính nể, sau lưng chế nhạo ta là cậu ấm vô dụng nữa, ta đã trở thành đại ca của tổ chức cai quản thành phố này, tương lai, ta sẽ trở thành đại ca cả tỉnh, không, toàn quốc! Trong đầu Lương Trạch Hạo lúc này hiện lên những viễn cảnh vô cùng lớn lao cho tương lai, cộng thêm những lời tăng bốc nịnh hót của đàn em, toàn thân hắn gần như muốn bay lên mây xanh. Uống liên tục, chẳng mấy chốc hai mắt Lương Trạch Hạo đã thấy lơ mơ. Thế nhưng, việc đó không thể ngăn cản ánh mắt đen tối của hắn nhìn chăm chăm cô bé vũ công chính.

Nhạc đã ngưng, bắt chặp việc Bùi Lam đang ở bên cạnh, Lương Trạch Hạo bước lão đảo tới, móc ra xấp tiền một trăm tệ nhét vào trong áo ngực cô gái trẻ. Cô bé cười khanh khách, rồi nhìn hắn bằng ánh mắt đầy mê hoặc. Lương Trạch Hạo thấp giọng nói: "Phòng nghỉ." Cô bé ngầm hiểu ý, nhảy nháy mắt với Lương Trạch Hạo, rồi xoay người nhẹ nhàng đi ra.

Lương Trạch Hạo trở lại bàn, uống thêm hai ly, bỗng thoáng nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Bùi Lam. Hắn vội như không biết, lại thấy đối phương trước sau cứ nhìn mình chăm chăm, đành giả vờ hỏi:

"Em sao vậy?" Lương Trạch Hạo đặt tay lên đùi Bùi Lam: "Tâm trạng không tốt sao?" Bùi Lam gạt tay hắn ra, thấp giọng: "Trạch Hạo, thường ngày anh làm bày tôi mặc kệ, nhưng hôm nay anh ít nhiều phải giữ cho tôi một chút thể diện chứ." "Anh có làm gì đâu?" Về mặt của Lương Trạch Hạo vô cùng oan ức: "Em đừng có hẹp hòi, giống như bà cô già khó tính như vậy có được hay không?" Bùi Lam tức giận quay đầu sang chỗ khác, Lương Trạch Hạo cũng không để ý đến cô nữa, tiếp tục cụng ly với mọi người. Qua ba tuần rượu, đầu Lương Trạch Hạo đã thấy ong ong, rượu bia và thức ăn trong dạ dày cứ muốn trào ra. Hắn nhớ đến "Bữa ăn ngon" trong phòng nghỉ, lòng thầm nghĩ phải tỉnh táo một chút, bằng không chút nữa lên giường không làm ăn được gì, chẳng phải sẽ rất khó chịu sao. Hắn lão đảo đứng dậy, cổ nện cảm giác say đang không ngừng cuộn lên, ra hiệu với mọi người muốn đi vệ sinh một chút. Vì không muốn ngày đầu tiên làm đại ca đã mất mặt, hắn không dùng nhà vệ sinh chung, cũng không cho đàn em đi theo, một mình đi ra khỏi phòng.

Hắn loạng choạng đi đến nhà vệ sinh, đẩy cửa ra, đầu gục ở thành bồn cầu, nôn thốc nôn tháo. Con cuộn trào trong dạ dày đã giảm bớt một chút, nhưng hắn lại thấy càng chóng mặt hơn. Hắn phải nửa quỳ trên mặt đất, nhắm mắt lại, thờ hồn hèn. Lương Trạch Hạo không hề biết, cánh cửa hắn vừa mở ra, giờ phút này đang từ từ khép lại. Một bóng người từ từ xuất hiện phía sau cánh cửa. Phương Mộc đầu đội mũ lưỡi trai, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt. Cậu nhìn chăm chăm Lương Trạch Hạo đang không còn chút sức lực ở bên cạnh bồn cầu, vừa chậm chậm bước tới, vừa từ từ tháo dây thép trong tay. Đột nhiên, cậu nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng "Cạch", dù rất nhỏ, Phương Mộc cũng liền nhận ra đó là âm thanh chuyển động của búa súng. Cậu quay đầu lại thì, thấy khẩu K92 chĩa thẳng vào trán mình. Phương Mộc tròn tròn mắt. Kẻ đang cầm khẩu súng kia, chính là Tiêu Vọng. Phương Mộc ra sức nhìn chăm chăm Tiêu Vọng, cảm giác toàn thân đông cứng. Đầu óc dường như hoàn toàn trở nên trống rỗng, chỉ còn lại những cái tên ào ào hiện lên liên tiếp. Là anh? Vì sao lại là anh? Tiêu Vọng đặt một ngón tay trên môi, đồng thời ngoắc ngoắc cây súng trong tay, ý bảo Phương Mộc cùng mình đi ra. Phương Mộc đã hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ đành từng bước từng bước đi theo hắn ra bên ngoài. Tiêu Vọng đi thật lúi vào trong hành lang, rồi đưa tay về phía sau mở cửa căn phòng đối diện nhà vệ sinh, ra hiệu cho Phương Mộc đi vào. Trong mười mấy giây đồng hồ này, khẩu súng trong tay hắn cũng không rời khỏi trán Phương Mộc một giây. Phương Mộc tuy vẫn nhìn chòng chọc Tiêu Vọng, nhưng ánh mắt lại mông lung, trống rỗng. Hai tay của cậu vẫn ra sức nắm thật chặt sợi dây thép kia, dường như đó là thứ duy nhất mà cậu có thể tin tưởng. Tiêu Vọng ngồi ở đối diện, cau mày. "Vứt nó đi!" Những lời này dường như đã thức tỉnh Phương Mộc, ánh mắt của cậu linh hoạt hơn một ít. Cúi đầu nhìn sợi dây thép trong tay, rồi ngẩng đầu nhìn hòng súng trước mặt, Phương Mộc ném sợi dây thép lên bàn bàn, bỗng nhiên bật cười: "Anh cũng nên giải thích với tôi một chút chứ?" Tiêu Vọng không lên tiếng, nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân. Phương Mộc biết hắn nghĩ gì, thò tay vào trong túi áo lấy điện thoại di động, tháo pin ra, lại vứt áo khoác lên trên bàn. "Tôi không mang bất cứ thiết bị ghi âm nào cả." Phương Mộc lạnh lùng nói: "Tôi không nghĩ lại gặp anh ở đây." Sắc mặt của Tiêu Vọng hơi dịu xuống. Hắn hạ súng xuống, gài trở lại vào bao, ngẫm nghĩ một chút, lại đứng dậy đóng cửa lại, tắt đèn. Căn phòng hoàn toàn chìm

trong bóng tối. Hai người ngồi ở hai bên bàn, lắng nghe tiếng thở và nhịp tim của đối phương. Đã không thể đoán trước, lại cũng không thể tin là thực. Thật lâu sau, Phuong Mộc phá vỡ bầu không khí im lặng: "Bao lâu?" "Từ đầu." "Nói như vậy, từ khi Đình Thụ Thành đi nằm vùng, anh đã là người của Lương Tử Hải?" "Đúng." Có lẽ là bởi vì ở trong bóng tối, Tiêu Vọng trả lời rất dứt khoát: "Cậu ta tự cho là mình rất thông minh, nhưng Đình Thụ Thành vừa xuất hiện, tôi đã biết ngay cậu ta là nội gián, ngay cả cách thức cậu ta liên lạc với Hình Chí Sâm tôi đều rõ như lòng bàn tay." "Vì sao?" "Bởi vì trước đây tôi cũng phải đi làm nội gián!" Tiêu Vọng đột nhiên cao giọng: "Đó cũng là nguyên nhân tôi căm hận Hình Chí Sâm!" Cho dù ở trong bóng tối, Phuong Mộc vẫn có thể cảm nhận trên người Tiêu Vọng đang bốc lên sự thù hận, giống như có một con rắn lớn đang quấn trên người hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt tất cả chung quanh. "Cậu đừng tưởng rằng Hình Chí Sâm là người tốt." Tiêu Vọng đã hoàn toàn không định tiếp tục che giấu suy nghĩ của mình: "Để đạt được mục đích, hắn có thể hi sinh người khác, thậm chí là mạng sống của đồng đội - bọn Trịnh Lâm chính là ví dụ sống động nhất!" "Bọn Trịnh Lâm không phải chết vì Hình cực phó, mà là vì cứu mấy đứa nhỏ kia!" "Vây cũng chỉ có thể trách số họ đen đủi." Tiêu Vọng hừ một tiếng: "Tôi cũng không ngờ bọn họ lại xuất hiện ở xưởng thép." Phuong Mộc ngăn người, ngay sau đó, liền cảm thấy toàn thân đều căng thẳng lên: "Có người đã nhặt được cái bình trôi trên sông, đúng không?" "Đúng vậy. Sáng sớm hôm đó có một nhân viên vệ sinh động đũa với gọi điện thoại cho tôi." Tiêu Vọng khẽ cười một tiếng: "Tôi lập tức nghĩ ra là cậu." "Chính anh đã báo cho Lương Tử Hải tới đuổi giết chúng tôi?" "Không phải các cậu, mà là bốn đứa bé gái kia." Tiêu Vọng ngồi thẳng người: "Tôi không muốn giết cậu, bằng không khi ở nhà tắm Bách Hâm tôi sẽ không cứu cậu." "Hả?" Phuong Mộc nhướn mày: "Hôm đó người phá cửa sổ, bật chuông báo động, là anh?" "Đúng." "Sao anh biết tôi ở đâu?" "Rất đơn giản, hệ thống định vị toàn cầu có kết nối với điện thoại của cậu. Cậu đi chỗ nào, tôi đều biết hết." Giọng nói của Tiêu Vọng thoáng ôn hòa: "Phuong Mộc, tôi đã từng đã nói với cậu, cậu là một nhân tài. Tôi đã từng muốn kéo cậu nhập bọn, cùng nhau làm việc lớn. Đã là nhân tài, thì phải tìm chỗ để chứng tỏ khả năng của mình. Cái gì là chính nghĩa, cái gì là trung thành chứ, thực ra chỉ là lừa dối người ta đi vào chỗ chết mà thôi. Xã hội bây giờ rất thực dụng, quy luật đó không phải một mình cậu có thể hiểu được đâu. Cậu đã ở trong đó rồi, thì cần bản không có cơ hội trở ra nguyên vẹn. Cậu muốn sống, hơn nữa sống tốt, thì phải tuân thủ cái quy luật này, bằng không..." "Bằng không anh sẽ bắn chết tôi ngay?" "Không, làm vậy rất phiền phức. Chúng tôi có thể khiến cho cậu biến mất không còn tăm tích, vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này." Giọng Tiêu Vọng dần dần lạnh băng: "Ví dụ như nung chảy cậu trong một khối thép rồi vứt xuống đáy biển chẳng hạn." Phuong Mộc yên lặng nhìn cái thân hình mờ ảo trước mắt, bỗng nhiên nói: "Người đàn bà bị Hồ Anh Bác giết chết trong khách sạn Thành Loan, chắc các anh cũng xử lý như vậy chứ gì?" Tiêu Vọng khẽ cười: "Cậu rất thông minh. Đây là phương pháp xử lý triệt để nhất - ngay cả DNA cũng không kiểm tra được." "Cô ta là ai?" "Cậu không nên biết thì tốt hơn, thật đó, tin tôi đi." Tiêu Vọng đứng dậy: "Việc đã đến nước này, tôi nghĩ, tôi và cậu đã không thể tiếp tục làm bạn nữa. Kẻ đáng chết hay không đáng chết, hiện tại cũng đã chết. Trong lòng cậu cũng hiểu rõ, không có chứng cứ, cậu cũng chẳng có cách nào bắt chúng tôi. Hãy trở về Cục công an, làm một nhân viên văn phòng mẫn cán đi. Tôi cũng là cảnh sát, nhất cử nhất động của cậu tôi đều nắm rõ như lòng bàn tay, nếu như cậu còn muốn tìm phiền toái, tôi sẽ tự tay xử cậu." Nói xong, Tiêu Vọng liền mở cửa phòng, bỏ đi. Khắp nơi chung quanh là một màu đen kịt rộng lớn đến vô biên. Phuong Mộc vẫn ngồi lặng yên không nhúc nhích, lẳng lặng cảm nhận bóng tối đang không ngừng bủa vây chung quanh mình. Thua. Ủ. Thất bại thảm hại rồi. Lương Trạch Hạo có lẽ vẫn còn ở trong nhà vệ sinh đối diện kia, có điều Phuong Mộc đã không còn chút động lực nào nữa. Cậu chỉ muốn trốn ở trong bóng tối này, một giây một phút cũng được, suốt đời suốt kiếp cũng tốt. Ngoài bóng tối, trên thế giới này còn có gì khác sao? Thế nhưng, cửa bỗng nhiên bật mở. Ánh đèn trong hành lang chiếu lên trên người Phuong Mộc, giống như một thanh kiếm sắc bén xuyên phá một cái kén màu đen. Phuong Mộc theo phản xạ nhìn ra cửa, dưới ánh đèn sáng chói mắt, chỉ nhìn thấy bóng dáng một cô gái với mái tóc dài tung bay. Đối phương hiển nhiên không biết trong căn phòng tối thui này bỗng dưng lại có người, hoảng sợ, định chạy trốn ra, đột nhiên lại sững sờ đứng ở cửa: "Là anh sao?" xKhông đợi Phuong Mộc kịp phản ứng, cô không cần giải thích kéo cậu chạy ra ngoài. Hai người vội vã chạy xuyên qua hành lang, ào vào thang máy. Đến khi cửa thang máy từ từ khép lại, Phuong Mộc mới nhận ra cô gái này là Bùi Lam. Cô mới vừa khóc, hơn nữa uống rất nhiều rượu. Mặc dù đêm nay đã gặp phải rất nhiều chuyện bất ngờ, nhưng hành động của Bùi Lam làm cho Phuong Mộc cảm thấy rất mơ hồ. "Cô tới đây... Làm gì?" Bùi Lam không trả lời. Cô đưa lưng về phía Phuong Mộc, tập trung nhìn số tầng của thang máy biến đổi không ngừng, ra sức nắm lấy cổ tay Phuong Mộc không chịu buông.

Cửa thang máy vừa mở, cô liền kéo Phuong Mộc chạy vào hành lang, chạy vội đến trước cửa một gian phòng, mở cửa, lôi Phuong Mộc vào trong, sau đó đẩy Phuong Mộc dựa vào cửa. Cửa phòng va vào người Phuong Mộc kêu phịch một tiếng, khóa lại. Ngay sau đó, cơ thể Bùi Lam giống như một con rắn quấn chặt lấy cậu. Phuong Mộc cảm giác làn môi của Bùi Lam đang hôn tới tấp lên má mình, rồi đến cằm cổ cùng hai lỗ tai, mùi rượu nồng nặc cùng hương tóc nhẹ nhàng không ngừng bay vào mũi. Với một người liên tục gặp tổn thương như Phuong Mộc mà nói, một thân thể mềm mại và ấm áp đột nhiên nhào tới, có thể khiến cho người ta tạm thời quên hết tất cả mọi thứ. Cậu không kìm lòng nổi ôm eo Bùi Lam. Sau khi quấn lấy nhau vài giây, Phuong Mộc cảm giác có một đôi tay đang thò xuống thắt lưng mình, cố gắng cởi dây lưng của cậu. Phuong Mộc lập tức bừng tỉnh lại, dồn sức đẩy Bùi Lam ra. Bùi Lam bị đẩy ra hơn mấy mét. Tóc tai cô rối bù, sắc mặt ửng đỏ, từ ánh mắt toát ra không phải là dục vọng, mà là sự tuyệt vọng khôn cùng. "Anh không thích tôi sao? Tôi cho anh nà..." Bùi Lam đưa tay cởi cúc áo, áo somi màu đen lập tức được cởi ra quá nửa, làn da trắng như tuyết càng dễ khiến cho người ta say đắm. Phuong Mộc nhắm mắt lại, xoay người mở cửa.

"Đừng đi..." Bùi Lam xông về phía trước một bước, đưa tay ra kéo Phuong Mộc. Vừa mới đụng tới góc áo cậu, cả người liền ngã quỵ.

Phuong Mộc vội vàng kéo cô đứng lên, gân cốt của Bùi Lam giống như đã bị rạn rời, cả người ko còn chút sức lực. Phuong Mộc đành phải bế cô đặt lên giường. Bùi Lam nhắm chặt hai mắt, hơi thở dồn dập, lỗ chân lông khắp người giống như đập chứa nước bị vỡ, không ngừng toát mồ hôi. Phuong Mộc đứng dậy định vào nhà vệ sinh tìm khăn tắm, lại bị cô nắm chặt cổ tay. "Đừng đi..." cô thì thào, "Đừng bỏ tôi ở đây một mình... Đừng..."

Phuong Mộc đành để mặc cho cô nắm tay, yên lặng nhìn cô thở gấp, roi lệ.

Một lúc lâu sau, hơi thở của Bùi Lam đã trở lại bình thường, tiếp đó, cô thở dài một hơi, từ từ ngồi dậy, co chân lên, gục đầu trên đầu gối.

"Khá hơn chưa?" Phuong Mộc thấp giọng hỏi. "Ừ." Sắc mặt Bùi Lam từ ửng hồng chuyển sang trắng bệch, mái tóc dài bết lại trên khuôn mặt đầy mồ hôi, xem ra cô rất mệt mỏi. Cô khó nhọc lết đến cạnh giường, cởi luôn hai cái cúc còn lại trên áo sơ mi. Phuong Mộc hơi nhíu mày, xoay người đi tới chiếc ghế sofa bên cạnh ngồi xuống. "Anh đừng sợ." Có lẽ thấy vẻ xấu hổ của Phuong Mộc, Bùi Lam cười một nhọc: "Tôi sẽ không mạo phạm anh nữa đâu ... quần áo dính toàn mồ hôi, mặc hơi khó chịu." Vừa nói chuyện, cô vừa cởi bỏ quần jean, chỉ mặc quần áo lót đi tới trước tủ lạnh, lấy ra một chai nước, uống ừng ực. "Cô bị bệnh sao?" Phuong Mộc nhìn thân thể trắng nõn vẫn còn bóng loáng mồ hôi của cô hỏi.

Bùi Lam cười đau khổ: "Không phải bệnh, Lương Trạch Hạo cho tôi uống thuốc, muốn cùng lúc chơi ba người. Tôi không chịu, liền bỏ chạy, không ngờ lại gặp anh... xin lỗi, vừa rồi đã làm anh sợ" Phuong Mộc lặng lẽ nhìn cô chăm chăm. Hơi thở của Bùi Lam lại trở nên dồn dập, xoay người, không có ý che lại thân thể của mình. Kỳ thật, từ tận đáy lòng cô hi vọng người cảnh sát này sẽ làm một điều gì đó. Phuong Mộc nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng ở phía bên trái bụng Bùi Lam, chỗ đó có xăm một đóa hoa. Bùi Lam thấy ánh mắt của cậu, cúi đầu nhìn bụng mình, nét mặt trở nên ảm đạm. "Cúc

cánh mối Châu Âu, tượng trưng cho tình bạn." Bùi Lam khẽ vuốt ve đóa hoa màu tím nhạt kia: "Lúc học ở học viện điện ảnh, Tiểu Mỹ là người bạn thân thiết nhất của tôi. Vào năm thứ hai, hai chúng tôi cùng đi xăm mình, xăm cùng một vị trí, cùng một đóa hoa. Chúng tôi đã thề, cả đời là bạn tốt của nhau. Nhưng mà, sau này..." "Khoan đã!" Bùi Lam giật mình, cô ngừng đầu, hết hồn khi phát hiện hai mắt của Phương Mộc đang trợn lên, cả cơ thể dường như muốn nhào tới. "Cô vừa nói cái gì?" Phương Mộc thực sự đã lao tới, sau đó liền nắm chặt cánh tay Bùi Lam: "Trên bụng Thang Tiểu Mỹ cũng xăm một đóa hoa?" Bùi Lam luống cuống gật gù đầu. "Màu tím nhạt?" "Đúng." Bùi Lam hỏi ngược lại: "Sao vậy?" Phương Mộc không trả lời cô, chậm rãi lắc đầu, bước lui vài bước, thẫn thờ ngã ngồi ở bên giường. Lúc tiến hành kiểm tra nói dối với Hình cực phó ông từng nhắc tới trên bụng của cô gái mà Hồ Anh Bác giết chết có xăm một đóa hoa. Cô gái kia chính là Thang Tiểu Mỹ. Tiểu Vọng nói không sai, chuyện này Phương Mộc quả thật không nên biết. Lúc cậu bắt Thang Tiểu Mỹ cũng là lúc cậu đẩy cô ta vào con đường chết. Bùi Lam không hiểu gì thậm chí nhìn sắc mặt Phương Mộc: "Sau chuyện đó, anh có gặp qua Tiểu Mỹ sao? Không biết cô ấy bị xử mấy năm, giam ở đâu, tôi muốn đi thăm cô ấy." Phương Mộc lắc đầu: "Cô không được gặp cô ấy nữa đâu." Lương Tử Hải dám làm như vậy, có thể thấy ngay từ đầu, lúc Tiểu Vọng điều tra và giải quyết vụ án này, đã hoàn toàn không lập hồ sơ, càng chắc chắn không có thủ tục bắt giữ, khởi tố và xét xử. Xét theo thời gian thì cái đêm mà Thang Tiểu Mỹ bị bắt đã lập tức bị đưa đến thành phố C, cùng đi có lẽ còn có bạn trai của cô - Tôn Vi. Sau đó... như lời Tiểu Vọng đã nói... vĩnh viễn biến mất trên thế gian này. Bùi Lam chẳng hiểu gì cả, suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Tôi không rõ ý anh, Tiểu Mỹ không phải đang ở trong tù sao?" "Cô ấy không được may mắn như vậy." Phương Mộc quyết định nói cho Bùi Lam biết sự thực: "Thang Tiểu Mỹ bị người của Lương Trạch Hạo giết, sau khi bị đúc thành một khối thép, đã bị ném xuống đáy biển." Bùi Lam "A" lên một tiếng, liền lấy tay bịt miệng, sâu trong hai mắt là nỗi kinh hoàng tới từng sờ, thân thể cũng bắt đầu run rẩy. Chừng nửa phút đồng hồ sau, cô mới thì thào: "Tôi... Tôi không tin hẳn đã làm điều đó... Hẳn làm sao có thể..." "Thang Tiểu Mỹ bị giết không phải vì cô." Phương Mộc cắn chặt răng: "Mà là vì hãm hại người khác." Cậu xoay người về phía Bùi Lam, giọng nói càng lạnh lùng hơn: "Cô biết hiện giờ, cô đang sống chung với hạng người gì không?". Câu nói này gần như làm cho Bùi Lam gục ngã, cô co quắp ngã trên thảm trải sàn, hai tay che mặt, khóc rống lên. Phương Mộc lẳng lặng nhìn bờ vai đang run run của Bùi Lam, không biết bản thân nên tức giận, hay là thương cảm cho cô. Suốt cả một đêm, Phương Mộc với Bùi Lam đợi ở trong phòng, hai người không nói chuyện với nhau. Một người yên lặng hút thuốc, một người khóc xong rồi ngủ, ngủ xong lại khóc. Lúc trời sắp sáng, rốt cục Bùi Lam cũng tạm thời bình tĩnh trở lại, loạng choạng đi vào buồng tắm, chỉ lát sau, bên trong đã vang lên tiếng tiếng nước chảy ào ào. Phương Mộc đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ thủy tinh không lồ, nhìn ngắm thành phố sắp tỉnh lại từ trong giấc ngủ. Thật ra là ánh sáng trước khi bóng tối lại trùm xuống mà thôi. Ánh trăng đang lặn dần về phía tây, sao sáng mờ mờ. Hẳn là mặt trời sẽ mọc, nhưng còn chậm chạp chưa chịu lên. Phương Mộc nhìn về phương đông, càng về hướng đó nhà càng cao tầng càng dày đặc. Chúng đã che mất đường chân trời, dù cho mặt trời mọc lên, cũng phải qua một quãng thời gian, mới có thể lộ ra từ các khe hở một chút ánh sáng ấm áp rực rỡ vốn có của nó. Những tòa nhà chọc trời cao lớn sừng sững như vậy, nếu như không trang trí đèn điện đủ màu, có lẽ sẽ khiến cho mọi người lầm tưởng đó là một toà núi Long Vi khác. Chỉ không biết, ở phía dưới nó có phải lại có một dòng sông ngầm đang cuộn trào mãnh liệt hay không.

Phương Mộc đột nhiên nhận ra, bản thân trước sau vẫn chưa thoát khỏi con sông ngầm kia. Lúc nào cũng bị nó bao vây, lúc nào cũng bị nó nuốt trọn.

Trong buồng tắm tiếng nước thưa dần, cuối cùng hoàn toàn tắt hẳn. Một lát sau, Bùi Lam quấn một chiếc khăn tắm đi ra khỏi nhà vệ sinh. Cô thấy Phương Mộc đang đứng bên cửa sổ, chậm chậm bước tới. "Cho tôi một điếu." Vì khóc suốt cả đêm, giọng nói của Bùi Lam hơi khàn khàn. Phương Mộc rút ra một điếu thuốc đưa cho cô, rồi giúp cô châm lửa. Bùi Lam đứng bên cạnh Phương Mộc, ngắm nhìn thành phố ở dưới chân, lặng yên hút thuốc. Tàn thuốc lập lœ, khuôn mặt bị mái tóc dài ướt sũng che khuất hiện ra lơ mơ. Hút xong điếu thuốc, Bùi Lam thấp giọng hỏi: "Anh nói xem, con người ta sau khi chết, có thể có linh hồn hay không?" "Tôi không biết." Phương Mộc cũng châm một điếu thuốc, hít một hơi, sau đó nhìn khói thuốc màu lam nhạt bay lượn trước mắt: "Nhưng tôi hi vọng là có." Bùi Lam nhếch miệng cười: "Tôi cũng vậy." Cô vươn tay, vuốt ve thân hình của mình ở trên cửa kính. "Lúc Tiểu Mỹ chết... như thế nào?" "Ở trong một khách sạn." Phương Mộc dừng lại một chút: "Không một mảnh vải che thân." Bùi Lam "A" một tiếng, ngừng đầu, nhìn một mảng trời đêm đen kịt xung quanh, dường như đang tìm cái gì đó. "Hi vọng linh hồn Tiểu Mỹ có ở đây." Giọng Bùi Lam nhỏ nhẹ, giống như nói mè: "Hi vọng bây giờ cô ấy đang nhìn tôi." Bùi Lam đưa tay lên ngực kéo một cái, khăn tắm trượt xuống dưới chân không một tiếng động. Cô nhắm mắt lại, hai cánh tay giang rộng. "Tiểu Mỹ, thân thể của mình trả lại cho cậu, kể cả đóa cúc cánh mối Châu Âu kia. Toàn bộ, đều trả lại cho cậu..."

Nét mặt của cô thành kính, dường như thực tâm muốn cho linh hồn kia đang du đãng ở đâu đó nơi cõi âm chiếm lấy thân thể của mình.

Dưới ánh đèn mờ mờ, thân thể trần trụi của Bùi Lam giống như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, cô vẫn không nhúc nhích chờ đợi cái thời khắc kia đến, hi vọng từ nay thoát khỏi phiền não, xóa bỏ hận thù.

Thành phố bên ngoài cửa sổ, đang sáng dần lên từng chút từng chút một.

Rất lâu sau, Bùi Lam nhẹ nhàng thở ra một hơi, mở mắt. Nhìn thân thể trên cửa kính vẫn thuộc về mình như cũ, nước mắt lại rơi. "Phương Mộc, tôi muốn làm một cái gì đó cho Tiểu Mỹ." Không có tiếng trả lời. Bùi Lam quay đầu lại, người cảnh sát kia đã biến mất không còn bóng dáng. Phương Mộc ngủ đến xế chiều, mới bị cơn nhức đầu và khát nước làm cho tỉnh dậy. Cậu thẫn thờ một lát rồi đứng dậy kiểm tra điện thoại di động. Có mười mấy cuộc gọi nhờ từ Biên Bình. Phương Mộc gấp điện thoại di động, rút sạc điện thoại, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc. Một cái túi bé xíu, nhưng xếp đồ mất mấy tiếng chưa xong. Rất nhiều đồ vật cậu vừa bỏ vào, lại lấy ra, vòng đi vòng lại. Cuối cùng Phương Mộc hoàn toàn mất kiên nhẫn, trừ những thứ cần thiết, mọi thứ trong ba lô đều bỏ lại hết. Cậu muốn rời khỏi cái thành phố này, đi tới một nơi nào đó không người quen biết, bắt đầu một cuộc sống mới. Không có hối ức, không có tội ác, không có hi sinh, không có phản bội. Không có mây đen che phủ mặt trời, không có bất lực và tuyệt vọng. Minh chịu thua. Chịu thua bằng cách thức nhục nhã nhất. Chỉ vì muốn thoát ra khỏi dòng sông ngầm kia. Thu xếp xong vật dụng, Phương Mộc bắt đầu viết đơn từ chức. Viết tới viết lui mấy lần, nhưng cho dù thế nào cũng không viết xong, cuối cùng quyết định xé nát mấy bản nháp mới viết. Dù sao bỏ bê công việc quá mười lăm ngày, thì cũng sẽ bị sa thải thôi. Từ chức với sa thải, có khác gì nhau sao? Xong xuôi mọi việc, một cảm giác trống rỗng đột nhiên ập tới. Phương Mộc bỗng nhiên cảm thấy đói là. Cậu nhìn đồng hồ đeo tay, tiệm mì hoành thánh ở góc đường chắc vẫn chưa đóng cửa. Có lẽ vì biết đây là bữa ăn cuối cùng của mình ở thành phố C, Phương Mộc hết sức tập trung ăn uống. Dường như thứ cậu đang nhai chính là bi thương, nuốt xuống là hối ức. Cậu không biết có một cô gái cô gái vừa tới ngồi vào bàn phía sau.

Cô gái gọi một suất tô mì hoành thánh, lẳng lẽ chờ đợi, chán nản nhìn mọi nơi xung quanh, ánh mắt chợt dừng lại trên người Phương Mộc. Do dự hồi lâu, cô gái lấy hết dũng khí kêu lên: "Phương Mộc." Phương Mộc quay đầu lại theo phản xạ, liền ngạc nhiên nói không nên lời.

Là Đặng Lâm Nguyệt. Có thể nói cho tới tận bây giờ Đặng Lâm Nguyệt vẫn là bạn gái chính thức duy nhất của Phương Mộc. Lúc ở đại học J, Phương Mộc từng cứu Đặng Lâm Nguyệt khỏi lưỡi búa của tên giết người điên cuồng, cũng bởi vậy đã nảy nở một đoạn tình cảm luyến ái. Nhưng tới lúc tên sát nhân điên cuồng xuất hiện lần nữa, Đặng Lâm Nguyệt lại sợ hãi mà rời bỏ Phương Mộc. Sau này mãi cho tới khi tốt nghiệp đại học J, hai người chưa

từng gặp lại nhau. Phương Mộc lại không ngờ, trước khi mình rời khỏi thành phố C, người cuối cùng mình gặp lại là cô. Thấy Phương Mộc tuy ngạc nhiên, nhưng lại không hề giận giữ chút nào, Đặng Lâm Nguyệt mới hơi thả lỏng một chút.

"Đã lâu không gặp." "Đúng vậy." Phương Mộc lúng ta lúng túng nói, "Em... Em vẫn khỏe chứ?" "Vẫn khỏe. Bây giờ em đang công tác ở cục du lịch." Đặng Lâm Nguyệt nghiêng đầu: "Nghe nói anh đã trở thành cảnh sát, thần thám?" Vẫn là cô gái năm nào với khuôn mặt xin xắn, nhí nhảnh.

"Ừ." Phương Mộc gật gật đầu, ánh mắt đảo qua ngón tay cô, trên ngón áp út có vết nhẫn mờ mờ: "Sao vậy?" "Hả?" Đặng Lâm Nguyệt hơi bối rối, rồi phát hiện ánh mắt của Phương Mộc đang nhìn ngón tay của mình, lập tức hiểu ra, cười khanh khách. "Ánh mắt anh vẫn tinh tường như ngày xưa, hi hi." Đặng Lâm Nguyệt xoa xoa ngón tay: "Đừng hiểu lầm, không phải em ly hôn. Mấy ngày hôm nay ngón tay bị sưng, em mới tháo nhẫn ra đấy." Cô xê người sang một bên, một cái bụng hơi nhô lộ ra phía sau cái bàn: "Em sắp làm mẹ." Đặng Lâm Nguyệt nửa ngượng nửa hạnh phúc nói. "A, chúc mừng em nhé." Lòng mày Phương Mộc giãn ra, rồi lại nhúu lại ngay: "Đã muộn thế này, sao em còn ngoài một mình?"

"Cũng không biết sao nữa, sau khi mang thai, miệng của em đặc biệt kén ăn." Đặng Lâm Nguyệt ngại ngùng khẽ cười: "Đêm nay tự nhiên thèm hoành thánh tôm thịt, mới lên ra đây." Phương Mộc nhìn đường phố bên ngoài cửa sổ không một bóng người, đứng dậy nói: "Anh đưa em về."

Không khí buổi đêm hơi lạnh, niềm vui khi gặp lại nhau dần dần tan biến. Hai người đều có nhiều tâm sự riêng, nhưng không ai nói với ai mà cùng im lặng. Dưới sự thôi thúc của năm tháng, có những thứ giống như làn hơi nóng tỏa ra từ bát hoành thánh rồi cũng chậm chậm tiêu tan.

Đi tới cửa một tiểu khu, Đặng Lâm Nguyệt dừng bước, xoay người: "Đến rồi, cảm ơn anh." Phương Mộc mỉm cười: "Lần sau đừng đi ra ngoài muộn như vậy nữa nhé, bên ngoài không an toàn đâu." "Không sao. Có thần thám như anh bảo vệ chúng em, còn có cái gì đáng sợ nữa chứ?" Cô cúi đầu, khẽ vuốt bụng mình: "Con nói xem có đúng không, cục cưng?"

Dứt lời, cô vẫy tay chào Phương Mộc, rồi xoay người đi vào tiểu khu.

Phương Mộc nhìn theo cho đến khi bóng cô khuất hẳn trong tiểu khu mới xoay người rời đi. Đi được vài bước, cậu bỗng khựng lại, quay đầu lại nhìn quang cảnh nơi này. Một số gia đình chưa chìm vào giấc ngủ ánh đèn vẫn sáng, đan xen với những căn nhà đã tắt đèn tối đen nằm rải rác, tuy mờ ảo nhưng ấm áp. Không biết đằng sau những ô cửa sổ này rốt cục đang diễn ra những hoạt động gì, nhưng đèn sáng, có nghĩa là còn tồn tại, có nghĩa là còn hi vọng. Hình cục phố, Đình Thụ Thành, Trịnh Lâm, Tiểu Hải cùng A Triển cũng vậy... Tất cả hi sinh, không phải vì muốn thấp sáng một ngọn đèn trong bóng đêm này sao? Còn mình, lại có thể bỏ cuộc sao?

Nửa đêm, Phương Mộc đứng ở ngã tư đường không một bóng người, đưa ra quyết định cuối cùng. Quyết định này, là vì tất cả những người mẹ.

Vì tất cả những đứa trẻ. Vì tất cả mà thấp sáng ngọn đèn.

Để tất cả có được một đêm yên tĩnh, thanh bình.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bày Binh Bố Trận

Chương 24 : Bày Binh Bố Trận

Tình hình trước mắt tương đối căng thẳng, Lương Tứ Hải quyết định tạm thời đình chỉ mọi hành động, chờ gió lộng mưa ngừng mới có thể triển khai công việc trở lại. Trong lòng Lương Trạch Hạo vô cùng buồn bực, cứ tưởng rằng giết chết tên cảnh sát già kia rồi là có thể phò trợ thanh thế, không ngờ cha hắn lại bảo việc phải làm trước tiên là cấp tiền cho Lục Thiên Trường. Năm mươi vạn, đối với Lương Tứ Hải mà nói chỉ là hạt cát trong sa mạc, nhưng lại là mối bận tâm rất lớn trong lòng Lương Trạch Hạo. Hắn nghĩ Lục Thiên Trường đã gây cho tổ chức nhiều phiền phức như vậy, không tìm hấn tính số đã là rất nhân đạo rồi, việc gì còn phải đối đãi với hắn trọng thị như vậy. Lương Tứ Hải lại nghĩ tới vấn đề lớn hơn. Hiện giờ điều quan trọng nhất là ổn định tình hình, tuy rằng việc đã đến nước này chắc chắn không thể tiếp tục làm ăn với Lục Thiên Trường nữa, thế nhưng nếu trở mặt ngay với hắn, e rằng Lục Thiên Trường sẽ “chó cùng dứt đuôi”. Trước mắt cứ cấp cho hắn một khoản tiền, vừa là trấn an hắn, cũng coi như là bồi thường cho cánh tay tàn phế của Lục Đại Xuân. Lương Trạch Hạo vẫn không phục, cầm tờ giấy viết số tài khoản ngân hàng lật qua lật lại nhìn, sau cùng cọt nhả nói: “Cho con lão già kia, thả cho con con hơn.” Lương Tứ Hải không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn. Lương Trạch Hạo không dám lăm lăm lời nữa, ngoan ngoãn đi ra cửa, kéo Bùi Lam đang chờ ở bên ngoài, lên xe rời đi.

Hình Chí Sâm đã chết, Tổ chuyên án cũng không cần... tiếp tục tồn tại nữa. Lãnh đạo thành phố đứng ra tổ chức một buổi họp tổng kết. Lại là bầu không khí nặng nề, lãnh đạo các cơ quan hữu quan phát biểu qua loa cho có lệ, rất ít người phát biểu ý kiến. Một số thành viên của đội trinh sát thậm chí còn thu dọn đồ đạc cá nhân mang cả tội hội trường, dường như ai cũng nóng lòng chạy trốn khỏi nơi này. Phương Mộc có trong thành phần tham dự tham dự hội nghị, cậu chỉ yên lặng hút thuốc, dáng vẻ thần thờ, không để ý tới lời phát biểu của bất kỳ nhân vật nào, ngay cả ánh mắt cũng không để tâm theo dõi. Tiêu Vọng cứ lặng yên nhìn cậu, tâm tình phức tạp. Sau cuộc họp, cảnh sát các bộ phận lần lượt trở về đơn vị mình. Thủ tục điều động Tiêu Vọng tới cục cảnh sát thành phố C đã cơ bản đầy đủ nên hắn ở lại luôn. Chỉ có điều, hắn chưa kịp làm quen hết với các đồng nghiệp đã nhận được nhiệm vụ mới. Nội dung Nhiệm vụ không rõ ràng, chỉ yêu cầu toàn đội chuẩn bị sẵn sàng đợi lệnh. Hơn mười giờ tối, Tiêu Vọng và các đồng nghiệp theo

lệnh nhận súng cùng với áo chống đạn. Tiêu Vọng cảm giác có điều gì đó không bình thường, lặng lẽ tìm hiểu, nhưng không thu được bất cứ tin tức gì. Rạng sáng khoảng một giờ mười lăm phút, toàn đội nộp lại điện thoại di động cho cấp trên, lên xe. Địa điểm tập hợp hành động được thông báo trên xe, đó là: đường Vạn Bảo nằm ở ngoại ô thành phố. Tiêu Vọng đã hiểu rõ mục tiêu hành động lần này chính là: bắt Kim Vĩnh Dụ cùng với Bành Trung Tài.

Không thể chậm trễ hơn được nữa. Hắn vội nhắm mắt nghỉ ngơi, tay phải ấn điện thoại di động trong túi áo. Giữa bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng, ba chữ ngắn ngủi đã được gửi đi: “Kim Bành trốn”. Vụ án Hình Chí Sâm kết thúc, vụ án xường thép Tự Nguyên điều tra không có kết quả. Trong lòng cục trưởng và Biên Bình đều vô cùng buồn bực. Cho nên khi Phương Mộc thông báo địa điểm ẩn náu của Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài, cục trưởng liền lập tức ra lệnh bắt. Điều khiến Biên Bình cảm thấy kinh ngạc chính là, Phương Mộc cũng không quá vội vã, sốt sắng, thậm chí cũng không chủ động yêu cầu tham gia hành động. Anh nhìn hai gã má Phương Mộc đã hóp đi rất nhiều, thấp giọng hỏi: “Cậu lấy được thông tin đó ở đâu vậy?” “Tự tôi tìm ra.” Phương Mộc thần nhiên nói: “Tôi theo dõi nhân viên giao hàng nhanh bốn ngày liền, cách một ngày bọn họ lại mang đồ dùng sinh hoạt tới cho Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài.” Đường Vạn Bảo nằm ở ngoại ô thành phố, nằm ở địa bàn đô thị xen kẽ với nông thôn. Nhà 3 tầng trở lên ở đây rất hiếm, phần lớn là lầu tạm đang chờ phá dỡ, địa hình rất phức tạp. Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài ẩn náu ở số 117 đường Vạn Bảo là nơi mạng lưới giao thông càng vô cùng nhỏ hẹp. Theo thông tin mà Phương Mộc cung cấp, đối phương có khoảng ba đến bốn người, có khả năng được trang bị vũ khí nóng. Bởi vậy, Các cảnh sát truy bắt phải chia ra nhiều tổ, theo ở địa điểm tập kết đã hiệp đồng, sau đó từ các hướng sẽ bủa vây số 117 đường Vạn Bảo, phải một mẻ lưới bắt hết đối phương. Thế nhưng, đội cảnh sát truy bắt còn chưa tới được địa điểm tập kết, trinh sát liền báo tin: người tại số 117 đường Vạn Bảo đã bắt đầu có sự vận động khác thường, dường như có chiều hướng ngoài tầm kiểm soát. Sau khi xin ý kiến lãnh đạo thành phố, cục trưởng đích thân chỉ huy hành động hạ lệnh không tập kết, lập tức triển khai truy bắt, đồng thời điều ba tổ tiến hành phong tỏa ba hướng xung quanh số 117 đường Vạn Bảo. Mệnh lệnh vừa phát đi, trên đường Vạn Bảo liền vang lên tiếng súng. Kim Vĩnh Dụ men theo con đường quanh co tối tăm chạy bạt mạng, có một đàn em chạy theo phía sau. Hai tên mất phương hướng từ lâu, chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, thỉnh thoảng quay về phía sau bắn đại náo phát súng. Ở phía sau bọn chúng, nhóm cảnh sát truy đuổi bám theo không rời. Mới vừa rồi, Bành Trung Tài lê lét một chân bị thương không chạy nổi nữa, điên cuồng gào thét thậm trí còn nhắm cảnh sát bắn loạn mấy phát, kết quả đã bị sa lưới. Kim Vĩnh Dụ không muốn bị lọt lưới, có điều, bốn phía đều có tiếng còi cảnh sát gào rú cùng với ánh đèn pin sục sạo, trốn ở đâu bây giờ? Chẳng mấy chốc súng của cả hai tên đều hết đạn. Cảnh sát phía sau cũng liền phát hiện điều này, tốc độ truy đuổi càng nhanh hơn. Kim Vĩnh Dụ dồn sức ném khẩu súng về phía khoảng không phía sau, nhưng chỉ có thể làm chậm bước chạy của nhóm truy đuổi được một chút. Vừa chạy thêm được mấy trăm mét, Kim Vĩnh Dụ cảm thấy hai chân càng lúc càng nặng, cổ họng trào máu, mắt nỏ đom đóm. Đầu hàng, hay liều mạng đây? Hắn còn chưa kịp suy tính xong, ở phía trước cách mấy mét bỗng nhiên vụt ra một bóng người, mờ mờ ảo ảo dưới ánh trăng, người ấy đầu đội mũ, hai chân sải bước, hai tay bằng vai... Kim Vĩnh Dụ thấy rõ trong tay của người đó có súng, nhưng không kịp dừng lại, chỉ cảm thấy đáy lòng hoàn toàn lạnh lẽo – đời ta xong rồi. “Đoàng”, “Đoàng” hai tiếng súng vang lên, Kim Vĩnh Dụ kinh ngạc phát hiện, không có đạn xuyên qua người mình. Trái lại, cảnh sát phía sau đều vội vàng tìm chỗ nấp. “Sao giờ mới tới? Bên này.” Trong bóng tối, người kia chỉ một cái hèm nhỏ, tay phải hắn ta được băng kín bằng băng gạc trông rất chướng mắt. Ông chủ phái người tới. Kim Vĩnh Dụ thờ phào nhẹ nhõm, xoay người chạy vào trong ngõ hẻm. Tên đàn em kia cũng muốn chạy theo để thoát thân, lại bị súng trong tay “Băng tay trắng” chỉ vào trán. Hắn đang ngạc nhiên, đã bị đối phương đập một đập té ngã trên mặt đất. Cảnh sát phía sau liền lao lên như lang như hùm, hấn vục dậy, mới thất tha thất thểu chạy được vài bước, đã bị mấy cánh tay ghi sập xuống mặt đất. Vừa giãy dụa, hắn vừa quay đầu nhìn phía hẻm nhỏ kia, “Băng tay trắng” cùng với Kim Vĩnh Dụ đã hoàn toàn biến mất trong bóng tối. Trời phải cứu viện tới, Kim Vĩnh Dụ giương như được tăng thêm vài phần sức lực. Nhưng mà chạy thẳng dọc theo đến cuối hẻm nhỏ, nét mặt vui mừng khôn xiết của Kim Vĩnh Dụ liền đổi thành kinh ngạc. Trước mắt hắn là một bức tường tro trụi. Đường cùng. Còn đang thắc mắc, “Băng tay trắng” đã âm thầm chạy từ phía sau tới, kéo hắn lại bên cạnh một cái cửa gỗ, ra hiệu bảo hắn đi vào. Kim Vĩnh Dụ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lách mình vào. Đây là một ngôi nhà mái bằng đã bỏ hoang từ lâu, khắp nơi là đồ dùng sinh hoạt của gia đình cũ nát vứt lộn xộn. “Băng tay trắng” di chuyển một cái tủ quần áo ở góc tường, trên mặt đất bất ngờ xuất hiện một cái hầm lớn. “Băng tay trắng” chỉ vào cái hầm lớn kia. Kim Vĩnh Dụ khẽ cắn môi, nhảy xuống. Vừa nhảy vào trong hầm, Kim Vĩnh Dụ lập tức hiểu ra, địa đạo này này được đào từ thời kháng chiến, tuy rằng chật hẹp, nhưng vẫn đủ chỗ cho một người chui vào. “Băng tay trắng” cũng nhảy xuống một tay bấm đèn pin, tay kia đẩy đẩy lưng hắn, ý bảo hắn đi về phía trước. Kim Vĩnh Dụ đã không còn đường để lựa chọn, chỉ đành theo chỉ đạo của đối phương. Đi về phía trước được mười mấy phút đồng hồ, “Băng tay trắng” bỗng nhiên túm lấy góc áo Kim Vĩnh Dụ, đồng thời cảm đèn pin chiếu về phía trước. Kim Vĩnh Dụ ngẩng đầu, thấy một cái thang sắt đi ngược lên trên đỉnh đầu vuông góc với mặt đất, còn có ánh trăng mờ mờ chiếu xuống. Kim Vĩnh Dụ muốn xem mặt mũi đối phương một chút, vụt quay đầu lại, nhưng lập tức cảm thấy trước mắt là một màu đen kịt. “Băng tay trắng” đã tắt đèn pin. Hắn đành nói cảm ơn, đặt chân lên cái thang sắt, mới vừa trèo lên đến đỉnh, nắp hầm liền kêu ầm một tiếng mở ra. Mấy chùm sáng đồng loạt chiếu vào mặt hắn, Kim Vĩnh Dụ liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, liền đó mấy cánh tay đã túm lấy hắn lôi ra khỏi cửa hầm, hắn còn chưa kịp hoàn hồn, ánh sáng trước mắt đã biến mất. Kim Vĩnh Dụ bị trói bị từ đầu đến chân nhét trong một cái bao tải. Lục Đại Giang vận complet cáu cạnh, giày da bóng lộn, nhưng vẫn không giấu được vẻ thô kệch và ngu dốt. Hắn ngược đầu ngó nhìn cửa kính ngân hàng Thương Mại thành phố C không dính một hạt bụi, vuốt nước bọt, vuốt vuốt tóc, cố làm ra vẻ trịnh trọng đi vào. Tại sảnh lớn của ngân hàng người qua lại chật kín. Hôm nay là ngày phát lương hưu, đứng trước các ô cửa xếp giao dịch đều là vẻ mặt bình thản của các cụ ông cụ bà. Lục Đại Giang cảm chi phiêu, bị xô đẩy giữa đám người không biết phải đi hướng nào. Bảo vệ ngân hàng nhìn hắn nghi ngờ, tiến lên hỏi: “Chào ông, xin hỏi ông muốn làm giao dịch gì?” Lục Đại Giang nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Rút... Rút tiền.” “Rút bao nhiêu?” “Năm mươi vạn.” Số tiền nói ra khỏi miệng khiến Lục Đại Giang có cảm giác tự tin hơn một chút, sống lưng liền đó cũng thẳng hẳn lên. “Xin hỏi ông có hẹn trước?” “Hả?” Lục Đại Giang suy nghĩ một chút: “À, có hẹn.” Nhân viên bảo vệ dẫn Lục Đại Giang ra thẳng cửa VIP. Lục Đại Giang cầm chi phiếu tiến dần lên, trong đầu đã bắt đầu tính toán: rút tiền xong, đi ăn trước, hay là kiếm một đứa con gái thành phố để vui vẻ? Thế nhưng giao dịch viên tại cửa sổ VIP đã cắt đứt dòng ảo tưởng của hắn: “Xin lỗi ông, trong tài khoản của ông chỉ có mười đồng.” “Cô nói cái gì?” Trên mặt Lục Đại Giang còn chưa tắt nụ cười ngờ nghệch, mặt đã trợn trừng: “Không thể nào... cô cô nhìn kỹ lại xem!” Giao dịch viên lại thử lại lần nữa, trả lời lễ phép nhưng đanh gọn lạnh lùng, vẫn một câu trả lời như vậy, trong thê chỉ có mười đồng nhân dân tệ. Đầu óc Lục Đại Giang hoàn toàn mụ mẫm, choáng váng đi ra khỏi ngân hàng. Hắn sừng sốt, ngần ngại đứng ở đầu đường một lúc, cho đến khi bị một người đi đường đụng phải, mới bừng tỉnh trở lại, vội tiến vào một trạm điện thoại công cộng vội vã gọi điện thoại cho Lục Thiên Trường. Lục Thiên Trường cũng vô cùng kinh ngạc, sau khi giận giữ gấp điện thoại ngắt liên lạc với Lục Đại Giang, liền định gọi ngay cho Lương Tử Hải hỏi cho ra nhẽ. Sau khi ăn mấy sô, lại dùng tay.

Lương Tử Hải làm như vậy, rõ ràng là định hạ nhục mình. Có điều hắn làm càn như vậy, chắc chắn là có lý do gì đó không bình thường. Trước khi tìm ra lý do này, cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Cục công an thành phố C trong đêm hành động, sau khi kết thúc chiến dịch, lập tức phong tỏa tin tức, bắt đầu tiến hành điều tra nội bộ. Tuy rằng chiến dịch truy quét thu được nhiều thắng lợi, bắt được hai kẻ phạm tội, đánh gục một tên, nhưng Kim Vĩnh Dụ vẫn trốn thoát. Cảnh sát nghi ngờ có người trước đó đã tiết lộ với đối phương nội dung kế hoạch, nên khi Bành Trung Tài và đám người kia bỏ trốn, Kim Vĩnh Dụ chạy trốn còn có người đón và yểm trợ ở giữa đường. Nói cách khác, bên trong cảnh sát đã có nội gián. Có điều càng nôn nóng, căng thẳng muốn lập tức tra xét ra thân phận nội gián thì chân tướng nội gián lại càng thêm mờ mịt.

Ban đầu Tiêu Vọng cũng tưởng kẻ hỗ trợ Kim Vĩnh Dụ giữa đường là người của Lương Tử Hải. Nhưng sau khi bí mật trao đổi thông tin với Lương Tử Hải, mới biết tổ chức chỉ kịp thông báo cho Kim Vĩnh Dụ bỏ trốn, chưa kịp phái người đi tiếp ứng. Lương Tử Hải hơi giật mình, cảm giác rất bất an. Kể xuất hiện ở giữa đường chắc chắn không phải có ý tốt muốn giúp đỡ. Hắn vừa chỉ thị Tiêu Vọng mau chóng tra rõ thân phận người kia, vừa lặng lẽ theo dõi diễn biến tình hình. Tiêu Vọng đích thân tham gia lấy lời khai hai tên đàn em kia. Một tên khai, kẻ chặn đường đón Kim Vĩnh Dụ là một người đàn ông, vóc dáng trung bình, đầu đội mũ, không thấy rõ mặt. Điểm khác thường nhất là hắn chỉ dùng tay trái để nổ súng, tay phải cuộn kín bằng băng trắng. Hơn nữa, dường như trước đó hắn đã có hẹn trước với Kim Vĩnh Dụ trước thế nên hắn chỉ mang một mình Kim Vĩnh Dụ đi. Tiêu Vọng vội báo cáo toàn bộ tin tức thu được cho Lương Tử Hải. Lương Tử Hải không nói gì chỉ “uhm” một tiếng, khiến Tiêu Vọng cũng chần chờ không dám nói tiếp. Trong lòng hắn đã nổi trận cuồng phong. Bởi vì người chặn đường Kim Vĩnh Dụ, chính là Lục Đại Xuân. Không nghi ngờ gì nữa, là Lục Thiên Trường sắp đặt chuyện này. Bất luận xuất phát từ mục đích gì, chắc chắn cũng đều gây bất lợi cho mình. Năm mươi vạn cũng không thể thỏa mãn bọn chúng, bắt Kim Vĩnh Dụ đi trước mắt cảnh sát, xem ra, lúc đầu mình quả thực đã quá coi thường mấy thằng nông dân này. Rất ít người có khả năng biết được chỗ Kim Vĩnh Dụ ẩn náu, Lục Thiên Trường có thể tìm tới hắn, chỉ có thể lý giải: Kim Vĩnh Dụ đã câu kết với Lục Thiên Trường. Vậy, Kim Vĩnh Dụ đối với Lục Thiên Trường có giá trị gì đây? Lương Tử Hải bỗng nhiên phát hiện một chân lý, Trên chi có thể vững khi đàn em trung thành, Kim Vĩnh Dụ theo mình lâu nhất, cũng nắm giữ nhiều bí mật của mình nhất. Hắn cảm thấy hoang mang cực độ. Không giống như trước đây bây giờ bắt luận cái gì cũng làm hắn hoảng sợ. Cửa vừa vang lên một tiếng “Cách”. Lục Thiên Trường không muốn cử động, phát tay ra hiệu cho Lục Đại Xuân uống cháo còn Lục Hải Yến đi mở cửa. Lục Hải Yến không nói một lời buông bát xuống, đi ra sân trong. Đột nhiên truyền tới một loạt âm thanh như cơn gió lạnh buổi sáng sớm: “Có nhà không?” “Hải Yến khỏe chưa” “Mặt bị thương nhìn không nhận ra nữa”. Người tới tên là Lục Tụ Bảo sống ở đầu thôn tây, Lục Tụ Bảo là người nhà bên vợ, theo vai về, Lục Thiên Trường còn phải gọi bà ta là Nhị tẩu (chị dâu thứ hai). Thế nên Nhị tẩu chẳng hề e ngại về mặt tuổi cười xôm tới, Lục Thiên Trường đang ngồi trên ghế vội đứng lên, chào hỏi mời bà ta ngồi chơi.

Nhị tẩu thờ dài: “Haizz, sao năm nay mùa đông lạnh thế không biết”, sau đó lại nói tiếp: “Có điều trong phòng này cũng rất ấm rồi”, cuối cùng nói “Tôi hôm nay đến thăm cháu trai Đại Xuân”. Lục Thiên Trường mí mắt sụp xuống, thuận miệng nói qua loa vài câu khách sáo. Nhị tẩu cũng giống những người khác tới thăm hỏi kỳ thực chỉ là cái cớ mà thôi. Quả thực, sau khi huyền thuyên một hồi, Nhị tẩu liền vào thẳng chủ đề chính: “Trường thôn, hôm qua là ngày phát đồ, sao tới giờ vẫn chưa thấy gì?” Nhị tẩu cố gắng làm ra vẻ tức tào: “Cậu cũng biết, anh hai cậu hôm nào cũng nhậu nhẹt, bây giờ lại còn đồ đồn rượu không ngon không uống, vừa không có một hôm, đã ở nhà quất tháo ầm ĩ.” Lục Thiên Trường không nhịn được, bực mình nói: “Mấy hôm nay làm ăn không được tốt, bảo anh hai chịu đựng vài ngày đi, không thì sau này chịu khổ trồng trọt mà sống, đừng có học đòi nhiều thói xấu của nhà giàu như vậy.”

“Làm sao mà như vậy được!” Nhị tẩu cũng đột nhiên nóng nảy: “Bao nhiêu năm đều ngồi mát ăn bát vàng như vậy, hắn còn cảm nổi cái cuộc sao? Hơn nữa, Ban đầu cậu nói chúng tôi chỉ ở trong núi an phận sống qua ngày, chúng tôi cũng nghe lời cậu. Giờ nói ngừng là ngừng được sao – ai cũng không đồng ý hết!” “Đây tôi không phải là việc một người có thể quyết định!” Lục Thiên Trường nhẫn nhịn: “Mọi người không đồng ý, tôi cũng chẳng có cách nào?” “Ai chặn đường sống của tôi, tôi cũng quyết không tha cho hắn!” Nhị tẩu vỗ đùi: “Dù sao, cậu làm trưởng thôn, phải giải thích rõ ràng với chúng tôi. An nhàn mãi quen rồi, giờ bảo tôi lại phải tự kiếm ăn, tôi cũng không làm” “Được được được.” Lục Thiên Trường đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, gằn giọng nói: “Tôi sẽ nghĩ cách.”

Nói xong, Nhị tẩu liền phui phui đít bỏ đi. Lục Thiên Trường nghe tiếng cửa sắt đóng sầm một tiếng, thờ dài. Hắn quay đầu nhìn Lục Đại Xuân vẫn nằm bất động, trong lòng lại càng bức bối. Từ sau khi một bàn tay của Lục Đại Xuân bị tàn phế, hắn vẫn vậy. Ngoài việc yêu cầu Lục Thiên Trường không gây khó dễ với Lục Hải Yến ra, rất ít khi hắn nói chuyện với cha. Thỉnh thoảng cũng dậy khỏi giường vận động, cũng thử dùng tay trái cầm thìa, nắm dao phay... có điều hầu hết kết quả đều là: tay trái của hắn cầm cái gì là đập vỡ vụn cái đó. Cường tráng, tràn đầy sức sống, thậm chí còn có hung hăng của tuổi trẻ, vậy mà bây giờ thành ra bộ dạng như thế này. Tất cả, đều tại cái tên ông chủ Lương kia gây ra.

Mà hắn không chỉ dùng có mười đồng tiền chi phiếu sĩ nhục mình, còn muốn làm cho toàn bộ người trong thôn trở lại cuộc sống khổ cực trước đây.

Lương Tử Hải, vì sao mày lại hành xử như vậy? Bàn Nhược tự. Thời gian Lương Tử Hải thành kính quỳ lạy trước Phật tổ ngày hôm nay nhiều gấp đôi so với bình thường. Dường như mỗi lần quỳ rạp trên mặt đất, Phật tổ sẽ phù hộ hắn thêm một lần nữa. Hắn tưởng tượng mình có thể biến thành vô cùng nhỏ, nhỏ đến mức có thể trốn tránh mọi sự trừng phạt; trước tượng Phật hắn cũng tưởng tượng mình có thể lớn đến vô cùng, đến mức có thể xòe tay che tất cả mọi tội ác. Bối xong, Lương Tử Hải chống tay đứng dậy, nỗi phiền não trong lòng không hề giảm đi chút nào. Vị sư già quản chuông không hề để ý, vẫn chủ động gõ mạnh chuông một cái, tiếng chuông ong ong kia nghe không giống như là biểu dương, trái lại như vô số cái kim thép vù vù chui vào trong đầu hắn. Sau một vài tiếng động của đề giày ma sát với mặt đất, chủ trì lặng lẽ lần tràng hạt, chậm rãi đi ra. Lương Tử Hải vội vàng cúi gập người tạo thành hình chữ thập: “Đại sư.” Tỉnh Năng chủ trì mỉm cười đáp lễ: “Lương thí chủ, đã lâu không gặp.” “Đúng vậy, thân vương phải chuyển phàm tục, không tiện tới của thiên.” Lương Tử Hải niêch miệng ra hiệu cho tên đàn em đứng bên cạnh, đàn em lập tức chuyển chiếc hòm da màu đen mà hắn vẫn ôm trong tay cho Tỉnh Năng chủ trì: “Năm mươi vạn đồng, một chút lòng thành với Phật tổ.”

Tỉnh Năng chủ trì cúi người thành hình chữ thập thi lễ, miệng niệm A di đà Phật, liền gọi một đệ tử, đem cái hòm da vào nhà sau. Sau đó, ông quay đầu ung dung nhìn Lương Tử Hải, mỉm cười nói: “Sắc mặt của Lương thí chủ không được tốt, tâm trạng không yên, dường như có chuyện phiền não?” “Đại sư minh giám” Lương Tử Hải cười khổ một tiếng: “Gần đây công việc làm ăn gặp phải một chút trở ngại, việc hợp tác có chút lúng lúng. Không biết đại sư có thể chỉ điểm cho tôi con đường ra khỏi bến mê không?” Tỉnh Năng chủ trì cười rộ lên: “Bản tăng không xem tướng, đoán xâm, thế nhưng có mấy câu, cũng muốn nói với Lương thí chủ.” Lương Tử Hải lại khom người thành hình chữ thập lần nữa lắp bắp nói: “Mong đại sư chỉ giáo.” “《Pháp hoa kinh》 đã dạy, tam giới đều thống khổ. Nói cách khác, trong vòng luân hồi, cũng không có sung sướng thực sự. Con người sống trên đời, đều phải trải qua bốn loại duyên phận: báo ân, báo oán, đời nợ, trả nợ đời đời kiếp kiếp, liên miên không dứt. Đời này qua đời khác, duyên phận sẽ càng kết càng sâu, hơn nữa ân tình sẽ biến thành oán hận, oán hận lại không thể biến đổi thành ân tình; chuyện vui sẽ biến thành thống khổ, nhưng khổ thì vĩnh viễn sẽ không đổi thành vui. Vì vậy, không nên kết thù oán chằng chịt, cũng không nhất thiết phải ra sức kết thiện duyên. Bởi vì, thiện duyên quá mức, sẽ biến thành ác duyên. Người có thể my (nịnh bợ lấy lòng) ta cũng đều có thể hại ta. Cho nên, mọi việc tốt nhất nên cứ để thuận theo tự nhiên, không nên níu kéo. Phật ở trong tâm “Tu thành chính quả” chính là đạo lý này.”

Giọng nói của Tỉnh Năng chủ trì nhẹ nhàng, Lương Tử Hải nghe được tư tưởng lại càng chán nản, nhất là câu “Người có thể my ta người cũng có thể hại ta”. Do dự một lúc, Lương Tử Hải thấp giọng hỏi: “Đại sư, tôi nên làm gì bây giờ?” Tỉnh Năng chủ trì tay lần tràng hạt trước ngực, cười nói: “Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên.” (Tùy duyên bất biến là nói về sự tu hành, cái hình thức có thể thay đổi tùy theo cái duyên bên ngoài đưa tới, nhưng bản

chất bên trong thì phải giữ cho bất biến. Thí dụ như nước và sóng. Làn sóng trên mặt nước luôn luôn thay đổi theo chiều gió và sức mạnh của gió (Tùy duyên), nhưng nước vẫn là nước, bản chất của nó vẫn không thay đổi.) Lương Tử Hải đi ra khỏi Bàn Nhược tự lòng đầy tâm sự, lúc bước ra cửa chùa bị vấp suýt ngã, hòn phách giống như đèn đã bay hết. Thiện duyên. Ác duyên. Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên.

Người có thể mỵ ta cũng nhất định có thể hại ta... Lục Thiên Trường bảo Lục Đại Giang phải về ngay, Lục Đại Giang lại không gấp. Khó khăn lắm mới được vào thành phố một lần, nhất định phải chơi cho thật đã. Hơn nữa, Lục Đại Xuân đã đồng ý sẽ dẫn hắn vào trong thành phố nếm thử mùi vị gái thành phố. Thằng nhóc này hiện đã thành kẻ tàn phế nên cơ hội này mình không thể bỏ qua. Nhưng mà, sáng sớm hắn đã lên xe, giờ đang là buổi trưa, cái bụng đã sôi lên ọc ọc. Vốn định lấy được tiền rồi sẽ đánh chén thỏa thuê một bữa, nhưng việc không thành, giờ muốn ăn ngon cũng đành phải bỏ tiền túi ra, đúng là lỗ vốn. Lục Đại Giang nhìn một quán “Trương Sụn” bên đường đối diện, nuốt nuốt nước miếng, đảo bước tới.

Một chậu tương xương sừng lưng, một chậu tương bông cốt, một phần mì xào, bốn lạng rượu đế. Lục Đại Giang ăn hết sạch không còn chút gì. Sau khi com rượu no say, Lục Đại Giang vừa cảm thấy đồ ăn trong thành phố rất ngon, vừa gọi người bán hàng tính tiền. Người bán hàng mang hóa đơn tới rất nhanh. 78 đồng tất cả. Lục Đại Giang ngậm tăm, thò tay rút ví tiền, mặt liền biến sắc. Hắn liền sờ soạng các túi, mồ hôi lạnh toát ra. Ví biến mất.

“Tôi... Tôi bị mất tiền.” Về mặt Lục Đại Giang hoảng hốt nhìn người bán hàng, giống như mong hắn có thể giúp mình tìm lại ví tiền.

Người bán hàng bĩu môi một cái, nhìn từ trên xuống dưới Lục Đại Giang, về mặt khinh thường. “Tôi bị mất tiền thật mà.” Lục Đại Giang vội vàng móc túi complet ra, “Không tin anh xem...” “Đừng nói mấy lời vô lý đó! lấy tiền nhanh chút đi!” Người bán hàng không nhịn được ngắt lời hắn, “Loại người như cậu tôi thấy nhiều rồi, muốn ăn chạc hà...”

Bỗng nhiên, có một tờ tiền mệnh giá lớn một trăm tệ được ai đó đập xuống bàn. Lục Đại Giang theo phản xạ ngẩng đầu, một người đàn ông trung niên đã đứng ở trước bàn, phất tay ý bảo người bán hàng mau lấy tiền đi. Người bán hàng trừng mắt nhìn Lục Đại Giang nguyền rủa một cái, cầm lấy tiền đi. Lục Đại Giang thở phào, nhìn người đàn ông trung niên nghĩ ngợi: “Đại ca, anh là...” Người đàn ông trung niên ngồi xuống đối diện với Lục Đại Giang, tiện tay cầm một cái cặp da màu đen và điện thoại di động đặt lên trên bàn. “Anh là Lục tiên sinh đúng không – Lục Đại Giang?” “Đúng vậy.” Lục Đại Giang chuyển sang kinh ngạc: “Anh biết tôi?” “Ừ.” Người đàn ông gật đầu, hạ thấp giọng: “Tôi là người của ông chủ Lương.” “Hả?” Lục Đại Giang nhìn bốn phía, nghi hoặc: “Làm sao anh biết tôi ở đây?” “Vừa rồi tôi đến ngân hàng.” Người đàn ông chỉ con đường đối diện ngân hàng thương mại: “Bảo vệ nói cho tôi biết, anh tới đây ăn com.” “Ngân hàng?” Lục Đại Giang lập tức đứng dậy nói lớn, “Được rồi, năm mươi vạn đồng kia đâu rồi?” “Anh nói nhỏ chút!” người đàn ông nhủ mày: “Tôi vì chuyện này mới tới đây. Công ty xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khoản tiền kia không kịp chuyển tới tài khoản của cậu. Ông chủ dặn tôi qua đây đem tiền đưa cho cậu.” “Hóa ra là có chuyện như vậy hả?” Lục Đại Giang trong lòng thư thái, nghĩ thầm có thể tìm mấy cô gái vui vẻ rồi: “Tiền đâu? Đưa cho tôi đi.”

“Tôi không mang theo trên người, anh cùng tôi đi lấy nhé.” “Đi, đi!” Lục Đại Giang vội không đợi được liền đứng lên, người đàn ông trước mặt cũng đứng lên, nhưng vừa mới đứng lên, liền “Ồi” một tiếng.

Lục Đại Giang hoảng hốt: “Anh sao thế?” “Tự nhiên lại đau bụng.” Người đàn ông về mặt khổ sở: “Anh chờ một chút, tôi đi vệ sinh.” Dứt lời, liền vội vã chạy đi. Lục Đại Giang hậm hực ngồi xuống, rót chén trà từ từ uống. Chờ vài phút, người đàn ông vẫn chưa trở lại. Lúc này, điện thoại di động của hắn ở trên mặt bàn đột nhiên reo vang.

Lục Đại Giang lúc đầu không để ý, nhưng điện thoại di động cứ kêu không ngừng, khách ăn xung quanh đều nhìn lại chỗ hắn.

Lục Đại Giang không chịu được nữa, cầm lên tay, ấn lung tung vài cái, không ngờ lại mở được. “Này?” Một loạt âm thanh trong điện thoại di động truyền ra: “Làm xong việc chưa?” Lục Đại Giang cẩn thận từng li từng tí cầm điện thoại áp vào tai, “Này?” “Mày còn ngần ra đó làm gì?” Đối phương dường như đã phát bực: “Thấy tên họ Lục kia chưa? Mau tìm cơ hội hạ sát hắn! Ông chủ đang hỏi thúc phải làm nhanh đó!”

Tóc Lục Đại Giang bỗng chốc dựng đứng lên. “Mày có nghe không đó? Ông chủ dặn, nhất định phải xử hắn...” Lục Đại Giang cuống quýt ném điện thoại lên trên mặt bàn, dường như đó là một quả bom bất cứ lúc nào cũng có khả năng phát nổ. Giết chết... Họ Lục?!

Hắn kinh hãi nhìn chung quanh, cảm giác mỗi người bên cạnh đều có thể rút dao găm ra nhào tới mình. Chạy mau, thừa dịp tên kia còn chưa trở lại, chạy mau! Lục Đại Giang vùng đứng dậy, cảm giác hai chân mềm nhũn giống như mì sợi. Mới vừa bước một bước, hắn lại quay lại lấy cái cặp da màu đen đặt ở trên bàn. Phải cầm nó theo, bằng không trong người không có đồng nào mình làm sao chạy trốn khỏi thành phố này.

Lục Đại Giang hoang mang rối loạn cảm theo cặp da, chạy như bay.

Lương Tử Hải ngồi ở trên ghế da, trong cái gạt tàn trước mặt cắm đầy tàn thuốc ngắn dài. Hắn nhìn chăm chăm chén trà xanh trước mặt từ lâu đã nguội lạnh, lại hít một hơi thuốc thật dài. Lời Tĩnh Năng chủ trì nói làm cho hắn suy nghĩ rất nhiều. Lương Tử Hải cũng không phải là một người hoàn toàn tin tưởng vào số mệnh, thế nhưng với bốn chữ “thiện ác có báo” vẫn hơi có chút e dè. Mấy năm nay làm ăn thuận buồm xuôi gió, cho dù có chút sóng gió, cũng là hữu kinh vô hiểm (bị kinh sợ nhưng chưa tới mức nguy hiểm), hắn không thể không tin thực sự có thần phạt ở bên phù hộ hắn. Chỉ có điều, thiện duyên này thực sự đã chấm dứt rồi sao?

Những quan lớn mà Lương Tử Hải kết giao không giống với Lục Thiên Trường. Bọn họ có thân phận, có địa vị, nếu không phải vấn đề sinh tử, họ sẽ không dễ dàng chịu ra mặt. Hơn nữa, trong lòng hai bên đều hiểu rõ, tất cả đều có điểm yếu nằm trong tay đối phương, coi như là để làm tin. Cho dù không thường xuyên qua lại, cũng vẫn giữ được quan hệ tốt. Lục Thiên Trường thì lại khác, hắn là kẻ tiểu nhân tham lam. Người tham lam có ưu điểm là chỉ biết tới tiền, khuyết điểm cũng là chỉ cần tiền mà thôi.

Nếu như người tham lam là kẻ có đầu óc, lại có chút tàn nhẫn, thì cực kỳ nguy hiểm. Hắn đành phải đợi Lục Thiên Trường chủ động liên hệ lại. Thứ nhất Lục Thiên Trường có Kim Vĩnh Dự trong tay, thứ hai hắn cũng không muốn làm cho đối phương xem mình là cái thùng không đáy. Năm mươi vạn hắn là không thỏa mãn được ham muốn của Lục Thiên Trường, thế nhưng rốt cục là hắn muốn gì, và hắn dựa vào ai, mình cũng không được biết. Cho nên, Lương Tử Hải chỉ có thể chờ. Mùi vị chờ đợi thực sự là rất khó chịu, đặc biệt là khi không thể biết phía trước những gì đang chờ đợi mình. Lương Tử

Hải ấn mạnh đầu thuốc lá xuống cái gạt tàn. Có thể chấm dứt hoàn toàn đương nhiên là tốt nhất, nếu như không thể...

Điện thoại di động trên bàn đột nhiên reo vang. Giọng trong điện thoại là giọng nữ, nhưng số gọi tới lại là số của Lương Trạch Hạo. Lương Tứ Hải chỉ nghe thấy vài tiếng “u u” như bị chặn họng. Liền đó, điện thoại bị ngắt.

Lương Tứ Hải gọi trở lại, lại không có người nghe. Hắn vội vàng bấm số vệ sỹ của Lương Trạch Hạo. “Đại ca mày đâu?” Lương Tứ Hải vỗ vỗ đầu hỏi.

“Dạ, ông chủ,” tên vệ sỹ nghe ra tiếng Lương Tứ Hải: “Đại ca... Cùng tôi chị dâu... Đang thư giãn.” “Ồ đâu?” “Khách sạn Lệ Tinh... phòng số 1408.” “Bọn mày mau đi xem sao!” Lúc Lương Tứ Hải chạy tới phòng số 1408, Lương Trạch Hạo đã được tên vệ sỹ đưa tới bệnh viện. Có người nói lại, Lương Trạch Hạo bị thương rất nặng, nhất là tay phải. Mặt Lương Tứ Hải tái mét, nhìn chiếc giường lớn loang lổ vết máu, hồi lâu không nói được câu nào. Trong phòng ngoài Bùi Lam, còn có một người cô gái trẻ khác. Hai người đều nom nớp lo sợ núp vào góc phòng, không dám thở mạnh.

Lương Tứ Hải vừa nhìn cô gái kia, vừa nhìn Bùi Lam, thấp giọng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?” Bùi Lam nhìn qua có vẻ vô cùng hoảng sợ, trong ánh mắt không dấu được nỗi sợ hãi: “Trạch Hạo hẹn cháu đến đây... Còn có cô gái kia... định chơi ba người.” Bùi Lam cúi đầu, mặt lúc đỏ lúc trắng: “Trạch Hạo bảo hai chúng cháu đi tắm. Lúc ở trong phòng tắm, cháu nghe thấy có tiếng người đi vào... rồi tiếng xô sát. Chúng cháu đều không mặc quần áo, cũng không dám đi ra ngoài nhìn... Sau đó...”

“Được rồi.” Lương Tứ Hải ngắt lời Bùi Lam, phát tay kêu lên một tên đàn em, chỉ cô gái vẫn đang run rẩy: “Đưa cho cô ta ít tiền, bảo cô ta đi đi.”

Cô gái run lẩy bẩy nhận tiền, xoay người vừa định đi, lại bị Lương Tứ Hải gọi lại: “Chuyện ngày hôm nay, không được nói với ai, nghe rõ chưa?”

Cô gái vội vàng gật đầu không ngừng, đi như chạy trốn ra khỏi phòng.

Lương Tứ Hải lại quay lại nhìn Bùi Lam: “Cô nói tiếp đi.”

“Cháu với cô gái đó ở trong phòng tắm vô cùng sợ hãi, đột nhiên, có người vọt vào trong, túm tóc của cháu kéo ra bên ngoài. Sau đó, sau đó...”

“Nói mau!” “Hắn..., làm nhục cháu trước mặt Trạch Hạo.” Bùi Lam lấy tay che mặt, khóc nức nở. Lương Tứ Hải chửi đồng một câu, hỏi: “Thằng đó trông như thế nào?” “Không rõ mặt, hắn đội mũ bị khâu khang. Thế nhưng, bàn tay thô ráp, mình rất hôi hám, hình như lâu lắm rồi chưa tắm.” Bùi Lam vừa nói vừa khóc, bỗng nhiên, cô như nhớ tới cái gì liền bổ sung: “Đúng rồi, hắn còn muốn cháu đưa cho bác một vật.”

“Ừ?” Lương Tứ Hải mở to hai mắt nhìn: “Là cái gì?” Bùi Lam vẫn sợ hãi nắm chặt tay phải, trong lòng bàn tay là một mảnh giấy vò nhàu. Lương Tứ Hải giờ ra, chỉ nhìn thoáng qua, toàn thân liền cứng đờ. Một lúc lâu, hắn phát tay, ý bảo Bùi Lam đi trước. Tiếp theo, hắn đuổi tất cả mọi người ra khỏi gian phòng, một mình ngồi trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm vết máu trên chiếc giường lớn sừng sờ. Người có thói quen lười vệ sinh, chỉ cần đánh cho Lương Trạch Hạo tàn phế cánh tay phải. Người khởi xướng là ai không cần nói cũng biết. “Người có thể nỡ ta nhất định cũng có thể hại ta”. Rốt cục hắn cũng hiểu rõ đối với Lục Thiên Trường, Kim Vinh Dự có giá trị gì. Trên tờ giấy kia, là một hình ảnh hành lang khách sạn Thành Loan được chụp từ camera ghi hình. Vài người dùng thảm bọc thi thể Thang Tiểu Mỹ, từ trong phòng số 624 đi ra.

Lúc đó Lương Tứ Hải đã lệnh cho Kim Vinh Dự tất thiết bị theo dõi, xem ra hắn đã không làm như vậy. Nếu như ngày hôm đó hắn có ghi hình lại, thì sau đó rất có thể đã sao ra nhiều băng ghi hình. Cuốn băng ghi hình này, có thể đủ làm cho Lương Tứ Hải muôn kiếp cũng không ngóc đầu dậy được. Đây chính là mục đích hợp tác của Lục Thiên Trường và Kim Vinh Dự. Lương Tứ Hải hiểu được, mình đã lâm vào mối nguy hiểm lớn nhất từ lúc sinh ra tới giờ.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Mẻ Lưỡi Cuối Cùng

Chương 25 : Mẻ Lưỡi Cuối Cùng

Lục Thiên Trường nhìn Lục Đại Giang vẫn đang không ngừng run rẩy, sắc mặt tái mét. Chắc chắn thẳng nhóc này đã bị dọa đến hoảng sợ không ít, đầu tiên hắn té ngã lộn nhào vào trong phòng, tay run lẩy bẩy cầm chén trà nóng thổi thổi làm cho nước rót vung vãi trên người mất phân nửa.

“Chú à,” Lục Đại Giang lắp bắp kể lại sự việc kinh hoàng hắn vừa mới trải qua, vẻ mặt thảm hại nói thêm: “Thiếu chút nữa thì cháu đã bỏ mạng ở trong thành phố mất rồi.” Lục Thiên Trường cắn răng không nói gì. Đại xuân đã tàn phế, Lương Tứ Hải còn muốn giết chết Đại giang triệt hạ đi trợ thủ đắc lực của Lục Thiên Trường! Xem ra, vấn đề bây giờ đã không đơn giản chỉ là tiền nữa rồi. Lục Thiên Trường nhìn túi da màu đen trên bàn, thứ đó do Lục Đại Giang mang về. Hắn mở túi da, xem có cái gì bên trong. Đồ vật bên trong không nhiều lắm, một cái ví da trâu màu đen, một cái bao chìa khóa da trâu màu cà phê, một con dao bấm, hai cây bút bi, mấy tờ hóa đơn, còn có một thứ đồ chơi nhỏ lạ mắt bằng nhựa màu xám vàng đan xen. “Đó là cái gì thế?” Lục Thiên Trường cầm nó lên, Lục Đại Giang nhìn sang đó, cũng không biết là gì. “À, cái đồ chơi này con đã từng thấy qua. Lúc con mua máy tính cho Hải Yến trong cửa hàng cũng có bán thứ này.” Về mặt Lục Đại Xuân u ám đi tới, cầm thứ đồ chơi nhựa kia lên: “Hình như gọi là đĩa gì đó.” “Cái đĩa gì đó” này dài hơn 2 tác có nắp, mở nắp rút ra, thứ bên trong cũng bằng nhựa đẹp đẹp, trên đầu có đính một miếng sắt hình chữ nhật. Lục Thiên Trường

lật qua lật lại xem xét tỉ mỉ, quay đầu hỏi Lục Đại Xuân: “Thứ này dùng để làm gì?”

“Hình như là thứ để sao chép thì phải, giống như băng từ.” Lục Đại Xuân không có hứng lắm, miễn cưỡng trả lời. “À.” Lục Thiên Trường suy nghĩ một chút, thứ này lấy được từ chỗ Lương Tử Hải, vậy chắc sẽ có một chút giá trị gì đó. “Thế... Làm sao biết được trong cái này chứa những gì?” Lục Thiên Trường nhìn “cái đĩa gì đó”, dường như định tìm cái tước- nơ- vít mở nó ra xem thử. “Không cần tốn sức đâu.” Lục Đại Xuân hiểu ra ý định của cha, cười nhạt một tiếng: “Bật máy vi tính lên là xem được.”

Chưa nói xong, hắn với Lục Thiên Trường đã liếc mắt nhìn nhau. Máy vi tính sao? Mười mấy phút đồng hồ sau, Lục Thiên Trường và Lục Đại Xuân, Lục Đại Giang đều đã yên vị ở trong phòng Lục Hải Yến bên cạnh bàn học, chăm chú nhìn chằm chằm màn hình laptop sáng lên.

Máy vi tính đã có rồi, nhưng thứ đồ chơi này để vào chỗ nào của máy tính để xem được bây giờ? Lục Thiên Trường vừa nhìn cái đầu sắt dẹp dẹp hình chữ nhật kia, vừa nhìn phía cạnh sườn máy vi tính thấy chỗ nào gồ ra cũng thử ấn hết. Cuối cùng, cắm được vào chỗ có hình cái đĩa có ba đầu nhọn chia ra. Máy vi tính kêu lên một tiếng, sau đó, trên màn hình xuất hiện một cái khoanh tròn. Lục Thiên Trường dí mắt sát vào, chớp mũi gần chạm phải màn hình. Trước mắt là một cái hình kỳ quái, giống như là ba cuốn sách bị dây lưng buộc lại cùng một chỗ.

“Video.” Hắn nhỏ giọng đọc đi đọc lại chữ viết dưới ba cuốn sách, suy nghĩ một chút, quay đầu hỏi Lục Hải Yến từ đầu tới giờ vẫn im lặng: “Nghĩa là gì?” “Ý là cái này có chứa video.” Lục Hải Yến tay cầm chuột, cụp mí mắt xuống “Mở ra xem đi.” Lục Thiên Trường càng hỏi hợp hơn. Video, Video gì chứ? Lục Hải Yến click vài cái trên máy vi tính, một hộp thoại xuất hiện: “Mời nhập vào mật mã.” Lục Hải Yến thấp giọng nói: “Không không mở được, phải nhập mật mã vào.” Lục Thiên Trường “À” một tiếng, cau mày, hắn đứng thẳng dậy, nhìn Lục Hải Yến và Lục Đại Xuân. Cho cái mật mã gì đó vào, chắc là để không ai xem được cái gì trong đó. Chỉ có điều, không biết video này rốt cục có tác dụng lấy mạng Lương Tử Hải, hay là mạng Lục Thiên Trường đây. Mặc kệ nó có thể lấy mạng ai, hiện tại thứ này đã ở trong tay Lục Thiên Trường ta.

Lục Thiên Trường rút cái vật bằng nhựa đó ra, cẩn thận bỏ vào túi áo trong, cảm giác sống lưng cứng cáp hơn rất nhiều. Hắn phát tay ý bảo Lục Đại Xuân với Lục Đại Giang đi ra, ngẫm nghĩ một chút, quay đầu lại nói với Lục Hải Yến: “Hầm bát canh gà mang qua đây, để Đại Xuân bồi bổ.”

Lục Hải Yến cúi đầu, dạ một tiếng. Ba người Lục Thiên Trường cùng đi ra. Lục Hải Yến nhìn bọn họ khuất dạng ở ngoài cửa, xoay người ngồi trở lại trước máy vi tính, một tay ôm ngực hồi hộp, tay kia đặt trên bàn phím máy vi tính gõ vài cái. Tập tin nén kia lập tức lại xuất hiện ở trên màn hình. Lục Hải Yến nhìn chằm chằm hộp thoại yêu cầu nhập mật mã, ngón tay vung về di chuyển trên bàn phím. Tay phải Lương Trạch Hạo đã hoàn toàn không giữ được, sau khi bác sĩ điều trị trao đổi với Lương Tử Hải hồi lâu, cuối cùng quyết định phẫu thuật cắt bỏ. Lương Trạch Hạo gầy rộc ở phòng phẫu thuật một lúc, đánh cả mấy bác sĩ và y tá, cuối cùng quỳ gối trước mặt Lương Tử Hải, khóc lóc đau đớn cầu xin: “Cha, cha, hãy nghĩ cách khác có được không, con không muốn trở thành phế nhân, cha, cầu xin người...” Lương Tử Hải trong lòng đã hạ quyết tâm, sai vệ sỹ kéo Lương Trạch Hạo vào phòng phẫu thuật. Tiếng lách cách đồ vỡ, ồn ào, hỗn loạn, tiếng Lương Trạch Hạo tuyệt vọng gào thét từ phòng giải phẫu vang lên vọng ra ngoài hành lang. Dần dần, âm thanh kia cũng lúc càng nhỏ đi, sau cùng, trong phòng phẫu thuật đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Phẫu thuật tiến hành rất nhanh, xem ra cắt bỏ, so với chữa trị một bàn tay dễ dàng hơn nhiều. Lương Trạch Hạo còn chưa tỉnh lại sau gây mê được đưa vào phòng sản sóc đặc biệt. Bác sĩ mổ chính cầm tới một khay y tế, trên đó là một bàn tay bị tháo rời. Lương Tử Hải nhìn bàn tay kia với những ngón tay hầu như đều bị đập dập, bàn tay bị đập nát trông vô cùng ghê rợn, cả cơ thể run rẩy đứng dậy. Đó chính là tay của con hắn, một phần cốt nhục của mình ngưng kết lại mà thành. Hiện tại, bàn tay kia đã thành vật bỏ đi, ném vào trong lò nung đốt cháy. Hắn phát tay ý bảo bác sĩ đem cái tay kia đi, xoay người đối diện với vệ sỹ hỏi: “Có mang theo chó lừa không?”. Vệ sỹ lặng đi một chút, vẻ hung ác, độc địa lộ ra trên mặt Lương Tử Hải như vậy, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. “Thưa có.” Hắn suy nghĩ một chút: “Trong xe còn có một khẩu.” “Ừ.” Lương Tử Hải thò tay vào bên hông vệ sỹ rút ra khẩu súng, cắm vào sau thắt lưng mình, sau đó lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số. Đối phương không nghe, mà đập máy ngay. Lương Tử Hải không đợi được, lại ấn phím liên tục. Đối phương ngắt máy bốn lần sau đó rốt cục cũng phải nghe: “Tôi đang ở trong cục.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói rất nhỏ của Tiêu Vọng: “Có việc gì thế?” “Theo tôi đi tới Lục gia thôn.” Tiêu Vọng im lặng vài giây đồng hồ, rồi thấp giọng nói: “Tâm trạng của ông tôi có thể hiểu, thế nhưng...” “Cậu có đi không?” Giọng điệu của Lương Tử Hải bình tĩnh, nhưng cũng không cho phép hắn phản bác. Chừng nửa phút sau, Tiêu Vọng đáp: “Nửa giờ nữa, gặp nhau tại cửa khẩu đường cao tốc.” “Tốt!” Lương Tử Hải tắt điện thoại, đi tới trước phòng sản sóc đặc biệt, qua vách ngăn bằng kính nhìn con trai vẫn đang mê man. Ngủ đi. Tối lúc con tỉnh lại, cha nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con.

Lục Hải Yến ngồi xồm trước bếp, chảo sắt trước mặt bên trong là thịt gà hầm cách thủy đang sôi sùng sục. Chốc chốc cô lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, không yên lòng nhìn vào phía trong bếp, gạt thêm rom. Khi Thịt gà cách thủy đã chín, cô múc ra hai bát, bung lên cung phụng cha con Lục Thiên Trường ăn xong. Sau khi lặng lẽ rửa bát xong, cô múc một bát thịt gà, cầm một chai rượu, đặt trong một cái cái lán. Lục Thiên Trường nhìn cô khoác áo bông, đội khăn đội đầu, ngạc nhiên hỏi: “Con định đi đâu?”

Lục Hải Yến xách cái lán trong tay, cúi đầu nói: “Đi cùng Hải Đào.”

Lục Thiên Trường ừ một tiếng, suy nghĩ một chút, buông thêm một câu: “Đốt cho nó chút vàng mã.” Lục Hải Yến không trả lời, bước chân ra cửa.

Hai chiếc xe dừng lại trước cổng Lục gia thôn. Tiêu Vọng đóng cửa xe, đuổi theo Lương Tử Hải phía trước: “Ông chủ, rốt cuộc ông định làm gì?”

“Kết thúc chuyện này đi.” Giọng Lương Tử Hải thờ ơ, nhưng cơ mặt lại giật giật. Tiêu Vọng nhìn phía sau thắt lưng hắn thấp thoáng chuỗi sừng, kéo cánh tay hắn lại. “Ông muốn kết thúc chuyện này, tôi không có ý kiến.” Tiêu Vọng nhìn chung quanh: “Thế nhưng trước tiên làm gì, sau đó làm gì, hành động thế nào, dù sao cũng phải chuẩn bị kế hoạch trước khi ra tay mới được.” “Đúng vậy.” tên vệ sỹ đi theo phụ họa: “Hành sự tùy tiện thế này, e rằng không thích hợp.” Bước chân Lương Tử Hải chậm lại, sau cùng dừng hẳn. Hắn vừa nhìn Tiêu Vọng, vừa nhìn vệ sỹ. Tiêu Vọng rút ra một điều thuốc đưa qua, châm cho hắn. Lương Tử Hải vừa lặng lẽ hút thuốc, thở dài: “Tay Lục Đại Xuân bị tàn phế, ta thừa nhận, đây là trách nhiệm của ta, nhưng đó là một chuyện ngoài ý muốn. Còn tay Trạch Hạo là bị bọn họ đánh cho tàn phế.” Giọng Lương Tử Hải đã trở nên khàn khàn: “Bọn họ muốn trả thù, được, ta chấp nhận. Thế nhưng liên thủ với lão Kim chơi ta, việc này bất luận như thế nào ta cũng không thể nhẫn nhịn được...” “Có chuyện đó sao? Hắn liên hợp với lão Kim chơi ông thế nào?” Tiêu Vọng ngắt lời Lương Tử Hải. Tay Lương Trạch Hạo có tàn phế hay không, Tiêu Vọng cũng chẳng quan tâm. Điều hắn quan tâm chính là cái này. Lục Thiên Trường với Kim Vĩnh Dụ liên hợp phản lại Lương Tử Hải, mình cũng sẽ bị liên lụy. “Lão Kim hiện có...” Lương Tử Hải cân nhắc từ ngữ: “Hắn có một thứ không nên có.”

“Cái gì vậy?” Tiêu Vọng liền hỏi dồn. Lương Tử Hải lắc đầu, quay mặt, không nói gì nữa. Tiêu Vọng yên lặng nhìn hắn, vùng xung quanh lòng mày càng nhăn chặt lại. Trong tay Lão Kim có gì đó, là nhắm vào Lương Tử Hải, hay là mình? Ba người đứng trong tuyết lạnh, đều không nói được lời nào. Cuối cùng, Tiêu Vọng vứt đầu mẩu thuốc, khẽ cười, mặt nghiêm lại: “Trước tiên tìm lão Kim về đã.” Dứt lời, hắn liền đi trước về phía trong thôn. Kim Vinh Dự hẳn là trốn ở trong thôn. Lục gia thôn tuy rằng chỉ có hơn chục hộ gia đình, thế nhưng cũng không thể đi lục soát từng nhà, thứ nhất sẽ “đánh rần động cỏ”, thứ hai nếu như những thôn dân này làm bừa, trong tay bọn họ chỉ có ba khẩu súng cũng khó mà ứng phó. Tốt nhất là trước tiên xác định vị trí chính xác của Kim Vinh Dự, rồi tóm hắn mang về. Lương Tử Hải và Tiêu Vọng đều cho rằng, khả năng Kim Vinh Dự trốn ở trong nhà Lục Thiên Trường là rất lớn. Trong ba người bọn họ, chỉ có Lương Tử Hải đã từng tới nhà Lục Thiên Trường, nên dễ dẫn đường. Trong thôn hoàn toàn im ắng, mặc dù trời vẫn còn sáng, nhưng trên đường không hề thấy có người nào qua lại. Lương Tử Hải mới đến nhà Lục Thiên Trường một lần, hơn nữa đã cách mấy năm về năm trước. Chỉ nhớ mớng máng bề ngoài nhìn gần giống nhà ngói, Lương Tử Hải cũng không nhớ chính xác được. Đi tới một lối rẽ, ba người đã hoàn toàn bị mất phương hướng. Đang ngờ ngác nhìn các hướng thì thấy xa xa có một cô gái khoác áo bông, mang khăn đội đầu đi tới.

Ba người Lương Tử Hải chặn cô gái lại, tên vệ sỹ tiến lên hỏi: “Chị hai, đường tới nhà trưởng thôn thế nào?” ICô gái vẫn đang cúi đầu làm lúi bước đi, đột nhiên có người chặn hỏi, dường như hơi hoảng sợ. Cô kéo nhẹ khăn đội đầu, che quá nửa khuôn mặt trong chiếc khăn: “Các người... định làm gì?” “Chúng tôi tìm trưởng thôn có chút việc...” Vệ sỹ còn chưa nói hết, Tiêu Vọng đã phát tay ngắt lời hắn.

“Chị hai, cô đi đâu vậy?” Tiêu Vọng nhìn chăm chăm cái làn trong tay cô gái, ánh mắt sáng quắc hỏi. “Đưa com.” Cô gái buột miệng nói ra.

“Đưa com?” Tiêu Vọng đưa tay nhắc cái nắp đây lên: “Đưa com cho ai?”

Nắp bị nhắc lên phân nửa, một bát thịt gà và một chai rượu để lộ ra. Cô gái sợ hãi quay về phía sau lưng tránh, không dám nói chuyện với bọn họ, vội vã rời đi. Tiêu Vọng chờ cô ta đi một khoảng, mới bước nhanh đuổi theo. Cô gái dường như biết được bọn họ đang bám theo phía sau, bước chân càng lúc càng nhanh, vừa rẽ vào một khúc cua, cô gái bỗng nhiên biến mất. Tiêu Vọng nhìn hướng cô gái vừa đi đoán định phương hướng, phía góc đông bắc thôn, cách đó không xa, có một tòa nhà cao khoảng sáu mét, kiến trúc nhìn qua giống như cái từ đường.

Tiêu Vọng và Lương Tử Hải liếc mắt nhìn nhau. Kim Vinh Dự ở đây. Lục Đại Giang mới vừa ngồi vào bên cạnh bàn, chợt nghe cửa sắt ngoài cổng đóng rầm một tiếng. Lục Thiên Trường phát tay, ý bảo Lục Đại Giang đi ra xem. Lục Đại Giang mới vừa kéo cửa chính Lục Hải Yến cũng từ ngoài xông vào hai người đụng nhau. Cái làn trong tay Lục Hải Yến rớt trên mặt đất, bình rượu để vỡ vụn, mùi rượu sộc lên.

“Hải Yến con làm sao vậy?” Lục Thiên Trường nhíu mày: “Gặp ma à?”

“Chú!” Lục Hải Yến thờ hồng hộc: “Trong thôn có người lạ.”

“Hả?” Lục Thiên Trường lập tức đứng dậy. “Ba người đàn ông, giống như người thành phố.” “Trông thế nào?” Lục Hải Yến dừng lại một chút, “Bọn họ... Muốn tìm chú và Đại Giang” Lục Thiên Trường và Lục Đại Giang nhìn nhau một chút, sắc mặt Lục Đại Giang đã trở nên trắng bệch.

“Bọn họ hiện tại ở đâu?” Lục Thiên Trường trầm ngâm một chút, lại hỏi.

“Cháu đã dẫn bọn họ tới từ đường. Lục Hải Yến còn chưa dứt lời, Lục Đại Xuân từ đầu tới giờ vẫn nằm yên trên giường xoay người vục dậy, tiến thẳng đến góc tường chỗ đặt các bình sành sứ. Hắn dường như không đợi mở nắp bình, liền đập bẻ ngay mấy cái bình, lấy từ bên trong ra hai bao giấy dầu, ngay sau đó, tháo một khẩu súng tự chế ở trên tường xuống. Hắn nhét hai cái bao giấy dầu vào trong tay cha và Lục Đại Giang, bản thân cũng dùng tay trái xách súng lên, hít sâu một hơi, nói: “Đi thôi.” Ba người Lương Tử Hải rón rén đi về phía từ đường. Vệ sỹ ngồi xổm dưới chân tường, đưa tay ra đẩy cửa sổ gỗ, không động dậy. Tiêu Vọng khom lưng tiến đến trước cửa, qua khe cửa nhìn vào phía trong từ đường một cái, vừa đưa tay đẩy nhẹ, cửa đã mở. Hắn hướng Lương Tử Hải và vệ sỹ phát tay, “Bên này.” Dứt lời, hắn rút súng lục ra, đi vào đầu tiên. Ba người đứng ở trong đại sảnh từ đường trống rỗng, chỗ này nhìn qua rất sập xệ cũ kỹ. Ánh sáng trong từ đường rất yếu, có thể nhìn thấy được đồ vật bên trong tuy rằng không rõ ràng lắm. Ba người dừng lại ở cửa chốc lát, rồi chậm rãi đi vào sâu hơn trong từ đường. Trong từ đường dường như không có chỗ để ẩn náu. Tiêu Vọng nhìn cái bàn gỗ để đánh bóng bàn ở phía bắc đại sảnh, chỉ tay vào chỗ đó ý bảo Lương Tử Hải và vệ sỹ rút súng. Ba người nhẹ bước tới cách gian thờ mười mét, nín thở, tỉ mỉ quan sát động tĩnh chung quanh. Nhưng trong đại sảnh vẫn không một tiếng động. Lương Tử Hải bỗng nhiên hô to một tiếng: “Lão Kim” Từ đường trống trải khiến cho tiếng hô của Lương Tử Hải vang lộng, đúng lúc đó một phát đạn bắn vào vách tường. Một cơn gió lạnh thổi mùa qua cửa sổ lùa vào phòng khách, giá phà và tranh chữ treo trên tường bay tứ tung, bụi đất rớt xuống ào ào, cuộn theo gió lạnh, bay mù mịt trước mặt ba người. Không ai đáp lại. Lương Tử Hải đang muốn nói tiếp, chợt cánh cửa gỗ phía sau rầm một tiếng bị người đẩy ra. Ba người Lương Tử Hải vội vàng xoay người lại, chỉ thấy có dáng ba người lơ mơ đứng ở cửa. Là Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang. Bọn họ cũng không vội đi vào, mà vẫn đứng ở cửa yên lặng nhìn chăm chăm ba người Lương Tử Hải mười mấy giây, sau đó mới chậm rãi đến gần, cuối cùng dừng lại trước người Lương Tử Hải cách ba mét. Lương Tử Hải để ý Lục Thiên Trường và Lục Đại Giang trước sau tay đều cho vào trong túi, Lục Đại Xuân tay trái vẫn giấu ở sau lưng. Sáu người, mười hai ánh mắt, nhìn nhau từ trên xuống dưới dò xét. Không ai nói gì, đều nắm chặt súng trong tay. Lục Thiên Trường phá vỡ sự yên tĩnh: “Ông tới đây làm gì?” Lương Tử Hải nhìn chăm chăm Lục Thiên Trường chừng năm giây, chậm rãi gần từng chữ: “Trong lòng ông hiểu rõ.” Lục Thiên Trường hừ một tiếng: “Tôi không rõ lắm.” Con mắt Lương Tử Hải như muốn nhảy ra khỏi tròng mắt, vừa định buột miệng nói ra lại kìm lại. Không thể xem thường bọn chúng, thằng cha nông dân này định dụ ta nói ra những điều không nên nói, trong túi hẳn chắc không phải súng mà là mấy ghi âm. Lương Tử Hải muốn nói lại thôi làm cho Lục Thiên Trường đột nhiên đâm ra cảnh giác: lẽ nào đối phương lại định ghi âm hoặc là ghi hình? Sự yên lặng giống như đã dựng lên một hàng rào chắn giữa 2 bên, cả hai chỉ dành toàn bộ sự quan sát lẫn nhau qua hàng rào, cố gắng bắt sóng những tín hiệu nguy hiểm từ trên mặt đối phương. Ánh mắt Lương Tử Hải nhìn vào cổ tay Lục Đại Xuân, một cánh tay dài vạm vỡ nhưng cụt ngón. Hắn nhìn chăm chăm chỗ ấy thật lâu, trong đầu nghĩ tới đứa con trai đang nằm mê man trên giường. Lục Đại Xuân thấy ánh mắt Lương Tử Hải, hơi thờ dờn đập hẳn lên. “Ông nhìn cái gì? Rất đặc ý phải không?” Hắn tiến lên một bước, tay trái muốn rút từ phía sau ra. Lục Thiên Trường kéo con trai lại, mắt vẫn không rời mắt Lương Tử Hải. Về mặt Lương Tử Hải bình tĩnh, thấp giọng nói: “Lão Lục, ta có chuyện muốn nói?” “Nói đi.” Lục Thiên Trường hạ giọng: “Rốt cuộc Ông muốn gì?” “Giao người cho ta.” Lương Tử Hải cân nhắc từ ngữ: “Còn nữa, trả lại cho ta thứ đó.” Lục Đại Giang nghe câu đó, toàn thân hơi run rẩy, co rúm lại. Lục Thiên Trường khẽ cắn môi, không khỏi tức giận trong lòng. Đến cửa đòi người- Thật quá coi thường chủ nhà rồi. “Muốn đuổi tận giết tuyệt sao?” Lục Thiên Trường nhếch miệng, “Giao hắn ra ư? Ông đừng có nằm mơ.” Mặt Lương Tử Hải nhăn nhó, đang muốn nói tiếp, Tiêu Vọng liền túm cánh tay của hắn lại.

“Lão Lục, người chúng ta có thể không cần, người giữ lại được rồi.” Tiêu Vọng nhìn chăm chăm Lục Thiên Trường vẫn không chịu rút tay ra: “Thế nhưng, vật kia phải giao ra đây cho chúng ta.” “Vật gì của các ông?” Lục Thiên Trường nhớ tới “cái đĩa gỗ” kia, cười lạnh một tiếng: “Vật ở trong tay ta, là của ta.” Chúng mày cho ta là kẻ ngu dân sao? Video kia có thể gây bất lợi cho chúng mày, ta làm sao để dàng giao ra được.

“Tốt, rất thẳng thắn.” Sự nhẫn nại Lương Tử Hải đã đến giới hạn: “Ông muốn bao nhiêu tiền?” “Tiền?” Nhắc tới tiền, Lục Thiên Trường dường như không kìm chế nổi: “Mười đồng đi.” Lương Tử Hải và Tiêu Vọng nhìn nhau, đều ngậm ngùi cả người. Chừng nửa phút sau, Tiêu Vọng mới miễn cưỡng khẽ cười: “Lão Lục, đừng nói đùa.” Lục Thiên Trường một chút đùa cũng không có, sắc mặt của hắn đã biến thành màu xám đen đáng sợ. “Mười đồng. Ít quá hả? Đâu có ít.” Lục Thiên Trường gào lên, “Một tay, cũng chỉ đáng giá có mười đồng thôi mà!” Trong đầu Lương Tử Hải nổ “ầm” một tiếng. Khăn trải giường loang lổ vết máu. Lương Trạch Hạo quỳ trên mặt đất đầu gối cầu xin. Cái tay trên chiếc khay kia không có chút huyết sắc nào... Hắn đẩy Tiêu Vọng ra, giờ súng lên chỉ hướng Lục Thiên Trường. “Giao ra đây! Giao đồ vật của ta ra đây!” Lương Tử Hải điên cuồng hét lên trong lồng ngực: “Đem cái video đó giao ra đây!” Trong phút chốc, đại sảnh chuẩn bị diễn ra màn đấu giá. Mọi người đều lăm le vũ khí, nhắm thẳng vào đối phương. Ngoại trừ Tiêu Vọng. Hắn đang sững sờ. Video? Đột nhiên, Tiêu Vọng hiểu ra là cái gì. Mắt hắn chợt mở to, hai tay giờ lên cao giọng hô: “Mọi người đừng động thủ, có hiểu lầm...” Chưa dứt lời, trong từ đường bỗng vang lên một tiếng súng. Lương Tử Hải thẫn thờ nhìn hồng rồi, đối phương đã mai phục.

Lục Thiên Trường cũng nghĩ thâm hồng rồi, đối phương không chỉ ba người.

Ngay sau đó, đạn bay tứ tung. Sự yên lặng buổi sáng sớm của Lục gia thôn đã bị tiếng súng dày đặc phá vỡ. Sau đó, trong làng vang lên tiếng chó hoảng hốt sủa ầm ỹ. Dân trong thôn đều nghi hoặc, không hiểu năm chưa hết, tết chưa đến, vì sao trong từ đường lại nổ pháo chứ? Chỉ có Lục Hải Yến vẫn nhìn chăm chăm về phía từ đường, lệ vương đầy mặt nhắc tới tên một người. Tiếng súng chỉ giăng co vài giây, rồi từ đường lại hoàn toàn im ắng trở lại. Trong Từ đường ngập tràn mùi thuốc súng, đại sảnh trống trải không có bất cứ người nào còn đứng. Vậy, tiếng bước chân kia, từ đâu đến chứ? Nơi cuối của bàn bóng bàn tiếp giáp với tường, một nòng súng nhẹ nhàng gạt tấm rèm cửa đã vấy bẩn. Phương Mộc cẩn thận nhẹ nhàng đeo thẻ cảnh sát lên trước ngực, chậm rãi bước ra. Đứng ở gian thờ trung tâm, Phương Mộc nhìn những người đang nằm ngón ngang phía dưới, bỗng nhiên cảm giác vô duyên mà mình làm đạo diễn đã tới lúc hạ màn. Đứng vậy, đây là một màn kịch hay.

Trong ngân hàng. Lương Trạch Hạo sốt ruột ghi giấy gửi tiền, Bùi Lam đứng ở bên cạnh, lặng lẽ nhớ kỹ số tài khoản. Đường Vạn Bảo. Phương Mộc tháo khẩu trang và mũ, vừa cời băng vải trắng quấn trên tay phải ra, vừa nhìn cái bao tải Kim Vĩnh Dụ bị nhét ở trong không gian chật hẹp. Thái Vĩ lạnh lùng chăm chú nhìn động tác của Phương Mộc, đột nhiên hỏi: “Súng ở đâu ra vậy?” “Một người bạn để lại cho tôi.” Phương Mộc nhìn bầu trời đêm, ánh trăng như gột rửa đi mọi thứ. Giống cái buổi tối, thi thể Đinh Thụ Thành đằng sau cửa sổ nhà tắm Bách Hâm yên lặng bốc cháy. “Cậu thật sự dám nổ súng sao?” Thái Vĩ neho mắt lại: “Không sợ sẽ tự làm mình bị thương hả?” “Ha ha, đạn giấy.” Phương Mộc tháo đạn ra đưa cho Thái Vĩ xem. Ánh mắt Thái Vĩ vẫn luôn tập trung trên mặt Phương Mộc, vài giây sau, cười khổ lắc đầu: “Tôi thấy tôi càng ngày càng không hiểu cậu.” “Tôi đâu có làm việc xấu.” Phương Mộc cup mắt xuống, rút ra một điều thuốc đưa cho Thái Vĩ.

Thái Vĩ không nhận vẫn cau mày nhìn Phương Mộc: “Cậu thực sự biết cậu đang làm gì sao?” Phương Mộc cúi đầu, cầm điều thuốc kia nhét vào trong miệng châm, thở ra một hơi, quay đầu nhìn Thái Vĩ, khẽ cười: “Anh có tin tưởng tôi không?” Thái Vĩ nhìn cậu vài giây, khẽ gạt đầu.

“Thật vất vả cho anh và anh em của anh.” Phương Mộc vỗ vỗ vai Thái Vĩ: “Kiểm giữ tôi một chỗ nốt hán vài ngày, tới lúc cần thiết, tôi sẽ gọi cho anh.” Thái Vĩ không lên tiếng, xoay người bảo cấp dưới mang Kim Vĩnh Dụ lên xe. Ngẫm nghĩ một chút, nhìn theo hướng Phương Mộc đã đi khuất trong bóng tối nói vọng theo: “Bảo trọng nhé.” Phương Mộc không quay đầu lại, giờ tay lên chào, điều thuốc chấp chòn trong bóng đêm phát ra một chuỗi điểm sáng. “A lô?” Trong điện thoại di động vọng đến một giọng nói: “Tài khoản kia đã có người hẹn rút tiền. Ngày mai, tại chi nhánh đường Nam Kinh.” “Tốt.” Phương Mộc nhanh chóng ghi lại địa chỉ trên laptop: “Cảm ơn.” “Anh trai à, cậu làm nhanh chút nha.” Đỗ Vũ hạ giọng: “Tự ý chuyển tiền trong tài khoản của khách hàng đi, ‘chén cơm’ này không cần thận tôi cũng chẳng giữ nổi đâu.”

“Anh yên tâm, ngày mai sau khi đối phương kiểm tra tài khoản, tôi sẽ trả lại tiền ngay. Nếu như có chuyện gì xảy ra, cứ đổ lên đầu tôi.”

“Được rồi, hi vọng anh còn có chút nghĩa khí.” Đỗ Vũ cười mắng: “Tôi sẽ làm hết sức.” Bàn Nhược tự. Lương Tử Hải tâm trạng nặng nề khom người chào từ biệt Tinh Năng chủ trì. Tinh Năng chủ trì đáp lễ, sau đó nhìn theo Lương Tử Hải đi ra đại điện, thờ dài, xoay người đi vào nhà trong.

Bên cạnh bàn trà trong nội đường, Phương Mộc ngồi lặng yên nhìn chăm chăm cái cái hòm da màu đen kia. Tinh Năng chủ trì đặt tách trà trước mặt cậu rồi ngồi xuống phía đối diện: “Đã để Phương thí chủ phải đợi lâu.”

“Đại sư không cần khách khí. Tôi chỉ muốn nói với đại sư về chuyện Lương Tử Hải.” Phương Mộc đưa ánh mắt từ cái hòm da màu đen chuyển sang khuôn mặt Tinh Năng chủ trì: “Vì sao đại sư còn muốn nhận số tiền bất nghĩa này chứ?” Tinh Năng chủ trì mỉm cười không nói, ý bảo Phương Mộc uống trà. Nhìn cậu uống một ngụm xong Tinh Năng chủ trì hỏi: “Trà cũng không tệ lắm đúng không?” “Vâng, cũng không tệ lắm.” Phương Mộc có chút mơ hồ không hiểu. “Cậu biết này trà này là do ai bứt chứ?” Phương Mộc nhún mày: “Đại sư, tôi không hiểu ý tứ của người.”

“Chúng ta ai cũng không cần để ý trà này tốt cực là do người tốt hay là người xấu bứt, bởi vì trà chính là trà.” Tinh Năng chủ trì chậm rãi nói tiếp: “Tiền cũng giống như vậy. Trước đây bản tăng không biết Lương thí chủ lấy tiền đó ở đâu, hiện tại mặc dù biết, nhưng có khác gì nhau đâu? Cái gọi là đồng tiền bất nghĩa, chỉ là do thế tục giải thích. Lương thí chủ đem tiền quyên cho tự, bản tự mang số tiền này cấp cho người túng thiếu. Qua quá trình lưu chuyển, ai có thể phân biệt rõ nó là vật thiện hay là vật ác chứ?” Phương Mộc yên lặng trong chốc lát, đứng dậy cúi mình vái chào: “Tôi không phải đệ tử Phật gia, thế nhưng nghe đại sư nói, tôi cũng hiểu ra vài phần.” Về mặt Phương Mộc thành khẩn nói: “Vừa rồi tôi ở nhà sau nghe đại sư nói chuyện với Lương Tử Hải. Cho dù thế nào, tôi cũng muốn cảm tạ đại sư đã giúp đỡ, còn làm hại đại sư vì tôi phạm vào giới luật, mở lời nói dối.” “Lương thí chủ là hạng người thế nào, là tùy cái nhìn của các thí chủ. Trong mắt của ta, nếu như hắn chuyên tâm hướng Phật, trước đây cho dù thiện hay ác, cũng không khác gì nhau. Bản tăng nói với hắn những lời kia, là hy vọng hắn phân biệt rõ phải trái đúng sai, sớm ngày thay đổi triệt để, cho hắn một cơ hội hướng thiện.” Tinh Năng chủ trì cười nói: “Hơn nữa, bản tăng cũng không hề nói dối.”

Phương Mộc ngẩn ra. Lục Đại Giang đầu óc choáng váng đi ra khỏi ngân hàng, sững sờ nhìn dòng người nhốn nháo ở ngã tư đường. Lão Quý đứng thẳng cổ áo lên, chẳng nói chẳng rằng đi qua. Sau một cái chạm nhẹ, ví tiền của Lục Đại Giang đã ở trong tay Lão Quý. Ở một nơi gần đó, Phương Mộc

ngồi ở trong xe jeep, vừa hút thuốc, vừa nhìn Lục Đại Giang hoang mang lắp bắp gọi điện thoại. Lão quý mở cửa xe chui vào, đầu tiên cảm vị tiền vút đến bên cạnh Phương Mộc, sau đó trèo lên ghế sau thay quần áo. Phương Mộc mở ví kiểm tra một chút, vút ra ghế sau: “Cho anh.” Lão quý cũng không khách khí, dứt ngay vào trong túi. sau khi thay quần áo xong, hắn cầm cái túi da màu đen trên ghế trước, nhìn chằm chằm Lục Đại Giang đang đi vào quán “Trung Sụn”

“Bao giờ hành động?” “Đợi lát nữa.” Phương Mộc nổ máy xe, chạy đến gần cửa sổ tiệm com. Qua cửa kính xe, có thể nhìn thấy rõ Lục Đại Giang đang ở trong. Nửa giờ sau, về mặt Lục Đại Giang hoảng sợ sờ tìm ví trên người.

“Làm đi. Sau đó chờ điện thoại của tôi.” Phương Mộc vỗ vỗ lão quý.

Phương Mộc cầm điện thoại di động, neho mắt nhìn lão quý với Lục Đại Giang nói chuyện với nhau, sau đó lão quý đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Cậu liền bấm một dãy số điện thoại. Phía trong cửa sổ, Lục Đại Giang nhìn chung quanh, do dự một chút, cuối cùng cầm điện thoại di động trên mặt bàn lên. Khách sạn Lệ Tinh mười bốn tầng. Phương Mộc lẳng lặng đứng ở cầu thang, mắt khép hờ, sắc mặt ung dung. Lúc này, lão quý giắt cửa sắt cầu thang đi tới, đưa cho Phương Mộc cái thẻ: “Nhân viên phục vụ chỗ đó đã lấy giúp.” “Anh đi trước đi.” Phương Mộc móc ví ra, lại bị Lão Quý ấn tay xuống. “Lần trước, tôi dẫn con tôi đi mua đôi giày, rất ấm” dứt lời, Lão Quý huých nhẹ Phương Mộc nháy mắt với cậu, xoay người đi xuống lầu. Phương Mộc sững sờ trong giây lát, hướng về phía cầu thang lúc đó không một bóng người khẽ cười. Phòng số 1408. Phương Mộc thở hồn hển, cầm chiếc búa dính đầy máu tươi nhét vào ba lô, xoay người đi tới nhà tắm. Sau tiếng thét chói tai của cô gái, Bùi Lam cơ thể trần truồng bị lôi ra ngoài. Vừa đóng cửa nhà tắm, Phương Mộc buông lỏng bàn tay đang túm tóc và tay Bùi Lam ra, đồng thời xoay mặt đi. Bùi Lam không may mắn để ý chút nào đến việc mình đang không có mảnh vải che thân, thấy Lương Trạch Hạo hôn mê nằm trên giường, nét mặt cô rất khó hiểu. Phương Mộc lấy ra một tờ giấy có hình ảnh đưa cho Bùi Lam, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Một mình cô có làm được không?” “Không có vấn đề gì, anh phải tin tưởng khả năng của tôi.” Bùi Lam chuyển ánh mắt sang khuôn mặt Phương Mộc, về mặt cô hiện giờ cứng rắn chưa từng thấy hoàn toàn khác hẳn về mềm yếu trước đây: “Tôi nói rồi, tôi muốn vì Tiểu Mỹ làm chút chuyện.” Lục Hải Yến nhìn file nén trên màn hình kia, tim đập mạnh. Anh đã trở về rồi. Đêm qua, khuôn mặt Phương Mộc chậm rãi hiện lên trong bóng tối, nhẹ giọng gọi tên cô, Lục Hải Yến hầu như không thể tin vào mắt của mình. Anh thực sự đã trở về, mang đến cho cô hy vọng sống. Lục Hải Yến bình tĩnh, đánh ba chữ lớn vào hộp thoại “Lục Hải Đào”. Em trai à, tên của em, chính là mặt nạ. File nén có tên là “Video” kỳ thực bên trong chỉ có một văn bản word. Lục Hải Yến yên lặng đọc, trong lòng đầu tiên hiện lên nỗi sợ hãi, rồi từ sâu trong nỗi sợ hãi đó từ từ sinh ra dũng khí mạnh mẽ.

Khói thuốc súng và bụi đất trong từ đường vẫn bay mù mịt. Phương Mộc cảm theo khẩu K54, chậm rãi đi xuống bậc thềm, hướng về phía những người đang nằm ngôn ngang. Tên vệ sỹ ngực bị trúng đạn, đã nằm in không nhúc nhích. Trên cơ thể Lục Đại Xuân có bốn vết đạn, trong đó vết thương trí mạng nhất đã cắt đứt động mạch máu, hắn đã ngừng thở, máu tươi không ngừng phun ra ngoài. Lục Thiên Trường trúng đạn vào giữa trán, toàn bộ phần đầu đã gần như vỡ nát. Lục Đại Giang trúng 2 phát đạn giữa cơ thể, giữa chân trúng 2 phát, vết thương nặng nhất là ở bên phải ngực, ngồi tựa vào một cây cột rên rĩ, thấy Phương Mộc đi tới, liền kinh hãi hét lên. Phương Mộc đá bay súng bên cạnh Lục Đại Giang, không thèm để ý tới hắn, xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh Lương Tử Hải. Lương Tử Hải nằm ngửa trên mặt đất, nửa trái khuôn mặt đã bị biến dạng – chắc là do khẩu súng trong tay Lục Đại Xuân gây nên. Ngoài phần đầu bị thương, ngực trái Lương Tử Hải và bụng trái đều có vết đạn, vũng máu dưới cơ thể càng lúc càng lớn. Hắn thở dốc, trong miệng thỉnh thoảng có bọt máu tuôn ra. Phương Mộc nhìn chằm chằm xương mặt hắn đã lòi cả ra ngoài, cho đến khi con mắt còn lại duy nhất của Lương Tử Hải chậm chậm chuyển sang hướng mình. “Mày...” Lương Tử Hải bị máu chặn mắt yểu hâu khó nhọc phát ra được một tiếng. “Không phải tôi, là bọn họ.” Phương Mộc dùng súng của Đinh Thụ Thành chỉ về cảnh sát trên ngực mình, giữ ảnh chụp trên thẻ, mặt Hình Chí Sâm trông rất có sức sống. “A, a a...” Lương Tử Hải đã hiểu ra, trong đôi mắt đục ngầu hiện lên ra một tia sáng. Trong lòng hắn dường như không cam tâm, giẫy dụa giờ một tay lên với chiếc thẻ cảnh sát trước ngực Phương Mộc. Nhưng mà, động tác này mới chỉ làm được một nửa, cánh tay đã không còn sức bắt lực buông xuống. Trông mắt duy nhất còn lại của Lương Tử Hải bất động, tia sáng kia cũng hoàn toàn biến mất. Từ đáy lòng Phương Mộc là một miền yên tĩnh, cậu chậm rãi đứng dậy. Đột nhiên, khoảng không xung quanh khẽ động. Một người lăn trên mặt đất đứng dậy, gần như đồng thời, hai viên đạn xẹt qua bên người Phương Mộc. Phương Mộc xoay người bắn trả, người kia cũng lăn tới phía một cây cột. Phương Mộc vội vàng núp vào cây cột Lục Đại Giang đang dựa vào kia, trong lòng đã biết đó là ai. Hai người cách nhau không quá năm mét, nghe rõ cả tiếng tim đập và hô hấp của nhau. “Tâm lý chiến, đúng không?” Tiêu Vọng lớn tiếng nói, ngay sau đó ra sức ho khan đứng dậy: “Cậu rất thông minh, làm cho bọn họ tự giết lẫn nhau.” Phương Mộc không lên tiếng, nhìn quanh cây cột tìm kiếm góc độ có thể bắn, nhưng mà toàn thân Tiêu Vọng đều nép phía sau cây cột, không hề có chỗ sơ hở. Lục Đại Giang biết được mình ở giữa 2 người đang đấu súng, nhưng không làm sao nhúc nhích được, vô cùng kinh hãi, khóc rống lên. “Cầm miệng!” Tiêu Vọng ngồi dậy điên cuồng hét: “Bảo hắn cầm miệng đi!” Tiếng hét dường như đã làm tiêu hao gần hết thể lực của Tiêu Vọng, hắn thở hồn hển, nửa phút sau mới có thể nói tiếp: “Sai lầm của tôi là đã quá nhân đạo với cậu – trước kia lẽ ra tôi nên giết cậu rồi mới phải.” Tiêu Vọng nói một câu lại phải dừng lại thở gấp một hồi: “Lương Tử Hải nhắc tới bằng ghi hình là tôi biết cậu đang dờ dờ – phát súng kia cũng là cậu bắn, đúng không?” Phương Mộc khẽ cười, giơ tay túm Lục Đại Giang, chuyển hắn tới một vị trí an toàn hơn chút. động tác của Phương Mộc chạm đến vết thương của Lục Đại Giang, hắn lại gào khóc thảm thiết. “Bảo hắn cầm miệng đi!” Tiêu Vọng quát: “Tôi muốn yên tĩnh nói chuyện với cậu một chút!” Tiêu Vọng lại ngừng lại thở dốc một hồi: “Vì sao cậu không nói gì?” Giọng nói của Tiêu Vọng phát ra càng lúc càng kì quái, dường như sắp kiệt sức: “Cái gọi là bằng ghi hình trong tay cậu không thể là thật – là đồ giả Trịnh Lâm làm đúng không?”

Phương Mộc đột nhiên nở nụ cười: “Đúng.” Trịnh Lâm cùng với Tiểu Hải, A Triển làm việc đó đã không vô ích, Phương Mộc đã chụp một bức ảnh trong bằng ghi hình này, bảo Bùi Lam giao cho Lương Tử Hải.

Tiêu Vọng cũng cười rộ lên ha ha, dường như rất đắc ý: “Biết tôi làm sao đoán được không? Bởi vì bằng ghi hình của Cảnh Húc chính đang ở trong tay tôi.” Về tươi cười vẫn còn vương lại trên mặt Phương Mộc cậu bỗng kêu lên thất thanh: “Anh nói cái gì?” “Ha ha.” Tiêu Vọng càng thêm đắc ý: “Còn nhớ ngày đó tôi cùng với cậu đi mua điện thoại di động chứ? lúc cậu đi thanh toán, tôi đã cài vào điện thoại di động của cậu một thiết bị nhỏ – cậu với Cảnh Húc ở trong nhà hắn nói chuyện gì, tôi đều nghe được rõ ràng. Đáng tiếc điện thoại di động của cậu bị vào nước, vừa thay cái mới, bằng không...” Phương Mộc ngắt lời hắn: “Anh giết Cảnh húc, sau đó lấy đi bằng ghi hình?” “Đúng thế.” Tiêu Vọng thẳng thắn thừa nhận: “Còn phải cảm tạ cậu giúp tôi dọn dẹp hiện trường nữa chứ, ha ha.”

Hầm răng Phương Mộc nghiêng vào nhau gần như muốn vỡ vụn, cậu chớp mạnh mắt một cái, mở miệng hỏi: “Vì sao anh lại nói với tôi? Không ngờ, Tiêu Vọng lại im lặng. Phương Mộc kiên nhẫn chờ vài phút, bên phía Tiêu Vọng không một tiếng động. Lẽ nào hắn đã bỏ trốn? Phương Mộc cẩn thận bước ra, mới vừa thò nửa người ra, chợt nghe “đoàng”, “đoàng” hai tiếng súng vang lên. Phương Mộc vội vàng lùi người về, lại đột nhiên nhận thấy Lục Đại Giang ở dưới chân đã cứng đờ. Hai viên đạn đã bắn trúng bên trái huyết thái dương Lục Đại Giang thịt, óc và máu tươi phun lên cây cột, còn đang bốc

lên hơi nóng. Lúc này, lại vang lên một tiếng “cách”. Phương Mộc theo tiếng động nhìn lại, một khẩu súng lục K92 bị ném ra ngoài đại sảnh. “Hiện tại chỉ có cậu và tôi.” Giọng Tiêu Vọng yếu ớt: “Cậu qua đây – tôi không có vũ khí.” Phương Mộc suy nghĩ một chút, giờ súng đi tới. Tiêu Vọng duỗi hai chân ra, ngồi dựa lưng vào bên cạnh cây cột, phần cơ thể phía trên có hai vết đạn xuyên qua áo da màu đen, áo len màu cà phê bên trong đã hoàn toàn bị máu nhuộm đỏ. “Cậu sao phải căng thẳng như thế chứ?” Tiêu Vọng nghiêng đầu, nhìn súng trong tay Phương Mộc đang chỉ vào mình, khẽ cười thờ ra: “Có thuốc không?” Phương Mộc suy nghĩ một chút, lấy từ trong túi áo ra bao thuốc lá, ném lên người hắn. Tiêu Vọng gắng gượng giờ một tay lên, rút ra một điếu thuốc ngậm trên đôi môi đã không có chút huyết sắc nào, bật vài lần mới châm được lửa. Hút hai hơi, Tiêu Vọng ho dữ dội, máu tươi kèm theo tiếng ho khan phun ra cây cột, chậm chậm chảy xuôi. Trong thoáng chốc đó, Phương Mộc giương như muốn tiến lên trước diu hắn đứng lên, nhưng mà, cậu chỉ hơi động người, vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Vọng nhìn rõ ý định của Phương Mộc, mặt tái nhợt, mỉm cười: “Tôi thực ‘mẹ kiếp’ rất quý cậu, đáng tiếc... Đáng tiếc chúng ta không có cách nào làm cộng sự của nhau.” Tiêu Vọng cố gắng ngồi thẳng người, vừa thở hắt hắt vừa nói tiếp: “Tốt xấu thế nào thì cũng đã có thời gian quen biết, tôi cũng sắp phải chết, giúp tôi một việc này được không?”

Phương Mộc yên lặng nhìn hắn, gật đầu. “Tôi giao bằng ghi hình lại cho cậu. Vốn tôi định giữ nó sau này ngộ nhờ Lương Tử Hải giờ mặt, lưu lại phòng thân, hiện tại thì đã vô dụng rồi.” Tiêu Vọng cười khổ một chút: “Thế nhưng cậu phải đáp ứng tôi một điều kiện.” Phương Mộc gật đầu, “Anh nói đi.” Tiêu Vọng khó nhọc móc trong túi áo ra một cái chìa khóa đưa cho Phương Mộc. “Cậu lạc bộ thể hình Bắc Khai, hòm thay quần áo số 663.” Sắc mặt Tiêu Vọng càng lúc càng trắng bệch, hắn nhìn một mớ hỗn độn trong tủ đường, quay đầu đối diện Phương Mộc nói: “Nghĩ giúp tôi 1 lý do, bất cứ lý do gì cũng được. Chỉ cần giải thích được cái chết của tôi là hi sinh vì nhiệm vụ, cho tôi vào đài hoả táng với thân phận một người cảnh sát là được.” Phương Mộc vừa nhìn cái chìa khóa trong tay, vừa nhìn Tiêu Vọng, chậm chậm kiên quyết lắc đầu. “Không được.” Tiêu Vọng vừa khép hờ con mắt thoáng cái lại trừng lớn, toàn thân dường như muốn chồm lên: “Vì sao?” “Hình cục phó, Đinh Thụ Thành, Trịnh Lâm, Tiểu Hải cùng với A Triền,” Trong mắt Phương Mộc thoáng chốc đã ngập đầy nước mắt: “Bọn họ đều vì cứu người mà hi sinh – anh thì không phải vậy.” Phương Mộc chậm rãi đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Vọng: “Anh không xứng được như bọn họ, hi sinh với danh nghĩa một người cảnh sát.” Dứt lời, Phương Mộc liền cầm cái chìa khóa trong tay, xoay người rời đi. “Không, Phương Mộc, cầu xin cậu... Phương Mộc... cầu xin cậu đó!” Tiêu Vọng dùng hết chút sức lực cuối cùng, điên cuồng gào thét phía sau Phương Mộc. Phương Mộc không quay đầu lại, thậm chí không dừng bước, hướng phía ngoài cửa bước ra.

Hiếng hét âm ỉ phía sau kia cũng dần dần yếu ớt, khi cậu đẩy cửa chính từ đường ra, phía sau đã hoàn toàn im lặng. Thôn dân đứng đầy ở cửa từ đường, lúc thấy Phương Mộc đi ra, không ai bảo ai đều hét lên một tiếng kinh hãi. Phương Mộc nhìn bọn họ, mấy người này đã từng hung ác độc địa như bầy lang sói, lúc này lại như một đám cừu non hoảng sợ.

Tha thứ, hay là nghiêm khắc trừng phạt? Trong lòng Phương Mộc không có đáp án. Cậu chỉ biết là, mười mấy tiếng đồng hồ nữa, mặt trời sẽ lại hiện lên soi sáng mảnh đất này. Cậu chỉ hy vọng, ánh mặt trời kia sẽ tiến vào soi sáng trong động Long Vĩ, làm cho cá mù mờ được hai mắt, làm cho cái sông ngầm kia bình yên như lúc ban đầu, không còn tiếp tục cuộn sóng.

Phương Mộc mặt mũi khẽ cười.

Vĩ Thanh

Ngày 28 tháng 12, Lục Gia thôn, thung lũng Long Vĩ, thành phố S xảy ra một vụ án lớn. Tại hiện trường phát hiện sáu thi thể cùng nhiều vết thương do trúng đạn. Sau khi điều tra, đã xác định được nhân thân của sáu tử thi. Điều khiến cảnh sát bất ngờ hơn cả đó là một trong những tử thi là đội viên đội cảnh sát hình sự thành phố C- cục công an- Tiêu Vọng. Hơn nữa, theo kết quả khám nghiệm hiện trường, khám nghiệm tử thi có thể nhận định vết đạn trên ba tử thi là do đạn súng lục K92 của Tiêu Vọng tạo thành. Hiện trường thu được hầu hết các đầu đạn. Ngoại trừ một đầu đạn lạ, toàn bộ các đầu đạn còn lại đều khớp với các khẩu súng thu được tại hiện trường. Qua lấy lời khai người dân xung quanh, cảnh sát thu được manh mối cực kỳ quan trọng: Một thanh niên họ Phương đã xuất hiện tại hiện trường ở thời điểm diễn ra vụ đầu súng. Căn cứ theo miêu tả của người dân Lục Gia thôn, cảnh sát đã phác họa lại chân dung thanh niên họ Phương kia, dự định xin ý kiến cấp trên để phát lệnh truy nã.

Ngày 29 tháng 12, bốn giờ sáng, một chiếc xe không biển kiểm soát lao vun vút đến trước cửa cục công an thành phố C, trên xe đột nhiên thả xuống một cái bao tải, liền đó, chiếc xe phóng đi. Cục công an thành phố C điều bộ phận cảnh vệ kiểm tra bao tải kia, bất ngờ phát hiện trong bao tải là một người đàn ông trung niên đang hôn mê bất tỉnh. Sau khi thẩm tra xác minh nhân thân, xác định người đàn ông đó là bị can đang bị truy nã Kim Vĩnh Dụ. Sau khi Kim Vĩnh Dụ bị bắt, nhiều lần nhắc tới việc ở đường Vạn Bảo mình bị một người không rõ thân phận bắt nhốt nhiều ngày. Nhưng khi cảnh sát hỏi tướng mạo những người đã bắt hắn và địa điểm bị nhốt thì Kim Vĩnh Dụ khai do mình bị bịt mắt không nhìn rõ nên không thể cung cấp thêm đầu mối có giá trị nào.

Ngày 30 tháng 12, Viện kiểm sát nhân dân thành phố C và Ủy ban kỷ luật thành phố cùng nhận được một tập tài liệu. Theo những người trong cuộc, nội dung bên trong vô cùng trọng đại, liên quan đến nhiều quan chức lãnh đạo của tỉnh và thành phố, có điều người gửi tài liệu không chịu tiết lộ thân phận.

Ngày 31 tháng 12, sân bay.

Bùi Lam dáng người cao gầy đứng trong đại sảnh sân bay rộng lớn nhưng vì cô đã mang tóc giả và kính râm che kín mặt nên không ai có thể nhận ra. Cô xách theo một cái vali kéo nhỏ, chốc chốc lại lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay rồi lại nhìn dòng người cuộn cuộn như nước thủy triều ở sân bay.

Đúng lúc phát thanh sân bay thông báo lần thứ hai chuyến bay đi Nhật Bản đã sắp khởi hành hành khách mau chóng vào phòng cách ly, Bùi Lam cuối cùng cũng không chờ được nữa. Cô cúi đầu, kéo theo vali chậm rãi đi về hướng cửa kiểm soát, mới vừa bước được vài bước, đột nhiên cảm giác tay nắm vali bị một cánh tay giữ lại.

Cô hơi giật mình, theo phản xạ nghiêng đầu nhìn lại, mới thoáng nhìn, dáng tươi cười lập tức hiện lên trên nét mặt.

“Em tưởng rằng anh sẽ không tới.”

“Trên đường anh gặp trục trặc một chút.” Phương Mộc khẽ cười: “May mà tới kịp lúc.”

Nói xong câu đó, hai người lại ko biết nên nói gì nữa, chỉ bốn mắt nhìn nhau, dường như cả hai đều muốn khắc sâu nét mặt của nhau trong lòng.

Đại sảnh sân bay rất ồn ào, một câu hát tiếng anh nổi lên lúc mơ hồ lúc lại rõ ràng.

“Happynewyear, happynewyear, happynewyeartoyouall...” ‘

Phương Mộc bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, vừa cười vừa nói: “Chúc mừng năm mới”

Nét mặt Bùi Lam tươi tắn hẳn lên: “Năm mới vui vẻ.”

Bỗng dưng chúc mừng xong hai người lại lặng lẽ đứng nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Phương Mộc phá vỡ sự yên lặng: “Em có dự định gì không?”

“Em tính đi Nhật trước.” Bùi Lam thấp giọng nói: “Rồi đi Mi tu nghiệp thêm về diễn xuất. Sau đó, mới tiếp tục tham gia đóng phim.”

“Em có định về nước nữa không?”

“Không biết.” Bùi Lam có vẻ hơi buồn, thế nhưng, giọng nói thoáng chốc lại vui vẻ: “Chuyện tương lai, ai biết trước được chứ?”

Phương Mộc gật đầu, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười rộ lên: “Em cho tôi... chữ kí nữa đi, tương lai em thành đại minh tinh, chữ kí này sẽ rất đáng giá.”

Dứt lời, cậu lấy cuốn sổ và bút trên người ra, lúc ngẩng đầu lên, Bùi Lam đã rơi lệ đầy mặt.

Không đợi Phương Mộc kịp phản ứng, Bùi Lam đã ôm chầm lấy cậu. Phương Mộc do dự một chút, cuốn sổ nhỏ và bút trong tay lặng yên rơi xuống đất.

Cậu dang rộng hai cánh tay, ôm lấy bờ vai Bùi Lam đã ngừng run rẩy.

Trước cửa kiểm soát đoàn người qua lại như mắc cửi cũng không ai ngạc nhiên khi nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm chặt lấy nhau này. Cảnh tượng như vậy, ngày nào cũng diễn ra rất nhiều ở sân bay. Chỉ có điều bọn họ không biết, cái ôm này, không xuất phát từ tình yêu nam nữ, thậm chí không phải cái ôm của tình bạn. Có điều cái ôm này mãi mãi về sau 2 người đều không thể quên được.

Một lúc lâu, Bùi Lam nói nhẹ bên tai Phương Mộc: “Anh phải sống tốt, nhất định phải sống thật tốt.”

Dứt lời, Bùi Lam buông hai cánh tay, kéo tay nắm vali đi về phía cửa kiểm soát không quay đầu lại. Phương Mộc vẫn đứng đó không nhúc nhích, nhìn theo bóng cô khuất dần ở bậc kiểm tra, cảm giác kia chợt tiêu tan, sau đó, xoay người, chậm rãi đi về hướng phòng khách ngoài sân bay.

Lúc qua cửa tự động, Phương Mộc khóa mắt vì sắc lam hồng lóe lên của đèn báo. Hơn chục chiếc xe cảnh sát đang bao vây trước cửa, Biên Bình đứng ở một xe cảnh sát đang mở cửa sau, nét mặt khó xử nhìn cậu.

Phương Mộc giơ hai tay lên, chậm rãi đi về phía bọn họ, nét mặt ung dung, dáng đi kiên định.

Nguyên nhân có người nhìn thấy mình ở từ đường Lục gia thôn, Phương Mộc giải thích là thời điểm đó cậu đi điều tra án. Cảnh sát hỏi đầu đạn có đường kính 7.62 mm kia, Phương Mộc khẳng khái là mình không hề biết chuyện đó. Xét thấy không có cách nào kiểm chứng lời khai của Phương Mộc, cảnh sát quyết định tiến hành kiểm tra nói dối với Phương Mộc.

Lần này người kiểm tra nói dối vẫn là Hàn Vệ Minh.

Cuộc kiểm tra dự kiến được tiến hành tại phòng họp số 3 cục cảnh sát thành phố. Phương Mộc nhớ lại mấy tháng trước, cũng là ở chỗ này, Hình Chí Sâm và Hàn vệ minh từng chuyện trò vui vẻ, không khỏi có chút buồn bã, không yên tâm.

Đối với một chuyên gia như Hàn Vệ Minh, việc lật tẩy lời nói dối của mình, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Cửa mở, Hàn vệ minh bước nhanh tới, vẫn là một dáng dấp ung dung thản nhiên như trước. Ông ngồi đối diện Phương Mộc, nhìn cậu vài giây, khẽ cười: “Hai ta thật có duyên.”

Phương Mộc cười, chưa kịp trả lời Hàn Vệ Minh đã nói tiếp:

“Thằng quý cậu cũng có thể coi là bán (một nửa) chuyên gia phát hiện nói dối”. Hàn vệ minh châm một điếu thuốc, sau đó đưa bao thuốc cho Phương Mộc: “Thế nào? Còn cần tôi nói qua một lần nguyên lý kiểm tra không?”

“Không cần.” Phương Mộc lắc đầu.

Hàn Vệ Minh quan sát Phương Mộc từng li từng tí, ánh mắt nhìn chằm chằm vết sẹo chưa liền hẳn trên mặt cậu dừng lại một lúc lâu, nét mặt dần nghiêm

nghe.

Sau đó là một khoảng thời gian yên lặng. Hàn Vệ Minh dời mắt sang hướng khác, dường như đang tập trung toàn bộ vào việc hút thuốc. Sau đó, ông ản tàn thuốc lá xuống gạt tàn, nhẹ nhàng thở ra, quay mặt hướng về phía Phương Mộc: “Nói một chút vào việc chính nhé.” Hàn vệ minh khoanh tay chống 2 khủy tay trên bàn, hai mắt sáng rực: “Cậu cảm thấy cậu hiện tại có đủ khả năng tham gia kiểm tra tâm lý không?”

Phương Mộc nhẹ nhàng gật đầu: “Không vấn đề gì.”

Việc phải đến, sớm muộn gì cũng sẽ đến, kéo dài cũng có ý nghĩa gì đâu.

Hàn Vệ minh bỗng nhiên cười rộ, dường như rất vui mừng: “Thằng quý cậu chắc cũng có nhiều việc đau đầu lắm rồi hả .”

Ánh mắt của ông vừa hướng về phía vết sẹo trên thái dương Phương Mộc: “Vượt qua muôn ngàn hiểm nguy như vậy.” Giọng nói của Hàn vệ minh đột nhiên chậm lại, dường như dẫn từng câu từng chữ: “Cậu có thể làm nhân viên KGB (cơ quan tình báo của Liên Xô cũ) rồi đó.”

Phương Mộc cười khỏ, giờ tay ra phui tàn thuốc. Mỗi giờ tay giữa chừng trong lòng cậu lại khẽ rung động.

Lần thứ hai gặp lại, giữa dòng xe cộ chen chúc. Trong buồng lái xe jeep hai người đều có tâm sự trong lòng, thăm dò lẫn nhau.

Phương Mộc ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt đầy ẩn ý của Hàn Vệ Minh. Hàn vệ minh và Phương Mộc nhìn nhau vài giây, cùng chậm rãi đứng dậy.

“Hai giờ chiều bắt đầu kiểm tra.” Hàn vệ minh nhìn đồng hồ đeo tay: “Cậu còn có mấy tiếng đồng hồ nữa thôi”.

Dứt lời, ông không nhìn Phương Mộc chút nào nữa, mở cửa rồi đi liền.

Chiều hôm đó, chuyên gia tiến hành kiểm tra Phương Mộc kết luận cậu khai đúng sự thật, qua kiểm tra cậu không liên can tới vụ án này.

Mùa đông này, xảy ra rất nhiều vụ việc.

Người tố giác thân phận không rõ ràng đã khiến cho toàn bộ giới quan chức thành phố C gặp một cơn địa chấn. Nhiều vị quan chức cấp cao của tỉnh vì bao che, dung túng cho xã hội đen phạm tội và nhận hối lộ trong công tác tư pháp đã bị điều tra, trong đó một số người bị bắt tạm giam.

Trong tài liệu gửi tới, có một đoạn tái hiện lại tất cả sự việc xảy ra ở khách sạn Thành Loan ngày hôm đó đó. Qua lời khai của Kim Vinh Dụ cũng chứng thực Hình Chí Sâm không hề nói sai qua đó làm rõ thân phận nằm vùng của Đinh Thụ Thành. Xét thấy kết quả phát hiện nói dối của Hình Chí Sâm về tình tiết Hình Chí Sâm từng có ý định giết người không có căn cứ trong việc xác định tội phạm. Tỉnh đã nhanh chóng ra quyết định khôi phục danh dự, nhân phẩm và thân phận của Hình Chí Sâm cùng với Đinh Thụ Thành. Tuy nhiên đề nghị truy tặng hai người bằng khen và truy phong liệt sĩ của cục công an thành phố vẫn chưa được phê chuẩn.

Kim Vinh Dụ bị khởi tố tội buôn bán bán trẻ em qua biên giới cùng tội cố ý giết người, đứng đầu tổ chức hoạt động theo kiểu xã hội đen, tòa phán quyết tử hình lập tức thi hành. Kim Vinh Dụ dường như đã quyết định kháng cáo, đồng thời khai ra Tiêu Vọng là do Lương Tứ Hải sắp đặt vào làm nội gián bên trong cảnh sát, cố gắng lấy công hồng được hoãn thi hành án. Qua điều tra, tài khoản cá nhân của Tiêu Vọng ở ngân hàng lên tới hàng trăm vạn, có rất nhiều điểm đáng ngờ, cùng lúc đó một số nhân viên cục công an thành phố S bị sa thải cũng khai rằng Tiêu Vọng đã có biểu hiện phản bội từ lâu. Thế nhưng vì Tiêu Vọng đã thiệt mạng trong cuộc đấu súng ở Lục Gia Thôn, toà án nhân dân tỉnh không cho rằng lời khai của Kim Vinh Dụ là hành vi lấy công chuộc tội, hai thẩm phán quyết định giữ nguyên hình phạt.

Lương Tứ Hải chết làm cho tổ chức xã hội đen thành phố C phải gãy dựng lại toàn bộ về cơ cấu tổ chức, Lương Trạch Hạo tiếp nhận tổ chức trong lúc lực lượng bị tổn thất nặng nề, dần dần rơi vào suy thoái. Một lần Lương Trạch Hạo tham gia một trận chiến với băng đảng khác, kết quả chết ở đầu đường, tổ chức kia cũng sụp đổ theo. Vì vậy mà bốn em bé gái và gia đình từng phải trốn đi thật xa được cảnh sát khuyến nhủ, ra làm chứng tất cả sự việc xảy ra ở xưởng thép Tụ Nguyên ngày đó. Ba nhân viên cảnh sát an nghỉ trong khối thép Trịnh Lâm, Tiểu Hải cùng với A Triền, cuối cùng cũng được nhắm mắt.

Lục gia thôn mãi mãi không còn cuộc sống sung túc, nhàn nhã trước đây. Người trong thôn đại đa số đều ra ngoài kiếm sống, rồi lại lưu luyến cuộc sống sôi động ở bên ngoài, người về lại thôn rất ít. Lục Hải Yến và mẹ cũng ra ngoài sinh sống, hiện đang làm việc tại viện phúc lợi vùng ngoại thành thành phố C.

Hình Na có thể yên nghỉ mồ yên mà đẹp. Dương Mẫn nhận nuôi Lục Lộ, cô bé đang học ở một trường cấp 2 trong thành phố C. Theo lời khai của cô bé và những người bị hại khác cảnh sát đã điều tra nắm giữ được một lượng lớn chứng cứ, được tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế trợ giúp, những người bị hại bị bán qua biên giới cũng lần lượt được giải cứu, đại sứ quán Trung Quốc đã thu xếp cho họ về nước.

Việc sau cùng là:

Con gió lạnh mùa đông bao trùm thành phố C mau chóng tan đi, thời tiết dần ấm áp trở lại. Các chuyên gia khí tượng cũng không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, chỉ có thể dự đoán mùa xuân sang năm sẽ tới sớm hơn mọi năm.

Trời hôm nay nhiều mây, gió đông nam thổi cấp bốn, cấp năm

Dù đã ngồi trong xe jeep, Phương Mộc cũng có thể cảm nhận cái ấm áp của mùa xuân. Cậu quay kính xe xuống, mùi bùn đất trộn với mùi ẩm ướt của không khí thoát chốc bay vào trong xe, khiến cho không khí trong xe vô cùng thư thái dễ chịu.

Tâm trạng phương Mộc rất thoải mái. Một tay cậu cầm vô lăng, tay kia vươn ra ngoài cửa sổ, cảm nhận làn gió mang theo hơi ẩm bay qua kẽ tay.

Cần phải tôi cảm ơn ai đó?

Xe jeep phóng nhanh tới gần quảng trường trung tâm thành phố, Phương Mộc rút tay về, nét mặt trang nghiêm, toàn thân cũng cũng ngồi ngay ngắn trong buồng lái, giống như sắp sửa tham gia một nghi thức trang nghiêm.

Gần đây quảng trường trung tâm mới dựng một pho tượng, tượng được dựng ở đối diện với quảng trường do toàn bộ cư dân thành phố quyên góp dựng nên, cũng từ đó, quảng trường trung tâm thành phố được đổi tên là quảng trường anh hùng.

Những điều này, Phương Mộc không quan tâm lắm.

Cậu đỗ xe ở ngoài quảng trường, đi bộ qua dòng xe cộ tấp nập ngoài đường phố, men theo con đường bằng xi-măng tiến vào trong quảng trường. Ngày hôm nay tuy rằng không phải ngày nghỉ, quảng trường cũng rất náo nhiệt, có thể nhìn thấy một vài đôi nam nữ đã vận quần áo thời trang mùa xuân. Vài đứa nhỏ đi cùng bố mẹ đang thả những con diều đủ mọi màu sắc, chạy nhảy vui cười, đón gió xuân.

Bọn họ đây rồi.

Ở giữa quảng trường có một cái bàn hình vuông bằng xi-măng, xung quanh bốn mùa được che phủ bởi những tán tùng bách. Trên nền đá cẩm thạch hình vuông, sừng sững một khối thép hình trụ đồ sộ đường kính ba mét, cao năm mét đứng trang nghiêm. Đỉnh khối thép hình nửa vòng tròn, mặt ngoài chưa được mài rửa thô ráp ngăm đen, nhìn qua vừa nặng, vừa sắc. Giống như đầu một viên đạn, bất cứ lúc nào cũng có thể xé rách mây đen, đâm thẳng lên trời cao.

Phương Mộc dạo quanh bức tượng một vòng, sau đó đứng trước khối thép, cúi người mặc niệm trên nền đá cẩm thạch khắc tên ba người thân của cậu:

Trịnh Lâm. Phùng Nhược Hải. Triển Hồng.

Ánh mắt dần dần mờ đi. Những khoảnh khắc đau buồn bất chợt ủa về khiến Phương Mộc run rẩy đứng dậy, cậu xoay người, dựa lưng vào khối thép chăm nhậm ngồi xuống.

Phía sau khối thép thô ráp, xù xì này, họ đang nắm tay nhau.

Một cơn gió thổi tới, hàng tùng bách xung quanh đang yên lặng đong đưa, khối thép lớn như có kỳ tích lại phát ra tiếng động.

Nước mắt từng giọt rơi xuống, Phương Mộc nghiêng người áp tai lên khối thép, cậu không cảm thấy lạnh, trái lại, trái tim dường như đã được sưởi ấm.

Dường như cậu nghe thấy tiếng bọn họ đang hô:

“Cảnh sát đây, buông súng xuống!”

“Đạn đi xuyên qua, không chết được.”

“Tiểu Hải, nổ súng!”

“Một, hai, ba...”

Phương Mộc ngồi dựa vào khối thép, nghe như có tiếng gió thổi hòa cùng tiếng gọi mơ hồ, cậu từ từ nhắm hai mắt lại.

Ngày hôm sau Phương Mộc đến sở công an rất sớm, mấy tháng rồi cậu chưa về phòng, trên bàn làm việc của cậu đã đặt một tờ giấy, nét chữ của Biên Binh: Ba giờ bốn mươi phút rạng sáng hôm nay, Kim Vĩnh Dụ bị tự hình.

Tờ giấy chỉ viết mấy chữ như vậy, Phương Mộc xem kỹ lại rồi cậu xé nát tờ giấy ném vào trong sọt rác.

Vừa ngồi xuống bàn, trưởng phòng nhân sự đã đẩy cửa đi đến.

“Tiểu phương, cậu về thật đúng lúc.” Trong tay ông ta cầm mấy túi hồ sơ: “Ra đây một chút.”

Phương Mộc theo ông ta đi tới hành lang, một đồng sự trẻ tuổi tay xách bình nước sôi, dường như hơi xúc động chạy qua.

“Có nhiệm vụ mới sao?” Phương Mộc nhìn đồng sự đang làm rót nước nóng vung vẩy ra khắp nơi: “Hình như là nhiệm vụ rất khẩn cấp?”

“Có ‘cái rắm’ nhiệm vụ!” trưởng phòng nhân sự bức mình nhìn nước rót trên mặt đất: “Có một nhóm mới được điều tới, hôm nay giao lưu tại đại sảnh. Trong nhóm cảnh sát mới có mấy mỹ nữ, thế nên cái thằng nhóc xón xác đó nó mới xúc động thế đó!”

“Hzaiz.” Phương Mộc dừng bước lại: “Tôi không tới đâu, còn có việc gì khác không?”

“Đi thôi đi thôi.” trưởng phòng nhân sự đẩy phía sau Phương Mộc vài cái, “Cục trưởng nói mấy năm nay các đồng chí coi thường việc họp hành nên

không có tiếng nói chung với đồng nghiệp.”

Phuong Mộc bắt đầu đi, đẩy cửa vào phòng họp. Ở chiếc bàn bên cạnh tấm phông dài của hội nghị là mười mấy cảnh sát trẻ tuổi mặc cảnh phục mới tinh đang rụt rè ngồi đó.

Phuong Mộc gật đầu với bọn họ, xem như đã chào. Vừa định tìm chỗ ngồi xuống, thì toàn thân bỗng dựng cứng đờ.

Cậu lại ngẩng đầu lên, bên trong hàng cảnh sát mới kia, một đôi mắt quen thuộc đang nhìn về phía mình.

Phuong Mộc sùng sốt một lát, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Là cô?”

-----HẾT-----

Bạn đang đọc truyện *Sông Ngâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.